

๕๕๕-๐๐๐-๐๐๐๐๐๐๐๐
๕๕๕-๐๐๐-๐๐๐๐๐๐๐๐



28

THE NEW TESTAMENT

THE NEW TESTAMENT

4

๕๕๕-๐๐๐-๐๐๐๐๐๐๐๐
๕๕๕-๐๐๐-๐๐๐๐๐๐๐๐

25

**ดูชนิกภาพแห่งความตะลึงงันของทุกคนนี้
เสียงสะเอิงเริ่มครางและพุดอะไรออกมาเบา ๆ
รพินทร์พลละจากวงนั้นไปดูที่คนเจ็บ เบลและ
คริสพลอยลุกขึ้นมาดูด้วย ก็เห็นเจ้ากะเหรี่ยงเคราะห์ร้ายเปิด
เปลือกตาขึ้น พุดแหบโหยกกับรพินทร์อยู่สองสามประโยค พราน
ใหญ่ก็โด้ดอบด้วย พร้อมทั้งเอื้อมมือไปแตะที่ไหล่เบา ๆ เหมือน
จะปลุกปลอบใจ จังหวะนี้เอง จูทะ พะโต และฝ่ายอเมริกัน
กับเชิดวูรที่นั่งล้อมวงกันอยู่ได้เคลื่อนเข้ามาดูคนเจ็บอีกครั้ง**

“เขายังไง” อิศซาเบลถามขึ้น

“เขาร้องขอน้ำ และบอกว่าปวดแผลมาก”

หมอเบลหันไปยังหีบเวชภัณฑ์ ซึ่งเตรียมอยู่ใกล้ๆ แล้ว
อึดใจเดียวก็หันกลับมาพร้อมกับเข็มฉีดยา

“บอกเขาว่าฉันจะฉีดยาแก้ปวดให้กับเขาขอให้เขาอดทน
หน่อย รับรองว่าประเดี๋ยวเขาจะหายปวด และหลับสบาย อย่า

คิดอะไรมาก บอกด้วยว่าเขาจะไม่ตายอย่างแน่นอน อย่าลืม
 ทำความเข้าใจกับเขาด้วยว่า ขณะนี้เรากำลังให้น้ำเกลือทาง
 เส้นเลือดแก่เขาอยู่ เพราะฉะนั้น เขาจะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับ
 การเคลื่อนไหวของแขนด้านนั้น อย่าให้เข็มหลุดจากเส้นเลือด
 เป็นอันตราย และขณะนี้เขาจะกินอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นแม้แต่ น้ำ”

พรานใหญ่พูดเบา ๆ กับคนเจ็บ ดูเหมือนจะเข้าใจง่ายขึ้น
 มาก เพราะเจ้านั้นพยักหน้านิดหนึ่ง ตาหรีโรยลงอีกครั้งด้วย
 ความอิดโรยสะสมสะสม แล้วรพินทร์ก็มองไปยังเบล ผู้ถือเข็ม
 รอคอยอยู่

“โอเค เขาพอจะรู้เรื่องแล้ว และคงจะปฏิบัติตามคำสั่ง
 ของหมอไม่ยากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนพวกนี้มีความอดทน
 ตามธรรมชาติอยู่แล้ว คุณจะฉีดยาให้เขาก็เชิญได้เลย!”

เบลเอาส้ำสี่ชุกกอลท์ทาที่แขนข้างหนึ่งของคนเจ็บ แล้ว
 เสือกปลายเข็มเข้าไปอย่างแผ่วเบา สะเอ็งสะดุ้งนิดหนึ่ง แต่นอน
 สงบนิ่ง ชั่วอึดใจเดียวหล่อนก็ดึงเข็มออกขยี้ด้วยสำลีชิ้นเดิม

“อีกสักครู่เขาจะสงบและหลับไปได้ ะยะนี้เราต้องการ
 ให้เขาพักผ่อนนิ่ง ๆ ให้มากที่สุด อย่าให้ใครมารบกวนพูดจาทัก
 เขาโดยไม่จำเป็น”

สุภาพบุรุษไพร่หันไปส่งความกับพะโตและอุณะ สอง
 คนนั้นก็ม้วนหัวแสดงความรับรู้ในคำสั่ง แล้วทั้งหมดก็ถอยออกมา
 นั่งรวมกลุ่มกันที่เดิมอีกครั้ง จะมีแต่กะเหรี่ยงสองคนเท่านั้น ที่
 นั่งกอดเขาดูแลอาการของเพื่อนอยู่อย่างใกล้ชิด

“พวกเรายังมีความข้องใจอยู่มาก เกี่ยวกับเรื่องที่พูดกัน ค้างเมื่อตะกี้”

ดร.สแตนลีย์เอ๋ยขึ้น ขณะที่มองจับนิ่งมายังมัคคุเทศก์นำ ทางตาไม่กะพริบ

“ใช่! มันเป็นเรื่องที่ฟังดูแล้วแปลกมาก ข้อที่หนึ่งเกี่ยวกับ ช้างที่มีงาสีดำซึ่งผิดธรรมชาติไปจากช้างทั่วไปในโลกนี้ กับข้อ ที่สอง ความอาฆาตพยาบาทของมัน ที่มีต่อกะเหรี่ยงหัวหน้า หมู่บ้านไปนำไขลงยกขบวนเข้ามาแก้แค้นทำลายล้างเสียทั้งหมู่บ้าน จนถึงกับต้องอพยพหนีกันขึ้นไปอยู่บนถ้ำสูง มิหนำยังมี รายงานข่าวว่า มันยังไม่ละเว้นความพยายาม โดยรวบรวมไขลง ชุมชุมเพิ่มเติมเข้ามาเป็นจำนวนร้อยหวังที่จะเล่นงานคนพวกนี้ ต่อไป คุณพอจะอธิบายได้ไหม?”

พ.อ.ลาร์รี คีธ กล่าวเสริมมาอย่างพิศวง

“เรื่องช้างที่มีงาสีดำตามคำบอกเล่าของคนเหล่านี้ผมยังไม่อาจยืนยันได้ นอกจากเราจะเห็นชัดกับตา แต่ส่วนเรื่องความ พยาบาทอาฆาตของช้าง การชุมนุมรวมไขลงเพื่อจะต่อสู้ หรือ ทำลายล้างศัตรูของมันนั้น ผมพอจะยืนยันได้ว่า บางขณะมันก็ อาจเกิดขึ้นได้โดยที่เราคาดคิดไม่ถึงเหมือนกัน จะเนื่องมาจาก มันสมองที่ฉลาดเป็นพิเศษเหนือกว่าสัตว์ป่าทั้งหลาย หรือจะ เนื่องด้วยสิ่งลึกลับซึ่งอยู่ในสัญชาตญาณของสัตว์ประเภทนี้ก็สุดที่ จะวิเคราะห์ได้ ผมเองเคยเผชิญมาแล้วเกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้ และกล้ารับรองได้ว่ามันเป็นไปได้ เพียงแต่ว่าไม่เสมอไป และ ไม่เกิดขึ้นบ่อยนักเท่านั้น”

“คุณเคยพบกับตัวเองมาแล้วในเรื่องนี้?”

“ใช่!”

“เป็นยังไง ลองเล่าซิ”

“ในการนำทางครั้งสุดท้ายของผม เมื่อปีที่แล้ว คณะของเราต้องขับเคี่ยวกับช้างโขลงใหญ่โขลงหนึ่ง ภายใต้การนำของจำฝูงที่มีใบหูข้างหนึ่งแหว่ง ซึ่งเราเรียกมันว่า ‘ไอ้แหว่ง’ ลักษณะความ อาฆาตแค้น ติดตามจ้องล้างจ้องผลาญพวกเรา ไม่ผิดอะไรกับที่เราได้รับทราบเรื่องราวจากกะเหรี่ยงสองคนนี่เลย”

ทั้งคณะหุ่ผึ้ง จ้องมาที่เขาเป็นจุดเดียว พร้อมจะสดับฟังอย่างสนใจเต็มที่ รพินทร์เอานิ้วชี้ปลายจมูก ระลึกลย้อนไปถึงการผจญภัยแต่หนหลัง รวมคณะของคุณชายเชษฐา

“มือยู่คีนหนึ่ง มั่นยกกันมาเป็นกองเลยทีเดียวน โดยมีสัญญาณบอกเหตุให้ทราบตั้งแต่ตอนกลางวัน ขณะนั้นพวกเราทั้งหมดพักกันอยู่ที่เชิงเขาบริเวณหนึ่ง ก็ไม่ห่างจากที่เราอยู่กันที่นี้ไปสักเท่าไรหรือนักหรรอก เย็นวันนั้นเราถึงกับต้องฝังไคนาไมต์ไว้ล้อมรอบบริเวณที่พักด้านหน้าของเราเพื่อจะระเบิดขับไล่มัน ถ้าหากว่ามันบุกเข้ามา แล้วก็เป็นความจริง ตกตึกมันบุกเข้ามา ก่อนระลอกหนึ่ง ปืนทุกระบอกของฝ่ายเรายิงเสียจนร้อนชนิดที่ตะเตต้องล้ากล้องไม่ได้เลย พวกมันตายไปมาก...เหมือนการทำศึกสงครามกับมนุษย์ด้วยกันไม่มีผิด อาศัยที่ชัยภูมิของเราอยู่ในเกณฑ์ดีคือ เป็นเชิงเขาสูง มันจะต้องไต่ทางชันขึ้นมา คีนนั้นมันบุกเข้ามาไม่ได้ ผละถอยออกไปส่งเสียงร้องสนั่นป่าไป เราคะเนจำนวนไม่ถูกว่ามันมือยู่เท่าไร แต่รู้ว่ามันล้อมเต็มป่าไปหมด แต่ถอยไปกำบังตัวอยู่ในป่าทึบ พอรุ่งเช้าตะวันขึ้น พวกมันจำนวนหนึ่งอ้อมขึ้นไปบนสันเขาโดยแอบบุกเข้าทางด้านหลัง

ที่มันของพวกเรา แล้วช่วยกันปลุกกัดก้อนหินให้ถล่มทลายกลิ้ง เป็นพายุลงมาให้พวกเรา ซึ่งไม่ทันเฉลียวคิดมากก่อนว่ามันจะมี ปัญญามีเล่ห์กลราวกับมีวิญญาณของผีร้ายเข้ามาบงการถึงเพียง นั้น ผลปรากฏว่า พวกเราละส่ำระสายแตกกระจายกันไม่เป็นสำ และหัวหน้าคณะเดินทางของเราเป็นผู้ที่เคราะห์ร้ายที่สุด ถูกหิน ก้อนหนึ่งที่มันงัดกลิ้งลงมา บดทับขาแทบขาด!”

“โอ้ว!”

คริสกับเบลร้องลั่น ทำตาพอง ดร.สแตนลีย์ถึงกับถอด ชีการ้ออกจากปาก ส่วนคีธและเชิดวุธตะลึงตัวแข็ง

“ที่ผมเล่ามาให้ฟังนี้เป็นเรื่องจริงครับ พรานลูกน้องของ ผมทั้งสี่คน ก็ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ครั้งนั้นด้วย และจะไม่มีวันลืม เลยตลอดชีวิตของเขาแต่ละคน”

“แล้วเรื่องมันสิ้นสุดลงยังไง?”

อเมริกันอาวุธที่สุดของคณะ ถ้ามเสี่ยงแหบไปจากปกติ

“วันนั้น เป็นวันที่พวกเราทั้งหมดอยู่ในฐานะย่ำแย่ ไชหลง ของไอ้แหวงซึ่งดูคล้ายกับว่าจะไปเกณฑ์ช้างทั้งป่ามาเข้าร่วมกลุ่ม เป็นกองทัพถอยล่าไป เมื่อเราระดมยิงหนัก และพวกมันล้ม ตายลงมาก...ครับ! อย่างที่ผมบอกแล้ว ว่ามันราวกับสงคราม ระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ โดยที่ฝ่ายเรามีกำลังน้อยกว่า และ ฝ่ายตรงข้ามมากกว่าหลายเท่า พยายามจะบุกเข้าขยี้อย่างบ้า เลือด แต่ยังไม่มีโอกาสจะบุกเข้าถึงตัวได้ พอเราตั้งตัวกันได้ภาย หลังมันถอยล่าไปแล้ว ผมกับพวกเราส่วนหนึ่งออกติดตามไอ้ ตัวเจ้าไชหลงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย เราละทิ้งภาระหน้าที่อย่าง อื่นๆ หหมดสิ้น หลายวันต่อมาเราก็ปะทะกับมันอีก ชนิดประ-

จับบานกันระยะประชิดตัวทีเดียว ตัวผมเองก็เกือบตาย ปรากฏว่าไอ้ตัวจ๋าโหลงถูกลูกปืนของฝ่ายเราเข้า และมีช่างบริวารสองตัวช่วยประคองขนานบ พาหนีเข้าไปยืนตายอยู่ภายใต้ถ้ำลึกในหุบเขาแห่งหนึ่งมีน้ำตกบังปากถ้ำไว้พวกเรามาตามเข้าไปจนกระทั่งพบซากของมัน และพบว่ามันตายเสียแล้ว จากการตายของจ๋าโหลงที่ชื่อ ‘ไอ้แหวง’ นั้นเองช่างมหากาฬโหลงนั้นก็สลายตัวออกและไม่ได้หวนกลับมารังควานคณะของเราอีกเลย เป็นอันสงบศึกระหว่างเรากับมันลงได้ เพราะฉะนั้น จากสิ่งที่ผมเผชิญพบเห็นมากับตัวเองแล้วนี่แหละ ผมจึงเชื่อว่ามันควรจะเป็นไปได้ที่มีเจ้าจ๋าฝูงหัวโจกสักตัวหนึ่ง นำบริวารของมันมาตามล่าตามล้างโบเมียะกับพวก โดยบุกเข้าทำลายเสียทั้งหมดบ้าน และรวมพวกคอยวนเวียนอาละวาดอยู่อีกต่อไป เมื่อผมมาได้รับฟังการบอกเล่าจากเจ้าสองคนนี้ผมก็ชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่า มันจะโหลงเดิมกับโหลงไอ้แหวงที่ผมเคยเผชิญมาก่อนหรือเปล่า อาจใช้ก็ได้โดยการมีจ๋าโหลงนำขบวนขึ้นใหม่ คือไอ้จ๋าตัวนั้น”

“เป็นเรื่องประหลาดมาก แปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด!” สแตนลีย์ครางออกมา

“เรื่องนี้ ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกประหลาดอะไรเลยจนนิดเดียว ถ้าเทียบกับเหตุการณ์อื่นๆ ที่ผมได้เผชิญต่อไปในการเดินทางครั้งนี้ มันมีสิ่งลึกลับมหัศจรรย์กว่าที่เล่ามาให้ฟังนี้หลายเท่าตัว แต่ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดให้ใครฟังได้ทั้งสิ้น เพียงแค่เรื่องช้างยกพลเข้ามาตามล่าตามล้างพวกเราชนิดเป็นศึกติดพันอยู่นาน ราวกับมีสมองของผีห่าซาตานบงการอยู่เบื้องหลัง พวกคุณก็ฟังเป็นเรื่องเหลือเชื่ออยู่แล้ว เอาเถิดครับ โดยเส้นทาง

สายนี้ในอนาคตข้างหน้า พวกคุณคงได้ประจักษ์แจ้งกับตา กับใจตัวเองแน่ๆ เมื่อถึงเวลานั้นพวกคุณก็คงจะอยู่ในฐานะเดียวกับผม คือรู้เห็นเฉพาะตัวเองเท่านั้น นำไปแล้วให้ใครฟังเขาก็จะเห็นว่า เป็นเรื่องขบขันชวนหัวที่สุด”

อเมริกันทั้งสี่คน หันมามองหน้ากันเองไปมา เป็นสีหน้าและแววตาที่อยากจะบรรยายได้ถูก แต่ที่แน่ๆ ก็คือไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องขบขันไรสาระ นอกจากจะคอแข็งงันกันไปทั้งคณะ สำหรับเชิดวุธกะพริบตาอยู่ปริบๆ ค่อยๆ แอบมองดูไรวีเฟิล.375 แม็กฯ ของตนเองที่วางอยู่ใกล้ๆ แล้วครางอ้อยออกมาเบาที่สุด

“พุทธัง สละระณัง คัจฉามิ! ปีนอาตมากระบอกนี้ ถ้ามันจะเล็กไปเสียแล้วว้อย!”

รพินทร์ได้ยืนก็หันหน้าไปมอง พุดเรียบๆ จากสีหน้าตายของเขาว่า

“อย่าไปมัวกังวลอยู่เลยครับ ว่าปีนมันจะเล็กหรือใหญ่ ผมว่าที่คุณเชิดวุธภาวนาเมื่อตะกี้ นั้นะถูกต้องแล้ว...หมั่นท่องไว้เสมอ...พุทธัง สละระณัง คัจฉามิ...นั่นแหละดีที่สุด และพยายามแผ่เมตตาเข้าไว้ ไม่จำเป็นจริงๆ อย่าใช้ปีนจะดีกว่า!”

“ตายห่า! ยิ่งพุดยิ่งชนหัวลูก!”

พ.ต.หนุ่มร้องลั่นออกมา...

“รพินทร์ เราไม่คิดว่าคุณจะเอาเรื่องเหลวไหลอะไรมาเล่าให้เราฟังหรอกนะ...”

ในที่สุด ดร.สแตนลีย์ก็กล่าวขึ้น พลาวยิ้มกร้อย ๆ

“ตรงข้าม เรากลับรู้สึกว่าคุณจะพยายามไม่พูดความจริงอะไรที่เป็นความรู้สึก หรือประสบการณ์ของคุณที่ผ่านมาให้เราฟังด้วยซ้ำไป นอกจากจะขัดไม่ได้ เมื่อเราเข้าชี้ถาม เรื่องอื่นพับไว้ก่อน พูดถึงปัญหาเฉพาะหน้า ที่เราอาจเผชิญดีกว่า ผมหมายถึงไถ่จำตัวนั้น หรือโหลงของมัน คุณคิดว่าจะเป็นอุปสรรคสำหรับเรามากไหม?”

จอมพรวนยิ้มเนือย ๆ ตามลักษณะนิสัยของเขา

“ก็ไม่น่าจะมีอุปสรรคอะไร ถ้าเราคิดจะหลีกหลบมันเสีย”

“แล้วคุณคิดว่าเราจะหลบมันได้หรือ?”

คริสถามเกือบเป็นกระซิบ รพินทร์มองละไปตามรายบุคคลก่อนตอบด้วยเสียงปกติว่า

“ผมหวังไว้เช่นนั้น ถ้าหลบได้เราก็จะหลบ แต่ถ้าหลบไม่พ้น พวกคุณก็มีโอกาสจะใช้ความเป็นนักแม่นปืนและความสามารถในการผจญภัยทุกด้าน ที่เคยฝึกไว้แล้วเพื่อช่วยตัวเองสำหรับผมนะไม่ต้องกังวลหรอก เพราะจะต้องช่วยพวกคุณก่อนช่วยตัวเองเสมอ”

ทั้งหมดอิงไปอีก

“เฮ้! ฮันเตอร์...เราไม่ชอบที่จะให้ช่างป่าทั้งโหลงเดินสวนสนามเข้ามาหาขบวนพวกเราเลยนะ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าเรามีสัมภาระจำเป็นในการทำงานครั้งนี้ติดตัวมาด้วยมาก จะยอมให้ชำรุดเสียหายไม่ได้เลย”

เบลอุทยานออกมาตามนิสยออเมริกันแท้

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“คุณไม่ชอบ ผมก็ไม่ชอบเหมือนกัน พรานของผม ลูกหาบทั้งหลาย รวมทั้งเจ้าพะโต้และอูเถะ ตลอดจนเจ้าสะเอ็งที่นอนแหม้มๆ อยู่那儿 ก็ล้วนไม่ชอบให้ช้างเดินขบวนเข้ามาหาทั้งสิ้น ที่นี้ถ้าหากว่า มันจะเสือกเดินเข้ามალ่ะ อะไรจะห้ามมันได้ สัมภาระข้าวของผมว่า ยังไม่จำเป็นเท่ากับชีวิตพวกเราแต่ละคน โดยเฉพาะชีวิตของพวกคุณเองทั้งหลาย หรือว่าสัมภาระสิ่งของมีความสำคัญเหนือกว่าชีวิตก็โปรดบอกให้ผมทราบล่วงหน้าด้วยเวลาจำเป็นจริงๆ ผมจะได้หาทางป้องกันอุปกรณ์สิ่งของของพวกคุณไว้ก่อนเป็นอันดับแรก”

เบลนึ่ง คริสมองตาเขา เสียงของหล่อนมีกระแสป้อ

“ไหนคุณสัญญาแล้วว่า จะไม่พุดรวนเรายังไงล่ะ เมื่อก็นี้ ขณะที่เบลเย็บแผลกะเหรียงคนนั้น ฉันรู้สึกว่าคุณจะชื่นชมชอบคุณเบลเหลือเกิน แต่หลังจากนั้นนิดเดียว เบลอาจพุดผิดหูคุณไปหน่อยเท่านั้น คุณก็ ‘เชือด’ เขาเสียแล้ว”

“ถ้าฉันผมก็ขออภัย ผมไม่ได้มีเจตนา”

เขาพูดอย่างจริงใจ แล้วยิ้มอ่อนโยนให้กับอิสซาเบล แม้ผมแดงไม่แสดงอาการถือสา หรืออ่อนไหวทางอารมณ์โบกมือ

“โอเค! ฟอร์เก็ท อิท!...ฉันหมายถึงแต่เพียงว่า คุณควรจะหาทางหลีกเลี่ยงการปะทะกับช้างป่าบ้าคลั่งเหมือนผีสิงโขลงนั้น เราเชื่อในความสามารถของคุณว่าคุณจะนำหลีกหลบมันไปได้”

รพินทร์ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“ผมจะพยายามครับ หมอ”

เขาเพิ่งจะเรียกอิสซาเบลว่า ‘หมอ’ เต็มปากเป็นครั้งแรก

นับตั้งแต่เห็นหล่อนปฏิบัติการณ์ในทางแพทย์ เพื่อช่วยเหลือชีวิตของเจ้าสะเอ็งอย่างเต็มไปด้วยสมรรถภาพและบอกกับตนเองว่าต่อไปนี้จะไม่ถือสากับวาจา ซึ่งบางขณะอาจจะฟังดูกระโดดกระเดาะคนก้าวร้าวของเบลอีก อย่างน้อยที่สุด จากการคบหาพร้อมทางกันมากก็พอจะรู้ว่าเบลเป็นคนตรงไปตรงมาดี และไม่ค่อยจะมีจิตแง่งอน กระพัดกระเฟียดเยี่ยงเพศหญิงทั่วไปนัก ตรงข้ามกับคริส ซึ่งถึถ้วนในอารมณ์และอ่อนไหวลึกซึ้งมากกว่า ผู้หญิงอย่างเบลจะไม่เป็นอันตรายต่อจิตใจของเขานักในการคบหาใกล้ชิด เพราะดูหล่อนง่าย ๆ ในทุกอย่าง แต่ผู้หญิงแบบคริส เป็นสิ่งที่เขามีกังวลลึก ออกจะหวั่น ๆ อยู่ไม่น้อยทีเดียว จากดวงตาสีฟ้างามมีประกายคมกริบ ซึ่งซ่อนเร้นความรู้สึกทั้งมวลไว้จนยากที่จะอ่านออก

ซ้ำร้าย! แม่ผมทองยังมีอะไรอยู่บางส่วนในด้านอุปนิสัย และความรู้สึกใกล้เคียงกับแม่ดอกฟ้าคารินของเขา ซึ่งเขาไม่ชอบให้ผู้หญิงคนไหนในโลกนี้มีส่วนใกล้เคียงกับราชสกุลสาวคนนั้นเลย...กลัวใจตัวเองจะไขว้เขว!

“เขาพูดว่า เขาจะพยายาม...”

หัวหน้าคณะพูดกับพรรคพวกทุกคน

“แต่เขาไม่ได้ยืนยันรับรองกับเราว่าเราจะไม่เจอกับไอ้ช่างว้ายร้ายโง่งนั่น เพราะฉะนั้นเราทุกคนต้องรับรู้กันตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไปว่า การเผชิญหน้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อาจเกิดขึ้นเมื่อใดได้ทั้งสิ้น และเราต้องวางแผนรับมือไว้ให้พร้อม จะประมาทไม่ได้เลย”

“เป็นความรอบคอบมากครับ ที่คิดได้เช่นนั้น”

รพินทร์บอกเบาๆ

“จากประสบการณ์ของคุณ รัศมีการท่องเที่ยวหาหินหรือเคลื่อนย้ายของสัตว์ประเภทช้าง มีอยู่ในอาณาบริเวณสักเท่าไร?”

คีธเริ่มสอบเพื่อหาหลักคำนวณตามวิสัยของนักการทหาร

“ระหว่าง 60 ถึง 80 ตารางไมล์ พวกมันจะเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างสบาย ภายในระยะเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมง ส่วนความสามารถในการเดินทางของมันนั้น ไม่มีขีดจำกัด สุดแต่ว่ามันอยากจะบ้ายหน้าไปที่จุดไหน ต่อให้ไกลสักเป็นพันไมล์ก็ตาม มันยอมไปถึง ถ้าสภาพเส้นทางเดินอำนวยให้แก่มัน การเดินทางของช้างสามารถเดินข้ามประเทศได้อย่างสบาย สุดแต่เส้นทางและเวลา”

“แล้วขณะนี้เราห่างจากหมู่บ้านตะเคียนทอง ตำแหน่งที่มันอาละวาดป่วนเปื้อนอยู่สักเท่าไร?”

คำถามติดต่อกันมาอย่างรวดเร็วประโยคนี้เป็นของเชิดวุธ

“กะว่าไม่ควรจะเกิน 25 ถึง 30 ไมล์เป็นอย่างสูง สภาพพื้นที่ก็อย่างที่เรียนแล้ว หุบโล่งบ้าง ดงทึบบ้าง แต่เป็นพื้นที่ในระดับราบ”

เชิดวุธผิวปากยาว หันไปทางหัวหน้าคณะ

“ถ้างั้นก็สบายมาก! เราอาจ ‘จ๊ะเอ๋’ กับพวกมันเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น ตั้งแต่หน้าที่นี้เป็นต้นไป ไม่ว่าเราจะหยุดอยู่กับที่ เดินไปข้างหน้า หรือถอยกลับไปที่ซบบอน ฮ่า! ฮ่า!...มันละว้าย!”

ประโยคหลัง นายพันตรีหนุ่มแห่งกองทัพไทย พุดปนหัวเราะเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แล้วกดปุ่มล็อกฝาแบบบาน

พับของแม็กกาซีนโรเฟิลของเขาให้ติดอ้าออก กระสุน.375แม็กฯ ชนิดซิลเวอร์ทิปที่บรรจุอยู่ก่อนแล้ว ร่วงกราวลงกับพื้น เขาเก็บใส่กระเป๋าสีเสื้อ ล้วงเอากระสุนแบบหัวแข็ง ‘ฟูล แพ้ชท์’ 300 เกรนออกมาบรรจุแทนที่ทีละนัด และโดยไม่ต้องตักเตือน บอกกล่าวอะไรกันทั้งสิ้น ทั้งสแตนลีย์ และคีธ ก็ฉวยโรเฟิลขึ้นมา เปลี่ยนกระสุนทันทีเหมือนกัน โดยบรรจุลูกหัวแข็งล้วนๆ แทนลูกหัวอ่อน

คงมีแต่แหม่มสาวสองคนเท่านั้น ที่นั่งกอดเข้าเอามือเท้าคาง ซอยเปลือกตาปริบๆ

“รพินทร์ ถ้าหากว่าคุณจะได้งาช้างที่เป็นสีดำสนิทราวกับนิล ไปไว้เป็น ‘โทรฟี’ สักคู่หนึ่งก็ไม่เลวไม่ใช่หรือ?”

อยู่ๆ แม่ผมทองก็เอ๋อเบาๆ กับเขาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย แต่วางหน้าเรียบเฉยที่สุด จอมพรานเหลือบตามองหน้า

“ผมเดินทางมาในครั้งนี่ รับจ้างค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันครับ ไม่ได้รับจ้างหางาช้างสีดำหรืออื่นใดทั้งสิ้น”

“มีข้อเสนออะไรบ้างไหม?”

เบลถามง่ายๆ

“วิทยุติดต่อกองบัญชาการของพวกคุณ ให้เขาส่งกันชิปติดจรวด มาคอยคุ้มกันสนับสนุนพวกเราด้วย เมื่อความจำเป็นมาถึง” เขาบอกยิ้มๆ

คริส ยกไหล่ชนิดหนึ่ง ถอนใจยาว แล้วหันไปทางหัวไหล่ของหล่อน

“ตาพรานเต่าบุญคำเคยกระซิบบอกฉัน ให้คอยสังเกตอาการปฏิกิริยาของพรานใหญ่คนนี้ไว้ โดยบอกว่า ถ้าเขานิ่งเฉย

เครื่องขีรึมอยู่ในสภาพปกติของเขาอย่างที่เราเคยเห็น ก็แปลว่า
 ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเรียบร้อยดี แต่ถ้าเขาทำตกลงขบขัน
 หรือยิ้มง่ายๆ เมื่อไหร่ ก็ขอให้ระวังไว้เถิด มันเป็นสัญญาณ
 เตือนให้ทราบถึงอันตรายใกล้ตัวพวกเราเข้ามาแล้ว ครั้งแรกฉัน
 ไม่เชื่อ แต่เดี๋ยวนี้รู้สึกว่ามันจะเข้าเค้า ชายคนนี้เริ่มยิ้มง่าย และ
 เริ่มจะพูดตกลงอันไร้สาระกับพวกเรา เพราะฉะนั้น จะวางแผน
 กันยังไง ก็รีบนัดแนะตกลงกันไว้เสียก่อนเถิด กลิ่นมันไม่ค่อย
 จะดีเสียแล้ว!”

บิลล์ สแตนลีย์ กวาดตามองดูภูมิประเทศอันเป็นป่า
 ทึบ ซึ่งคณะทั้งหมดจะต้องวางแคมป์พักแรมอย่างน้อยก็ตลอด
 ทั้งวันและอีกคืนหนึ่ง ด้วยอาการพิเคราะห์ ลักษณะของมัน
 เป็นเส้นทางเดิน เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง มากมาย เชื่อมโยงกัน
 เหมือนใครมาตัดเป็นตรอกซอกซอยเอาไว้ ด้านบนมีลักษณะ
 มีดครีမ် เพราะกิ่งใบไม้ปรกบังฟ้าไว้ราวกับถ้ำหรืออุโมงค์ รอบ
 ตัวก็เต็มไปด้วยกอไม้ขนาดต่างๆ กัน สลับไปกับพุ่มพงหนาม มี
 แสงตะวันส่องลอดใบไม้ลงมาสว่างเป็นจุดๆ อยู่ทั่วไป สภาพ
 ของอากาศในยามนี้อยู่ในลักษณะอบอ้าว ค่อนข้างอับทางลม
 ขณะนั้น เวลาประมาณ 11.15 น. การเดินทางของวันนี้
 เริ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็มีเหตุให้สะดุดชะงักลงเสียแล้ว

“บอกแผนของคุณให้รู้หน่อยซิ รพินทร์”

ครั้นแล้ว หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ก็ทำลาย
 ความเงียบขึ้น

“ตามแผนเดิมของเรา จะหยุดพักที่นี่ก่อนจนเลย 24 ชั่วโมงไปแล้ว เพื่อให้แน่ใจที่สุดเสียก่อนว่า กะเหรี่ยงที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสคนนั้นอยู่ในเกณฑ์ปลอดภัย อย่างนั้นไม่ใช่หรือครับ หรือว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น?”

จอมพรานย้อนถาม ทั้งหมดฝ่ายนายจ้างแลตากันเองแล้วพากันก้มศีรษะลง

“ใช่ ถึงอย่างไร เราก็คงยังไม่ออกเดินทางผละทิ้งเขาไปจนกว่าเบลจะเห็นว่าปลอดภัย”

ดร.สแตนลีย์ตอบหนักแน่น

“ถ้าเช่นนั้นก็จะเป็นอย่างที่พวกท่านต้องการเมื่อเกิน 24 ชั่วโมงไปแล้ว โดยหมอเบลเห็นว่าอาการของสะเอิงพอจะปล่อยได้ ผมก็จะให้เพื่อนเขาทั้งสองคนทำเครื่อหามคนเจ็บบ่ายหน้าลงไปยังหมู่บ้านซับบอนตามจุดประสงค์เดิมของเขา ส่วนพวกเราก็เดินสวนไปในทิศทางเดิมเช่นกันโดยมุ่งตะเคียนทอง แต่ใจจริงของผมนั้น ระหว่างที่พวกเราทั้งหมดยังพักอยู่ที่นี่ เพื่อไม่ให้เสียเวลาไปเปล่าๆ ผมอยากจะส่งคนของเราล่วงหน้าไปสืบหาข้อเท็จจริงที่ตะเคียนทองก่อน เชื่อว่าคงจะได้พบกับโบเมียะ และพวกของเขาที่อพยพหนีภัยจากช้างโขลงนั้น ตลอดจนสืบหาร่องรอยทิศทางการเคลื่อนที่ของพวกมันด้วย”

“โน!...”

หัวหน้าคณะโบกมือร้องเสียงต่ำๆ ในลำคอ

“ผมไม่เห็นด้วยในข้อนั้น พวกเราทั้งหมดทุกคนไม่ควรจะให้ใครแยกตัวออกไปเลยทั้งสิ้น เพราะอันตรายมาก ผมเชื่อว่า คนของคุณที่จะส่งให้ล่วงหน้าไปสืบเรื่องราวจะต้องเป็นคน

ที่มีฝีมือดีไว้วางใจได้ แต่ในฐานะที่ผมเป็นหัวหน้า ผมก็มีสิทธิ์ที่จะห่วงเขาได้เหมือนกัน ถ้าเกิดอะไรขึ้น จะเป็นเรื่องน่าเสียใจมาก เราควรจะรวมกำลังกันอยู่ให้ครบ พร้อมหน้ากันทุกคนในภาวะเช่นนี้ ถ้าไปก็ควรไปพร้อมๆ กัน และโปรดอย่าบอกด้วยว่า คุณขอล่วงหน้าไปเอง เพราะนั่นยิ่งแล้วใหญ่ ขบวนของเราทั้งหมด ถ้าคุณไม่อยู่เสียคนเดียว ผมก็ไม่ไว้ใจใครอีกเลย แม้จะเป็นพรานเฒ่าบุญคำ ที่จัดว่าอาวุโสที่สุดก็ตาม”

“ความจริงระยะจากนี้ถึงตะเคียนทองก็ไม่ไกลนักถ้าเดินตัวเปล่าคนเดียว ผมสามารถไปถึงที่นั่น และย้อนกลับมาที่นี่ได้ทันก่อนเที่ยงคืนของวันนี้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ผมก็มีวิทยุติดตัวอยู่ด้วย มีอะไรก็สามารถจะติดต่อส่งข่าวถึงได้ทุกขณะ”

“เอาแล้วยังไง! นี่จะทิ้งพวกเราไว้ในภาวะอย่างนี้นะหรือ?”

หมอบेलโวยวายขึ้น

“อ้าว! แล้วจะต้องกลัวอะไร รพินทร์เขาไปเพียงคนเดียว ส่วนพวกเราอยู่กันครบ ปืนและอุปกรณ์ทุกชนิดพร้อมมูล ไม่เห็นมีอะไรน่าห่วงเลย”

เชิดวุธแกล้งพูดขึ้นหน้าตาเฉย คริสหันขยับ มองหน้าคนพูด หล่อดูเหมือนจะเท่าทันความคิด แต่ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น นอกจากจะใช้สายตาบริภาษแทนวาจา

คือเอามือตบหลังเชิดวุธเบาๆ ถามปนหัวเราะว่า

“วุธ! นายเคยถูกช้างไล่เอางวงคว่ำตัวอย่างหวุดหวิดมาบ้างแล้วหรือยัง?”

“ยังวะ”

“ดีแล้ว เอาไว้ให้ถึงเวลานั้นเสียก่อน แล้วนายจะรู้เองว่า

มีความรู้สึกยังงี้ ฉันมันเคยมาแล้ววะ ถ้ารพินทร์ยังสกัดไว้ไม่ทัน ฉันก็วาดภาพตัวเองไม่ถูกเหมือนกันว่า จะถูกแยกธาตุดอกเป็นชิ้นส่วนลักษณะไหนบ้าง เคยถูกรถถังของเวียดกงไล่ขยี้มาแล้ว แต่คราวนั้นก็ยังไม่ขวัญหนีดีฝ่อเท่าถูกช้างไล่เหยียบ เมื่อเข้าวานชีนนี้แทบช็อกเลย”

แล้วนายผมทรงลานบินก็มองไปยังจอมพรานบอกว่า

“พวกเราทุกคนมีความเห็นว่าไม่ควรจะให้ใครแยกไปอย่างนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวคุณเองยิ่งแล้วใหญ่ เพราะระหว่างที่คุณไม่อยู่ พวกมันเกิดบุกขึ้นมา จะไม่มีใครคุมสถานการณ์ได้ พวกเราชำนาญแต่ในด้านการปะทะกับข้าศึกที่เป็นคนด้วยกัน แต่สารภาพว่าไม่ชำนาญในการรบกับกองทัพช้าง ซึ่งนั่นมันควรจะเป็นหน้าที่ของคุณ พุดกันอย่างตรงไปตรงมาเลยว่า ถ้าคุณไม่ได้อยู่ร่วมด้วย ขวัญของพวกเราก็นี่ไม่มี”

นั่นเป็นคำสารภาพที่เปิดเผยออกจากกลุ่มของนายจ้างอเมริกัน ซึ่งแต่แรกล้วนมีแต่ความถือดี ยโส โดยเห็นว่าภัยจากป่าดิบดงดำเป็นเรื่องไร้สาระ

คนเราลงได้ละหิริฐิความอวดดีลงแล้วเช่นนี้ก็เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ และไม่ควรจะต้องแก้งให้ได้รับบทเรียนอะไรอีกเพียงแค่ไม่กี่วันของการออกเดินทางมาด้วยกันเท่านั้น อเมริกันกลุ่มนี้ เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด และท่าทีเดิมๆ ของตนเอง หน้ามือเป็นหลังมือ และในการพิจารณาของรพินทร์ ไพรวลย์คนกลุ่มนี้หาใช่คนโง่ หรือรู้เกินเกินไป ไม่เพียงเหตุร้ายๆ ที่เกิดขึ้นไม่กี่อย่าง อันเป็นบทเรียนอย่างดี ก็สอนให้รู้สึกแล้ว

“ตกลง เมื่อพวกคุณไม่ต้องการให้ผม หรือพวกเราคน

ใดแยกจากไปก่อนในภาวะเช่นนี้ ผมและพวกเราทุกคนก็จะอยู่
พร้อมหน้า”

“นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด...”

หัวหน้าคณะยิ้มออกมาอย่างพอใจ

“ว่าแต่ว่าพวกคุณทุกคนรู้เรื่องเกี่ยวกับข้างร้ายโหลงนี้แล้ว
หรือยัง?”

“ก็คงจะพอรู้เรื่องคร่าว ๆ บ้างแล้ว จากกะเหรี่ยงสองคน
นี้ เพราะพวกนี้คุยกันก่อนแล้ว”

ทั้งหมดหันไปทางกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์และ
พวกลูกหาบทั้งหลายที่สาละวนทำงานกันอยู่เป็นกลุ่ม ๆ เกี่ยวกับการ
วางแคมป์ และสุ่มไฟเพื่ออย่างเนื่อ เห็นคนเหล่านั้นพูดจา
หัวเราะเย้าหยอกและทำงานไปพลางอย่างปกติ ไม่มีอะไรผิด
สังเกตไปทั้งสิ้น

“ก็แปลว่าเขาเหล่านั้นควรรู้แล้วว่า พวกเราทุกคนอยู่ใน
รัศมีอันตรายจากโหลงข้างร้ายที่จะมาถึงเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ดูท่า
พวกเขาไม่วิตกกังวลอะไรเลยนี่”

คริสพูดเหมือนรำพึง

“พวกคุณจะต้องเข้าใจเสียก่อน คนของผมทุกคนที่คัด
เลือกมาแล้วเหล่านี้ ไม่ว่าจะพราน หรือลูกหาบเคยชินเสียแล้ว
กับเรื่องร้าย ๆ ในป่าดง พวกเขาจะไม่สะดุ้งสะเทือน หรือมัวคิด
กังวลขวัญเสียต่ออะไรทั้งสิ้น เพราะทุกคนล้วนผ่านผจญกันมา
แล้ว จนซาชินเห็นเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด ลำพังพวกเขาไม่ว่าจะ
เกิดอะไรขึ้น ก็สามารถจะเอาตัวรอดได้ทั้งนั้น อย่างน้อย ถึงแม้

บางคนอาจจะไม่มีปิ่นดี หรือมีฝีมือในการยิงปิ่นไม่แม่นยำอะไรนัก แต่เขาก็วิ่งเร็วชำนาญภูมิประเทศ หลบหลีกเก่งรู้ทางหนี่ที่ไล่เอาตัวรอดได้ทุกคนแหละ”

“ถ้างั้นก็ช่วยบอกเขาด้วยว่า การวิ่งเร็ว หรือหลบเก่งเอาตัวรอดเก่งอย่างเดียวยังไม่พอ ขอให้เขาเหล่านั้นช่วยเอาสิ่งของสัมภาระของเราให้รอดปลอดภัยพร้อมกันด้วย ไม่ใช่ทิ้งของเอาตัวรอดอย่างเดียว”

สแตนลีย์บอกยิ้ม ๆ รพินทร์หัวเราะ

“ครับ โปรดอย่าห่วงในเรื่องนั้น ผมจะกำชับเขาเอง”

“ถ้าเผชิญหน้า จะเอาอย่างไร?” คือถามอย่างป็นงานเป็นการ

“โดยธรรมชาติของช้างป่าทั่ว ๆ ไปแล้ว ไม่ว่าจะโขลงใหญ่สักแค่ไหน หากเผชิญหน้ากับมนุษย์อาจทำอาการคุกคาม และปรี่เข้าไล่ก่อน แต่ถ้าถูกยิงล้มลงสักตัวสองตัว หรือมีการถูกปิ่นบาดเจ็บไปบ้าง ก็จะมีผลดังนี้...นั่นผมหมายถึงช้างป่าธรรมดาโดยปกตินิสัยของมัน...ทว่าโขลงของไ้้งาดำที่บุกเข้าขยี้หมู่บ้านตะเคียนทองโขลงนี้ สอดดูพฤติกรรมของมันตามที่กะเหรี่ยงสองคนนี้เล่าให้ฟัง รู้สึกได้ว่า มันผิดธรรมชาติออกไปจากปกติ มีความดุร้ายอาฆาตแค้นมุ่งเจตนาร้ายรุนแรง มีความกล้าระคนบ้าเลือดและมีความสามัคคีรวมกันอยู่เป็นกำลังจำนวนมากภายใต้การนำของตัวหัวหน้าซึ่งถ้าเป็นจริงตามที่ผมตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ ก็จัดว่าเป็นศึกใหญ่ที่น่าหนักใจพอสมควร เพราะพวกมัน

ยากที่จะถอย แต่จะมุ่งตะลุยบุกเข้ามาให้ถึงตัวเราโดยไม่คำนึงถึงชีวิต เพราะฉะนั้นถ้าเกิดเผชิญหน้าโดยบังเอิญ หรือโดยแผนการลอบเข้ามาล้อมโจมตีพวกเราก็ตาม สิ่งที่ฝ่ายเราจะทำได้ก็คือ พยายามฆ่าพวกมันให้ได้มากที่สุด เลือดยิงเฉพาะตัวที่เข้ามาใกล้เราก่อน หลบหลีกเข้าหาที่กำบังไว้ อย่าหมดสติ หรือขวัญเสีย โดยเฉพาะพวกคุณ จงช่วยตัวเองก่อนที่จะคำนึงถึงคนอื่น ๆ ส่วนทางด้านผมก็ได้กำหนดหน้าที่ของพรานคุ้มครองประจำตัวแต่ละคนเอาไว้แล้วจะคอยยิงสกัดช่วยเหลือให้ มีความจริงอยู่อย่างหนึ่ง คือมันทนลูกปืนไปไม่ได้หรอกครับ เจ็บหรือตายมาก ๆ เข้ามันก็จะเผ่นหนีไปเหมือนกัน...”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบา ๆ

“เรื่องข้างบุก และเราจะต้องยิงปะทะมันไว้ ผมว่าไม่ใช่เรื่องน่าเกรงอันตราย อะไรนักหรอกครับ เรื่องที่จะต้องระมัดระวังให้มากที่สุดก็คือ ในขณะที่สืบสนซูลมุนขอให้ระวังทิศทางของกระสุนปืนให้ดี อันตรายจากการยิงถูกพวกเรากันเอง จะมีมากกว่าอันตรายที่จะได้รับจากข้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลที่มีไรเฟิลอัตโนมัติประจำมืออยู่ควรต้องระวังที่สุด ผมว่า การตั้งกลไกให้ยิงแบบกึ่งอัตโนมัติทีละนัด จากเอ็ม 16 ก็เหลือเฟือเกินพอแล้ว เพราะถึงอย่างไรก็ยิงซ้ำได้รวดเร็ว ในวงกระสุนถึง 30 นัดต่อหนึ่งแม็กกาซีน ปลอดภัยกว่าที่จะยิงรัวแบบฟูล-ออโต”

คริสกับเบล ผู้ใช้ปืนสงครามของหน่วยพลร่มประจำตัวกันอยู่หันมองหน้ากันเอง แล้วยกไหล่ขึ้นพร้อมกัน

“ขอบคุณ ที่เจตนาเตือนมายังเราทั้งสองคนโดยเฉพาะ...”

เบลว่า

“ว่าแต่กระสุนเพียงแค่นี้ขนาด 5.56 มม. สำหรับยิงคน มันจะให้ประโยชน์อะไรขึ้นมาได้ในการทำสงครามกับช้าง...คุณเคยบอกเราไว้อย่างนั้นไม่ใช่หรือ?”

“ถ้าจำเป็นขึ้นมาจริง ๆ มันก็ดีกว่ามือเปล่าปืนพกสั้นหรือปืนลูกซองหลายเท่า กระสุนจากปืนกลมือประจำตัวพลร่มของคุณ ถ้าสามารถยิงเข้าบริเวณที่ตั้งของสมองช้างอย่างแม่นยำ ตรงเป้าหมาย โดยไม่เผลอเล็งไปส่วนอื่นเสีย นัดเดียวก็ทุดเหมือนกัน และความได้เปรียบก็ยังมียู่ ในกรณีที่สามารถยิงซ้ำได้อย่างรวดเร็ว และจำนวนกระสุนที่บรรจุได้มากกับการเปลี่ยนแม็กกาซีนใหม่ได้อย่างรวดเร็ว กระสุนเล็กแรงปะทะน้อย แต่ถ้าอำนาจการยิงซ้ำสามารถทำได้ติดต่อกันรวดเร็ว มันก็ไม่เลวทีเดียวแหละ ในการป้องกันตัวในฉากตะลุมบอน แม้จะเป็นช้างก็ตาม สรุปก็คือปืนของคุณสองคนใช้ในงานตั้งรับป้องกันตัวได้ แต่ไม่ปลอดภัย ในการที่จะใช้ในการติดตามล่า เพราะมันใช้กันในคนละลักษณะ”

“เรามีไรเฟิลอยู่ด้วยกันทั้งหมดกี่กระบอก รพินทร์?”

สแตนลีย์ถามโดยเร็ว สมองเริ่มวางแผน

“.375 แม็กฯ 5 กระบอก อยู่ในมือพรานของผม 4 คน คุณเชิดวุธอีกหนึ่ง .458 แม็กฯ ก็สามกระบอก ผม ท่านด็อกเตอร์ และเคอร์เนล คีธ นอกนั้นที่อยู่ในมือพวกลูกหาบ เป็นลูกซองเดี่ยว บรรจุเดี่ยวบ้าง แผลดบ้างอีก 10 กระบอก แต่ทางด้านผมมีลูกโดดของลูกซองมาด้วย ประเดี๋ยวผมจะแจกให้ประจำปืนของแต่ละคนเหล่านั่นไว้คนละ 5 นัด ถ้าตะลุมบอนกันขึ้น

กระสุนลูกโดดจากปืนลูกซอง ก็พอจะช่วยได้เหมือนกัน ดีกว่าจะใช้ลูกปราย”

หัวหน้าคณะหันไปปรึกษาหารือเบาๆ กับคีธและวุธ อึดใจหนึ่งก็มองมาทางเขา ถามอย่างไม่สู้จะแน่ใจนักว่า

“พวกเราทั้งหมดมีอยู่ 20 คนนะ รพินทร์ ไรเฟิลที่พอจะเชื่อถือได้ เรามีอยู่แค่ 8 กระบอกเท่านั้น โดยไม่นับเอ็ม 16 ของคริส เบล และอีกสองกระบอกที่เราเอาติดมาในกองสัมภาระกลางด้วย ส่วนปืนลูกซองของพวกลูกหาบ แม้คุณแจกลูกโดดให้ประจำตัวไว้ก็จะไปหวังอะไรไม่ได้มากนัก สำหรับกองทัพช้างที่มีจำนวนเกินกว่า 40 หรือ 60 ตัวขึ้นไป ตามรายงานข่าวที่เราทราบ เราจะยอมให้คนของเราคนใดคนหนึ่งได้รับอันตรายไม่ได้โดยเด็ดขาด แม้จะเป็นลูกหาบก็ตาม เท่าๆ กับที่สัมภาระจำเป็นของเรา ก็จะต้องรักษาไว้ให้ปลอดภัยด้วย คุณแน่ใจหรือว่าเราจะขับไล่มันได้”

รพินทร์ ไพรวลย์ อึ้งไปชั่วขณะ ดูกันซิการ์จนแก้มตอปลีก ก่อนที่จะขยี้ลงดับกับพื้นดินตรงหน้า

“ถ้าทายไม่ผิดรู้สึกว่าคุณกำลังลำบากใจอยู่มากใช่ไหม?”

เบลสะกิดเข้าถาม

“เป็นภาระที่ออกจะหนักใจสำหรับผม ในการจะให้คำรับรองใดๆ เพราะทางฝ่ายคุณตั้งความหวังไว้สูงมากเกินไป ชีวิตคนทุกคนนั้น ผมยังพอจะรับรองให้ได้ แต่ข่าวของสัมภาระใครจะกล้ารับรอง หากช้างทั้งโขลงบุกตะลุยเข้ามา ซึ่งแต่ละคนก็ต้องหาทางเอาชีวิตรอดไว้ก่อนเป็นอันดับแรก ในภาวะเช่นนั้น ความสับสนอลหม่านจะต้องเกิดขึ้นแน่ๆ พวกลูกหาบเองก็

ต้องคิดถึงชีวิตของเขาเองก่อนอื่น ใครจะมัวไปคอยระวังของอยู่ โอกาสที่สิ่งของจะแตกหักเสียหายหรือถูกทำลายไปอาจมีขึ้นได้ เพราะข้าวของเหล่านั้นไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่มีขา ที่จะเคลื่อนตัว เองหนีภัยได้ ส่วนคนที่จะคอยรักษาป้องกันข้าวของ ก็จะต้อง ระวังรักษาชีวิตของตัวเองไว้ก่อน”

แล้วเขาก็ถอนใจยาว ถอดหมวกออกมาตบกับขาตนเอง

“เออละครับ จะอย่างไรก็ตาม ทางฝ่ายผมบอกได้ว่า จะ พยายามป้องกันสัมภาระสิ่งของของพวกคุณอย่างเต็มความ สามารถที่เดียว ในทุกวิถีทาง แต่อย่าถึงกับให้คำมั่นสัญญาเลย เสียกันดูก็แล้วกัน”

“เขาเป็นคนพูดอะไรตรงดี และเราก็ควรพอใจที่สุดแล้ว”

สแตนลีย์กล่าวกับพรรคพวกทุกคน

“ยังก์ แมน! เป็นอันว่าเราเข้าใจตามที่คุณพูด อย่างกังวล เลย ป่าลึกดงดิบแถบนี้มีอะไรต่ออะไรที่ออกจะเกินความคาด หมายของเราไปมากทีเดียว บอกตรงๆ ว่าเมื่อแรก ผมไม่คิด ว่าภัยมันจะมีมาในรูปนี้ เข้าใจว่าจะเป็นเรื่องโรค หรือความเจ็บ ป่วยเสียมากกว่า อีกอย่างหนึ่งก็คอยมัวระแวงอยู่แต่เฉพาะเรื่อง จะถูกฝ่ายตรงข้ามซุ่มโจมตีดักทำร้าย ไม่เชื่อจริงๆ ว่าสัตว์ป่า มันจะกลายเป็นอุปสรรคขัดขวางใจของเราจนถึงขั้นเป็นปัญหา หนักให้ต้องคิด”

“ผมเตือนพวกคุณก่อนหน้าการออกเดินทางแล้ว คำบอก เล่าของผมมันไร้ประโยชน์ จนกว่าพวกคุณจะมาพบเห็นด้วย ตาตนเอง ไม่มีป่าส่วนไหนในโลกนี้จะดูร้ายและเต็มไปด้วย อาถรรพณ์ลึกลับเท่ากับป่าที่ผมจะต้องนำทุกท่านผ่านเข้าไป และ

โลกภายนอกก็ไม่อาจรับรู้ได้ เพราะฉะนั้น ผมจึงย้ำขอร้องไว้
หนักหนาว่า ได้โปรดกรุณาเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ
ของผม จะช่วยให้ท่านเสี่ยงน้อยที่สุด และผมเองก็จะได้เบาใจ
ลงด้วย มิฉะนั้นผมก็จะมัวเป็นภาระกั่วงลห้วงหน้าพะวงหลัง
หนักใจไปสารพัดอย่าง ทำให้เกิดอารมณ์หงุดหงิดขึ้นโดยไม่
จำเป็น”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์มองไปยังฝ่ายของตน
ทีละคน เหมือนจะเตือนให้สดับฟังคำพูดของมัคคุเทศก์นำทาง
และจำใส่ใจไว้ พร้อมกับพูดว่า

“ต่อไปนี้ ผมเชื่อว่าไม่มีพวกเราคนใดเห็นคำพูดของคุณ
เป็นเรื่องเหลวไหล และคงไม่ทำให้คุณต้องหนักใจอีก ที่แล้วมา
ก็ขอโทษแทนด้วย ถ้าหากว่าจะมีพวกเราคนไหนไม่เชื่อฟังคุณ
ไปบ้าง เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นบทเรียนที่ดีแล้ว...”

พลาแกอเมริกันผู้อาวุโสที่สุดในคณะ ก็บ้วนปากไปทางคน
เจ็บที่นอนอยู่ พร้อมกับกะเหรี่ยงอีกสองคนซึ่งนั่งดูอาการของ
เพื่อนอยู่ใกล้ๆ ต่อมาว่า

“พวกนั้นบอกว่า จะมุ่งหน้าไปตามคุณที่หนองน้ำแห่ง
เกี่ยวกับเรื่องช้างร้ายโขลงนี้ไม่ใช่หรือ”

“ครับ”

“พวกเขามีความคิดยังไง? เขาหวังไว้ว่าจะลงไปตามคุณ
เพื่อให้มารบกับช้างเกร ที่คุ่มกันอยู่เป็นกองทัพนั่นหรือ?”

คือถามแทรกขึ้นโดยเร็ว

“ผมเคยบอกไว้แล้วว่า ชาวป่าชาวดอยในละแวกนี้มีสาร-
ทุกข์สุขดิบยังไง ก็มักจะไปบอกกล่าวให้ผมรู้เสมอ พวกเขาไม่

ได้หวังจะให้ผมไปรบกับช้าง ที่รวมกำลังกันอยู่เป็นกองทัพ แต่เขาเชื่อมั่นว่า ถ้าผมช่วยเขา โดยการติดตามลุ่มไ้ตัวจำไซลงสำคัญที่มีงาสีดำนั้นลงเสียได้เพียงตัวเดียวเท่านั้น ลูกไซลงบริวารอื่นๆ ต่อให้มีย่อยจำนวนมากสักเท่าไรก็ตาม จะเกิดความเข็ดขยาดและสลายกำลัง แยกย้ายกันออกไป นั่นเป็นความเชื่อถือของเขา แต่ผมก็ไม่ได้เชื่อมือตัวเองถึงเพียงนั้น และถ้าแม้ว่าผมไม่ติดตามสำคัญนำพวกคุณเดินทางมาในครั้งนี้ โดยยังอยู่ที่หนองน้ำแห้งแล้วพวกนี้ลงไปพบ ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะช่วยเขาได้หรือเปล่า ที่นี้เหตุการณ์มันบังเอิญให้ผมต้องมีภาระนำพวกคุณเดินทางสวนขึ้นมากับเหตุการณ์พอดี ขอให้สังเกตไว้ด้วยว่า เมื่อเราผ่านหมู่บ้านซับบอน พวกนั้นเดือดร้อนเรื่องเสือเอาคนไปกิน ก็มาขอร้องผมครั้งหนึ่งแล้ว พอเราผละจากซับบอนขึ้นมา พวกตะเคียนทองอยู่ในภาวะที่ซำร้ายหนักลงไปอีก บ้านแตกสาแหรกขาดล้มตายกันป่นปี้ เพราะช้างอาละวาดซึ่งผมก็ยังถือหลักเดิมของผมอยู่นั่นเอง คือพยายามที่สุด ที่จะหลีกเลี่ยงเสีย โดยมุ่งหน้านำทางให้พวกคุณอย่างเดียว ที่เรากำลังมาปรึกษาหารืออยู่ที่นี่ ไม่ได้หารือกันในด้านปราบช้างไซลงนั้น แต่เราหารือกันในข้อว่า ถ้าหลีกเลี่ยงไม่พ้นเพราะเส้นทางเดินของเรา บังเอิญเข้ามาอยู่ในรัศมีของมัน เราจะแก้ไขกันอย่างไรต่างหาก ไม่ใช่ที่เราจะต้องรับเป็นภาระไปตามล่าช้างให้เขาให้เสียเวลาทำงานของเรา สิ่งที่ผมขอร้องพวกคุณ อันนอกเหนือไปจากงานในหน้าที่ของผมนับตั้งแต่ออกเดินทางมาก็เห็นจะมีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น คือเรื่องขอให้ช่วยรักษากะเหรี่ยงบาดเจ็บคนนั้น ถ้าหากยังพอเห็นทางว่าจะช่วยให้เขารอดตายได้ และ

เราก็ได้ข่าวอันเป็นประโยชน์จากเขาเหมือนกัน เพราะถ้าไม่บังเอิญมาพบพวกนี้เสียก่อน เราก็จะไม่มีโอกาสที่หวังตัว รู้ล่วงหน้าได้เลยว่า ในหนทางที่เราจะผ่านไป มีช่างดุร้ายเกร่อ กวนอาละวาดอยู่ ซึ่งอาจดักเล่นงานพวกเราเมื่อไหร่ก็ได้”

เบลหัวเราะเสียงใส เอากิ่งไม้แห้งท่อนเล็ก ๆ โยนไปกระทบที่หน้าอกเขา

“ความจริงเราก็ไม่ได้ว่าอะไรคุณเลย แต่คุณก็อธิบายเสียยืดยาว เหน็บแนมเราไปในตัวพร้อมเสร็จ คุณเป็นคนไม่ค่อยพูดอะไร แต่ลงถ้าพูดแล้ว พวกเราจะรู้สึกไม่ค่อยสบายใจทุกครั้งไป ขอให้ง่าย ๆ เป็นกันเองกับเราอย่างจริงใจเสียที่เถอะน่ามาด้วยกันแบบนี้แล้ว เอายังไงก็เอากัน อย่ามัวแต่คิดว่าพวกเรามีแต่ความเห็นแก่ตัวนัก ฉันทน์ คริส คีธ เชิดวุธ หรือแม้กระทั่งอาจารย์ ใจถึงทั้งนั้นแหละ ไม่งั้นก็คงไม่ถูกคัดเลือกตัวให้มาร่วมเสี่ยงตายกันแบบนี้หรอก ว่ามาเลย จะเอายังได้ทั้งนั้น!”

รพินทร์ ไพรวลย์ หันไปสบสายตาดำตรงกับอิสซาเบล แล้วพูดซ้ำ ๆ ว่า

“คุณ ‘นักเลง’ ดีมาก เบล”

“แต่คุณก็ยังไม่ได้อธิบายให้ชัดเจนมาว่า เจตนาแท้จริงของคุณจะเอาอย่างไร?” หัวหน้าคณะว่า

“ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะตั้งเจตนาอื่นใดได้ นอกจากการมุ่งหน้า นำทาง และรักษาความปลอดภัยของพวกเราทุกคนระหว่างทาง...”

รพินทร์ยังพูดไม่ทันจบประโยค ทุกคนที่นั่งล้อมวงกันอยู่ก็สะดุ้งพรูดขึ้นทั้งตัว!

เสียงร้องเอะอะโวยวาย ฟังไม่ได้ศัพท์ ดังมาจากกลุ่ม
ของพวกที่กำลังเล่นเฝ้ากระทิงอยู่ พร้อมกับวิ่งฮือแตกกระจาย
และบัดนั้นเอง ไรเฟิลนัดหนึ่งก็แผดสนั่นกึกก้องแทบหุบดับ ตูม
ใหญ่ระคนไปกับเสียงโกญจนาทแปร้น สะเทือนป่า กิ่งไม้หัก
โครมครามโผงผาง ดังขึ้นรอบด้านเหมือนเกิดพายุ โดยไม่มี
สัญญาณเตือนให้ทราบล่วงหน้ามาก่อนเลย

ใครคนหนึ่ง ในกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา ดูเหมือนจะเป็นเจ้าเสียแล่นหน้าอกตั้ง กว๊วแน่บเข้ามายังกลุ่มของนายจ้างอเมริกันที่นั่งตะลึงกันอยู่ เพื่อตรงเข้าไปยังไรเฟิลของตนเอง ที่วางพิงอยู่ข้างๆ กองสัมภาระส่วนใหญ่ ปากก็ตะโกนสุดเสียง พังแทบไม่เป็นภาษา

“นาย! ช้างบุก!!”

รพินทร์ และฝ่ายนายจ้างของเขาทุกคนที่แผ่นชั้นยืน
พร้อมกันหมดเหมือนถูกอะไรดีดขึ้นมา ปีนประจํามือของแต่ละ
คนเหล่านั้น ติดมือขึ้นมาด้วยก็จริง แต่ก็ถูกสะกดให้จ้งจ้งกับ
เหตุการณ์โดยยังไม่สามารถจะเคลื่อนไหวขยับเขยื้อนอย่างไรได้
อย่างน้อยก็กึ่งของวินาที ยกเว้นพรานใหญ่เท่านั้นที่กวาดตา
วูบเดียวไปรอบตัว พร้อมกับขยับลุกเลื่อนขึ้นลําโดยเร็วที่สุด

ภาพที่เห็นในฉากอันลึบสนอลหม่านนั้น พวกลูกหาบ
ทุกคนที่กระจายทำงานอยู่ยังที่ต่าง ๆ วิ่งกันจ้ำละห้วน พร้อม
กับแหกเสียงตะโกนร้องบอกกันฟังไม่ได้ศัพท์ ลักษณะมันไม่ผิด
อะไรกับมดรังแตก ดูไม่ออกว่าใครเป็นใคร ทางด้านที่กำลังแล

เนื้อกระทิงกันอยู่ เงามะมื่นของภูเขาเคลื่อนที่ลูกหนึ่ง โผล่ออกมาจากทางมุมเส้นทางด้าน ห่างจากซากกระทิงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น บัดนี้กำลังหมุนคว้างปัดเป่าเอียงกะเท่เร่เข้าหาไฟทั้งกอ เพราะอำนาจกระสุนไรเฟิลนัดปฐมฤกษ์ ซึ่งไม่สามารถจะบอกได้ว่าจากมือของใครในกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา ต้นไฟแถบนั้นไหวลู่หักสะบั้น เมื่อร่างอันใหญ่โตเซเข้าปะทะ แล้วบัดนั้นเอง กระสุน .375 แม็กฯ อีกนัดหนึ่งก็ระเบิดขึ้นเป็นนัดที่สอง เห็นชัดกับตาว่า ร่างใหญ่โตสีโคลนที่กำลังแผดเสียงกวัดแกว่งงวอยู่ ทรวดสวบลงไปทับโคนไฟ ในขณะที่กำลังจะหันหัวตรงเข้ามา

เหลือบอีกแวบเดียว เขาเห็นตาเฒ่าบุญคำ วิ่งแจ้นกระซากลูกเลื่อนคายปลอกกระสุนไปพลาง ในลักษณะที่อีกสามเส้นทางด้านซึ่งทอดมาบรรจบกันนั้นมีศีรษะมหีมาลอยกระดุก ๆ จากอาการวิ่งเห่่า บังแสงสว่างเป็นเงาราหูเข้ามาทั้งสามด้าน และเจ้าตัวที่อยู่ใกล้หลังบุญคำที่สุดนั้นก็ห่างแกออกไปแค่ไม่เกิน 15 เมตรเท่านั้น เสียงตาพรานเฒ่ากู่ตะโกนอะไรฟังไม่รู้เรื่อง

พานท้ายไรเฟิลตัวดีขึ้นมาติดกับชอกไหล่ รพินทร์วาดปากกระบอกอย่างรวดเร็ว เสียงกระสุน .458 แม็กฯ จากปากลำกล้องของเขา แผดสนั่นออกไปดังราวกับฟ้าผ่ากลางดงไฟที่บประกายไฟแลบเป็นยวง ผ่านศีรษะของคริสและเบล ซึ่งกำลังหมุนคว้างตั้งสติยังไม่ได้อยู่ในขณะนี้ไปประมาณสองฝ่ามือ

ไอ้ช่างร้ายผู้กำลังกวาดกระชั้นไล่บุญคำเข้ามา ถล่มครีกลงกองกับพื้นทั้ง ๆ ที่มันยังวิ่งอยู่ ฝุ่นกระจายตลบ สกิดกันพรรคพวกของมันเอง ที่กำลังวิ่งเป็นพรวนตามหลังเข้ามาให้ติดชะงักอยู่ตรงเส้นทางนั้น

“ยิ่งตัวที่เห็นว่าเข้าใกล้ที่สุด! ปักหลักอยู่กับที่ อย่าแยก
กระจายออกไป!”

เขาตะโกนเร็วปรือไปยังกลุ่มนายจ้างทั้งหมด ดังลั่นพอ ๆ
กับเสียงข้างร้อง

สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ มาได้สติขึ้น ก็ต่อเมื่อเสียงปืน
ร่ำดังกึกก้องไปหมดแล้ว รวากับเกิดสงครามเป็นเสียงการระดม
ยิงอย่างถี่เร็วที่สุด จากบรรดาพรานพื้นเมืองของรพินทร์ ซึ่งไม่
สามารถจะบอกได้ว่า ใครอยู่ที่ไหนบ้างในขณะนี้ ท่ามกลาง
ความโกลาหลอลหม่านขีดสุด และป่าไม้แวดล้อมรอบด้านก็
เต็มไปด้วยศิระมะหมาโผล่ประดังเข้ามาทุกเส้นทาง จนแล
ดูมืดสนิทอึ้งอล พื้นดินสะเทือนไปหมดทุกตารางนิ้ว เหมือน
เกิดแผ่นดินไหว สรรพสำเนียงอื้ออึงในยามนี้ แยกไม่ถูก
ว่ามันเป็นเสียงอะไรบ้าง

“ลูก เอ้าท์!”

เสียงร้องแหลมของคริสกับเบลดังขึ้นพร้อมกัน ขณะที่
เบิกตาโพลงชี้ไปทางเบื้องหลัง

ทั้งสามคนหันขวับไปตามเสียงร้องบอกของสองสาวแล้ว
แผ่นกระจายกันออกไปคนละทาง ในลักษณะยื่นปักหลักเรียง
หน้ากระดาน เชิดวุธเร็วกว่าอเมริกันอีกสองคน เพราะตอกโครม
เข้าไปก่อนเป็นคนแรกของชุดนั้น ระยะยังห่างเพียงแค่ 10 เมตร
เท่านั้น เจ้าสึดอวิ้งนำหน้าร้องโอ้กหัวซุนคู้เข้าหน้าลง สแตนลีย์
กับคีธกระหน้าเข้าใส่พร้อมกัน ใบไม้แห้งและฝุ่นด้านหน้าปลิว
ว่อนราวกับถูกพัดลมเป่า อีกสองตัวที่กำลังบุกพงตะลุยเข้ามา
ราวกับรถถัง ล้มตะแคงเอาท้องฟาดดินไปตัวหนึ่ง ส่วนอีกตัว

หนึ่งหยุดชะงักก็ก ส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด เบี่ยงสี่ข้างจะเบน
ออกนอกเส้นทาง แล้วก็ถูกเชิดวุธเสยบังไปที่โคนขาหน้า ทруд
ถล่มลงทับพุ่มไม้หักพินาศแหลกลาญลงทั้งพวง ในขณะที่ตัวอื่นๆ
ก็ส่งเสียงร้องอย่างดุร้าย บุกดะลุยเข้ามาทุกทิศทางในระยะที่
แทบจะเรียกได้ว่าประชิดตะลุมบอน

คริสและเบล เพิ่งจะกระชากฐานที่หุดสั้นของเอ็ม 16 ซึ่งประจำตัวออกมาได้ แล้วยกขึ้นประทับไหล่ ทั้งสองสาวกระดิก ไกแบบยั้งทีละนัด แต่รัวนิ้วเร็วที่สุด

เสียง เปรี๊ยะง! เปรี๊ยะง! เปรี๊ยะง! นับนัดไม่ทันกันเลยทีเดียว

หัวกระสุนพุ่งเข้าหาไอ้ตัวโต ๆ ที่ย่ำตะลุยเข้ามานั้นอย่าง
ดุเดือด เห็นจุดไหน แม่ผมทองกับแม่ผมแดงก็ยิงไปยังจุดที่เห็น
นั้น โดยไม่เลือก ผลปรากฏว่า เลือดสาครกระจายว่อนไปทั้ง
ป่าไผ่ มีอยู่สองหรือสามตัวที่โดนเข้าตามลำตัว หรือบริเวณที่
ไม่สำคัญ ก่อให้เกิดความดูร้ายบ้าเลือดขึ้นอีก และพุ่งเข้าใส่
อย่างเมามัน แต่ก่อนจะถึงตัวบุคคลกลุ่มนั้นก็ถล่มลงมากอง
พะเนินด้วยอำนาจของกระสุนไรเฟิลขนาดหนักจากสแตนลีย์
คีธ และเชิดวุธที่ช่วยกันระดมยิงสกัดกันไว้ รวมทั้งการยิงช่วย
มาจากกลุ่มพรานพื้นเมือง ที่มุ่งเข้าคุ้มกันฝ่ายนายจ้างเป็นจุด-
หมายแรก

รพินทร์นั้น คอยจ้องระวังป้องกันให้แก่ฝ่ายนายจ้าง
ของเขาผู้ที่กระสุนหมดและพยายามจะเร่งบรรจุกระสุนชุดใหม่
อย่างตาลิตาเหลืออก เชิดวุธแผ่นอ้าวจากที่ซึ่งยืนอยู่เดิมหลบเข้า

หาซุ่มไฟ แล้วเปิดลูกเลื่อน ล้วงกระสุนจากกระเป่าเสื้อด้วยมือที่สั้นเทา ไ้ยักษ์อีกตัวหนึ่ง ที่เจอกระสุนยิงเร็วของเบลหรือคริสคนใดคนหนึ่ง ชนิดที่ลำตัวซึกหนึ่งไหลโถมไปด้วยเลือดพุ่งงาเข้าไปในนายพันตรีหนุ่มแห่งกองทัพไทย เลื่อนนั้นร้องสุดเสียงกระโดดพรวดหนี ไฟทั้งกองกระจุกออกไปราวกับถูกปืนรณถึงเมื่อเจ้าข้างตัวนั้นเสยงาของมันเข้าไปโดยพลาดจากเชิดวุธอย่างหวุดหวิด สแตนลีย์วาดไรเฟิลตาม เหนี่ยวไกซะ กระสุนในแม็กกาซีนของหัวหน้าคณะหมดลงเช่นกัน อเมริกันอาวุโสอุทยานออกมาอย่างตกใจ คีธหันไปรับหน้าอยู่กับที่อีกตัวหนึ่ง ที่กำลังไต่ข้ามซากเพื่อนของมันขึ้นมา แต่ก็ยังถูกส่วนสูงของบริเวณศีรษะอันเป็นโพรงอากาศ ทำให้มันส่งเสียงแหลมก้อง หมุนตัวเบนหนี แล้วกระสุนของคีธชุดนั้นก็หมดลงอีก

เจ้าางามตัวที่ไล่แทงเชิดวุธ เบนหัวขผ/องมันจากโคนไฟได้แล้ว กำลังหันเข้าหาเชิดวุธอย่างติดพัน

รพินทร์วิ่งสวนเข้าไปหามัน ประจันหน้ากันแค่มิเกิน 4-5 วา แหย่ไรเฟิลในมือเข้าไปที่ระดับโคนงวงแล้วกดตุ้ม เจ้าตัวนั้นฮวบลงมาคร่อมดิน เหมือนถูกตัดขาทั้งสี่ออกพร้อมๆ กัน

“ถอยไปรวมกับพวกบุญคำ!”

เสียงมียู่เท่าไหร่ เขาก็ตะโกนออกไปหมด ระหว่างที่ยัดกระสุนชุดใหม่ สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ วิ่งเข้าไปตั้งหลักอยู่ใจกลางของบริเวณที่กำหนดไว้เป็นแคมป์ อันเป็นตำแหน่งที่วางสัมภาระส่วนกลาง ซึ่งบัดนี้ บุญคำ จัน เกิด และเส่ยกำลังเล่นสวนออกมา

มันเป็นเหตุการณ์ที่โกลาหลขีดสุด นับตั้งแต่ออกเดินทางกันมา เสียงปืนที่ดังถี่ไม่เป็นจังหวะเหมือนประทัดตรุษ เสียงข้างร้อง เสียงป่าแตก ดังประสานกันปานว่าแผ่นดินที่ยืนกันอยู่ในขณะนี้จะถล่มทลายลง

คริส กับเบลได้เปรียบกว่าคนอื่น ๆ ในด้านที่ป็นสามารถ
บรรจุกระสุนได้มาก เพราะเป็นปืนสงคราม แม้จะเป็นกระสุน
ขนาดเล็กก็จริง แต่เท่าที่รพินทร์เห็นไอ้ช่างมหาภัยโหลงที่บุกเข้า
ตะลุมบอน โดยไม่มีสัญญาณบอกกล่าวให้ทราบล่วงหน้าเลย
นั้น...ล้มลงหลายตัว เมื่อทั้งสองได้เป้าหมายเนินน้ำเต้าเหนือ
โคนงวงของมัน และภายหลังจากพอจะควบคุมสติได้บ้างแล้ว
ทั้งเบล และคริสยิงได้แม่นยำและรวดเร็วพอ ๆ กันทั้งคู่ สามารถ
จะช่วยสถานการณ์ไว้ได้มากทีเดียว หลายตัวที่พยายามจะหนุน
บุกกันเข้ามาต้องทรุดลง หรือมิฉะนั้น ก็เบนหัวหนีแล่นป่ากระ-
เจิงไปพร้อมกับเลือดอาบตัว

พวกลูกหาบ ก็ช่วยกันระดมยิงด้วยปืนลูกซองเท่าที่มีอยู่ และวิ่งหลบกำบังอยู่ตามโคนกอไผ่อย่างฉลาด ตามสัญญาตญาณ เอาตัวรอดของลูกป่าทั้งหลายอันไม่มีอะไรจะต้องห่วง ส่วนพรานพื้นเมืองตัวกลั่นของเขาทั้งสี่คนก็เป็นหลักประกันที่ไว้วางใจได้เสมอ คนเหล่านั้นแทบจะเรียกได้ว่า ไม่ทำกระสุนให้หมด เปลืองเปล่าเลย ทุกนัดที่ปล่อยออกไป หมายถึงอำนาจหยุดยั้งที่ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าไม่ล้มก็ต้องผงะหนีชมชาน

พะโต้ กับอุตะ สองกะเหรียง ยิงปืนแก้ปคู่มือกันได้เพียง
แค่คนละนัด แล้วก็เผ่นเข้าไปซุกตัวอยู่ในพงไผ่หนามอย่างนกภู

มันไม่มีปัญญาที่จะมายืนปักหลัก หรือหลอกล่อเพื่อโรมรันกับ
โฆลงช้างมหากาฬต่อไปเหมือนคนอื่น ๆ ที่มีอาวุธดีกว่าได้ ซึ่ง
นั่น ก็จัดว่าเป็นความฉลาดของเจ้ากะเหรี่ยงดอยอย่างยิ่งยวด
แล้ว

หมอเบลยังมีสัญญาตญาณแห่งการเป็นแพทย์ปรากฏออก
มาให้เห็นชัด หล่อนวิ่งเข้ามาปักหลัก คอยระวังสะเอิงอันเป็น
คนเจ็บซึ่งไม่อาจช่วยเหลือตัวเองในขณะนี้ได้ แล้วตะโกนเรียก
ให้เพื่อนสาวเข้าไปสมทบอยู่ที่นั่นด้วย

“คอยระวังไว้ด้วย ฉันจะดูแลคนเจ็บเอง!”

หล่อนร้องบอกคริส แล้วถลันพรวดเข้ากอดไหล่สะเอิง
ไว้เมื่อเห็นเจ้านั้นล้มตาวัวเงียขึ้นมาด้วยเสียงปิ่นและเสียงป่าถล่ม
ตลอดจนความวุ่นวายต่าง ๆ ในขณะนี้ พยายามจะลุกขึ้นอย่าง
ตกใจ ขวัญเสีย

ดร.สแตนลีย์กับคณะ บรรจุกะสุนชุดใหม่ได้เสร็จก็ปัก
หลักชัดด้วยไรเฟิลขนาดหนัก หัวหน้าคณะยิงปืนซ้ำ แต่เกือบ
ทุกนัดไม่ผิดหวัง เขาล้มเจ้าช้างร้ายเหล่านั้นลงได้แต่ละตัวที่
ปล่อยยออกไป คีร์กับเชิดวุธนั้นอยู่ในอาการเดียวกัน คือเต็นราว
กับเจ้าเข้า ยิ่งได้อย่างรวดเร็ว แต่ไม่คำนึงถึงเป้าหมายว่าจะได้
จุดสำคัญหรือไม่ พร้อมกับตะโกนร้องสั่งความโวยวายไปหมด

ส่วนคริสติน่า บัดนี้ดูหล่อนจะเยือกเย็นเกินเชื่อ คุณเข้า
คุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ กับหมอเบล ผู้กำลังระวังดูแลคนเจ็บ ไม่ให้ลุก
ขึ้นมา พลังเลือกจ้องยิงเอาอย่างจ้อง ๆ เป้าหมายคือศีรษะทั้ง
สิ้น สุดแต่ว่าไอ้ตัวไหนจะโผล่เข้ามาในทางปิ่นของหล่อน ผู้

ตลบคลุ้งมัวมนไปตลอดทั้งบริเวณราวกับหมอกกลง เกิด เส่ย
จัน และบุญคำขณะนี้ก็ตั้งตัวได้แล้ว ต่างวิ่งเข้ามาคอยระวังคุม
เชิงคุ้มกันให้ฝ่ายนายจ้างตามตัวบุคคลที่ได้รับมอบหมายชักซ้อม
กันล่วงหน้าแล้ว

เสียงรพินทร์ตะโกนอยู่เอ็ดอึง สั่งให้ทุกคนรวมตัวกันอยู่
ในที่ตั้งของแคมป์โดยไม่ให้ใครหนีเตลิดกระจัดกระจายออกไป
ห่างจากรัศมีที่จะช่วยยิงคุ้มครองให้ได้ ทุกอย่างซุลมุนปั่นป่วน
ไปหมด

ความแคบของเส้นทางด่าน ประกอบกับความทึบ
แข็งแรงของกอไผ่อันเป็นชัยภูมิแวดล้อมอยู่ทั่วไป ช่วยให้ฝ่าย
มนุษย์ใช้เป็นที่ยึดมั่นหลีกหลบ และอาศัยเป็นที่กำบังตัวได้ดีกว่าที่
โล่ง

ดังนั้น ชั่วไม่เกิน 5 หรือ 6 นาทีเท่านั้นภายหลังจากที่
พวกมันพยายามบุกทะลุเข้ามา และถูกสกัดด้วยลูกปืนล้มลง
ไปตัวแล้วตัวเล่า โดยไม่อาจเข้าถึงตัวได้ เจ้าช้างมฤตยูไซลงนั้น
ซึ่งไม่ปรากฏวีแววของจำไซลงให้เห็นเลย รวมทั้งไม่อาจทราบได้
ด้วยว่า ปริมาณของมันมีอยู่เป็นจำนวนเท่าไร ก็เริ่มแตกหนี
ป่าสะเทือนห่างไกลออกไปรอบด้าน เหมือนทหารถอยทัพ ภาย
หลังการลอบโจมตีไม่เป็นผลสำเร็จ

เสียงมันร้องกึกก้องรับกันเป็นทอด ๆ ราวกับจะสัญญา
บอกกันให้ล่าถอย และเสียงตะลุมบุกป่าหนี ห่างไกลออกเป็น
ลำดับ ทั้งมันฝูงอันหนาที่บไว้ภายในบริเวณ รวมทั้งซากของ

พวกมันที่ลี้มกองคารดาอยู่ทั่วไป ทั้งกลางเส้นทางด้านทุกด้าน และตามบริเวณพงรก ป่าไผ่โดยรอบแหลกายับ ลี้มระเนระนาด

**ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า ใครยังเป็นนัดสุดท้าย แต่
ขณะจิตหนึ่งที่ทุกคนต่างยังสงบนิ่งอยู่ยังที่ต่าง ๆ ทั่วบริเวณ
รู้สึกแต่เพียงว่า ล้ากล้องป็นของตนร้อนฉีจนแทบจะ
สัมผัสไม่ได้**

ความเจียบส้งัดเข้ามาครอบงำบริเวณ จนสามารถไดยิน
ลมหายใจของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฝ่ายนายจ้างทุกคน
รู้สึกตัวเหมือนฝันไป แทบจะเชื่อเสียมิได้ว่าเมื่อหยก ๆ นี้เอง มัน
ได้เกิดอะไรขึ้น และทุกคนได้กระทำอะไรลงไปบ้าง ต่างอยู่ใน
ภาวะมึนงง จับต้นชนปลายไม่ถูก

เบลนั่งกดไหล่คนเจ็บอยู่เช่นนั้น คริสก็ยังคงเข้าอยู่ใกล้ ๆ
มือถือปืนนี้วยังอยู่ในโกร่งไก แต่เงยล้ากล้องขึ้นฟ้า สแตนลีย์
อ้าปากน้อย ๆ หน้าขาวเผือดเห็นชัด ไรเฟิลอยู่ในมือท่าเฉียงอาวุธ
คือหลังพิงอยู่กับต้นไผ่ห่างออกไปทางหนึ่ง เหงื่อแตกซิก ส่วน
เชิดวุธยืนจังก้าอยู่ใจกลางลานที่ปัก แยกเขี้ยวขาว แต่ละคนดู
เหมือนจะถูกสาปให้เป็นหินไปหมด

ภวังค์ของคนทั้งห้าถูกปลุกขึ้นด้วยเสียงโห่ร้องเกรียว-
กราวอย่างดีใจของพวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง คนเหล่านั้น
ซึ่งพากันหลบตัว ยึดที่มันอยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ ได้วิ่งเข้ามารวม
หมู่

“เรายันมันอยู่ นาย! พวกมันวิ่งหนีป่าราบไปหมดแล้ว!
ฮ่า! ฮ่า!”

นั่นเป็นเสียงตะโกนปนหัวเราะร่าของบุญคำขณะที่กระโดดเข้ามา

ทั้งหมด ของฝ่ายนายจ้างย่อมจะเคลื่อนไหวตัวได้อีกครั้ง ต่างค่อยๆ ทอยยักกันเข้ามายืนรวมกลุ่ม มองหน้ากันเองไปมาเหมือนจะสำรวจว่าอยู่ครบถ้วนพร้อมกันดีอยู่หรือไม่ แล้วหันมองไปรอบๆ กาย ซึ่งยังปกคลุมไปด้วยม่านฝุ่น ที่เริ่มจะค่อยๆ จางลง กิ่งและกอไผ่ที่หักกระเนระนาดไปทั่ว รวมทั้งซากช้างนับสิบ ที่กองเป็นภูเขาเลากาอยู่เป็นแห่งๆ ทั่วบริเวณทุกด้าน เต็มไปหมด เลือดนองกระเซ็นแต้มไปแทบทุกกิ่งใบของป่าไผ่

“อินเครดิเบิล!”

ดร.สแตนลีย์ครางออกมาด้วยเสียงดังไม่เกินกระซิบ ขณะที่ยีตาลง แล้วยกแขนขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผาก

“ของจริง ด็อกเตอร์ ของจริงที่เราไม่อยากจะเชื่อกันมาก่อนเลย!”

พ.ต.เชิดวุธพื้มพำ

คิ้วเป่าลมออกจากปาก แล้วแหงนหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้าที่ปกคลุมไปด้วยใบไผ่ทึบ ริมฝีปากหุบหีบเหมือนจะสวดขอพรจากสวรรค์ แล้วหันมายังสองสาว ฟันหัวเราะออกมาดังๆ ถามว่า

“เป็นยังไงบ้าง ทั้งสองคน?”

“เหมือนฝันร้ายในคืนที่ธาตุไม่ปกติ แม้แต่เดี๋ยวนี้ก็ยังไม

แน่ใจว่าฝันไปหรือเปล่า ถ้าไม่มีหลักฐานยืนยันให้เห็นอยู่เหล่านั่น”

เบลบอก ยิ้มปรีๆ แล้วบ้วนปากไปยังชักข้างที่กองอยู่รอบด้าน

“ศูนย์บัญชาการเขาจะไม่เชื่อเราอย่างเด็ดขาดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าหากเรารายงานขึ้นไป”

คริสพูดแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตัวเอง

หัวหน้าคณะหันไปทางกลุ่มพรานพื้นเมือง และลูกหาบทั้งหลายที่พากันยืนรายล้อมอยู่ ถามโดยเร็ว

“บุญคำ พวกเราทุกคนเรียบร้อยดีหรือเปล่า มีใครเป็นอะไรบ้าง อยู่ครบไหม?”

ตาพรานเฒ่า ยิ้มเห็นเหงือก

“อยู่ครบกันหมดทุกคนแหละ นายห้าง ไม่มีใครเป็นอะไรมาก นอกจากถูกหนามเกี่ยวถลอกปอกเปิกกันไปบ้างคนละนิดละหน่อยเท่านั้น ข้าวของทุกชิ้นก็ปกติเรียบร้อยดี พวกมันบุกเข้ามายังไม่ทันถึงหอรก ถูกตอกกลิ้งไปหมด เจ็บไปก็มาก ที่เหลือแผ่นอ้าวลียบแล้ว โชคดีที่เราอยู่กันใป่าไผ่ที่บที่มีกำบัง ถ้าเป็นที่โล่งๆ ถูกมันล้อมบุกเข้ามาทุกด้านแบบนี้ สักดไว้ไม่ทันแน่ ป่านนี้คงแบนแต่กันไปหมดแล้ว”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง พากันถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก

“พวกของบุญคำวิเศษมากเมื่อเกิดเหตุคับขันขึ้นสามารถจะประสานงานกันได้อย่างดีที่สุดใน ไม่มีใครตื่นตกใจจนหมดสติ

เลย ถ้าไม่ได้ฝ่ายของบุญคำช่วยอิงคัมกันไว้ พวกฉันคงแย่เหมือนกัน เพราะยังไม่ทัน มันขลุกลั่นตอนบรรจกระสุนใหม่ แล้วมันก็กวดไล่กระชั้นชิดเข้ามา”

“โอ้ย! เรื่องเล็กมาก นายห้าง! สบายใจได้ไม่ต้องห่วง พวกบุญคำพบมายิ่งกว่านี้หลายท่านัก เรื่องซ้างยกโขลงบุกแค่นี้ละ ชีพงกระจ้อยร่อย มันแค่ให้เราออกกำลังกันมั้งนิดหน่อยเท่านั้นแหละ ต่อไปข้างหน้ารับรองว่าสนุกกว่านี้ เป็นได้วิ่งกันดับแลบมั้งละ พวกนายห้างทั้งหลายเตรียมตัวไว้เถอะ อย่ามัวแต่งุ่มง่ามอยู่”

บุญคำพูดพลางหัวเราะพลาง เสียงเอ็กอ้ากชอบอกชอบใจเมื่อมองเห็นสีหน้าของฝ่ายนายจ้างแต่ละคนราวกับถูกผีหลอก ดร.สแตนลีย์ กับเชิดวุธกระเดือกน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ เมื่อได้ยินคำพูดของแก คริสและเบลนี่งัน ส่วนคีธทำหน้าที่นิ่ง เพราะฟังไม่รู้เรื่อง หันไปสะกิดถามเชิดวุธ พอได้รับการกระซิบบอก หมอนั่นก็ทำตาพองคำรามออกมา

“ก๊อด แดมมิต! ซ้างทั้งโขลงย่องเข้ามาล้อมเจียบและบุกจู่โจมเข้าไล่กระที่บ จนเกือบตายห่ากันหมดทั้งขบวนแบบนี้แล้วตาแกนี่ยังบอกว่าเรื่องเล็กอยู่อีกเหร่อ ถ้ารู้ล่วงหน้าแบบนี้ พ่อแบกปืนยิงรถถังมาด้วยแล้ว ให้ตกรรอกซิ!”

“รพินทร์อยู่ไหน?”

หัวหน้าคณะร้องถามขึ้นดังๆ เหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ พร้อมกับสายตามองหาไปในบรรดาเหล่านั่น ที่ยืนรวมกันอยู่

ทุกคนเหลียวมองค้นหาทันทีอย่างเอะใจ เพราะรู้สึกว่
จอมพรานจะไม่ปรากฏตัวให้ใครเห็นเลยภายหลังเมื่อเหตุการณ์
สงบลง

ไม่มีวีแววของรพิินทร์ ไพรวลย์ อยู่ภายในบริเวณ
อันเป็นที่ตั้งแคมป์ ซึ่งทุกคนกำลังชุมนุมกันอยู่ในขณะ
นี้ และไม่มีใครทราบว่า เขาหายไปตอนไหน ตั้งแต่เมื่อ
ไหร่ ระหว่างที่เกิดการยิงกันอย่างซุลมุนสับสนนั้น...

26

**แมวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองพากันหมุน
ตัวสอดสายสายตาไปตามพุ่มพงรอบด้านอย่าง
ช่วยกันสำรวจ แต่อาการของคนเหล่านั้น ดู
จะไม่นึกความเร่าร้อนใจอะไรนัก ผิดกับฝ่ายนายจ้าง ซึ่งเริ่ม
จะกระสับกระส่าย**

"วู้! นาย...อยู่ไหน?"

เสียงดาหน้าบุญคำ กูเรียกขึ้นมาเบา ๆ

ไม่มีสัญญาณใดๆ ตอบรับมาทั้งสิ้น สภาพของป่ายามนี้
สงบนิ่ง ใบไม้สักใบก็ยังไม่กระดิก แมลงประเภทจ๊กจั่นเรไร ซึ่ง
ตามปกติแล้วในดงไฟบริเวณนี้ทั้งหมดก็ดังแซ่ดกันอยู่ตลอดเวลา
แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีตัวไหนทำเสียงให้เกิดขึ้นแม้แต่กริ่งเดียว

"เอ๊ะ! ยังไงกัน?"

พ.อ.ลาร์รี่ คือร้องออกมาเบา ๆ ขมวดคิ้ว

“อยู่ๆ เขาก็หายไปไหนเสียแล้ว?”

“พวกเราทั้งหมดนี้ใครเห็นพราณใหญ่เป็นครั้งสุดท้ายบ้าง ระหว่างที่ซุลมุนกันอยู่ ก่อนไอ้ช้างพวกนั้นจะเปิดหนีไป?”

ดร.สแตนลีย์ประกาศถามขึ้นดังๆ กับทุกคน

พวกลูกหาบอยู่ในอาการเฉยๆ เกิด เส่ย จัน และบุญคำ หันไปถามกันเองพึมพำแล้วบุญคำอันเป็นตัวแทนของพวกพราณพื้นเมืองทั้งหลายมาตลอดเวลาก็นั่งหัว บอกน้ำเสียงปกติว่า

“ไม่มีใครนึกออกหรือกนายห้าง ตอนนั้นมันนั่งเหยย่งเหยียงกันไปหมด พวกผมสี่คนก็มัวแต่คอยระวังไม่ให้ไอ้ช้างตัวไหนมันเข้ามาใกล้พวกนายห้าง เลยไม่ทันดู แต่ผมว่านายห้างอย่าห่วงเลย ประเดี๋ยวนายรพินทร์ก็มาเองแหละ คงจะตามออกไปดูร่องรอยของไอ้วายร้ายพวกนั้น”

อเมริกันทั้งสี่คน และเชิดวุธหันมองกันเอง

“นี่พวกเธอไม่ได้สนใจอะไรเลยหรือ ในการที่เขาหายไปเฉยๆ ภายหลังการปะทะกับช้างพวกนั้นอย่างตะลุมบอนแบบนี้ มันอาจเกิดอะไรขึ้นกับเขาก็ได้!”

คริสร้องขึ้นเสียงสูง ไปยังบรรดาพราณพื้นเมืองและพวกลูกหาบทั้งหลาย อาการของหล่อนสื่อความกระสับกระส่ายเห็นชัด บุญคำยังพันหัวเราะในลักษณะเดิม จวดยผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ขึ้นมาเช็ดตามแขน ที่เลอะไปด้วยฝุ่นละออง และเศษใบไม้

“จะต้องไปสนใจอะไรหม่อม...นายของบุญคำก็ยังงี้แหละ เวลาออกปามาด้วยกันพวกของบุญคำ อยู่ไม่อยู่แกก็หายตัวไปทั้งวันหรือทั้งคืน ทิ้งให้บุญคำทำงาน หรือเดินทางมุงหน้ากันไป

ที่ไหนสักแห่งหนึ่งตามที่แกสั่งไว้ก่อนแล้ว พอถึงคราวที่แกจะกลับ แกก็ไพล่ออกมาให้เห็น พวกเราคู่กันเคยรู้เส้นกันดีแล้ว ไม่มีอะไรจะต้องห่วงหรือต้องมาคิดว่า แกจะไปไหน อยู่ในป่าแล้ว นายรพินทร์ไม่ใช่คนหrok เหมือนผีป่าตัวหนึ่ง ถ้าจะห่วงก็ห่วงอยู่อย่างเดียวเท่านั้น อีตอนที่แกเกิดไปจับสั้นเป็นไขอยู่ที่ไหน เพราะโรคเก่า เพราะถ้าถึงตอนนั้นแล้ว แกช่วยตัวเองไม่ได้ แต่มันก็ไม่บ่อยนักหrok แล้วอาการแบบนั้นของแกก็มักจะเกิดขึ้นในตอนกลางคืนเป็นส่วนมาก กลางวันแดดแรงแจ่มจิ่งสบายมาก”

“แต่เขาก็ไม่ควรจะผละพวกเราไปไหน โดยไม่บอกกล่าวให้รู้กันบ้าง ในภาวะเช่นนี้...”

เบลบ่น แล้วหันมาทางพรรคพวกกันเอง

“ฉันกับคริส มัวคอยไปเฝ้าคุ้มกันคนเจ็บอยู่ เจ้านั้นตื่นจนกระทั่งเขื่อน้ำเกลือหลุดต้องแทงใหม่กว่าจะบังคับให้เขานอนนิ่งๆ ได้ก็ชุลุกขลักเอาการ ตรงมุมนั้น เราสองคนมองไม่เห็นอะไรได้ทั่วถึงนัก แต่รู้สึกว่าจะเห็นรพินทร์วิ่งวอบแวบผ่านไปมาระหว่างซุ้มไผ่ใหญ่สองด้านนี้ ส่วนอาจารย์ เชิดวุธ กับคิธรก็วิ่งกันซุลมุนอยู่ในบริเวณเดียวกัน นั่นเป็นภาพครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็น”

“ฉันเห็นวุธพยายามจะบรรจุกระสุนชุดใหม่ อยู่ใต้โคนไผ่กอโน้น...”

คิธรบอก พร้อมชี้มือ

“แล้วไ้งายาวตัวหนึ่งก็วิ่งเข้าทางเขา เชิดวุธวิ่งหลบออกมาได้ มันหันหัวจะกวดไล่ตาม ตอนนั้นแหละที่เห็นรพินทร์วิ่ง

สวนหน้าเข้าไป แล้วก็เห็นไอ้ช่างเวรตัวนั้นล้มครืนลงมากองกับที่ รพินทร์วิ่งอ้อมไปทางด้านหลังมัน ต่อจากนั้นก็ไม่ได้เห็นเขาอีกเลย”

นั่นดูเหมือนจะเป็นรายงานข่าวครั้งสุดท้ายที่ฝ่ายนายจ้างมองเห็น รพินทร์ ไพรวลย์

“มัวพูดกันอยู่อย่างนี้จะมีประโยชน์อะไร ทำไมเราไม่ทำอะไรสักอย่าง เป็นต้นว่า บอกให้พวกบุญคำติดตามค้นหา หรือไม่งั้นก็ลองวิทย์เรียกดู”

เชิดวุธซึ่งเป็นหัวหน้า รพินทร์ ไม่น้อยไปกว่าฝ่ายอเมริกันแน่ะขึ้น

“ว่าแต่ รพินทร์ มีวิทย์ติดตัวอยู่ตลอดเวลาหรือเปล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะนี้ เพราะตามปกติแล้ว ฉันสังเกตเห็นเขาเอาวิทย์ไว้ในเบ้หลังของเขา และขณะที่เราพักกันอยู่นี้เขาก็ถอดเป้ ออกแล้ว มีแต่ตัวเปล่าๆ กับไรเฟิลประจำมือเท่านั้น ตอนที่ช่างบุกเข้ามา”

คริสผู้ละเอียดกว่าทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการหมั่นสังเกตการเคลื่อนไหวทุกระยะของจอมพราวน บอกมาแล้วปลดวิทย์เล็กประจำตัวที่เหน็บเข็มขัดออกมาทันที

“ตัดปัญหา เราจะลองเรียกดู”

กล่าวจบ หล่อนกระดิกหัวแม่มือ เปิดสวิทช์เรียกทันที สัญญาณอดเรียกก็ดังขึ้นพร้อมกันหมดที่เครื่องของดร.สแตนลีย์ คีธ เชิดวุธ และเบล

“รพินทร์ ขณะนี้คุณอยู่ที่ไหน เรียบร้อยดีหรือเปล่า พวกเราทุกคนกำลังรอใจ!”

แม่ผมทองพุดช้าๆ ซ้ำอยู่สองสามเที่ยว ในขณะที่คณะ
ทุกคนรอรับเสียงตอบอย่างกระวนกระวายใจ

เงียบไม่มีสัญญาณใดๆ จะตอบออกมาเลย ทั้งหมดเริ่ม
หน้าเสียว

“เช็กที่ย่ามหลังของเขานั้นซิ วิทย์อยู่ในนั้นหรือเปล่า เขา
อาจไม่ได้ติดตัวในขณะนี้ก็ได้”

หัวหน้าคณะสั่งเร็วปรือ ชี้ไปที่เบ้ส่วนตัวของพรานใหญ่
ซึ่งถอดวางไว้ณบริเวณที่นั่งสนทนาหารือกันอยู่ก่อนที่ข้างจะบุก
เข้ามาอย่างกะทันหัน เชิดวุธโดดไปที่นั่นโดยเร็ว เปิดออกตรวจ
ค้นทันทีแล้วร้องออกมาว่า

“วิทย์ประจำตัวของเขาไม่ได้就在这นี้ มันแปลว่าจะต้อง
ติดตัวเขาไปด้วย”

สแตนลีย์เบิกตาสี่ฟากกว้างขึ้น คริสอุทานอะไรเบาๆ ใน
ลำคอ เบลขมวดคิ้ว สีหน้าเปลี่ยนไปทันที ส่วนคีธครางออก
มาว่า

“จ๊ัส! มันเป็นไปได้ที่เขาจะไม่ได้ยินเสียงเรียกจากเรา
เพราะรัศมีวิทย์ของเราชุดนี้รับส่งได้ไกลถึงกว่า 10 ไมล์และระยะ
ที่เขาผละหลាយออกไปมันก็แค่ไม่เกิน 5-6 นาทีนี่เอง เขาจะออก
พ้นรัศมีการเรียกไม่ได้ ต่อให้เป็นนักวิ่งเร็วสักแค่ไหน ยกเว้นแต่
ว่า...”

“พยายามเรียกต่อไป คริส!!”

หัวหน้าคณะร้องสั่งมาราวกับรถไฟด่วน

“รพินทร์ คุณได้ยินเราไหม? ถ้าได้ยิน กรุณาตอบด่วน...
ตอบด่วน!”

คริสเรียกซ้ำๆ ประโยคเดิมอยู่อีก ไม่ต่ำกว่า 5-6 เที้ยว
 อัดใจใหญ่ทีเดียว เสียงต่ำลึก จึงแว่ชัดเจนออกมาจาก
 ลำโพงเล็กๆ ในตัวของเครื่องวิทยุจีวที่คริสพยายามเรียกอยู่
 “รพินทร์พูด ได้ยินแล้วครับ”

ทุกคนสนใจเอื้อกออกมาพร้อมกันอย่างโปร่งใจขึ้นม
ได้

“ทำไมถึงปล่อยให้เรียกนานนัก คุณกำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน?” คริสกรอกเสียงถามติดต่อกันไปโดยเร็ว

“ขออภัยวิทยุเครื่องนี้ตกจากเข็มขัดที่เอวผม...อยู่ในพงรกระหว่างที่ผมตามยิงโขลงช้าง โชคดีที่ผมอยู่ไม่ห่างจากตำแหน่งที่มันหล่นอยู่เท่าไรนัก พอตีได้ยินสัญญาณเรียก เลยเดินตามหาได้พบ ทำให้ตอบช้าไปหน่อย ความจริงมันเกือบหายไปแล้ว ถ้าตัวมันเองไม่ส่งเสียงร้องขึ้น เพราะฝ่ายคุณเรียกมา”

“วิทยุหายไปไม่เป็นไรหรอก อย่าให้ตัวคุณหรือร่างกาย
ส่วนใดส่วนหนึ่งมันขาดหายไปก็แล้วกัน แน่ใจหรือว่าขณะนี้ยัง
อยู่ครบถ้วนของอาการสามสิบสอง”

หมอเบลใช้วิทยุของหล่อนพูดแทรกไปที่ทันที

“ก็ถ้าบังเอิญมันขาดตัวกันไป คุณต่อให้ผมไม่ได้เธอหมด
เบล?”

เชิดวุฒหัวเราะก๊ากออกมาดัง ๆ เบลทำหน้าที่ฉงนคิดอยู่วิบ
ตาเดียวก็สบถพึม รึปลั่งวิทย์ของหล่อนให้หัวหน้าคณะ

“อาจารย์พูดกับเขาเถอะค่ะ นายคนนั้นอยู่ไม่ห่างเราเท่าไรหรอก และอยู่ในอารมณ์ทะเลี่ยงแบบเงียบๆ คงไม่มีอะไรที่เราจะต้องห่วงในด้านความปลอดภัยของเขา”

ดร.สแตนลีย์หัวเราะออกมาเบาๆ จวยวิทย์ของเบลขึ้น
มาจ่อติดปาก

“เฮ้! ยังกั แมน! คุณยังไม่ได้บอกเราเลยว่า ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน?”

“ทิศเหนือของที่พัก ห่างประมาณไม่เกิน 300 เมตร พวกเราเป็นอย่างไรบ้างครับ ด็อกเตอร์?”

“ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีมาก ไม่ว่าบุคคลหรือสัมภาระข้าวของทุกชิ้น...”

หัวหน้าตอบด้วยเสียงแจ่มใสยินดี

“โดยเฉพาะลูกน้องสี่คนของคุณ วิเศษมาก จัดเป็นมือพรานชั้นยอดทีเดียว เราสกัดกั้นมันไว้อยู่ ซากพวกมันล้มขวางเส้นทางด้านไว้อรอบด้านเต็มไปหมด ไม่ต่ำกว่า 10 ตัว”

“ขอบคุณพระเจ้าที่ไม่มีใครเป็นอันตรายเลย”

“ว่าแต่คุณเถอะ กำลังทำอะไรอยู่ และทำไมถึงออกไปไกลนัก”

เสียงรพินทร์ตอบมาชัดเจนว่า

“ผมกวดไล่หลังมันมาทางด้านนี้ และขณะนี้กำลังตรวจดูร่องรอย เพราะแปลกใจในข้อที่ว่า เหตุใดพวกมันจึงแอบย่องเข้ามาได้เงียบเชียบเหลือเกิน โดยเราไม่ได้ยินเสียงแม้แต่ชนิดหนึ่ง ทั้งๆ ที่เป็นดงทึบ พฤติการณ์ของมัน ราวกับหน่วยซุ่มโจมตีของกองโจร ผิดธรรมชาติวิสัยของช้างธรรมดามาก”

“พวกเราก็มีงงในพฤติการณ์ชนิดนี้ของมันอยู่เหมือนกัน ดูมันลึกลับมีเลศนัยยังงพิกล ยิ่งกะว่าไอ้ช้างร้ายทั้งโขลงที่ล้อม

เจียบเข้ามาจู่โจมเรานี้ จะตกอยู่ภายใต้บงการของผีรกก้นแหละ
คุณได้รอรอยอะไรบ้าง รพินทร์?”

คิธ ยื่นหน้าเข้ามาใกล้วิทย์ในมือของดร.สแตนลีย์ แล้ว
ตะโกนถามลงไป

“พวกมันอาศัยย่องเจียบเข้ามาทางเส้นทางด้านเล็ก ๆ ที่
มีอยู่รอบที่พักของเรา พยายามหลีกเลี่ยงการเดินละ หรือกระทบ
กิ่งไม้ เพื่อไม่ให้เกิดเสียง จำนวนไม่ทราบแน่ แต่เชื่อว่าคงหลาย
สิบตัว เฉพาะด้านที่ผมตามออกมาที่นี่ ไม่น้อยกว่า 15 ตัว ด้าน
อื่นๆ ยังไม่ทราบ แต่ขณะนี้ แตกกระจายหนีออกไปหมดแล้ว
ส่วนมากเป็นช้างสือคอ ไม่มีงา และตัวอยู่ในขนาดจกรรจกทั้งนั้น
ไม่มีลูกช้างปะปนมาด้วยเลย ผิดไปจากโขลงช้างทั่วไป”

แม้จะมองไม่เห็นตัวกันเลย แต่ฝ่ายอเมริกันทุกคนกับ
มัคคุเทศก์นำทางก็สามารถพูดจาติดต่อกันได้อย่างใกล้ชิดโดย
วิทย์ติดต่oprประจำตัว อันเต็มไปด้วยประสิทธิภาพ

“คุณแน่ใจไหมว่า เป็นโขลงภายใต้การนำของไอ้งาดำ?
คุณเห็นตัว หรือได้เค้าเงื่อนของไอ้ตัวจำฝูงบ้างไหม?”

เสียงของพรานใหญ่เจียบหายไปอืดใจใหญ่ ก็บอกมาว่า
“ไม่มีช้างป่าสามัญธรรมดาโขลงไหนในโลกนี้จะมีพฤติ-
การณ์ผิดธรรมชาติอย่างนี้ นอกจากจะมีตัวจำฝูง ซึ่งมีอำนาจ
พิเศษอยู่ในตัวของมัน เป็นผู้นำอย่างที่ผมเคยบอกแล้ว แต่ผม
ก็ไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นโขลงเดียวกับไอ้งาดำ ที่กะเหรี่ยงหมู่บ้าน
ตะเคียนทองเล่าให้ฟังหรือเปล่า เพราะยังไม่เห็นตัวจำโขลง ที่
ตามออกมาที่นี่ก็ต้องการจะดูให้แน่ชัด ยังไม่เห็นอะไรที่พอจะ

ยืนยันได้ ยิ่งไล่หลังคว่าไปสองตัวใกล้ๆกับที่ผมยืนอยู่ในขณะนี้ มันก็เป็นข้างลูกโซลงทั้งคู่ แม้จะตัวขนาดใหญ่มากก็ตาม”

“เออละ คุณกลับเข้ามาได้แล้ว พวกเรากำลังรออยู่ทาง ด้านนี้ เราสอบถามกะเหรี่ยงสองคนนี้ดูแล้ว เขายืนยันว่ามัน เป็นโซลงไอ้ช้างปีศาจนั้นแน่นอน ขณะนี้ทั้งพะโต้และอุณะ อยู่ในสภาพเกือบช็อค และพูดอะไรยังไม่ค่อยรู้เรื่องนัก พวกเรา ต้องถากหนามไผ่เข้าไปเอาตัวเขาออกมา ภายหลังจากที่ เหตุการณ์ สงบลงแล้ว เพราะสองคนแผ่นหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ ในนั้น ขาออก...กลับออกไม่ได้ เราต้องการให้คุณมาสอบถาม เขาให้แน่ชัด ทั้งสองคนคงจะขวัญดีขึ้น ถ้าได้เห็นคุณ”

“เดี๋ยวกครับ! ขอเวลาให้ผมได้ตรวจบริเวณอีกสัก 15 นาที เถอะ ตอนนี้ขอให้ทุกคนพักผ่อนสงบสติอารมณ์กันให้สบายเสีย ก่อน ผมรับรองได้ว่า พวกมันจะไม่หวนกลับเข้ามาเล่นงานเรา อีก ตลอดระยะเวลาที่เรายังพักอยู่ในป่าไผ่นี้ อ้อ! บุญคำยืนอยู่ ใกล้ๆ พวกคุณหรือเปล่าครับ?”

ประโยคหลังเขาถามมาด้วยน้ำเสียงปกติธรรมดาที่สุด

“อยู่! พรานแก่มือดีของคุณยืนอยู่ตรงนี้แหละ ทำไม หรือ?”

หัวหน้าคณะถาม พลาหงหันไปมองหน้าบุญคำ ผู้ยืนอยู่ ใกล้ๆ

“โปรดให้เขาพูดวิทญ์กับผมหน่อยเถอะครับ มีธุระจะสั่ง งานนิดหน่อย”

สแตนลีย์ ยืนวิทญ์ไปตรงหน้าของสมุนมือขวาจอมกะล่อน ของรพินทร์

“เฮ้อ! เจ้านายของบุญคำเขาอยากจะพูดอะไรด้วย บุญคำพูดกรอกลงไปในไถนี้ได้เลย”

ตาพรานเต๋มาทำหน้าที่ขึ้น ๆ กระพริบตาปริบ ๆ แล้วยิ้มแหย ๆ ถามอ่อย ๆ ว่า

“พูดแล้วมันไม่ระเบิดโป๊งใส่หน้าบุญคำนะนายห้าง”

หัวหน้าคณะจู้ปากจิกจัก โคลงหัว บุญคำเอานี้วาดริมฝีปาก แล้วพองคอพูด เสียงเสียงพวกอเมริกันเหล่านั้นลงไปอย่างแคล่วคล่อง

“ฮาโล่...ฮาโล่...โอเคเนโน โกปีโอ ไฮโล่ บุญคำ สไป๊กกิ้งอเมริกันชานะ นายจ่า”

“ทะลึ่ง!!”

เสียงรพินทร์ตวาดหนัก ๆ สวนออกมาจากลำโพงจิ๋ว ตาพรานเต๋มาหดคอ หลับตาปี ในขณะที่ยืนสนทนากับศิโรตทำหน้าตึงงไม่รู้เรื่อง เชิดวู่นั้นปล่อยเท้าออกมาจนตัวงอ ร้องลั่นออกมาว่า

“เด็ด! ให้มันได้ยังงี้ซิ ลุงคำ ไม่เสียแรงเกิดมาเป็นลูกน้อง มือขวาของรพินทร์ เข้าชั้นเลย พับผ่า”

เบลฟังไม่ทันเหมือนกันเพราะตาพูดเร็วปรือจับความไม่ได้ เอียงหน้ามอง เลิกตาอย่างฉงน ส่วนคริส ภาษาไทยดีกว่าทุกคนในคณะ และรู้เส้นในอารมณ์คะนองของตาเต๋มาได้ดีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว กัดริมฝีปากกลั่นหัวเราะจนหน้าแดง แต่แล้วก็ปล่อยพรีตออกมา พร้อมกับอุทานเบา ๆ ว่า

“สติวปิด! เคอร์ตี โอลด์แมน!”

บุญคำหันขวับมาทางคริสติน่าทันที ตวาดแว้ด

“ฮะ? ว่ายังไงนะ แหม่มคริส...ด่าไอ้คำว่า ไอ้แก่งงโส-โครกั้งนรี หนอยแน่ะ นึกว่าไอ้คำฟ้งภาษาฟาร์ริงไม่ออกหรือยังงิฮื่ออ...”

คริสอ้าปากค้าง ลืมตาโต

“เอ๊ะ! รู้เรื่องหรือ?”

“ถึงคำอื่นไม่รู้ ไอ้คำนี้ก็รู้ เพราะได้ยินฟาร์ริงตัวเมียทั้งหลายด่ารดหัวไอ้คำมาเสียจนคุ้นหูดีแล้ว ไม่ว่าคนไหนก็คนนั้นแหละ เป็นด่าคำนี้ทุกทีไป ทั้งสาวทั้งแก่ ยอมให้แหม่มมาเรียด่าได้คนเดียวเท่านั้น คนอื่นอย่ามาด่าไอ้คำนะ เดี่ยวเหอะ เดี่ยวเห็นฤทธิ์ไอ้แก่”

แกเอ็ดตะโรเร็วปรืดเป็นสำเนียงสุพรรณ พลังค้อนปะ-หลับปะเหลือก เชิดวุธนั้นในขณะนี้หัวเราะจนต้องกุมท้อง ชอบออกชอบใจสุดขีด แต่แล้วบัดนั้นเอง ตาเฒ่าบุญคำก็สะดุ้งโหยง เพราะเสียงรพินทร์ดังลั่นออกมาว่า

“บุญคำ! ทะเลิ่งเล่นไม่รู้จักเวลาอยู่นั้นแหละ ฟังนี่...”

“อะไรหรือ นาย?”

แก่อ้อยเสียงลงตามเดิม ขณะที่หันไปทางวิฑูที่หัวหน้า คณะยังถือชูให้ไกลๆ ปาก

“มีเรื่องด่วนมาก”

เสียงรพินทร์ เปลี่ยนไปเป็นภาษากะเหรี่ยงทันที

“ขณะนี้ ฉันอยู่ทางด้านเหนือของปางพักห่างไม่เกิน 250 เมตร ให้เดินมาตามทางด้านซ้ายมือตลอด สังเกตที่กิ่งไม้หัก

เป็นทางเกะกะอยู่ทุกระยะ จะยืนคอยอยู่ที่จอมปลวกเหนือ
ลำห้วยแห่งนี้ อย่าบอกให้นายจ้างรู้ว่าบุญคำจะมาพบฉัน ให้หา
ทางเลี้ยวออกจากปางพักโดยไม่ให้พวกเขาเห็นหรือสงสัย แล้ว
หลบมาให้เร็วที่สุด!”

“มีอะไรหรือนาย?”

บุญคำเริ่มสะดุ้งใจ แต่ความฉลาดทำให้แกโต้ตอบด้วย
น้ำเสียงเรียบปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นและใช้ภาษากะเหรี่ยง
เช่นกัน

“มาเห็น แล้วก็รู้เอง! อย่าเลือกถามอะไรมาก ประเดี๋ยว
พวกเขาสงสัย เอาละ เลิกกันแค่นี้”

พรานเฒ่ามือดีของรพินทร์พยักหน้าหงิกกับวิทย์แล้ว
หมุนตัวกลับ ทำเป็นร้องตะโกนบอกพรรคพวกว่า

“ไปไว้ย! พวกเรา นายสั่งให้ทำงานต่อไปตามเดิม ย่าง
เนื้อ หุงข้าว เตรียมปางพัก ไ้ซากข้างเวรพวกนี้ทิ้งมันไว้อย่างนี้
แหละ ดีเหมือนกัน เป็นกำแพงล้อมปางพักของเราไว้ด้วย”

แกเดินไปได้เพียงสองก้าวก็ชะงักกึก เพราะหมอบेलก้าว
มาขวางหน้าไว้ ชนิดที่หน้าอกพุ่งตระหง่านเงื่อมเกือบจะชน
หน้าแก จนได้กลิ่นสาบสาวของเหม่มผมแดง

“เดี๋ยว! มีปริศนาเสียแล้ว บอกหน่อยซิ ทำไมพูดไทยกัน
อยู่ดี ๆ กับพรานใหญ่ แล้วตอนหลังถึงได้เปลี่ยนไปเป็นภาษา
กะเหรี่ยง ที่พวกเราฟังไม่รู้เรื่อง?”

บุญคำทำหน้าตายอย่างสนิท มองที่หน้าอกอันด้นล้นปรี

อยู่ในเลื้อ ห่างจุมกแกแค่ฝ่ามือเดียว แล้วเหลือบขึ้นมองหน้า
เจ้าของภูเขาเนื้อที่ผางาดขวางหน้าแกอยู่

“นายพูดกับพวกบุญคำเป็นภาษากะเหรี่ยงตลอดเวลา
นั้นแหละ แกเคยชินของแกยังงั้น ไม่มีอะไรหอรอก แหม่มเบล...นี่ก็
จวนเที่ยงแล้ว ไ้คำจะรีบไปดูพวกนั้นหุงข้าว อย่างเนื้อ”

ว่าแล้วเต่าเจ้าเล่ห์ก็หลีกทางเดินผละหนึไปอย่างปราด-
เปรียว ก่อนที่เบลจะคว้าตัวไว้ทัน

ทั้งหมดของฝ่ายลูกหาบและพรานพื้นเมืองพากัน
แยกย้ายออกไปจากสภาพยื้นล้อมรวมกลุ่มทันที ทำงานกันต่อ
ไปในอาการปกติราวกับไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ทั้ง ๆ ที่ขณะนี้ซากของ
ช้างร้ายกองพะเนินเทินทึกอยู่รอบบริเวณที่ปักทั่วไป พร้อมทั้ง
กองเลือดตลอดจนรอยหักยับแหลกลาญของกอไผ่พงไม้

สำหรับฝ่ายนายจ้างทั้งหมดยังไม่หายตื่นเต้น ต่างยังรวม
หมู่พูดคุยกันอยู่ พลองมองไปรอบ ๆ บริเวณอย่างสยองใจ เสียง
คิธสบถสาบานอยู่ตลอดเวลาในสิ่งที่ตนเองไม่เชื่อมาก่อน ว่ามัน
จะเกิดขึ้นได้ในสภาพเช่นที่เผชิญกันมาหยก ๆ สแตนลีย์เองก็ยัง
อยู่ในอาการงง ๆ เอามือจับปลายคางมองไปยังซากช้างที่ล้มฟุบ
อยู่ใกล้ ๆ ห่างจากตำแหน่งที่ยืนอยู่ออกไปเพียงแค่มิถุนานเท่านั้น
แล้วผิวปากออกมาเบา ๆ โคลงศีรษะอยู่ไปมา ทั้งสองคนถลอก
ปอกเปิกเลือดออกชิบ ๆ ไปทั่ว อันเกิดจากล้มลุกคลุกคลานอยู่
ในกอไผ่ ระหว่างตะลุมบอนกันแบบประชิดตัว ซึ่งขณะนั้นทุก
คนรู้สึกตัวดีว่า ความตายแขวนอยู่ใกล้แค่ปลายจุมกเท่านั้น

เบลกับคริส ดูเหมือนจะเรียบร้อยดีกว่าทุกคน ไม่มีรอยขีดข่วนใดๆ แม้แต่น้อย เพียงแต่พอเหตุการณ์สิ้นสุดลงด้วยดี ทั้งสองสาวก็แทบจะหมดเรี่ยวแรง เข่าอ่อนไปหมด

“ตอนที่ยังนั่งพูดอยู่กับรพินทร์เมื่อตะกี้...”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ กล่าวกับพรรคพวกทุกคนที่นั่งทำตาปริบๆ มองหน้ากันอยู่

“เรามีความรู้สึกเหมือนกับว่า กำลังฟังเขาเล่านิทานแล้วจู่ๆ ความจริงมันก็โผล่เข้ามาถึงตัวเราแบบไม่มีอะไรเตือนให้รู้ล่วงหน้าเลย ลงแบบนี้ก็ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว สำหรับเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับพวกหมู่บ้านตะเคียนทองตามที่กะเหรี่ยงสองคนนั้นถ่ายทอดให้รพินทร์ฟัง”

“ถามจริงๆ เถอะ ค็อกเตอร์ ตอนที่รพินทร์เล่าถึงข้างโหล่งนี้ให้พวกเราฟังนะ คุณหรือพวกคุณไม่เชื่อเลยนั้นหรือ?”

เชิดวุธถาม

สแตนลีย์แบ่ปากนิดหนึ่ง ยักไหล่

“เรามีความตื่นเต้นในสิ่งที่เขาเล่า และอยากไปดูสภาพของหมู่บ้านตะเคียนทอง ที่ถูกข้างโหล่งนี้ทำลายเสียโดยเร็ว แต่แล้ว เราก็ไม่จำเป็นจะต้องไปดูเลย มันถึงตัวเราเสียก่อนแล้วอย่างจุใจมกะทันหันที่สุด รู้สึกว่าพวกเราทุกคน ไม่อยู่ในฐานะปลอดภัยพอที่จะวางใจอะไรได้เสียแล้ว ถ้าหากมีข้างเป็นกองทัพคอยดักร้องที่จะเล่นงานเราอยู่แบบนี้ มันไม่ใช่ลักษณะของสัตว์ร้ายตามปกติที่จะกล้ากระทำต่อมนุษย์ เราต้องการคำอธิบายอย่างมากทีเดียว เกี่ยวกับพฤติกรรมของไอ้ข้างโหล่งนี้ เชื่อว่ารพินทร์คงจะให้ความกระจ่างแก่เราได้ถ้าเขาไม่มีอะไรปิดบังเรา”

“ผมรู้อยู่อย่างเดียวเท่านั้น จากการสืบประวัติอุปนิสัยใจคอของเขามาก่อน คนคนนั้น จะไม่ยอมพูดอะไรเกี่ยวกับอาการของป่าดิบดงดำที่เขาเผชิญมาแล้ว นอกจากจะปล่อยให้เราได้ศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง ขนาดผมเป็นคนชาติเดียวกับเขา พยายามพูดคุยหลอกล่อมอยู่ตลอดเวลา เขาก็ไม่เคยบอกอะไรผมสักอย่าง บอกแต่เพียงว่า ‘มนต์มืด’ และ ‘อำนาจที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ’ เป็นสิ่งที่อธิบายไม่ได้ เขาก็เป็นคนมีการศึกษาเหมือนพวกคุณเหมือนกัน จึงย่อมจะรู้ว่าอะไรก็ตามที่เขาพูดออกไปแล้ว ถ้าเป็นสิ่งที่พวกคุณจะยอมรับฟังไม่ได้ เขาก็จะไม่พูด”

พ.ต.หนุ่มแห่งกองทัพไทย บอกแก่อเมริกันผู้ร่วมงานทุกคน

“แต่ถ้าไม่พูด ไม่บอกอะไรกันบ้างเสียเลย จู่ๆ ก็ให้สิ่งประหลาดๆ เข้าถึงตัวเราแบบนี้ มันก็ไม่เหมาะสม”

คริสว่า

“ทั้งหลายแหล่ มันขึ้นอยู่กับพวกคุณเองต่างหาก ที่จะสร้างความสนิทใจเป็นกันเองกับเขาได้เพียงไรสามารถทำให้เขามีความรู้สึกว่า จะพูดบอกความจริงอะไรต่ออะไรแก่พวกคุณได้เพียงไหน พวกคุณเป็นชนชาติที่เจริญขีดสุดแล้วทางด้านวิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ส่วนเขาก็เจียมฐานะตนเองเป็นเพียงแคंपรานป่า นำทาง แล้วคุณคิดว่าเขาจะกล้าบอกเล่าในสิ่งพิสดารเหลือเชื่อที่พอพูดออกไปแล้ว พวกคุณก็ต้องพากันหัวเราะอย่างนั้นหรือ ผมคิดว่า เรื่องนี้พวกคุณจะต้องใคร่ครวญกันให้รอบคอบอยู่เหมือนกัน อย่าไปโทษเขาว่าเป็นคนนิ่งเฉย อม-

พระนำ หรือรู้ในสิ่งใดที่มันลึกลับพิศตรรรมชาติสามัญออกไปแล้ว
เก็บนั่งเฉยเสีย เขาไม่ได้มีประสงค์ร้ายกับพวกคุณ แต่อาจ
พิจารณาว่า ถ้าพูดแล้วพวกคุณไม่เชื่อ- มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร
ยกตัวอย่างเช่นช้างบุกวันนี้ ถ้าไม่โดนเข้าเองเช่นนี้ พวกคุณก็คง
จะคลางแคลงใจอยู่นั่นเอง ผมเชื่อว่า เขาต้องการให้เหตุการณ์
มันบอกพวกคุณเองดีกว่าเขาจะบอกด้วยวาจา”

“คุณให้ข้อคิดที่ดีแก่เรามามากทีเดียว เชิดวุธ...”

แล้วก็หันไปพูดกับลูกน้องอีกสามคน ที่นั่งอิงกันอยู่

“จริงของวุธ ต่อไปนี้ พวกเราทุกคนจะต้องเปลี่ยนท่าทีในการคบหาวิสาสะกับมัคคุเทศก์นำทางของเราเสียใหม่ ทุกคำพูด หรือความเห็นของเขา เราจะมองผ่านหรือเห็นเป็นเรื่องราวสาระไม่ได้อีกเลย และพยายามขจัดความขัดแย้งออกไปให้มากที่สุด”

คริสหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เปิดกระตักน้ำส่วนตัวออกดื่ม
แล้วเช็ดริมฝีปากด้วยแขนเสื้อ

“เรื่องนั้นนะพอจะแก้ไขได้ไม่ยากนักหรอกค่ะอาจารย์แต่
มันยากอยู่ในข้อที่ว่า ทำยังไง เราถึงจะให้นายฮันเตอร์คนนั้น
เปลี่ยนสภาพจากการเป็นคนมีนตึง เจียบเฉยเหมือนกับคนใบ้
ถามคำตอบคำ หรือมิฉะนั้นถ้าจะพูดก็พูดรวนชวนทะเลาะส่ง
ไปเลย อาจารย์ไม่สังเกตเลยว่าเขาจะไม่พยายามพูดกับเราโดย
ไม่จำเป็น ต้องคอยสอบถามซักไซ้กันอยู่ทุกระยะ เขาวางทำเป็น
มั่วคุเทศก์นำทาง ที่ไว้ตัว ยโสได้เก้ไม่ใช้เล่น”

“แต่ก็รับผิดชอบต่องานในหน้าที่ได้ดีเยี่ยม นั่นคือคุณ-
ภาพของเขาที่เราต้องการ!”

เบลสออดขึ้นลอยๆ ลักษณะของหล่อนขณะนี้ไม่ส่อว่ามี
อารมณ์ หรือข้องใจอะไรนัก ตรงข้ามกับคริส ผู้แสดงอาการ
หงุดหงิด

“เธอทั้งสองคน จะต้องพยายามให้ดีที่สุด!”

ดร.สแตนลีย์ ซึ่งมีออกคำสั่งมายังผู้ใต้บังคับบัญชาสาว
ทั้งสองคน

“ซิดตัวเข้าไว้ ระมัดระวังถ้อยคำที่เขาจะพิจารณาว่าเรา
ดูหมิ่นเหยียดหยามอะไรเขา ไม่ทำอะไรให้เขารู้สึกว่า เราเห็น
เขา ‘ด้อยพัฒนา’ กว่าแสดงความเห็นอกเห็นใจ และความเป็น
มิตรที่ดี คนคนนั้นเป็นคนที่ลึกซึ้งมากทีเดียว มันซ่อนอยู่ภายใต้
เปลือกนอกที่ดูเหมือนคนที่มึนตึ๋นต่อการศึกษามากของเขา”

ระหว่างที่แม่ผมทองและผมแดง เหลือบมองตากัน และ
นั่งเฉยอยู่ เชิดวุธก็เปรยออกมาว่า

“ผมว่า อะไรมันก็ไม่สำคัญเท่ากับ ‘ความจริงใจ’ พวก
คุณจริงใจกับเขาได้มากเท่าใด เขาก็จะมีความจริงใจต่อเราเพียง
นั้น แต่ถ้าพวกคุณถือว่ามีอะไรที่เหนือกว่าเขา เขาก็ย่อมมีสิทธิ์
ที่จะคิดว่าเขาก็ ‘เหนือกว่า’ พวกคุณเหมือนกัน ถ้ายอมรับความ
จริงกันโดยไม่หลอกตัวเอง พวกเราทั้ง 5 คนนี้อันรวมทั้งหมดด้วย
ก็ล้วนฝากอนาคตไว้ในกำมือของเขาทั้งสิ้น เรามีความรู้ในการ
กระตุ้นเหนือกว่าเขา แต่เขาก็มีความรู้ในเรื่องป่าเหนือกว่าเรา
มันก็ต้องถ้อยที่ถ้อยอาศัย มาด้วยกันแบบนี้แล้ว ก็เท่ากับอยู่ใน
เรือลำเดียวกันนั่นแหละ ทุกคนเห็นด้วยไหม ที่ผมพูดมานี้”

อเมริกันสองคู่สดับฟังคำพูดของเชิดวุธอย่างจ้านทนต่อ
เหตุผล

“เรากียอมรับความจริงข้อนี้มาแต่ต้นแล้วนี่นะ!”

คือโพล่งออกมาดัง ๆ ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง

“จะยอมรับปากอย่างเดียวมันไม่ได้ผลหรอก ต้องยอมรับด้วยใจของพวกคุณด้วย ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่นขณะที่พวกคุณใช้วิทยุติดต่อกับแหล่งบัญชาการ โดยใช้เป็นรหัสที่เขาฟังไม่ออก ผมคิดว่าเขาคงไม่สับสนใจนัก เพราะไม่รู้ว่าพวกคุณติดตอสั่งการอะไรกัน ในขณะเดียวกัน ถ้าเขาติดตอสั่งงานกับคนของเขาเป็นภาษากะเหรี่ยงที่พวกคุณฟังไม่ออก อย่างเช่นเมื่อครู่นี้ พวกคุณก็จะรู้สึกอึดอัดใจเหมือนกันไม่ใช่หรือ?...โปรดเข้าใจด้วยว่าผมไม่ได้พูดเพื่อเป็นตัวแทนของเราหรอก แต่ในฐานะที่ผมรู้นิสัยใจคอของเขามากกว่าพวกคุณ และผมก็มาร่วมปฏิบัติงานด้วยโดยเป็นฝ่ายเดียวกับคุณ ผมก็อยากจะเป็นสื่อกลางเพื่อเชื่อมความเข้าใจอันถูกต้องระหว่างพวกคุณกับเขาเท่านั้น อะไรที่มันเป็นปัญหา จะได้ขจัดออกไปได้ง่ายขึ้น จะอย่างไรก็ตาม ผมก็เห็นว่าพวกคุณได้ทำในสิ่งดีงามในความรู้สึกของเขาไปบ้างแล้ว เกี่ยวกับการที่ยอมหยุดพักที่นี่ เพื่อช่วยชีวิตกะเหรี่ยงบาดเจ็บ อันเปรียบเสมือนเพื่อนชาวป่าของเขาคนนั้น...”

เชิดวุธบ้วนปากไปทางสะเอ็ง

“นั่นเป็นจิตวิทยาที่ดีมากทีเดียว ผมรู้ว่ารพินทร์เริ่มนับถือพวกคุณเพิ่มขึ้น ที่แสดงความเมตตาอารีในครั้งนี่”

“เราไม่ได้เล่นละครเพื่อหวังผลในด้านจิตวิทยาอะไรกับเขาเลย...”

เบลเถียงขึ้นทันที

“แต่มันเป็นเรื่องของมนุษยธรรมต่างหาก ถึงเขาไม่ขอร้อง

เรา ฉันก็ต้องช่วยคนเจ็บอยู่แล้ว ถ้าอยู่ในฐานะจะช่วยได้ จะปล่อยให้นอนไส้ไหล รอความตายอยู่ได้ยังไง วุธ! คุณเป็นอีกคนหนึ่งที่ยอมมองเห็นพวกเราเป็นคนใจไม้ไส้ระกำเอาแต่เห็นแก่ตัวไปได้ เข้าใจพวกเราเสียใหม่ และช่วยอธิบายให้เขาทราบด้วย คุณเป็นคนไทยด้วยกัน พูดภาษาเดียวกัน คงจะพูดกับเขาได้ลึกซึ้งดีกว่าพวกเรา”

“ถูกต้อง คุณต้องร่วมมือกับพวกเราอีกคน”

หัวหน้าคณะหันไปตบไหล่นายทหารหนุ่ม อันเป็นตัวแทนของกลาโหม ที่ร่วมปฏิบัติงานมาด้วย

“ไม่ต้องห่วง ผมจะพยายามอย่างดีที่สุด”

“แล้วคุณบอกเราได้ไหมล่ะ ว่าประโยคสุดท้าย ที่รพินทร์ พูดวิทย์กับบุญคำเป็นภาษากะเหรี่ยง เขาพูดอะไรกัน?”

คริสถามอย่างแคลงใจ

“บุญคำบอกพวกคุณไปแล้วไม่ใช่หรือ?”

“เราไม่เชื่อตาเต๋าจอมกะล่อนนั้นหรอก แกลูกไม้เหลี่ยมคูพราวไปหมด พอ ๆ กับเจ้านายของแกนั้นแหละ”

เบลสอดมาโดยเร็ว

“ถ้าฉันลองสอบพรวานคนอื่นดู ผมจำได้ว่าขณะที่บุญคำ พูดวิทย์กับรพินทร์ มีลูกน้องเขายืนฟังและคงได้ยินชัดเจนในคำโต้ตอบนั้นด้วย...”

เชิดวุธว่า แล้วสอดสายตาไปยังบรรดากลุ่มลูกหาบและพรวานพื้นเมืองที่กำลังแยกย้ายทำงานกันอยู่พอดีเหลือบเห็นเกิดตึกกิ่งไผ่ที่ห้กระเกะระกะอยู่ใกล้ที่สุดเพื่อทำบริเวณให้เรียบร้อย

จึงตะโกน กวักมือเรียกเจ้าพรานเด็กหนุ่มเดินเข้ามา เขาก็ถามว่า

“นี่...ตาเกิด เมื่อไหร่ตอนที่พรานใหญ่พูดกับบุญคำ เรา ยืนอยู่ใกล้ๆ ด้วยไม่ใช่หรือ?”

“ครับ”

เกิดตอบ ทำหน้าตื่น

“พรานใหญ่ กับบุญคำพูดอะไรกัน?”

เกิดเกือบพาชื่อพออำปากก็ฉุกใจคิดถึงคำสั่งของเจ้านาย ที่กำชับไว้ก่อนออกเดินทางได้ เกิดอยากจะบอกแก่นายทหาร เชิดวุธตามตรง แต่เมื่อมาถูกถามเอาต่อหน้าฝรั่งทั้งสี่คน ที่พากันมองและคอยฟังอยู่ ก็เสหัวเราะ กลบเกลื่อนความจริงในทันที

“แสบอกกับลุงคำว่า ประเดี๋ยวจะกลับมาครับ ให้พวกเราทางนี้จัดการเรื่องที่פקให้เรียบร้อยตามเดิม”

เชิดวุธหันไปทางหม่อมทั้งสองเหมือนจะถามว่า พอใจในคำตอบแล้วหรือยัง ทั้งเบลและคริสจึงพยักหน้าไม่กล่าวอะไรอีก

บุญคำนั้น ภายหลังจากนำพวกแยกออกมาจากฝ่าย นายจ้างแล้ว ก็เดินไปที่ซากกระทิงตามเดิม มีอาการเหมือนจะไปจัดการธุระที่ค้างไว้ให้เสร็จ พอเผลอตาของนายจ้างทั้งหมด ก็หลบแวบลับมุกมกอไผ่ สาวรอยเจ้านายไปทางด้านเหนือของที่พักตามคำสั่งทันที อย่างเงียบกริบ

แกะเลาะลัดไปตามเส้นทางด้านซ้ายมือตลอด ซึ่งเต็มไปด้วยกิ่งไม้ที่หักกระเนระนาด ลงมาพาดขวางเส้นทางเดินอยู่ทั่วไป อันเกิดจากการวิ่งกระเจิงของโคลงช้าง แกะรอยรพินทร์ด้วยความชำนาญ หนทางนั้นกระจายไปด้วยเลือดสดๆ ที่ไหลกองอยู่เป็นหย่อมๆ และบางระยะก็จะเห็นปลอกกระสุนไรเฟิลตกอยู่ ชั่วไม่กี่นาทีก็มืดใจ ตาเฒ่าก็หยุดชะงักก็ก้อยู่ใกล้ๆ ริมฝั่งลำห้วยแห้ง ภายใต้โคนไม้ใหญ่ซึ่งสังเกตได้ชัดว่า พงไม้เหนือลำห้วยนั้นหักยับเป็นแปลง มีซากของช้างพังตัวมหึมาอนตะแคงขวางอุดอยู่ในระหว่างช่องทางห้วยแคบๆ

ห่างออกไปจากฝั่งลำห้วยนั้น ไม่เกิน 10 เมตร ในหมอก่อนหินที่งอกอยู่เป็นทิว ร่างของพรานใหญ่ยืนอยู่ที่นี่ ไรเฟิลหนีบอยู่ในซอกแขน กำลังก้มลงจุดบุหรี่อยู่ บริเวณป่าตรงที่รพินทร์ยืนอยู่นั้น ลักษณะแปลกไปจากป่าไม้ที่วางแค้นปักกันอยู่ในขณะนี้ เพราะเป็นดงทึบของไม้เบญจพรรณ แต่ละต้นสูงตระหง่านเสียดฟ้า มีขนาดหลายคนโอบ

อย่างรู้เส้นทางกันดีอยู่แล้ว บุญคำไม่ส่งเสียงตกทายกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น รีบตรงเข้าไปหาทันที โดยการไต่ซากร่องที่ลึมหวลลำห้วยอยู่ ใช้แทนสะพานข้ามโดยไม่ต้องปีนฝั้งห้วยให้เสียเวลา เป็นขณะเดียวกับที่รพินทร์ปิดฝาไลท์เตอร์เก็บลงกระเป๋าสี้อ แล้วเงยหน้าขึ้น

“แน่ใจหรือว่าไม่มีนายจ้างของเราคนไหนตามหลังบุญคำมา?” เขาถามเบาๆ

“รับรอง นาย...ไม่มีใครรู้หรอก บุญคำหลบออกโดยไม่มีใครทันสังเกต”

“ตอนที่ฉันพูดกับบุญคำ พวกเขากถามอะไรหรือเปล่า?”

“แหม่มเบลทำท่าสงสัยอยู่เหมือนกัน ถามบุญคำ แต่บุญคำก็บอกว่านายสั่งให้จัดการที่พักร”

“ทางด้านโน้น เรียบร้อยดีทุกคนนะ”

“ไม่ต้องห่วง นาย ไม่มีใครเป็นอะไรหรอก อย่างมากก็แค่แตรัมยาแดง ปิดพลาสติกเกอร์กันบ้างคนละนิดละหน่อยเท่านั้น ไอ้เอ็งกำลังสลบอยู่แท้ๆ พรวดพราดตื่นขึ้นมา ทำท่าจะลุกขึ้นเล่น ดีแต่แหม่มเบลกับแหม่มคริสช่วยกันจับตัวไว้ ไอ้ได้กับไอ้เถาเผ่นเข้าไปในกอไผ่ ใช้ออกออกไม่ได้ ร้องเจ๊ยกๆ อยู่โน้น”

ว่าแล้วแกก็หัวเราะหึๆ เอามือลูบหัวอันซอดไปด้วยเส้นผมสั้นๆ ติดหนังศีรษะ

“ฝรั่งคนนั้นเป็นยังงัยบ้างล่ะ แล้วก็นายทหารเชิดวุธ?”

“ไอ้ฝรั่งตกใจกันใหญ่ หน้าตายังกะถูกผีหลอก แต่ชุดนี้พอไปกับเราไหว ใจมันถึงทุกคนแหละ โดยเฉพาะแหม่มผมทองกับแหม่มผมแดงนั้นก็ไม่มีอะไรน่าห่วง นอกจากคล่องแล้ว ยังสติดีมาก ระหว่างที่ยิงกันนั้นว ก็ยังมาช่วยดูแลไอ้เอ็งได้ ไม่งั้นไอ้เอ็งวิ่งลากไส้ปาราบไปแล้ว ส่วนนายทหารเชิดวุธนั้นก็ยิงปืนแม่นดี เสียตรงที่ชอบร้องไวยวายเท่านั้น เสียงของแกคับปาดังกว่าเพื่อนเลย ตอนที่ซุลมุนกันอยู่”

“ในบรรดาพวกเรา ใครเห็นก่อน และใครเป็นคนยิงเป็นนัดแรกขึ้น ระหว่างที่ฉันนั่งคุยอยู่กับพวกนายจ้างขณะที่มันแอบย่องเงิบเข้ามา?”

“บุญคำกำลังคุมไอ้พวกนั้นให้แล่นเนื้อกระทิงอยู่”

พรานเฒ่าบอก

“ไอ้จัน คุณพวกเราสองสามคนไปตัดไม้อยู่ทางด้านหลัง บุญคำอีกทีหนึ่ง แล้วมันก็วิ่งตาแหกกระจายกันมา พอบุญคำหันไปดู ก็เห็นตัวแรกกวดไล่หลังไอ้จันมาติดๆ ดูเหมือนไอ้เก็ดนั้นแหละ ชัดโครมเข้าไปเป็นคนแรก เพราะมันอยู่ด้านตรงข้ามกับบุญคำหันหน้าออกป่า บุญคำเป็นคนยิงนัดที่สอง แต่แล้วอีกตัวหนึ่งมันก็กวดจี๊ดบุญคำสวนคว้นป็นเข้ามา ไม่ผิดไปหรอกนาย ไอ้โหลงนี่แหละ ที่เหยียบหมูบ้านตะเคียนทองราบเป็นหน้ากลอง แล้วยังไล่พวกของสะเอิงมา แต่พวกเรายังไม่เห็นไอ้จ่าโหลงที่มึงาดำอย่างที่คุณนั้นบอกเลย ป่าไผ่ที่เราพักอยู่มันทึบมาก จะเห็นก็เฉพาะไอ้ตัวที่บุกเข้ามาใกล้ๆ เท่านั้น พวกที่ล้อมวงอยู่ข้างนอกเรามองไม่เห็น มันคงจะหลบตัวอยู่แบบเดียวกับไอ้แห้วในครั้งนั้นก็ได้”

รพินทร์ ไพรวลย์ อัดคว้นบุหรืล็ก แล้วเป่าลงต่ำเป็นทางยาว

“ถ้าเล่ห์กลปัญญาของไอ้จาดำ เหมือนกับไอ้แห้วในสมัยนั้น ก็ไม่กระไรนักหรอก เพราะถึงอย่างไรเราก็พอรับมือกับมันไหว แต่ฉันสังหรณ์ยังงิพิกล ว่ามันพิสดารไปกว่านั้นมากนัก... มานี้แน่ะบุญคำจะให้ดูอะไร”

กล่าวจบเขาก็พยักหน้าเดินนำเลาะหมู่หินสีดำคล้ำที่งอกอยู่ระเกะระกะนั้นเข้าไปยังปากทาง อันเป็นชอกลึกภายใต้ซุ้มถาวรวัลย์ขนาดใหญ่ ซึ่งห่างจากจุดยืนพูดกันอยู่ออกไปไม่กี่ก้าวเท่านั้น แล้วก็มาหยุดอยู่ตรงบริเวณก้อนหินล้อมรอบแห่งหนึ่ง เว้าเป็นช่องเหมือนคูหาภายในพื้นที่ราบเรียบประมาณไม่เกิน 10 ตารางเมตร ใช้ปากกระบอกไรเฟิลชี้ให้ดู

บุญคำยังไม่ทันเตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน พอเหลือบไป
พบ ก็ผงะหลังตาเหลือก อุทานออกมาเสียงหนักในลำคอว่า

“ฮียัย! อิติปี โส ภาคะวา!!”

แล้วก็ยืนตัวแข็งเป็นหินไปชั่วขณะ จ้องภาพนั้นแทบตา
ปะทุ เส้นผมบนศีรษะทุกเส้นลุกชัน... ‘อะไร’ ชนิดหนึ่งอยู่ใน
ท่านั่งราบอยู่กับพื้นเกลี้ยงบริเวณนั้น ขาเหยียดยาว หลัง
เอนพังกับผนังหิน!!

ที่แน่ชัดที่สุด จากอาการมองแวบเดียวที่เห็นบอกได้ทันที
ว่า ครึ่งหนึ่ง จะนานมาแล้วสักเท่าใดไม่ทราบ มันเคยเป็นร่าง
กายของมนุษย์ในยุคสมัยที่ใช้โลหะกันแล้ว และมีอารยธรรมอยู่
ในเกณฑ์สูง โดยสังเกตได้จากอาภรณ์ และเครื่องแต่งกายบาง
ส่วน ซึ่ง ณ บัดนี้ ได้แห้งเกราะเก่าแก่ในสภาพของวัตถุโบราณ
พอๆ กับอายุที่ประมาณไม่ได้ของซาก และได้เชื่อมติดเป็นส่วน
ประกอบโครงซากชนิดแปรสภาพกลายเป็นเนื้อเดียวกันเสียแล้ว
จากกาลเวลาที่ล่วงเลยมาช้านาน แลดูไม่ผิดอะไรกับภาพที่แกะ
สลักด้วยเหง้าไม้สีดำสนิท

สภาพของมัน...ศพอาบยาของขุนศึก...เคยมีชีวิตอยู่เมื่อ
กี่พันปี คงต้องเป็นหน้าที่ของนักศึกษาศากโบราณที่จะคาดคะเน
เอา แต่แน่ละ ทั้งรพินทร์ ไพรวลย์ และตาเฒ่าบุญคำ ที่จ้อง
อ้าปากค้างอยู่ในขณะนี้ไม่อยู่ในฐานะจะบอกได้

เป็นซากของอดีตมนุษย์ที่มีโครงกระดูกสูงใหญ่อย่างน้อย
ส่วนสูงก็ไม่ต่ำกว่า 6 ฟุต 4 นิ้ว ศีรษะโต ปอยผมซึ่งดูเป็นภาพ
แกะสลักจากหินหรือเหง้าไม้นั้น ส่วนหน้าจุ่มปกหน้าผากทั้งชาย
ขมวดขอดติดต้นคอด้านหลัง เบ้าตาลึก เปลือกตาปิด กระดูก

โหนกแก้มสูง ขากรรไกรกว้าง ริมฝีปากอยู่ในสภาพปิดสนิทมองไม่เห็นฟัน เป็นรอยจีบย่น ไหล่กว้าง ส่วนอกห่มไว้ด้วยเกราะซึ่งน่าจะทำได้ด้วยหนังสัตว์ บัดนี้กลืนเป็นเนื้อเดียวกับซาก ที่ต้นแขนด้านขวาคาดไว้ด้วยปลอกโลหะ ส่วนใดก็ตามที่ควรจะเป็นเนื้อผ้าในยุคสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ ได้กลายเป็นวัตถุแกร่งแนบชิดกับร่างกายประดุจจิ๋ว หรือเสื้อผ้าของภาพที่หล่อด้วยสัมฤทธิ์

เจ้าของร่างนี้ คงจะอาจองดูร้ายน่าเกรงขามมาก ในฐานะของนักรบในสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ขณะที่เห็นอยู่ยามนี้ เป็นเพียงวัตถุโบราณอันน่าขนหัวลุกเป็นอย่างยิ่ง ซากไม่มีส่วนใดบุบสลายไปทั้งสิ้น ไม่ปรากฏเห็นส่วนกระดูกที่โผล่ออกมา นอกจากผิวหนังดำเมี่ยมรัดแน่นหุ้มกระดูกในลักษณะตายซาก อันเป็นผลมาจากการอาบยาไว้ หรือจะเป็นด้วยปฏิกิริยาทางเคมีของธรรมชาติที่จะรักษาซากให้คงอยู่ตลอดไป ก็ไม่อาจเดาได้

ลักษณะอันแข็งแกร่งต่างประจักษ์รูปหล่อหนึ่งเหยียดขาที่พันไว้ด้วยเชือกออกมาด้านหน้าโดยมีปลายเท้าใหญ่โตวางแยกห่างกันประมาณ 1 ฟุต หลังเอนพิงก้อนหินทำมุม 70 องศา กับพื้นตามสภาพของผนังหินที่อยู่ด้านหลังนั้น สองแขนวางราบอยู่ข้างกาย ฝ่ามือแบตะตาดิตทับกับพื้น...

ไม่มีร่องรอยว่าซากประหลาดนี้มาวางอยู่ตรงตำแหน่งนี้ได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไหร่ และโดยอะไร!!

หลายจิตใจใหญ่ทีเดียว ที่ทั้งบ่าวและนายทั้งคู่มาหยุดยืนดูอยู่ตรงหน้าซากนั้น ห่างเพียงแค่ 2 วา รพินทร์ยังยืน

หนีบไรเฟิล และสูบบุหรี่อยู่ในอาการสงบตามเดิม ตาที่มองจับไปยังซากนั้น หรือลง หัวคิ้วย่นเล็กน้อย ส่วนพรานเต่าบุญคำ จ้องแทบตาปะทุออกมานอกเบ้า ริมฝีปากขมุกขมิบ แต่ยังไม่มีเสียงหลุดลอดออกมา คล้าย ๆ จะสวดท่องคาถาอะไรอยู่

“นาย?...”

ในที่สุดสมุนขวาของเขา ก็อุทานออกมาดังไม่เกินกระซิบ

“ฮือ...”

“นี่นายเห็น...เห็นไอ้ตัวนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

จอมพรานกวาดสายตาไปรอบ ๆ ตัวอีกครั้งอย่างพิถีพิถันใคร่ครวญ แต่ตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“ก่อนหน้านี้ฉันจะเรียกบุญคำทางวิทยุ สัก 7-8 นาทีที่ที่แล้วมานี้เองแหละ ตามยิงไอ้ข้างเวรโหลงนั้น มาทางด้านนี้ เห็นพวกมันราว 10 กว่าตัววิ่งผ่านหมู่บ้านบริเวณนี้ จะตามต่อไปก็เห็นว่าไม่มีประโยชน์ จะยิงไล่หลังไปอีกก็เสียตายลูกปืน เพราะเห็นพวกมันแผ่นปาราบไปแล้ว พอหันกลับเดินผ่านมานี้ ก็เห็นไอ้หนึ่งเอกเขนกอยู่ตรงนี้อย่างบังเอิญ ยืนดูมันอยู่พักใหญ่แล้ว จนกระทั่งพวกนายจ้างเขาวิทยุเรียกมา”

บุญคำเอามือตบขมับตัวเองแรง ๆ แล้วสะบัดหน้า โกง-โค้งลงไปพิจารณาซากนั้นจนเต็มตาอีกครั้งแล้วหมุนตัวไปรอบ ๆ ตรวจร่องรอยบริเวณใกล้เคียงอย่างชำนาญ โดยสัญชาตญาณพราน พื้นบริเวณนั้นแห้งสนิทและแข็งมาก มันไม่มีวีแววอะไรที่จะตรวจได้ทั้งสิ้น นอกจากจะเห็นรอยหินย่น ๆ บางก้อนขยับเคลื่อนที่ไปจากตำแหน่งที่ตั้งเดิมไปบ้าง ซึ่งคงจะเกิดจากการวิ่งชนปะทะของข้างโหลง

แกถอยห่างออกมาอีก พยายามตรวจในรัศมีที่กว้างไกล
ออกไปอย่างถี่ถ้วนที่สุด แล้วก็กะพริบตาปริบ ๆ กลับมายืนอยู่
เคียงข้างเจ้านายอีกครั้ง ค่อย ๆ หันมาสบตา สีหน้าอาการของ
บุญคำขณะนั้น ป็นยากที่สุด

“มันมาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี้ บุญคำพยายามตรวจดูแล้ว ก็ไม่เห็นวี่แววเลยว่ามันมาอยู่ที่นี่ไย่ังไง จะว่าสัตว์มันไปคาบมาจากที่ไหน ก็พิลึกอยู่ หารอยไม่พบ หรือจะว่ามันอยู่ตรงนี้นานแล้ว ก็ไม่น่าจะเป็นยังงั้นไปได้ พื้นแถวนี้มันก็แห้งแข็งมาก ยากที่จะตรวจอะไรได้นอกจากรอยข้างแตกไขลงผ่านมาเท่านั้น ชี ๆ ๆ! มานั่งเสียวอย่างดิบตีเขียวนิ ไ้เวร!”

พรานใหญ่ดูตควันจากกันบูหรือแดงวาบเป็นครั้งสุดท้าย
ก่อนจะตีดกระเด็นเข้าไปในชอกหินใกล้ๆ

“ลองดูให้ดีๆ บุญคำ ว่า ‘มัน’ มา ‘ตั้ง’ อยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

ตาเต๋ามองหน้าเขาอีกแวบหนึ่ง ด้วยความรู้สึกพิกลแล้ว
จัดแจงทรุดตัวลงไปตรวจดูซากและบริเวณรอบซากนั้นด้วยความ
ระมัดระวัง ปากก็หุบหมีบภาวนาคาถาอะไรของแก โดยไม่
ปรากฏเสียงออกมา สิ่งที่บุญคำตรวจก็คือตำแหน่งที่ร่างกาย
ส่วนล่างของซากนั้นนั่งอยู่ และด้านหลังที่ซากนั่งพิงก้อนหิน
พักหนึ่งก็ทำหน้าที่เหยย ๆ เงยสบตา

“นายคิดอย่างบุญคำมั้ย?”

“คิดยังไง?”

“ถ้าไอ้ตัวนี้ มันมานั่งเฝ้าเตอยู่ตรงนี้เป็นเวลานานมาแล้ว มันก็น่าจะมีรอยนั่ง และรอยพิงอยู่กั้บพื้นและผนังก้อนหินตาม

ระยะเวลาความเก่าแก่ของมัน แต่นี่อย่าว่าแต่อย่างอื่นเลย แม้แต่ใบไม้สักใบก็ยังไม่ได้หล่นลงมามากอยู่บนตัวมัน ยิ่งกะมีใครแบกมันมาจากที่ไหนสักแห่งหนึ่ง แล้วเอามาตั้งไว้ตรงนี้ไม่เกินครึ่งชั่วโมงมานี่เอง...”

เสียงประโยคหลังของแกแผ่วหายเข้าไปในลำคอ ขนตามแขนเริ่มจะลุกเกรียวขึ้นด้วยความรู้สึกสับสนร้อนสับสนหนาว

“บุญคำว่ายั้งนั้นนะ ส่วนนายจะว่ายังไงบุญคำไม่รู้”

“แล้ว ‘ใคร’ ละที่แบกมันมาตั้งไว้ตรงนี้?”

รพินทร์ถามขึ้นลอยๆ เหมือนจะพูดกับตนเอง มากกว่าเจตนาถาม บุญคำเงิบกริบไปอึดใจ

“นายออกตรวจรอบบริเวณ ใกล้เคียงกับหมูหินนี้ ก่อนหน้าบุญคำแล้วยัง?”

“ดูแล้ว ในรัศมี 20 เมตรรอบทิศ”

“แล้ว...”

แกจ้องตาเขา

“นายพบรอยอะไรมั้งไหม?”

พรานใหญ่เอามือจับปลายคางอันครีมีไปด้วยเคราเขียวคล้ำๆ ตอบในน้ำเสียงเบาเช่นเดิมว่า

“ก็เหมือนกับบุญคำนั้นแหละ ไม่พบวีแววอะไรทั้งนั้น นอกจากรอยวิ่งกระเจิงของโคลงช้าง...”

กล่าวพลางเขาก็ทรุดกายลงนั่งทางปลายเท้าของซากนั้น พิจารณานิ่งอยู่ที่เค้าโครงของใบหน้า อันมีแต่หนังหุ้มกระดูก มันเป็นซากที่สมบูรณ์ดีที่สุดในปราศจากรอยพุพัง หรือกร่อนพูนในส่วนใดทั้งสิ้น แม้กระทั่งรอยเจาะไซของมดปลวกหรือแมลง ก็

คันไม้พบเลย สภาพของมันเป็นวัตถุที่แกร่งเหนียวคงทนที่สุด และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เมื่อเขาทดลองดึงมิดโบว์ที่ติดเอาไว้ ออกมาใช้ส่วนคมชุดลงตรงหน้าแข้งของขาข้างหนึ่ง อาการของมิดที่ชุดลงไป เหมือนกับชุดเหง้าไม้ที่ฝังดินไว้นับพันปี

และเมื่อลองฟันจับลงไปด้วยความแรงพอประมาณ มิดชนิดโบหนักหนา ก็กระดอนขึ้นมาทันที พร้อมกับปรากฏเสียงดังโปก มีรอยของมิดที่สับลงไปเป็นทางบุบตามคมเล็กน้อยเท่านั้น

บุญคำหย่อนตัวลงไถ่ ๆ เจ้านาย ตกอยู่ในอาการพิพาก-
พิพ่วนงุนงงไปหมด ปะปนไปกับความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูก

“มันท่อนไม้ หรือว่าซากคนจริง ๆ กันแน่ นาย บุญคำชักสงสัย”

พราณเฒ่าสมุนขวาของเขาพึมพำ รพินทร์ก็ตรึมฝีปาก
นิดหนึ่ง

“ดูให้ดี ๆ อีกครั้ง บุญคำ ฉันว่า เราน่าจะเคยเห็นไอ้ตัว
ชนิดนี้ ที่ไหนมาก่อนแน่ ๆ ลักษณะของมันที่เราเห็นในครั้งนั้น
ก็คล้าย ๆ อย่างนี้แหละ ซากคนที่ตายมานานแล้วจนหาอายุไม่
ได้ แต่อาบยาไว้ไม่ให้เน่าเปื่อย มีหนังรัดหุ้มกระดูกเหนียวยัง
กะหล่อไว้ด้วยยางรถยนต์...คิดทบทวน บุญคำ...จะอย่างไรเสีย
พวกเราก็ต้องพบเห็นมันมาแล้ว ถ้าจำไม่ผิด”

บุญคำจ้องซากนั้น ทำหน้าย่นคิด แล้วลืมตากว้าง ร้อง
ออกมาว่า

“ใช่แล้ว นาย!!...ไอ้พวกศพอาบยาที่เราพบในปราสาท
พันธุมวดี เมืองนิทรานคร ตอนที่พวกเราบุกตามไอ้ผีดิบมันตรัย

เข้าไป เพื่อถอนกริชที่ปักคัมภีร์อาถรรพณ์ออก ก่อนหน้าที่เราจะบุกเข้าไปถึงหีบศพพันธุ์มวดี ก็ไอ้คางคกตายซากพวกนี้แหละที่โผล่ออกมาจากซอกผนังปราสาทเข้าเล่นงานพวกเรา จนตะลุมบอนกันอุตลุดไปหมด พวกมันทั้งหมดที่แห่กันออกมาราวกับผีป่าช้าแตกล้มเป็นไม้ท่อนสิ้นฤทธิ์ลง เมื่อนายหญิงเป็นคนบุกเข้าไปถึงแท่นใต้โลงศพพันธุ์มวดี แล้วกระชากกริชออกมาได้ ตายหะ! นี่มันไอ้พวกศพอาบยาที่เราพบในปราสาทร้างกลางป่านั้นจริง ๆ แหละ บุญคำเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เอง”

จอมพราณป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก อันเต็มไปด้วยริ้วรอยฉงนของเขา

“ใช่! ไอ้พวกผีตายซากในปราสาทพันธุ์มวดีแห่งนิทรานครที่เราเคยตะลุมบอนกับพวกมันมาแล้วด้วยอำนาจไสยเวทของมนตร์ร้ายนั้นแหละ ฉันถึงได้เรียกให้บุญคำมาดู”

ตาพราณเฒ่าหมอผี อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง แล้วแผ่นผลู่งขึ้นยืนทันที พุดเร็วปรือ เสียงกระเส้า

“นาย!...ถอยออกมาเถอะ ถ้ามันไม่ชอบกลเสียแล้ว”

ว่าแล้วแกก็พยายามจะจุดแขนเขาให้ยืนขึ้นเพื่อถอยห่างออกมาแต่รพินทร์โบกมือปัดออกไปคางนั้งอยู่ใกล้ปลายตีนซากที่เดิมลักษณะเต็มไปด้วยความคิดหนัก

“ปัญหาก็คือว่าซากชนิดนี้เราเคยพบในปราสาทพันธุ์มวดี และนายทหารไชยยันต์ก็บอกว่ามีอยู่เต็มไปหมด ในถ้ำใต้เขาลูกหนึ่งที่เขาเข้าไปติดกับดักของมนตร์ร้าย พร้อมกับแหม่มมาเรีย ซึ่งพวกเราได้ไปช่วยกันระเบิดปากทางช่วยทั้งสองคนนั้นออกมาได้ทั้งนายทหารไชยยันต์ และแหม่มมาเรีย บอกกับพวกเราในครั้ง

นั่นว่าในถ้ำที่เขาไปติดอยู่ มันเป็นสุสานเก็บศพชนิดนี้ไว้มากมาย ...ที่นี้ลองมาช่วยกันคิดซิว่า ไข่ผีตายซากอาบยาในนิทรานครตัวนี้ มานั่งอยู่ตรงนี้ได้ยังไง? ระยะทางจากที่นั่นมาถึงที่นี่ มันห่างกันมากนัก!!”

“นายคงไม่บอกบุญค่านะ ว่ามัน ‘เดิน’ มาเอง!!”

บุญคำร้อง

รพินทร์ ไพรวลย์ควักบุหรือออกมาอีกตัวหนึ่ง จุดสบอย่างเยือกเย็น พยายามคิดย้อนทบทวนไปถึงสมัยที่ยังโรมรันอยู่กับอำนาจลึกลับด้วยกฤติยามนต์ของผีดิบมนตร์ร้าย ซึ่งเล่นงานเขา กับคณะเดินทางของคุณชายเชษฐามาอย่างน่าขนลุกขนพองสยองเกล้าที่สุด

บุญคำเองก็อยู่ในอาการเดียวกัน เพราะยังจำเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้ทุกขณะ

ความเงิบงันเข้ามาปกคลุมอีกครั้งระหว่างบ่าวนาย
ผู้ร่วมตายกันมาทุกยุคทุกสมัย ยามนั้นลมสจัด แม้แต่ใบไม้ก็ไม่กระดิก คงได้ยินเสียงพรรคพวกในแคมป์ตัดไม้และพูดกันอยู่พึมพำแว่วมาจาง ๆ

“มันจะ ‘เดิน’ มา หรือมี ‘อะไรนำมันมา’ ก็ตามอยู่ ๆ เรา ก็มาพบซากอันเคยเป็นบริวารของมนตร์ร้าย นั่งอย่างลึกลับโดยไม่คาดถึงมาก่อนแบบนี้ เป็นสิ่งที่เราจะต้องคิดกันหนักทีเดียว ร่องรอยก็ไม่แสดงว่ามันอยู่ตรงนี้มาก่อนนานนมแล้ว แต่เป็นรอยที่เพิ่งจะมาวางอยู่ใหม่ ๆ แทบจะเรียกได้ว่าสด ๆ ร้อน ๆ ที่เดียว”

เขาพูดแผ่วเบาอย่างไตร่ตรอง เอานิ้วคืบสันจมูก อากา
รเช่นนั้น บุญคำผู้คุ้นเคยทราบได้ทันทีว่า เจ้านายกำลังประส
บภาวะยุ่งเหยิงในสมอง และเกิดความไม่ปลอดโปร่งใจนัก ตัวแก
เองก็เช่นกัน เหตุการณ์ในนิทานครุคนั้น ยังทำให้แกขน
พองสยองเกล้าอยู่ไม่หาย เมื่อหวนคิดขึ้นมาครั้งใด

จริงอยู่ที่สิ่งที่เห็นอยู่นี้ มันก็เป็นเพียงแค่ซากของมนุษย์
ในยุคสมัยดึกดำบรรพ์ ที่ปราศจากความหมายอะไรมากไปกว่า
วัตถุชิ้นหนึ่งเท่านั้น จะเทียบว่าเป็นก้อนหินหรือขอนไม้อันเป็น
ส่วนประกอบของปากก็ว่าได้ แต่สภาพที่มาพบเห็นมันนั่งอยู่แบบ
นี้ โดยยังหาหลักฐานไม่ได้ว่า มันมาโดยวิธีใด ประกอบกับย้อน
นึกไปถึงอิทธิฤทธิ์มนต์มืดอันแสนจะลึกลับ สมัยที่เผชิญหน้ากับ
จอมผีดิบมนตร์ร้าย มีหน้าซ้ำซากนี้ก็ยังเป็นซากที่เคยพบว่าอยู่ใน
สุสานของนครที่เต็มไปด้วยอำนาจมหัศจรรย์เหนือกฎเกณฑ์ของ
ธรรมชาติมาก่อน ก็ยิ่งทำให้เกิดข้อพิศวงคลางแคลงใจมาก
ขึ้น เพราะมันมีอะไรต่ออะไรหลายอย่างสับสนเกี่ยวโยง
กันอยู่ โดยทั้งรพินทร์และบุญคำก็บอกไม่ถูก ว่าเกี่ยวโยง
กันในลักษณะไหน

แต่แน่ละ สังหารณ์ในทางร้ายแล่นเข้าจับสมองของ
สองพรานบ่าวนายเสียแล้ว แลมองตากัน ก็รู้ในความรู้สึก
ของแต่ละฝ่ายชัดเจน

“นาย...ความจริงเราปราบมนตร์ร้ายสิ้นซากไปแล้วนะ ก็
เห็นๆ กันอยู่ว่า บุญคำเผาซากมันจนกลายเป็นขี้เถ้า ส่วนไอ้
โครงค่านั้น ก็ถูกนายทหารไชยยันต์ดับด้วยกับระเบิดเป็นจุลไป

แล้ว อิทธิฤทธิ์อาคมของมันก็ควรจะเสื่อมไป ตอนที่นายหญิง ถอนกริชที่ปักอยู่บนคัมภีร์มายาวิน แล้วก็เอาคัมภีร์อุบาทว์นั้น เผลาเป็นเถ้าไปพร้อมๆ กับซากของมัน เราสามารถปลดปล่อย วิญญาณพันธุ์มวดี และบริวารทั้งหลายของพระนาง ให้พ้นจาก อำนาจของมันตรัยไปผูกไปเกิดกันหมดแล้ว มันไม่น่าจะมีอา- ทรพณ์อิทธิฤทธิ์อะไรเหลืออยู่อีก”

บุญคำเอ่ยขึ้นอ่อยๆ

“ความจริงมันก็ควรเป็นอย่างบุญคำที่ว่า ฉันก็เชื่ออย่างนั้น เหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะมาเห็นไอ้ตัวนี้ มันนั่งอยู่ที่นี้ ตาม ปกติแล้ว มันควรจะอยู่ในสุสานนิทรานคร หรือในปราสาทของ พันธุ์มวดีไม่ใช่หรือ ไม่มีร่องรอยว่าสัตว์มันจะเป็นตัวนำมา และ สัตว์ไม่ว่าชนิดไหน ก็คงไม่คิดจะคาบซากที่แข็งเป็นหินแบบนี้มา เพื่ออะไร จะอาศัยกินเป็นอาหารก็ไม่ได้”

“บุญคำก็งงเป็นไก่ตาแตกเหมือนกันแหละนาย”

แกพูดพลางยิ้มแห้งๆ

“เราเก่งในทางหมอผีไม่ใช่หรือ ลองดูซิว่ามันเป็นอะไร กันแน่”

บุญคำยิ้มแห้งแล้งอยู่เช่นนั้น เอามือลูบหัว

“โอ้...นายก็รู้ว่าความจริง นายเก่งกว่าบุญคำเสียอีกใน เรื่องนี้ ครูบาอาจารย์ก็ชั้นยอดกว่าบุญคำ เพียงแต่นายไม่พูด เท่านั้น เวลาผีมันเล่นงานบุญคำเข้าจริงๆ ไม่มีใครช่วยบุญคำ ได้นอกจากนายเท่านั้น ไอ้คำนะ ก็เป็นหมอผีประเภทชอบลูบ หัวเท่านั้นแหละ...”

พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรกับคำพูดของแกทั้งสิ้น นั่ง
สูบบุหรี่พิจารณาซากนั้นอยู่อีกครู่ ก็ใช้ปลายมีดโบว์ขีดกับพื้น
เป็นเส้นไว้ ตามรูปร่างของซากที่นิ่งเหยียดขาอยู่ เขาขีดแบบ
วาดโดยกำหนดด้วยเส้นที่ลากไว้ตามพื้นว่า สภาพที่พบเห็นซาก
ในขณะนี้ มันอยู่ในลักษณะไหน รอยมีดที่ลากไปตามพื้น และ
ขีดหินปรากฏเป็นเส้นขาวจางๆ มองไม่ถนัดนัก แต่ก็พอจะ
สังเกตได้ ถ้าพิจารณากันจริงๆ

ระหว่างนั้นเสียงบุญคำร้องถามมาว่า
“นั่นนายทำอะไรนะ?”

แต่พรานใหญ่ไม่ตอบ คงก้มหน้าก้มตาขีดกำหนดรอยจน
เสร็จ แล้วยืนขึ้น เก็บมีดเข้าฝักที่ห้อยเข็มขัดอยู่ บุญคำหน้าตื่น
ถามซ้ำมาอีกว่า

“นายขีดรอยไว้ทำไม สะกตมันรี”

จอมพรานหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ฉันไม่ได้มีอิทธิฤทธิ์เวทมนตร์คาถาวิเศษอะไรที่จะสะกต
ไอ้ผีตายซากนี้ได้หรอก แต่ขีดเส้นเอาไว้ เพื่อจะได้สังเกตว่า ถ้า
หากเราย้อนกลับมาดูอีกที มันจะยังอยู่ที่เดิมในอาคารเดิมหรือ
เปล่าเท่านั้น ใจจริงฉันอยากรจะให้มันอยู่ตรงนี้ตลอดไป”

บุญคำนึกขึ้นมาได้ จ้องซากนั้นตาโต แล้วหันขวับมาทาง
เขา กระซิบ

“ก็ถ้ามันย้ายจากที่เดิม หรือเวลาเรามาดูอีกที มันหาย
ไปแล้ว โห้! นายยิ่งพูด บุญคำก็ชักจะมองเห็นอะไรขึ้นมาไรๆ
แล้ว”

ประโยคหลัง บุญคำทำท่าชนลูกชนพอง
รพินทร์ตบไหล่เบา ๆ

“อย่าทำปอดแตกไปหน่อยเลยนะ เสียแรงซื้อบุญคำ... เราหวังไว้เต็มที่ว่า พรุ่งนี้ก่อนจะผลัดเดินทางออกจากที่นี่ ฉันกับบุญคำจะย้อนกลับมาดูที่บ้านนี้อีกครั้ง และเห็นมันยังอยู่ในกรอบที่ฉันขีดเส้นไว้นี้ตามเดิมทุกอย่าง ถ้าหากมันขยับเขยื้อนไปจากเดิมก็ดี เปลี่ยนลักษณะจากนั่งเป็นนอนหรือในทำอื่นๆ ก็ดี หรือสูญหายอันตรธานไปเลยก็ดี เมื่อนั้น เราค่อยคิดกันใหม่ว่าจะเอาอย่างไร”

บุญคำกลั่นหายใจ ยินตาเหลือก

“นะ...นาย...บุญคำ่ว่าเอายังงี้ดีไหม ตัดปัญหาเราช่วยกัน
จัดการเผาซากมันเสียเลย ถูกไฟเข้าประเดี๋ยวก็รู้เองแหละ ว่า
มันจะไหม้หรือไม่ไหม้ ถ้าเผาแล้วไม่ไหม้ แบบเดียวกับซากของ
ไอ้ผีดิบมันตรัย หรือนางแม่มดวาชิกานั่น บุญคำมีวิธีจะทำให้
ไหม้เป็นชี้เถ่าได้ จะได้ว่ารู้แล้วรู้รอดไปเสียเลย ไม่ต้องมานอนใจ
เต็นคีนนี้ บุญคำชักจะไม่แน่ใจเหมือนกันว่า พรุ่งนี้ เวลาเรามา
ดูอีก มันจะยังอยู่ตรงนี้อีกหรือเปล่า”

รอยยิ้มขริบ ๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของใบหน้าอันกว้าง-
เกรียมมนั้น เขาสำนึกศีรษะซ้ำ ๆ

“ยังไม่จำเป็น มันจะเอิกเกริกเกินไป และที่สำคัญที่สุดก็คือ ฉันยังไม่ต้องการให้พวกนายจ้างเขารู้ ว่าเราพบอะไรเข้า พวกนั้นชอบวุ่นวายซักถามอะไรต่ออะไรอยู่ตลอดเวลา บางทีฉันก็ชี้แจงตอบ ไป! กลับกันเถอะ ทั้งมันไว้ในสภาพเดิมอย่างนี้แหละ”

ว่าแล้ว เขาก็จับไหล่บุญคำ ดึงให้ออกเดิน ตาเต๋ายังรีรอเดินพลางเหลียวหน้ามามองซากลีกลับนั้นพลาง ท่าทางแกล้งเป็นสุขนัก จนวนพิณทร์ต้องกระซอกแซกแล้วปลุกให้แกเดินได้ ซากข้างที่ล้มขวางลำห้วยอยู่ กลับไปยังอีกฟากหนึ่ง

“ทำไม ติดใจมันนักหรือ ประเดี๋ยวคืนนี้ก็ส่งให้มานอนเผ้ามันเสียเลย เอาไหม?”

บุญคำกระเดือกน้ำลายลงคอ

“จ้างอีกยี่สิบหมื่น บุญคำก็ไม่มา ถ้านายไม่มาด้วย”

“จำไว้นะ เย็บปากให้สนิท ไม่ต้องพูดเรื่องนี้ให้พวกนายจ้าง หรือแม้แต่พวกเรากันไหนฟังทั้งสิ้น รู้กันเพียงสองคนเท่านั้น นั่น...กับบุญคำ”

เขาคาคั่น

“ไอ้สามตัวนั้นควรจะรู้ไว้ด้วยนะนาย ไอ้จั้น ไอ้เกิด ไอ้เสีย”

“บอกแล้วว่า ไม่ต้องให้ใครรู้ทั้งนั้นแหละ ประเดี๋ยวมันมากเรื่อง เชื้อเถอะนะ ว่าไม่มีอะไรหรอก ถึงพຽ່ງนี้เรามาดู มันก็คงอยู่ตรงนี้แหละ”

ประโยคหลังเขาพูดปนหัวเราะเบาๆ เหมือนจะปลอบใจตาเต๋าพยายามมองตาอย่างค้นหา แล้วแย้งว่า

“อ้าว! ถ้านายคิดยั้งนั้นแล้วนายเรียกบุญคำมาดูด้วยทำไม...เอามิดชิดเป็นรอยตำหนิไว้ทำไม”

“ที่เรียกมาให้ดู ก็เพราะเห็นว่ามันแปลกดี แล้ว
ที่ขีดเส้นไว้ ก็ลองทำดำนีไว้ sendiriแหละ”

เขาตัดบท แล้วเหนียวคอให้แกเดินกลับไปยังปาง
พักโดยเร็ว...

27

**สมันตร์แยกทางกับบุญคำ เมื่อระยะอีกไม่กี่
สัปดาห์จะถึงบริเวณปางพัก โดยให้แกะปลัก
ตัวไปเข้าแคมป์ยังอีกด้านหนึ่ง ป้องกันไม่ให้
เห็นว่า บุญคำเดินเข้ามาพร้อนกับเขา เป็นการตัดปัญหาข้อ
สงสัย ส่วนตัวเขาเองยอมเส้นทางเดินกับเขาที่ไล่กวาดดาบยิง
ข้างโซลงนั้นไป**

อเมริกันทั้งสี่คนและเชิดวุธ กำลังเดินตรวจดูตามตำแหน่ง
ที่ซากข้างเหล่านั้นถูกยิงล้อมอยู่รอบด้าน และวิจารณ์กันเองเบา ๆ
ในความมุงร้ายและพฤติการณ์อันบ้าเลือดผิดวิสัยข้างป่า โดย
ปกติของพวกเขา ซึ่งใช้วิธียิงเจียบเข้ามาเปิดฉากโจมตีประชิด
ตัว ราวกับหน่วยจู่โจมของกองโจร ถ้าหากฝ่ายมนุษย์ทั้งหมด
ไม่สามารถสกัดกั้นฆ่าพวกมันล้มตายลงกลาดเกลื่อนรอบด้านไป
หมดเช่นนี้ได้ทัน

ทั้งขบวน 20 คนที่มาด้วยกัน รวมทั้งสัมภาระข้าวของก็
คงป็นเป็นจุลไปหมดแล้ว

เมื่อเขาปรากฏตัวโผล่เข้ามาในบริเวณอันกำหนดไว้
เป็นที่พัก คณะนายจ้างเหลือบมาเห็น จึงพากันเดินเข้ามาหา
โดยเร็ว สีหน้าของคนเหล่านั้นส่อชัดว่ายินดี และปลอดโปร่งใจ
ขึ้น เมื่อเห็นเขากลับมาในสภาพที่ปกติเรียบร้อยดีเหมือนไม่ได้
เกิดอะไรขึ้นเลย สุภาพบุรุษไฟริ้มให้เมื่อคนเหล่านั้นเข้ามาล้อม
ล้อมเขา

“เป็นไงบ้างครับ คงจะได้ออกกำลัง และตื่นเต้นกันบ้าง
เล็ก ๆ น้อย ๆ แก่เหงา”

สแตนลีย์ลืมตาโต

“อะไรนะ ‘เล็ก ๆ น้อย ๆ แก่เหงา’ จั๊นรี? โอ๊ะโฮ!! มัน
เป็นเรื่องแก่เหงาสำหรับพวกคุณนะซิ แต่สำหรับพวกผมไม่สนุก
ด้วยสักนิด เวียดกงซุ่มโจมตีเรา ยังไม่เคยมีความรู้สึกตื่นเต้น
เท่ากับถูกไอ้โง่ลงข้างนรกนั้นนุก คราวนี้ ถ้าไม่ได้ไรเฟิลจาก
ลูกน้องคุณสี่คนช่วยไว้ละก็ ป่านนี้คงได้ละกันไปบ้างแล้ว ผม
กับคิธ งุ่มง่ามเงอะงะกันสินดี”

จอมพรานหัวเราะเบา ๆ มองหน้าทั้ง 5 คน ของฝ่ายนาย
จ้างที่รายรอบตัวเขาขณะนี้ มาหยุดอยู่ที่สองแหม่มสาว สังเกต
ดูว่าทุกคนจะคลายความตระหนกตกใจลงไปแล้ว

“นับดูแล้วหรือยังครับ ว่ามันกองอยู่ที่ตัวทั้งหมด?”

“ลัคกี้นัมเบอร์!...”

เบลตอบ หัวเราะอย่างไม่สู้จะแจ่มใสนัก

“13 ตัวพอดี จากการตรวจดูบาดแผล ส่วนมากที่ลัม เป็นเพราะกระสุนไรเฟิลขนาดหนักแทบทั้งนั้นที่เจาะเข้าส่วน สำคัญ ถ้าไม่บริเวณหัว ก็ชอกขาหน้า ส่วนกระสุนของฉันทันกับ คริสเจาะพรุณเปะปะไปตามลำตัวของมัน ดูเหมือนจะทำให้มัน ดูร้ายบ้าเลือดขึ้นอีก สถานการณ์ที่มันเกิดขึ้นเมื่อครูใหญ่นี้เรียก ได้ว่าเป็นการ ‘สู้รบ’ ไม่ใช่การล่าสัตว์เลยสักนิด”

“ก็ใครว่าล่าสัตว์ล่ะ สัตว์มันล่าเราต่างหาก”

รพินทร์ตอบยิ้มๆ ถอดหมวกออก เอามือเสยผม แล้ว โยนหมวกลงไปยังบริเวณกองสัมภาระเพื่อระบายความอ้าว ที่ อบอยู่บนศีรษะ

“ถ้ารอบแค้มป์ใกล้ๆ นี้ พวกคุณนับได้ 13 ตัว ทางด้าน ที่ผมไล่ตามออกไป ก็คงอยู่อีก 2 ตัว รวมเป็น 15 พอดี ตลอด ครึ่งหลังของวันนี้ และคืนนี้อีกทั้งคืน พวกเราวางแค้มป์กันอยู่ ท่ามกลางซากของไอ้ช้างโขลงนี้แหละดีเหมือนกัน จะได้อาศัย ซากของพวกมันเอง เป็นกำบังกันล้อมที่פקเราไว้ด้วย”

“คุณแน่ใจหรือว่าเป็นการเหมาะแล้วที่เราจะหยุดพักกัน อยู่ตรงนี้ โดยไม่เคลื่อนย้ายไปอีกสักหน่อหนึ่ง ผมดูมันไม่เข้า ท่าเลยที่จะมาพักกันอีกหลายชั่วโมง ท่ามกลางซากช้างเต็มไปหมดแบบนี้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ปัญหาเรื่องกลิ่น”

คือพูดอย่างอีตอดใจ เหลียวไปรอบๆ

“ซากช้างเหล่านี้ จะยังไม่ส่งกลิ่นรบกวนครับ จนกว่าจะ 36 ชั่วโมงให้หลังไปแล้ว ส่วนชัยภูมิผมก็รับรองว่าที่นี่เหมาะที่ สุดแล้ว อย่าเคลื่อนย้ายไปไหนอีกให้เสียเวลาเลย ถ้าจะพิจารณา

กันถึงด้านความปลอดภัย ที่นี้จะดีที่สุดสำหรับเรา ป่าไฟที่บ
ล้อม รอบ ยากแก่การที่มันจะบุกจู่โจมเข้ามาอีกได้ หรือถ้าเข้า
มา เราก็จะได้เปรียบอย่างเมื่อครั้ง เพราะอาศัยยึดเป็นที่หลีก
หลบกำบังตัวได้ ถ้าหากเราไปพักอยู่ตรงที่โปร่งโล่งกว่านี้ หาก
มันจู่โจมเข้ามาอีก เราจะยิ่งสกัดไว้ไม่ทัน มันเข้าถึงตัวแน่ๆ”

“ประมาณถูกไหม ว่าไซลงที่บุกเข้ามานี้มีอยู่สักเท่าไร?”
เชิดวุธถาม

“ผมกะว่า ไม่ต่ำกว่า 50 ตัว ล้อมเป็นวงกลมบีบเข้ามา
รอบทิศเลย ความที่บของป่าไฟ ทำให้มันไม่สามารถจะโหมกำลัง
เข้ามาที่เราได้พร้อมกันทั้งหมด ต้องทยอยกันเข้ามาเป็นจำนวน
น้อยบางส่วนเท่านั้น ส่วนใหญ่ยังอยู่ด้านนอกห่างออกไป พอ
ชุดแรกเราสกัดไว้ได้ โดยยิ่งล้มและบาดเจ็บไปมาก พวกด้าน
นอกก็ผละกระจายหนีออกไป มีเลือดสดเจ็บไปอีกนับสิบที่
เดียว แล้วอีกอย่างหนึ่งที่นับว่าดีที่สุดก็คือ ครั้งแรกนั้นเส้นทาง
ด้านรอบด้านที่พวกมันบ่ายหน้าบีบล้อมเราเข้ามา ยังเป็นทาง
ด้านโล่งเรียบ หนทางเดินสะดวก จึงทำให้มันย่องเงียบเข้ามา
ได้โดยเราไม่ทันเฉลียวคิดได้ยินเสียงมาก่อน แต่หลังจากปะทะ
กันแล้ว พวกมันเตลิดหนีออกไปทุกด้าน ทำให้กิ่งไผ่ล้มหัก
กีดขวางเป็นรั้วอยู่ทั่วไป ถ้ามันจะย่องเข้ามาอีกภายในคืนนี้ ก็
แปลว่ามันจะต้องปะทะกับกิ่งไผ่ที่ล้มขวางไว้เหล่านั้นทำให้เกิด
เสียงขึ้น และจะเตือนให้เราได้ยินชัดเจน ผมถึงได้บอกว่าที่นี่ดี
ที่สุดแล้ว ไม่จำเป็นต้องย้ายไปวางแคมป์ที่อื่นให้เสียเวลา”

สแตนลีย์จู้ปากเบาๆ พลังโคลงศีรษะอยู่ไปมา

“ให้ตายเถอะ! เรานั่งพูดถึงมันกันอยู่หยกๆ ยังไม่ทันจะ

ขาดคำเลย พวกมันจะบุกเข้าถึงตัวเสียแล้ว กะทันหันเหลือเกิน จากการตรวจซากเมื่อคืนนี้ ทุกตัวที่ล้มอยู่ ล้วนเป็นช้างฉกรรจ์ ขนาดใหญ่ทั้งนั้น เป็นอันว่า เรื่องที่กะเหรี่ยงสองคนนั้นเล่าให้เราฟังเป็นเรื่องจริงทุกอย่าง พวกเรากำลังอยู่ในเขตอันตรายมากทีเดียว จากพฤติการณ์ลึกลับ ไม่น่าไว้วางใจของไอ้ช้างผีโขลงนี้ จะเอากันยังงัยต่อไปดี รพินทร์?”

ทุกคนเห็นรอยยิ้มปกติธรรมดาบนใบหน้านั้น อากับกิริยาของมัคคุเทศก์นำทางไม่มีสิ่งใดแปลกไปกว่าที่เคยเห็น...สงบเยือกเย็น ตามบุคลิกเดิมของเขา จนยากที่จะอ่านความรู้สึกใดๆ ได้ ขณะนี้กำลังตกเป็นเป้าสายตารุ่มร้อนที่มองจับมาเป็นตาเดียว

“ก็ไม่มีอะไรน่าวิตกเป็นกังวลเลยนี่ครับ ทุกอย่างก็จะเป็นไปตามเข็มเดิมของเราโดยไม่เปลี่ยนแปลง”

“หมายความว่ายังงัย ที่ว่าเป็นไปตามเข็มเดิม ไม่เปลี่ยนแปลงนะ ช่วยบอกให้ชัดเจนหน่อยซิ”

คริสทามขึ้นเบาๆ มันเป็นประโยคแรกของหล่อน นับตั้งแต่เขาโผล่กลับเข้ามาถึง

พรานใหญ่ยักษ์ไหล่ เดินไปที่กระตักน้ำ หยิบขึ้นมาเปิดฝาดอก ตีเมล็ดน้อยแล้วป้ายแขนเสื้อเช็ดออก

“เราก็เดินทางของเราต่อไป ตามเข็มเดิมนะซิครับ พบหรือประจันหน้าโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อไหร่ ก็จะทำทุกอย่างเพื่อป้องกันตัวเองอย่างที่เราทำแล้วในวันนี้ผมเชื่อว่าต่อให้มันมีกำลังสักเท่าไหร่ หรือมีความร้ายกาจอาฆาตแค้นสักเพียงไหน พวกมันก็ทนลูกปืนไปไม่ได้หรอก และลงบาดเจ็บล้มตายลงในทุกครั้ง

ที่มันหมายจะเข้าเล่นงานเรา ผมก็คิดว่ามันคงเจ็ด ไม่กล้าต่อแยะกับพวกเราอีก ทางด้านเรา จะไม่มัวกังวลที่จะต้องตามล่ามันให้เสียเวลา เอาแค่ว่าถ้าเจอะหน้าก็ป้องกันตัวเท่านั้น ไม่เจอะก็แล้วไป เราจะเดินหน้าตามเส้นทางของเราไปเรื่อย ๆ”

“เขาพูดง่าย แต่ความหมายมันฟังค่อนข้างยาก”

คือบ่นออกมากับพรรคพวกทุกคน พลาบแปปาก

“รพินทร์ คุณเชื่อหรือว่า พวกเราทั้งหมดจะไม่ถูกไซลงของไอ้งาดำนี้ คอยจ้องหาโอกาสตามล่าตามล้างอยู่อีก มันจะเป็นอุปสรรคและอันตรายอย่างยิ่งในการเดินทางของเรา”

“ทุกท่านที่มาที่นี่ ก็ยอมรับสภาพแล้วไม่ใช่หรือว่า พร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้ากับภยันตรายทุกชนิด ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นในรูปใด...”

รพินทร์พูดเรียบ ๆ กับทุกคน น้ำเสียงของเขาสุภาพอ่อนโยน

“และเท่าที่ปรากฏแล้ววันนี้ มันก็พิสูจน์แล้วว่า ทุกท่านสามารถจะเผชิญกับมันได้อย่างมีสมรรถภาพที่สุด ชนิดที่ผมก็ไม่มีอะไรจะต้องหนักใจเลย กำลังใจดี ยิ่งปืนดี คล่องแคล่วรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ พอที่จะป้องกันตัวเองและพรรคพวกได้ทั้งสิ้น ปัญหาเรื่องช่างไซลงเกรง ไม่ใช่ปัญหาใหญ่สำหรับเรา แม้แต่นิดเดียว มันแทบจะเรียกได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของการเสี่ยงอันตรายบ้างเท่านั้นในเส้นทางสายที่เราจะบ่ายหน้าไปนี้ โปรดอย่าได้วิตกพิจารณาอะไรให้มันมากเกินไปเลย’ ตกลงกันง่าย ๆ ตามที่ผมว่านี่ดีกว่า คือพบก็ยิง ไม่พบเราก็เดินทางของเราไป เพียงแต่ว่า ต่อไปนี้เราต้องคอยระวังตัวเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

อย่าประมาท พวกมันอาจเช็ดไปเลยไม่มายุ่งเกี่ยวกับเราอีกหรือ อาจซุ่มเล่นงานเราที่ไหนเมื่อไหร่ ก็เป็นไปได้ทั้งสองกรณี ซึ่งเราจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้ากันไปในแต่ละครั้ง ทางด้านผมนั้น พวกคุณก็เห็นอยู่แล้วว่าปฏิบัติหน้าที่กันจนเต็มฝีมือที่สุดแล้ว”

สแตนลีย์เข้ามาตบไหล่เขาเบาๆ

“เหตุการณ์ที่เราเผชิญ เมื่อสักครู่นี้เป็นความล้มเหลว ผิดธรรมชาติมาก ฝ่ายผมยอมรับว่าไม่เชื่อมาก่อนว่ามันจะเกิดขึ้นได้ ทั้งขวัญและกำลังใจของพวกคุณก็เหลือเกิน โดยเฉพาะตัวคุณเองก็พยายามทำให้เราเห็นว่า เป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่สุด ทำให้พวกผมมีความอบอุ่นเชื่อมั่นขึ้นมากทีเดียว ก็เอาล่ะ เป็นอันว่าเราจะขจัดปัญหาเรื่องนี้ไปเสียจากความกังวลคิด โดยปฏิบัติตามคุณเห็นชอบก็แล้วกัน...”

หัวหน้าคณะหันไปมองทางพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบ ที่กำลังทำงานกันอย่างขะมักเขม้นอยู่เป็นปกติ บอกปนหัวเราะเบาๆ ต่อมาว่า

“คนของคุณเหล่านั้นทุกคน ล้วนมีสมรรถภาพสูง และไว้วางใจได้ทั้งนั้น ผมเพิ่งเห็นฝีมือของพวกเขาชัดเจนเอาวันนี้เอง ดูเขาไม่ตื่นเต้นตกใจอะไรเลย พอเหตุการณ์ผ่านไปแล้วก็ปกติธรรมดาทุกคน พวกผมเสียอีก ยังขวัญหนีดีฝ่อกันอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“ผมรู้ว่าจะต้องไปทำอะไรที่ไหนให้แก่สัญญาจ้างครั้งนี้...”

รพินทร์ตอบ

“เพราะฉะนั้น คนที่จะร่วมทางไปด้วย ผมมีความจำเป็นจะต้องเลือกเฟ้นแล้วทุกคน แต่ละคนเหล่านั้น แม้พวกคุณจะ

พิจารณาว่าเป็นเพียงแค่ลูกหาบก็ตาม แต่ก็จัดว่าเป็นพรานมือดีในหนองน้ำแห่งที่นั้น พวกนี้เคยชินมีประสบการณ์มามากเกี่ยวกับอันตรายในป่าลึก ขอให้พวกคุณวางใจได้...ตามปกติแล้ว นอกเหนือจากที่อาจมีบรรจูลำยองไว้ในเบ้าหลังของแต่ละบุคคล พวกคุณมีกระสุนปืนติดตัวกันไว้สักคนละกี่นัดครับ?”

ประโยคหลังเขาเจตนาถามไปยังสแตนลีย์ คีธและเชิดวุธโดยตรง ในขณะที่ทรุดตัวลงไปรื้อค้นห่อสัมภาระส่วนตัวที่กองรวมอยู่กับสัมภาระส่วนกลาง

ทั้งสามมองหน้ากันเองอย่างงงๆ สอบถามกับเบาๆ ครูหนึ่ง ก็หันไปทางเจ้าของคำถาม สแตนลีย์ผู้เป็นหัวหน้าบอกว่า

“พวกเราไม่มีใครพกกระสุนปืนลำยองติดตัวอยู่หรอก เพราะมันถ่วงน้ำหนักกระเป๋ากางเกง หรือกระเป๋าสื่อ แล้วอีกอย่างหนึ่งก็รำคาญเดินมันแกว่งกระทบกัน เรามีลำยองไว้ในเบ้าหลังคนละกล่องเท่านั้น ส่วนใหญ่ก็อยู่ในหีบห่อสัมภาระส่วนกลาง กระสุนมีแต่เฉพาะที่บรรจุอยู่ในตัวปืนเท่านั้น”

“ตั้งแต่นาทีนี้เป็นต้นไป ขอให้ทุกคนมีกระสุนลำยองติดไว้กับตัวคนละ 20 นัด นอกเหนือจากที่เก็บไว้ในเบ้าหลังทุกขณะ แม้กระทั่งเวลานอน เพราะบางที่เราก็คงปลดเบ้าหลังออกจากตัว กระสุนจะพลอยติดอยู่ในนั้น โดยไม่มีโอกาสจะหยิบฉวยได้ทัน เฉพาะที่บรรจุอยู่ในตัวปืนมันไม่พอหรอกครับ สำหรับปัญหาที่ว่า...กระสุนจะกลิ้งกระทบกันในกระเป๋าสื่อหรือกระเป๋ากางเกงก็แก้ไขโดยวิธีนี้”

กล่าวพลางเขาก็หยิบยางรัดของยื่นแจกจ่ายไปยังสแตน-

ลีย์ คีธ และเชิดวุธ คนละ 7-8 เส้น ซึ่งทั้งสามรับมาอย่างฉงนสนเท่ห์ โดยยังไม่อาจเข้าใจได้ในขณะนั้น

“แบ่งกระสุนออกเป็นชุดเท่าที่จะบรรจุลงได้ในแม็กกาซีนปืน แต่ละชุดรัดด้วยยางรวมกันไว้เป็นชุดๆ ไป จะช่วยป้องกันไม่ให้มันกลิ้งกระทบกันได้ แยกย้ายใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงและกระเป๋าสื่อ อย่าให้ถ่วงหนักอยู่เฉพาจะกระเป๋าช้างใดข้างหนึ่ง เวลาฉุกเฉินรีบคว้าขึ้นมาก็จะได้ล้วงขึ้นมาใช้งานได้ทันที หวังว่าเหตุการณ์ในวันนี้ คงจะเป็นอุทาหรณ์เตือนพวกคุณได้เป็นอย่างดีแล้ว คุณเชิดวุธเกือบเสียท่า เพราะมัวแต่กระสุนหมดแล้วหามาบรรจุชุดใหม่ไม่ทัน เคอเนล คีธ กับท่านด็อกเตอร์ก็ต้องวิ่งกันแทบแย่ ขณะที่กระสุนหมดจากปืนเหมือนกัน”

ทั้งสามคนกะพริบตาปริบๆ แล้วยิ้มเจื่อนๆ เพราะนึกไปถึงภาพตนเองในตอนที่ซุลมุนนั้นได้

“ขอบคุณมาก ที่เตือนในเรื่องนี้ พวกเรากลายเป็นเด็กฝึกหัดใหม่ไปเสียแล้ว ในการเดินทางมากับคุณครั้งนี้”

สแตนลีย์พึมพำออกมาจากใจจริง รพินทร์สันศิระชะตอบน้ำเสียงปกติธรรมดาของเขาว่า

“ไม่มีใครรอบรู้ หรือชำนาญไปเสียหมดทุกอย่างหรอกครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่ไม่เคยชินก่อน ผมเองก็จะกลายเป็นเด็กฝึกหัดใหม่ที่โง่เขลาที่สุดในเรื่องระเบิดนิวเคลียร์และกัมมันตภาพรังสี หรือสาขาวิชาการที่ผมไม่เคยเรียนรู้ อย่าไปคิดอะไรมากเลยครับ คิดแต่เพียงว่า เมื่อเรามาด้วยกัน เราก็ช่วยกันสุดแต่ใครจะถนัดในด้านไหน...”

แล้วเขาก็หันมาทางคริสและเบล ยิ้มให้

“สำหรับคุณสุภาพสตรีทั้งสอง ผมต้องขอขอบคุณเป็นพิเศษ ที่ระหว่างทะเลมบอนกันอยู่ คุณไม่ได้ทอดทิ้งคนเจ็บเลย ตรงข้าม กลับไปช่วยกันดูแลเขาไว้ แสดงว่าสดีดีเยี่ยม และไม่ละทิ้งหน้าที่ของแพทย์ ปีนของคุณทั้งสองอาจเล็กไปหน่อยก็จริง แต่มันก็ช่วยพวกเราได้ไม่น้อยเหมือนกัน ต่อไปขอให้เลือกเป้าหมายเฉพาะศีรษะของมัน คุณจะคว่ำมันลงได้มากกว่านี้”

เบลหัวเราะออกมาดังๆ แล้วหันมาพูดกับคริสว่า

“ฉันฟังไม่ชัดนะ ว่าเขาเจตนาจะชม หรือตำหนิกันแน่ มันสองแง่สองมุมอยู่”

“ก็ทั้งชม และทั้งตำหนินั่นแหละ..”

คริสบอกเนือยๆ ฝืนยิ้ม

“ชมที่เราช่วยดูแลเจ้าสะเอิงไว้ ไม่ปล่อยให้มันลุกขึ้นเล่นได้ ไส้ไหลปาราบไปตอนข้างบुक ส่วนตำหนิ ก็ในข้อที่ว่า เราถือปืนสำหรับล่าคน แทนที่จะใช้ปืนล่าสัตว์ในการเดินทางมาครั้งนี้ ฉันสังเกตเห็นสายตาหมิ่นๆ เยาะๆ ของเขา ตั้งแต่คืนที่เราพักอยู่ที่หนองน้ำแห่งก่อนออกเดินทางมาแล้ว หลังจากเวลาอาหารของคืนนั้น พวกเราจัดเตรียมของใช้ เขามายืนเท้าเอวมองอาวุธประจำมือของเราแล้วก็ยิ้มเยาะ คงคิดอยู่ในใจว่า ไอ้ปืนพรรค์นี้นะหรือ จะเอามาเดินป่าตามหลังเขา”

“แล้วมันก็จริงของเขาเสียด้วย เมื่อเราพบกับเหตุการณ์ในวันนี้”

เบลเสริมบ่นอ่อยๆ

รพินทร์ คว่ำกระสุนลูกโดด ของปืนลูกซองขึ้นมาได้ 3-4 กล่อง หอบติดมือขึ้นมา พร้อมกับลุกขึ้นยืน

“คุณเคยบอกผมว่า อย่าพยายามมองพวกคุณในแง่ร้าย คราวนี้ผมก็บอกบ้างว่า โปรดอย่ามองผมในแง่ร้ายเช่นกัน ผมไม่ได้ยืมเยาะอะไรพวกคุณหรอก เพียงแต่รู้สึกอัดอั้นนิดหน่อย ที่พวกคุณเลือกใช้ปืนประเภทที่รบกับคนมากกว่าที่จะรบกับสัตว์ป่า ทั้งๆ ที่เส้นทางนี้ คุณจะไม่มีโอกาสรบกับคนเลย...เอาละครับ อย่าเหินแหมอะไรผมเลย สำหรับคุณทั้งสองโปรดบรรจุกระสุนเอ็ม 16 ของคุณให้เต็มแม็กกาซีนตามเดิม และอีกสองกระบอกของด็อกเตอร์สแตนลีย์ กับของเคอเนลคีธที่เอาไปเก็บไว้ในห้องสัมภาระส่วนกลางอย่างไร้ประโยชน์ ก็ควรจะเอาออกมาเตรียมพร้อมไว้ได้แล้ว ปืนทุกกระบอกของเราไม่ว่าจะชนิดใด ขนาดไหน ในภาวะเช่นนี้ล้วนมีประโยชน์ทั้งสิ้น พักผ่อนกันตามสบายได้แล้วครับ ผมจะเอากระสุนลูกซองไปแจกจ่ายให้ลูกหาบพวกนั้น”

กล่าวจบ รพินทร์ ก็หอบกล่องกระสุนเดินแยกผละไปอย่างง่าย ๆ ทุกคนในกลุ่มมองตามหลังเขาไปก็เห็นเขาตะโกนเรียกจันเข้ามา ส่งกระสุนเหล่านั้นให้ พร้อมกับสั่งว่า

“เอาลูกโดดไปแจกประจำตัวพวกนั้นไว้คนละห้านัด ตอนนี่สั่งให้ถอดลูกปรายออกจากปืนให้หมด บรรจูลูกโดดไว้ทุกกระบอก”

จันรับเอากระสุนพวกนั้นไป แล้วร้องเรียกพวกลูกหาบ โหวกเหวก คนเหล่านั้นผละจากงานที่ทำกันอยู่วิ่งเข้ามารวมกลุ่มมีการบอกกล่าวอะไรกันอยู่ครู่ พวกนั้นก็ไชโยโห่ร้อง เข้ามารุมรับแจกลูกกระสุนกันซุลมุนอย่างดีอกดีใจ

ทางด้านฝ่ายนายจ้างอเมริกัน ดร.สแตนลีย์ สั่งให้คีธ รื้อหีบสัมภาระ จัดเอาเอ็ม 16 ทั้งสองกระบอกออกมาทันที ตาม คำแนะนำของรพินทร์

เชิดวุธยืนมองดูอยู่พร้อมกับซ่อนยิ้ม นึกอยู่ในใจว่า ใน ที่สุดอเมริกันพวกนี้จะเคยแสดงเลศนัยมาก่อนแล้วเช่นไร ก็ไม่มี วันที่จะเหนือไปกว่ารพินทร์ ไพรวลย์ ไปได้ เพราะเหตุการณ์มัน บิบบังคับชนิดไม่มีทางกระดิก สุภาพบุรุษไพร่ อดีตนายตำรวจ ต.ช.ด.ผู้นั้น สามารถทำให้ฝ่ายนายจ้างอเมริกันจัดเอาอาวุธร้าย ประจำตัวที่เอาไปเก็บเงียบไว้ ออกมาใช้งานจนได้

และแน่นอนที่สุด ในข้อที่ว่า มันจะต้องตกอยู่ในมือของ ฝ่ายพรานพื้นเมือง หรือลูกหาบนั้นแหละ เพราะพวกนี้ถึงอย่างไร ก็คงไม่ยอมเป็นภาระแบกปิ่นกันคนละสองกระบอกแน่ๆ

แล้วก็จริงดังว่า เพราะสแตนลีย์ หันมาถามเชิงहारีอกับ พรรคพวกว่า

“ไอ้สองกระบอกนี้จะเอาอย่างไร ใครจะถือ?”

“คริส กับเบล เหมาไปอีกคนละกระบอกเป็นยังงัย พวก เราแบกไรเฟิลขนาดหนักอยู่แล้วนี่”

เชิดวุธแกล้งออกความเห็นหน้าตาเฉย ทั้งสองแหม่มร้อง ออกมาพร้อมกันว่า

“บ้า! เรื่องอะไรจะให้มาเป็นภาระของเราสองคน แค่ว่า กระบอกเดียวนี้ก็หิ้วจะไม่ไหวแล้ว เวลาเดินเหนื่อยๆ อยาก โยนทิ้งเสียด้วยซ้ำ คุณกับคีธนั่นแหละ ตัวโตๆ ด้วยกันทั้งคู่ สะพายติดไหล่ไว้ก็แล้วกัน”

“โน!”

คือทำหน้าที่อยู่ ปัดมือ

“ใครจะถือก็ถือเถอะ ฉันไม่รับประทานหรอก เกะกะตายहां”

“ฉันก็เหมือนกันวะ แค่ .375 นี่ก็ไหล่แทบหมดแล้ว”

เชิดวุธปฏิเสธเช่นกัน

ภายหลังจากहारोโต้เถียงกันอยู่ครู่ มันก็เข้าล็อกตามที่เชิดวุธคิดไว้ไม่ผิดไป เมื่อคือให้ความเห็นว่า

“ควรให้เป็นหน้าที่ของรพินทร์ดีกว่า สุดท้าย เขาจะให้พรานของเขา หรือพวกลูกหาบคนไหนช่วยสะพายไป สรุปก็คือถ้าหากจำเป็น พวกเราคนใดคนหนึ่งก็สามารถจะหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ทันที ไม่ใช่ต้องไปมัวแคะห่อหรือคั่นอยู่ให้เสียเวลา”

เชิดวุธนิ่งเฉยจะไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น ส่วนคริสกับเบล ก็ไม่แสดงอาการโต้แย้ง สแตนลีย์นั้นเอียงคอคิดอยู่ครู่หนึ่ง หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์รอบคอบลึกซึ้งกว่าทุกคนของฝ่ายตน แต่ถึงอย่างไรก็ต้องจำนนต่อเหตุการณ์

“ฉันคิดว่าอย่างนี้ดีไหม...คือกะเหรี่ยงสองคนนั้นมีปืนก็เหมือนไม่มี เพราะมันเป็นปืนแก๊ปล้าสมัย ไร้านุภาพเต็มทน และในขณะนี้เขาก็ร่วมสถานการณ์อยู่กับพวกเราทั้งหมดด้วย ประเดี๋ยวเราจะเรียกรพินทร์มาปรึกษา ให้เขาเอาปืนลูกซองของพวกลูกหาบมอบประจำมือกะเหรี่ยงทั้งสองคนไว้ ส่วนพวกลูกหาบเมื่อขาดปืนไปสองกระบอก ก็ให้เขาพิจารณาสับเปลี่ยนถ่ายเทกันเอง ว่าใครควรจะต้องถือปืนอะไร โดยมอบเอ็ม 16 ทั้งสองกระบอกนี้ให้ไป รพินทร์อาจเปลี่ยนไรเฟิลจากพรานสองคนไปให้พวกลูกหาบแทนแล้วให้ถือเอ็ม 16 สองกระบอกนี้ก็ได้อีก ตาม

แต่เขาจะเห็นเหมาะสม เพื่อทุกคนจะได้มีปิ่นถือครบมือ โดยไม่เป็นภาระของใครที่จะต้องแบกไปสองกระบอก”

“ก็ได้อยู่หรอกค่ะ อาจารย์ แต่ปัญหามันมีขึ้นอีกว่า กะเหรี่ยงสองคนจะอยู่กับเรากี่แต่เฉพาะขณะที่เราพักอยู่ที่นี่ เพื่อดูแลอาการเพื่อนของเขาให้ปลอดภัย พอไว้วางใจได้เท่านั้น หลังจากนั้น ทั้งสองคนรวมทั้งคนเจ็บก็คงจะแยกจากไป เขาคงไม่ได้ไปกับเราด้วยไม่ใช่หรือ”

คริสชัดขึ้นเบาๆ เชิดวุธพยายามจับสังเกตสีหน้าและอาการ แต่ก็ไม่สามารถอ่านได้แน่ชัด ว่าหล่อนมีความคิดเช่นไรในขณะนี้

“ถ้าฉันประเดี๋ยวเราจะหารีรพินทร์ดูอีกครั้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่มันจริงของเขาในข้อที่ว่า ระยะเวลานี้เป็นระยะที่พวกเราทุกคนอยู่ในอันตราย ปิ่นทุกกระบอกควรพร้อมที่จะใช้งานได้ทันที ไม่ใช่เอาไปเก็บเข้าหีบห่อไว้ และไอ้สองกระบอกนี้ก็มีประโยชน์มากกว่าปิ่นลูกซองของพวกลูกหาบเสียอีก”

รพินทร์ไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มอีกเลย ทุกคนฝ่ายนายจ้างสังเกตเห็นเขาเดินไปเดินมาอยู่ในบรรดาพวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง สั่งโน่นสั่งนี้อยู่ตลอดเวลา เพื่อจัดสรรบริเวณอันเป็นที่พักแรมให้เรียบร้อยรัดกุมที่สุด และคนเหล่านั้นทุกคนก็ไม่มีใครอยู่หนึ่ง ต่างเคลื่อนไหวกงานกันตัวเป็นเกลียว แม้แต่กะเหรี่ยงอุตะและพะไต ซึ่งบัดนี้ก็พลอยมาเป็นส่วนหนึ่งของลูกหาบโดยไม่อยู่เฉย

ทั้ง 17 คน กระจัดกระจายกันทำงานอยู่รอบบริเวณที่ปักเป็นกลุ่มๆ และตัวหัวหน้าของคนเหล่านั้นเอง คือจอมมัคคุเทศก์ก็กลืนอยู่ในกลุ่มคนของเขา บางขณะมองไม่เห็นว่าเขาอยู่ที่ไหน

จนกระทั่งเวลาอาหารเที่ยง เจ้าพราวนเด็กหนุ่มสองคนเกิดและเส่ย ก็นำเอาข้าวที่หุงเสร็จร้อนๆ จำนวนหนึ่ง บรรจุในถุงพลาสติกขนาดใหญ่ และเนื้อสันของกระทิง ที่ย่างไว้ส่งกลิ่นหอมฉุย เดินยืมเข้ามาให้กลุ่มนายจ้าง พร้อมกับรายงาน ว่า

“นายรพินทร์ ให้เอามาให้พวกนายห้างทุกคน สั่งให้มาบอกด้วยว่า ถ้าไม่รังเกียจอาหารป่า ก็ทดลองกินอย่างพวกเราดูบ้าง จะได้เก็บอาหารกระป๋องไว้ในเวลาขาดแคลน”

“ไม่เลวนี่ ชอบใจ!”

เบลร้องออกมาอย่างตื่นเต้น ขณะที่ชะโงกเข้าไปทำจมูกฟุดฟิดสูดกลิ่นเนื้ออย่างอันหอมหวานก้อนใหญ่ อเมริกันกลุ่มนั้นแสดงอาการพอใจต่ออาหารมือพิเศษ ซึ่งผัดแผกไปกว่าอาหารกระป๋องเรชั่น ที่ใช้รับประทานอยู่ทุกมื้อ นับตั้งแต่ออกเดินทางมา และรับไว้ด้วยความยินดี

“นี่นับเป็นอาหารแบบประทังชีพมือแรก ที่เราจะกินอย่างพวกพราวนทุกคน”

สแตนลีย์กล่าวปนหัวเราะเบาๆ เชิดวุธยิ้มย่อง ดึงมิดที่แขวนติดเอวออกมาทันที ส่วนคีธโดดเข้าที่ถุงเสบียงแห้ง ครว้าข้อสกับพริกไทยปนขึ้นมา คริสมองหน้าพราวนเด็กหนุ่มทั้งสองแล้วถามว่า

“ว่าแต่เจ้านายของเธออยู่ที่ไหน ทำไมเขาไม่กินอาหารกับเราด้วย?”

เสยหัวเราะ

“นายให้มาบอกด้วยว่า เชิญให้พวกนายห้างทุกคนกินอาหารได้แล้ว ไม่ต้องห่วงนายหрок มื่อกลางวันนี้นายคงจะกินกับพวกลูกหาบนั้นแหละ...แหม่มกับนายห้างพอจะกินอาหาร ป่าอย่างนี้ได้หรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ได้ซิ ทำไมจะไม่ได้ ถ้ากินไม่ได้ พวกฉันก็มากับพวกเธอไม่ได้เหมือนกัน ความจริงเราก็เบื่ออาหารกระป๋องกันเต็มที ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ไม่อยากกินอาหารกระป๋องหрок”

คริสตอบยิ้มๆ

“ดี แหม่ม! ถ้าพวกของแหม่มกินได้อย่างพวกเรา ก็ไปกันได้อย่างสบาย ถึงไหนถึงกันเลย อาหารมื่อนี้ว่าดีที่สุดในตอนนี้ทั้งข้าว ทั้งเนื้อ ต่อไปถ้าหาอะไรไม่ได้จำเป็นเข้าจริงๆ ก็ต้องหาผักหญ้า หัวเผือก หัวกลอยกินกันไปตามเรื่อง ถ้ากินไม่ยากเสียอย่าง ในป่าไม่ต้องกลัวอด รับรองได้”

เกิดบอกมาอีกคนหนึ่ง มองหน้ากลุ่มนายจ้างทุกคนแล้วมาหยุดที่แหม่มคริส ยิ้มยิงฟัน เอ่ยต่อมาเบาๆ ว่า

“แหม่มคริสช่วยท้องพวกเราไว้ได้มาก ที่ช่วยล้มกระตังตัวนี้ทิ้งไว้ให้ แหม่มคริสควรจะกินเนื้อมันให้มากๆ นายสั่งให้ช่างสนกระตังอย่างดีเอามาให้ทั้งแท่งเลย สันในด้วยนะ ไม่ใช่สันนอก เนื้อเปื่อยนุ่มหอมหวานอย่าบอกใคร”

“ฉันไม่ได้เจตนาที่จะฆ่ามันเพื่อเป็นอาหารหрок แต่เจ้า

กระทั่งตัวนี้มันจะเล่นงานฉัน บุญคำแล้วก็พรานใหญ่ แล้วเขาก็ไม่ยอมยิงเสียด้วย ฉันเลยต้องยิง ดีเหมือนกันเปลี่ยนบรรยากาศการกินเสียบ้าง”

แล้วพรานหนุ่มทั้งสองก็ผละไปปล่อยกลุ่มนายจ้างไว้ตามลำพัง

ประมาณเกือบ 14 นาฬิกา หลังอาหารกลางวันอากาศในดงไฟอ้าวระอุผิดปกติ แสงตะวันที่เคยส่องลอดกิ่งใบไม้ลงมาเป็นจุดสว่างอยู่ทั่วไป บัดนี้หายไปหมดสิ้น กลายเป็นครึ้มสลัว เสียงฟ้าร้องอยู่ตลอดเวลา แสดงท่าทีว่าฝนอาจเทลงมาเมื่อใดก็ได้

รพินทร์กำลังจะล้มตัวลงเพื่อแอบพักผ่อนสักงีบ ภายใต้อุ้มไม้ใบบังลับตามุมหนึ่งของบริเวณที่พัก จำต้องลุกขึ้นมา สั่งการให้คนของเขา ช่วยกันจัดเตรียมชิงผ้าพลาสติกแทนหลังคาบังฝนตามตำแหน่งที่จะอาศัยพักผ่อนต่างๆ รวมทั้งกองสัมภาระคนเหล่านั้น มื่องานที่จะต้องเร่งมือทำกันอย่างแข่งกับเวลาอีกครั้ง

ขณะนั้นเอง พ.ต.เชิดวุธ ก็เดินตรงเข้ามาหาเขา รู้สึกว่าบุตรชายของท่านนายพลจะเดินค้นหาเขาไปทั่วๆ แล้ว และเพิ่งจะเลือบมาเห็น พอเข้าถึงตัว ก็ส่งยิ้มให้อย่างรักใคร่สนิทใจ บอกเบาๆ ว่า

“รพินทร์ พวกนั้นให้ผมมาเชิญคุณไปพบหน่อย มีเรื่องที่จะหารือ”

พรานใหญ่ไม่ปริปากคำใด นอกจากยิ้มตอบ แล้วจับแขน นายทหารหนุ่ม ทำท่าจะชวนเดินไป แต่เชิดวุธยังหยุดอยู่กับที่ กล่าวต่อมาด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นเดิมว่า

“แผนการของคุณได้ผล พวกนั้นยอมมัดเอาเอ็ม16 สอง กระบอกนั้นออกมาจากหีบห่อแล้ว และมีท่าว่าจะมอบให้ทาง ฝ่ายพวกคุณถือไว้เสียด้วย เพราะพวกเขาไม่มีปัญญาที่จะถือปืน คนละสองกระบอกในเวลาเดียวกันได้”

สุภาพบุรุษไพร่หัวเราะเบา ๆ

“ผมไม่ได้มีแผนการอะไรหรอกครับ แต่เหตุการณ์จำเป็น มันเกิดขึ้นอย่างที่เราเห็น ๆ กันอยู่แล้ว พวกเขามีปืนดี ๆ อีกสอง กระบอก จะเอาไปซุกไว้ทำไม ตอนนี้มันเป็นภาวะคับขันแล้ว ผมเพียงแต่แนะนำไปตามความจริงเท่านั้น ไม่ได้ต้องการยึดปืน ร้ายแรงสองกระบอกของเขาให้มาอยู่ในมือของฝ่ายผมเลย คุณ เชิดวุธก็รู้อยู่แล้วในป่าผมไม่เคยแคร้กับแผนการเล่ห์กลอะไรของ พวกเขาทั้งสิ้น ถ้าหากว่าเขาจะมีอยู่ และตอนนี้ผมก็เชื่อว่าพวก เขาไม่มีปัญญาที่จะคิดวางแผนอะไรแล้ว นอกจากความปลอดภัย ของตัวเองเท่านั้น”

“ผมก็นึกอย่างนั้นแต่แรกแล้ว ต่อให้เป็นเจ้าแผนการที่มี เล่ห์กลสักแค่ไหน ลงได้มาเดินป่าตามหลังคุณอยู่แบบนี้ ก็ไม่มี น้ำยาหยอก เพราะทุกคนจะกลายเป็นเด็ก ที่จะต้องพึ่งคุณกัน หหมดทั้งนั้นแหละ จะมีปัญญาอะไร ให้ตัวหัวหน้าหน่วยสูงสุด ของซีไอเอด้วยซ้ำ ที่แรกก็ดูคึกคักไว้เหลื่อมคมเชิง อมไต่กันดี นึก แค 3-4 วันเท่านั้นก็ซึมซาบดีว่า แท้ที่จริงชีวิตฝากอยู่ใน กำมือของคุณชนิดกระดิกไม่ได้เลยต่อไปนี้จะเปลี่ยนท่าที่เป็น

มิตรสนิทสนม และแสดงความจริงใจเปิดเผยกับคุณเพิ่มขึ้นทุก
ขณะ แต่ก็อย่าเพิ่งวางใจสนิทกันนะ ค่อยดูค่อยไป”

รพินทร์คงหัวเราะเอื่อยๆ อยู่ในลำคอเช่นนั้น ลักษณะ
ของเขาไม่สนใจอะไรนัก

“ผมมีความเชื่อมั่นว่า ใครก็ตาม ถ้ามีโอกาสมาร่วมกิน
ร่วนนอนกับผมในป่า ได้ผจญกับเหตุการณ์ร่วมกับผม เขาเหล่านี้นั้นจะกลายมาเป็นมิตรของผมตราบชั่วชีวิต เพราะตัวผมเองมี
ความจริงใจซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ตั้ง รวมทั้งการเสียสละที่จะมอบ
ให้แก่บุคคลในความดูแลรับผิดชอบทุกคน โดยไม่คำนึงถึงชีวิต
ของตัวเอง ธรรมชาตินิสัยของผมมันเป็นเช่นนั้น...ว่าแต่...”

เขาเปลี่ยนเรื่องถาม

“เราเสียเวลาในการเดินทางสำหรับวันนี้ไปเปล่าๆ ทั้ง
วัน คุณวุธสังเกตดูท่าที่พวกเขาหรือเปล่า ว่าเขามีความรู้สึกัน
อย่างไรบ้าง”

“ผมก็สังเกตอยู่เหมือนกัน เห็นทุกคนยอมรับสภาพและ
มีความเต็มใจดีอยู่ที่นี่ครับ ไม่มีใครแสดงท่ารังเกียจ หรือบ่นอะไร
เลย เมื่อคืนนี้ คิธติดต่อกับวิทยุกับสถานีลอยแล้ว สแตนลีย์เป็นคน
รายงานข่าวการเคลื่อนไหวด้วยตัวเอง ผมพยายามจับฟังอยู่
สแตนลีย์ไม่ได้รายงานอะไรละเอียดมากนัก นอกจากบอกว่ามี
ความจำเป็นที่จะต้องชะงักการเดินทางชั่วคราว เป็นเวลาประ-
มาณ 24 ชั่วโมง เขาพูดติดต่อกันสั้นๆ ระยะเวลาไม่เกิน 4-5
นาทีเท่านั้น บนโน้ตจะพูดลงมายังไงผมไม่ได้ยิน เพราะเขา
ใช้เอียร์โฟนครอบหูไว้เหมือนทุกครั้ง รู้สึกว่าทั้ง 4 คนนั้นจะมี
ความยินดีที่สามารถทำให้คุณพอใจพวกเขาได้ เกี่ยวกับการช่วย

ชีวิตกะเหยิงสะเอิงไว้ ขณะนี้พวกเขากำลังมีโครงการที่จะสร้างความสนิทชิดเชื้อ และความเป็นกันเองกับคุณให้มากที่สุด สิ่งที่น่ากังวลสำหรับเราก็คืออยู่อย่างเดียวนั่น นั่นคือไอ้วิทย์เวอร์เครื่องนั้น ตราบใดที่เขายังสามารถติดต่อกับศูนย์บังคับการพวกเขาได้ เราก็คงยังไม่อาจวางใจอะไรได้สนิทอยู่นั่นเอง เพราะมันหมายถึงว่า คำบงการหรือการส่งกำลังบำรุงจากหน่วยเหนือจะมาถึงได้ทุกขณะ”

“อย่าห่วงในเรื่องนั้น ผมบอกคุณหลายครั้งแล้วว่า วิทย์เวอร์เครื่องนั้น ต่อให้วิเศษสักขนาดไหน มันก็จะใช้งานติดต่อไปไม่ได้นานหรอก ผมไม่ได้มีแผนการที่จะทำลายเครื่องมือสื่อสารของเขา แต่อาถรรพณ์ร้ายกาจของป่านี้อาจจะเป็นตัวทำลายเอง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และเมื่อนั้นเราทุกคนที่ร่วมทางกันมานี้ ก็จะกลายเป็นชุดของบุคคลที่สาบสูญ ชนิดโลกภายนอกจะติดตามไม่ได้อีกเลย เว้นแต่เราจะกลับออกไปสู่โลกภายนอกเอง ถ้าหากดวงยังไม่ถึงฆาต...การติดต่อวิทย์เวอร์เมื่อครุ่นนี้เป็นยังไงบ้างครับ สะดวกกราบรีนดีหรือ?”

“เห็นคือบอกว่ามีคลื่นรบกวนหนักผิดไปกว่าทุกวัน...อ้อ! อีกอย่างหนึ่ง ที่คุณควรจะมีไว้ด้วย พวกนี้มีกล้องถ่ายรูปพิเศษติดตัวมาด้วย อย่างน้อยก็ไม่น้อยกว่าสองกล้อง กล้องหนึ่งให้เห็นแน่ๆ อยู่กับคริส ลักษณะเป็นกล้องแบบถ่ายแล้วอัดภาพออกมาได้เองทันทีโดยอัตโนมัติ ส่วนอีกกล้องหนึ่งเป็นกล้องจารกรรมใช้ไมโครฟิล์ม รู้สึกว่าจะอยู่ที่สแตนด์ลีย์ และผมเชื่อว่า ตัวคุณเอง พรานลูกน้องคุณทั้งสี่คน รวมทั้งพวกลูกหาบ ตลอดจนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเดินทางมา คงจะถูกบันทึกไว้เป็น

หลักฐานหมดแล้ว โดยที่พวกคุณไม่มีโอกาสรู้ตัวได้ มันซ่อนอยู่ในรูปลักษณะกล้องส่องทางไกลจิ๋วแบบตาเดียว ที่หนีบอยู่ตรงกระเป๋าสีเสื้อของเขา ซึ่งคุณอาจเคยเห็นเขาเอามาออกมาส่องดูอะไรเล่นบ่อยๆ นั้นแหละ ผมยังไม่แน่ใจว่า คีธกับเบลจะมีกล้องถ่ายรูปชนิดนี้อีกด้วยหรือเปล่า”

รพินทร์หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ขอบคุณครับ ที่ทราบอะไรก็ส่งข่าวให้ผมรู้ทุกระยะ แต่เชื่อเถอะ ถ้าถึงคราวแล้วมักจะไม่ให้ผลอะไรขึ้นมาอย่างที่พวกเขาหวังไว้หรอก โชคดีมากที่ฝ่ายกรองข่าวกลาโหมส่งคุณเชิดวุธให้ประกบติดตัวพวกเขาไปด้วยในครั้งนี่ ลำพังผมคงไม่สามารถเข้าใกล้ซิดสับข่าวอะไรได้จากพวกเขาหรอก...ไปครับ อย่ายืนคุยกับผมให้นานผิดปกตินัก”

ทั้งสองออกเดินเคียงคู่กันไปบ่ายหน้าไปยังกลุ่มนายจ้างอเมริกัน ซึ่งขณะนี้พากันมามุงอยู่ที่ร่างของกะเหรี่ยงผู้บาดเจ็บอีกครั้ง เชิดวุธรีบกระซิบเข้ามาว่า

“ถ้าพวกนั้นมอบเอ็ม 16 ทั้งสองกระบอกไว้ให้กับฝ่าย
คุณ อย่าปฏิเสธหรือบ้ายเบี่ยงนะ รีบเอาได้เลย มันเป็นโอกาส
แล้ว”

รพินทร์ไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มนิดๆ ขณะที่เดินผ่านกลุ่มลูกหาบที่กำลังเร่งชิงผ้าพลาสติกเตรียมกันฝนอยู่ เห็นอูตะกับพะโต้กำลังกุลีกุจ๋อช่วยปักเสาดั้นไผ่อยู่ เขาก็ร้องเรียกเบาๆ แล้วพยักหน้าให้เดินเข้าไปที่กลุ่มของนายจ้างเหล่านั้นด้วย

เมื่อเข้ามาถึงเห็นหมอเบลกำลังวัดความดันโลหิตใน ขณะที่คริสสาละวนอยู่กับหีบเครื่องเวชภัณฑ์ ส่วนหัวหน้าคณะ และคิธนั่งสูบซิการ์ดูอยู่ใกล้ๆ สองแหม่มสาวยังไม่ได้หันมาสนใจกับการเข้ามาของรพินทร์ เพราะยังทำงานง่วนอยู่ แต่สแตนลีย์ และคิธ โบกมือทัก

“มีอะไรฉุกเฉิน เกี่ยวกับคนเจ็บหรือครับ?”

เขาถามอย่างสุภาพ มีแววเกรงใจเจือปนอยู่มาก

“อาการไข้แทรกซ้อนนิดหน่อย แต่ไม่เป็นไรหรอก เบล กับคริสกำลังช่วยกันอยู่ที่นี่แล้ว เราพยายามดูแลเขาอย่างเต็มที่ ยิ่งกว่าคนเจ็บในห้องไอซียูของโรงพยาบาลทั่วไปเสียอีก เขา เพื่อกะสับกระส่าย แสดงอาการหวาดกลัวข้างอย่างคนขวัญเสีย ประเดี๋ยวก็คงจะหลับ...นั่งลงซิ รพินทร์ มีอะไรจะปรึกษาหน่อย”

ดร.สแตนลีย์ บ้วนปากไปบนพื้นด้านหน้าใกล้ๆ รพินทร์ กับเชิดวุธหย่อนกายลง กะเหรี่ยงทั้งสองที่ถูกเรียกให้เดินตาม เข้ามาด้วย ยืนเก้งๆ กังๆ ชะเง้อมองดูอาการพูดเพื่อพิมพ์ แต่ ตาหลับของเพื่อน ถูกรพินทร์กระดิกนิ้วเป็นสัญญาณให้นั่งลง ข้างๆ ด้วย คิธแหงนหน้าขึ้นไปบนเพดานอันปกคลุมไปด้วยกิ่ง ใบไม้ ซึ่งบัดนี้ ฟ้าคะนองอยู่เป็นระยะ แล้วบ่นเบาๆว่า

“ฝนทำท่าไม่ดีแฮะ ถ้าเทลงมาละก็ยุ่งทีเดียวแหละ”

“ไม่เป็นไรหรอก ผมเตรียมรับสถานการณ์ไว้แล้ว ที่พัก ของเราเป็นบริเวณตอนสูง มีลำห้วยลึกอยู่ทางด้านเหนือไม่ห่าง ออกไปนัก พออาศัยเป็นที่ระบายน้ำได้ ถึงยังงั้นที่นี้น้ำก็จะไม่ท่วม ต่อให้ตกหนักสักแค่ไหน อาจหลุกหลิกบ้างนิดหน่อยเท่านั้น”

รพินทร์แก้ความกังวลของคณะนายจ้าง ด้วยคำรับรอง
แล้วมองไปทางหัวหน้าคณะ

“มีอะไรหรือครับ?”

อเมริกันอาวุโสที่สุดในคณะนั่งเงยไปครู่ ตาจับนิ่งไป
ยังลูกน้องสาวทั้งสองที่กำลังยุ่งอยู่กับคนเจ็บ จนกระทั่งเสร็จ
เรียบร้อยก็พยักหน้าให้เข้ามานั่งล้อมวง

“พรงนี้ก่อนเที่ยง คนเจ็บจะฟื้นชีวิตอันตรายอย่างนั้นไม่
ใช่หรือเบล?”

เขาถามไปยังอิสซาเบลได้ยินกันทั่วไป แม่ผมแดงผู้ขณะ
นี้อยู่ในฐานะแพทย์ประจำคณะ ก้มหัวลงนิดหนึ่ง

“ค่ะ อาจารย์ น้ำเกลือก็อาจไม่จำเป็นที่จะต้องให้อีก หาก
เขาสามารถกินอาหารเหลวได้ ถ้าจะพิจารณาถึงการบาดเจ็บ
จากแผล ไม่มีอะไรจะต้องห่วงนัก แต่คนเจ็บแสดงออกในด้าน
ประสาทเสีย เกี่ยวกับความหวาดกลัวขีดสุด เข้าใจว่ามาจากไอ้
ช่างปีศาจโหลงนั้น ยิ่งกว่ากระทั่งทำให้เขาเกือบตายเสียอีก”

“ก็น่าเห็นใจอยู่หรอก ทั้งๆ ที่นอนเจ็บอยู่อย่างนี้ ไอ้ช่าง
เวรโหลงนั้นยังเข้ามาโจมตีซ้ำอีก ขนาดคนดี ๆ ยังแทบช็อค”

คิธเปรยขึ้น พลาบแปปาก

“เราจะเคลื่อนย้ายจากที่นี่เมื่อไหร่?”

คราวนี้หัวหน้าคณะถามรพินทร์

“ก็ ภายหลังจากอาหารเที่ยงพรงนี้เป็นไงครับ?”

“แล้วคนเจ็บกับเพื่อนเขาอีกสองนั้นล่ะ จะเอาอย่างไร ตาม
ความตั้งใจเดิมของพวกเขา จะลงไปยังหมู่บ้านซับบอนไม่ใช่หรือ

ผมว่า ถ้าเขาแยกจากพวกเราในระยะนี้มันจะยังงใจอยู่นะ ระยะทางจากที่นี่ไปยังชัยบอน มันไกลกว่าที่จะย้อนกลับไปตะเคียนทองไม่ใช่รึ คุณลองถามเขาดูให้แน่ชั้ ว่าพวกเขาตัดสินใจยังงใจ?”

รพินทร์ลุ่มคางคิด มองไปยังคนเจ็บ แล้วเหลือบไปยังสีหน้าชื่อ ๆ ของสองกะเหรี่ยงที่นั่งอยู่ข้าง ครู่หนึ่งก็ส่งภาษาอะไรอยู่พักใหญ่ ก่อนที่จะหันมาทางดร.สแตนลีย์

“สองคนนี้ บอกว่าเขาเปลี่ยนใจแล้วครับ เพราะมันเสี่ยงมากในการที่จะแยกจากเรา บ่ายหน้าลงไปยังชัยบอน ในขณะที่มีเพื่อนซึ่งกำลังเจ็บป่วยอยู่ในขณะนี้เป็นตัวมั่วงอยู่ด้วยทั้งคน พวกเขากลัวไ้อ้งดำกับโฆลงของมันจนขวัญหนีดีฝ่อไปหมดแล้ว อาจจะขอติดตามพวกเราย้อนกลับไปหาพรรคพวกเขาที่ตะเคียนทองมากกว่า โดยอูเถกับพะไ้จะทำแครงห้ามสะเอ็งไปด้วย”

“นั่นเป็นความคิดที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ผมเองก็อยากจะแนะนำเขาอย่างนั้น เพียงแต่อยากจะทราบความตั้งใจของเขาเสียก่อนเท่านั้น เขาทั้งสามคนจะไม่มีหลักประกันอะไรเลย หากแยกกับพวกเรา ไม่ว่าจะโดยยังพักอยู่ที่นี่ต่อไป หรือจะบ่ายหน้าลงชัยบอนก็ตาม จุดประสงค์เดิมทีของเขา ก็คือจะลงไปตามตัวคุณนั่นแหละ แต่เดี๋ยวนี้ เขาก็ได้พบและบอกข่าวแก่คุณแล้วอีกอย่างหนึ่ง ถ้าเขาย้อนกลับตะเคียนทอง ก็แปลว่าคนเจ็บยังคงมีโอกาສอยู่ในความดูแลของแพทย์ ยีระยะเวลาออกไปอีก เพราะเราก็กำลังจะไปที่นั่นอยู่แล้ว คุณแนะนำเขาเถิดว่าให้กลับไปตะเคียนทองพร้อมกับเราดีกว่า หลังจากนั้นแล้ว จะเอาอย่างงก็ค่อยว่ากันทีหลัง”

พราณใหญ่หนึ่งไปอีก มองหน้านายจ้างอเมริกันเหมือนจะอ่านความรู้สึกจริงใจ คิธดูเหมือนจะอ่านใจเขาออก สนับสนุนมาอีกคน

“เราทุกคนหารือกันในเรื่องนี้แล้ว และมีความเห็นตรงกันหมด เราช่วยชีวิตพวกเขามาแล้ว อย่าปล่อยให้เขาไปตายเพราะด่วนแยกเราไปเสียก่อนเลย เราไม่รังเกียจที่จะให้เขาอาศัยขบวนพวกเราไปด้วยจนถึงหมู่บ้านเดิมของเขา”

รพินทร์เปลี่ยนสายตาไปยังหมอบेलกับคริส ผู้นั่งเคียงหมากฝรั่งบดเอื้องฟ้างีบบๆ อยู่ พอสบตา เบลก็บอกมาหน้าเฉย แต่แววตามีแววยิ้มล้อเลียน

“บอกเสียเลยนะว่า ฉันไม่มีเวลาที่จะรักษาพยาบาลเขาเกินกว่า 24 ชั่วโมงหรอก! อย่ามามองด้วยสายตาสงสัยอย่างนั้นหน่อยเลย”

จอมมัคคุเทศก์ยิ้มให้นิดหนึ่ง ก้มศีรษะลงอย่างสุภาพ

“ไม่เป็นไรครับ หมอ เท่าที่แล้่วมา ก็เป็นความกรุณาอย่างยิ่งแล้ว ผมแน่ใจว่าสะเอ็งปลอดภัยแน่นอนภายหลัง 24 ชั่วโมงไปแล้ว เพราะโดยธรรมชาติแล้ว พวกนี้ก็มีความทรหดเหนือกว่าคนในเมืองมากนัก รับรองว่าเขาจะไม่เป็นภาระให้เราามากเกินไป...เป็นอันว่าทุกท่านต้องการจะให้ผมอนุญาตให้เขาทั้งสามคนเดินทางไปพร้อมกับเรา เพื่อกลับไปยังตะเคียนทองนะครับ?”

“ถูกต้อง บอกเขาเถอะว่า เราต้องการให้เขาไปที่นั่นด้วย อ้อ! เกือบลืมไป อย่าลืมสอบถามเขาด้วยว่าพอจะรู้เห็นหรือได้ข่าวเครื่องบินตกบ้างไหม?”

หัวหน้าคณะวกเข้าหาเรื่องงานสำคัญทันที...

รพินทร์พูดเบาๆ กับสองกะเหรี่ยง ในขณะที่ทุกคนพยายามเงี่ยหูฟังที่ก็ฟังไม่รู้เรื่องเลย ได้แต่มองมาเป็นตาเดียว และรอการถ่ายทอดอยู่ ชั่วไม่นานนักจอมพรานก็หันมาบอกว่า

“สองคนนี้อยินดีมากครับที่จะได้เดินทางกลับไปยังตะเคียนทองพร้อมพวกเรา ส่วนเรื่องปี 52 ลำนั้น ผมสอบถามดูแล้ว กะเหรี่ยงที่ตะเคียนทองทุกคนไม่เคยระแคะระคายอะไรทั้งสิ้น ก็แปลว่าเครื่องมือไม่ได้ตกอยู่ในละแวกนี้แน่ๆ เขาถามผมเหมือนกันว่า พวกเราจะบายหน้าไปไหน”

“แล้วคุณบอกพวกเขาว่ายังไง?”

คือถามไพล่มาโดยเร็ว

“ผมเห็นว่า เมื่อพวกเขาไม่รู้ข่าวตกของ ปี 52 ลำนั้น ก็ไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องบอกความจริง เพียงแค่บอกเขาไว้ว่าผมรับจ้างพวกท่านสำรวจป่าหาสมุนไพรไปเรื่อยๆ เขาก็ไม่สนใจหรือแสดงอาการอยากรู้อะไรมากไปกว่านั้น”

“ดีมาก!...”

คือและสแตนลีย์พิมพ์ออกมาอย่างพอใจ แล้วหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ก็ขี่มือไปยังเอ็ม 16 แบบพลร่มสองกระบอกที่จัดออกมาจากหีบห่อ และขณะนี้วางอยู่ใกล้ๆ ตัว

“ปืนสองกระบอกนี้ ผมเอาออกมาเตรียมพร้อมไว้แล้วตามข้อเสนอแนะของคุณ คราวนี้มันก็มาถึงปัญหาในข้อที่ว่า เรา

จะมอบให้ใครถือ? ในระหว่างเดินทางช่วงที่จัดว่าอันตรายที่สุดนี้?”

เชิดวุธเบือนหน้าไปซ่อนยิ้ม แต่รพิณทรวงหน้าตายปกติ ดีที่สุดเหมือนจะไม่สนใจใดๆ ทั้งสิ้น

“ฝ่ายผมทุกคนก็มีปืนครบมือกันแล้วทั้งนั้น และคนของ ผมก็คงไม่สนใจกับปืนประเภทที่ใช้ในสงครามชนิดนี้ พวกเขา เชื่อมันและชำนาญอยู่เฉพาะปืนล่าสัตว์ของเขาเท่านั้น ผมคิดว่า ฝ่ายคุณนั้นแหละควรจะถือไว้ หรือยังงัยครับ?”

สแตนลีย์มีสีหน้ายุ่งยากใจ แล้วส่ายหน้าปฏิเสธซ้ำๆ

“ทางด้านผมหารีอกันแล้วในเรื่องนี้ ไม่มีใครอาสาสมัคร ที่จะถือปืนสองกระบอกพร้อมกันสักคนเดียว สำหรับคริสกับ เบลไม่ต้องพูดถึง ทั้งสองคนปฏิเสธแต่แรกแล้ว ส่วนพวกผมอีก สามคนคือตัวผมเอง คีธและเชิดวุธ ก็ล้วนแต่มีไรเฟิลขนาดหนัก ติดมืออยู่แล้ว ถ้าขึ้นสะพานกระบอกหนึ่ง ถือไว้อีกกระบอกหนึ่ง มันคงจะหาความคล่องตัวไม่ได้เลย ถ้าเกิดประจัญบานกับไอ้ ช้างโขลงนั้นขึ้นอีก”

“แล้วจะเอาอย่างไรดีครับ มอบให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายผม หรือ?”

เขาแก่งถาม

“จะเป็นภาระที่หนักเกินไปไหม สำหรับคนของคุณที่จะ สะพายติดตัวไว้ ในขณะที่มีปืนของตัวเองถือไว้อีกกระบอกหนึ่ง เราต้องการให้ฝ่ายคุณเป็นผู้สะพายปืนสองกระบอกนี้ไว้ตลอด เวลาการเดินทาง เพื่อว่าถ้าเกิดจำเป็นขึ้นจริงๆ พวกเราคนใด คนหนึ่งก็สามารถที่จะหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้อย่างทันท่วงที ผม

อยากจะให้คุณเป็นผู้พิจารณาเอาเองว่า ในบรรดาคนของคุณ คนไหนบ้างที่จะรับภาระเอ็ม 16 สองกระบอกนี้ไปในสภาพที่ปลอดภัยและพร้อมจะส่งให้เราได้ในทันทีที่เราต้องการ”

รพินทร์เอาลิ้นคุนกระพุ้งแก้มของใบหน้าที่ตอบเรียวก้าน เกรียม แล้วเอื้อมมือไปคว้ากระบอกหนึ่งขึ้นมาพิจารณา ปลอดภัย แม็กกาซีนแบบโค้ง 30 นัดที่เสียบพร้อมออกมาถือเคาะในมือ ปรากฏว่าตัวแม็กกาซีนบรรจุเต็มเอียด สภาพของมันสมบูรณ์ ใหม่เอี่ยม ไม่มีกลไกส่วนไหนบกพร่องเลย จากการตรวจด้วย สายตาอันชำนาญ

“ตกลงครับ จะให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายผมช่วยถือไปให้ก็ได้...”

แล้วเขาก็รับค้ำง่าย ๆ

“คุณจะให้ใครถือ?”

คริสตามเบา ๆ ตามองนิ่งอยู่ที่เขา อดีตนายตำรวจตระเวน ชายแดนกระซากลุกเลื่อนขึ้นลำฟรีโดยปราศจากกระสุน ยึดฐาน ที่หัดสั่นออกมาสุดช่วง แล้วนั่งชันเข่า ทดลองประทับเล็งเหนี่ยว ไกอฟรีดังชะ

“พวกลูกหาบทุกคน มีภาระหน้าที่จะต้องหาบของและมีปืนลูกซองของตัวเองสะพายอยู่คนละกระบอก แล้วถ้าจะให้พวกลูกหาบสะพายปืนนี้อีก ก็จะเพิ่มภาระเกินไป พรานสี่คนของผม เดินกันตัวเปล่า ๆ ไม่ได้แบกหามอะไร มีแต่ไรเฟิลประจำตัวติดมืออยู่เท่านั้น ถ้าจะมอบให้ใครช่วยสะพายไปอีกคนละกระบอกคงไม่หนักหนาอะไรนัก ผมว่าจะให้จั่นกับบุญคำ ทำหน้าที่เป็น ‘กัน แบร์เรอร์’ สะพายไว้สองกระบอกนี้ไปให้พวก

เขาจะไม่สนใจกับมันเลย นอกจากจะถือว่า มันเป็นวัตถุชิ้นหนึ่ง ซึ่งเขาจะต้องรักษาไว้ให้พวกคุณอย่างดีที่สุด...คือ โปรดส่งอีก กระบอกให้ผมซิ ผมจะได้นำไปมอบให้ทั้งสองคนนั้นดูแลรับผิดชอบเสียเลย”

นายทรงพลลานบินขยับจะส่งเอ็ม16 อีกกระบอกหนึ่ง ให้รพินทร์อย่างพาซื่อ แต่คริสเหนียวไหลไว้

“อ๊!...”

หล่อนท้วง พร้อมกับส่ายหน้าอย่างช้า ๆ

“ยังก่อน คุณรพินทร์ ปืนทั้งสองกระบอกนี้ระหว่างพัก แรม ควรจะเก็บไว้ที่เราก่อน และในการพักแรมทุกครั้ง ก็สั่งให้เขานำมาคืนให้แก่เราด้วย จะมอบให้ถือไปก็เฉพาะแต่เวลา ออกเดินทางเท่านั้น ยังไม่ต้องเอาไปตอนนี้หรอก เกะกะเปล่า ๆ ประเดี๋ยวเอาไปวางทิ้งไว้ พวกลูกหาบไม่รู้อะไร เกิดมาหยิบดู เล่น มันอาจเกิดอุปัทวเหตุขึ้นได้ง่าย ๆ”

“ยังงี้ก็ได้ครับ สุดแต่จะสะดวก”

เขากล่าวเรียบ ๆ แต่ในใจบอกกับตัวเองว่า แม่ผมทองนี้ ไหวพริบเล่ห์เหลี่ยมไม่ใช่ย่อยเลย แต่มันจะยังผลประโยชน์ อะไรขึ้นมา ในเมื่อระหว่างออกเดินทาง ปืนทั้งสองกระบอก ก็ต้องตกมาอยู่ในมือของเขาอยู่แล้ว

สิ่งที่เขาคิดไว้แต่แรกไม่ผิดไปเลย คริสติน่าไม่ใช่คน เปิดเผยตรงไปตรงมานัก และพยายามที่จะรักษาผลประโยชน์ของฝ่ายตนไว้อย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ทีเดียว

รพินทร์ไม่ส่อพิรุณของการรู้เท่าทันนั้นออกมาให้เห็น เหลือบแวบอย่างไม่ตั้งใจไปทางเชิดวุธ ก็เห็นนายทหารหนุ่ม

ขมวดคิ้ว แต่ก็ไม้อ่อยโต้แย้งใดๆ เหมือนกัน พรานใหญ่เสียบ
แม็กกาซีนของปืนกระบอกที่เขาถืออยู่ในมือเข้าที่ตามเดิมแล้วส่ง
ไปให้คริสโดยดี หล่อนยังไม่รับมาในทันทีนั้น

“ถ้าคุณจะรับผิดชอบเก็บรักษาไว้เอง เราก็พร้อมที่จะ
มอบให้คุณไปเลยเอามั้ย?”

“อ้อ ไม่หรอกครับ ผมไม่ชอบเป็นภาระ ถือไว้กระบอก
หนึ่ง แล้วยังต้องสะพายไว้อีกกระบอกหนึ่งเหมือนพวกคุณ
เหมือนกัน เป็นอันว่าเก็บไว้ที่พวกคุณก่อนก็แล้วกัน เวลาจะ
ออกเดินทางเมื่อไหร่ ก็ค่อยส่งให้คนของผมช่วยสะพายไปให้ดี
กว่า อ้อ! ทางฝ่ายคุณมีไดนาไมต์ ประเภทที่ใช้ระเบิดหินติดมา
บ้างหรือเปล่าครับ?”

ประโยคหลังเขาถามขึ้นอย่างรวมๆ

ทั้งสี่คนมองหน้ากัน แล้วคือก็เป็นคนตอบห้าวๆ ว่า

“ก็มีติดมาบ้างเหมือนกัน แต่ไม่มากนัก ทำไมล่ะ?”

รพินทร์ควักผ้าขนหนูออกมาเช็ดเหงื่อที่จับเป็นมันบน
ใบหน้าและคอ ลูกขึ้นยืน

“เปล่า! ไม่มีอะไรหรอก ผมเพียงแต่ถามดูเท่านั้น เพราะ
บางที่อาจใช้ประโยชน์ได้บ้างในการเดินทางของเรา...เอาละครับ
วันนี้ขอให้ถือว่าเป็นวันพักผ่อนของพวกเราก็แล้วกัน เอาแรง
กันไว้สำหรับพรุ่งนี้ ถ้าไม่มีอะไรรีบด่วน ผมจะมาร่วมกับพวก
คุณอีกครั้งในเวลาอาหารค่ำ”

เอามือแตะปีกหมวกส่งให้แก่บุคคลเหล่านั้นแล้วรพินทร์
ไพรวัลย์ ก็เดินแยกจากกลุ่มไป โดยสะกิดสองกะเหรี่ยงที่นั่งอยู่
ให้ลุกขึ้นตามไปด้วย ปล่อยฝ่ายนายจ้างไว้ตามลำพัง

ทุกคนในกลุ่มนั้น ต้องการจะให้เขาใกล้ชิดร่วมสนทนา
ด้วยให้นานที่สุด แต่ก็พอจะรู้นิสัยมีคฤศศก้นำทางกันดีพอ
สมควรแล้ว ว่าไม่ชอบสูงสิ่งเกินความจำเป็น จึงไม่มีใครทักท้วง
นอกจากมองตามหลังไปเท่านั้น

ฝ่ายังคะนองอยู่เช่นนั้นแต่ฝนก็ยังไม่ตกเพียงแต่เริ่ม
มีพายุกระโชกมาเป็นระยะ กิ่งใบไม้ไหวตัวเสียดสีกันอยู่ครืนครัน
แต่สภาพความทึบของป่าช่วยเป็นแหล่งผ่อนกำลังลมได้เป็นอย่างดี
ดี ถ้าหากมันจะแปรมาเป็นพายุ พวกลูกหาบทุกคนกำลังเตรียม
พร้อมที่จะรับมือกับฝน ซึ่งจะกระหน่ำลงมาวินาทีใดวินาทีหนึ่ง
ก็ได้

พรานใหญ่กลับมอล้มกายลงนอนยังบริเวณสัณการะของ
ฝ่ายเขา พอศีรษะเอนแตะถุงข้าวสารที่อาศัยแทนหมอน ตาพราน
เฒ่าบุญคำก็เข้ามานั่งยอง ๆ สีหน้าไม่สบายใจอยู่ข้าง ๆ

ถามขึ้นเบา ๆ “ก็โมงแล้ว นาย?”

รพินทร์ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วหุบหมวกลงมา ปิด
ตาไว้ ตอบสั้น ๆ ว่า

“บ่ายสามกว่า”

แล้วก็ประสานมือวางไว้บนอก แสดงอาการอยากพักผ่อน
แต่แล้วก็จู้ปากออกมาอย่างหงุดหงิดรำคาญใจ เมื่อได้ยินเสียง
สมุนเฒ่ามือขวาบ่นอ่อย ๆ มาอีกว่า

“อีกตั้งนาน กว่าเจ้าค่า ฝนก็ดันจะเลือกตกลงมาเสียอีก
เฮ้อ!...”

“นี่! ตาคำ หยุดพุดอะไรเสียที ไปให้ห่างๆ ไป จะขอจับ ลักหน้อย ดูแลรอบๆ บริเวณให้ดี ระหว่างฉันหลับคอยรับใช้ พวกนายจ้างด้วย ถ้าเขาต้องการอะไร อย่าลืมสั่งให้พวกนั้น เตรียม หาพื้นสำรองไว้สำหรับคืนนี้ด้วย”

“โอ้ นายอย่าเพิ่งนอนนะ...”

“เอ อีตานี้ เตียวดีดผาง!”

“บุญคำใจคอไม่ค่อยดีเลย มันสาๆ ยังไงชอบกล”

แกจึงมำอยู่ในลำคอแล้วถอนใจเฮือกหนึ่งกอดเข้าอยู่ใกล้ๆ พอเห็นเขานิ่งเฉยอยู่เช่นนั้น ก็เอื้อมมือมาสะกิดเข้าอีก รพินทร์ ร้อง ‘ฮึ’ แล้วดีดขาออกไป แต่ตาเฒ่านกรู้หลบออกพ้นรัศมี เขา ตบปีกหมวกขึ้น จ้องอย่างฉุนๆ บุญคำทำหน้าเรีย เอามือลูบ หัวตัวเอง

“จะกวนใจไปถึงไหนนะ ตานี้บอกว่าฉันจะนอนประเดี๋ยว เหยอะ แล้วกันซิไวย”

“นี่นายไม่รู้สึกเหมือนบุญคำบ้างเลยหรือ”

“รู้สึกอะไร?”

พรานใหญ่ตวาดแว๊ด

“ก็ไอ้ผีตายซากพันปีตัวนั้นนะซิ”

แกพุดเหมือนกระซิบ

จอมพรานถอนใจเฮือก โคลงหัวอย่างอ่อนใจ

“อย่าไปคิดถึงมันอยู่เลยนะ อะไรวะ ปอดแหกไปได้ มัน ก็ไอ้แค่ผีตายซากเหมือนท่อนไม้ดุ้นเดียวเท่านั้น รู้จักไม่เรียกให้ไป ดูเสียก็จะดี”

“ถ้ามันเป็นแค่ดุ้นไม้ดุ้นเดียว มันก็ดีนะซินาย แต่ถ้าไอ้

คุ่นไม้ นั้น มันลุกขึ้นมาเดินได้เดี๋ยวนั้น เห็นทีจะไม่สนุก บุญคำ่ว่า
ตัดไฟต้นลม หาทางป้องกันไว้ก่อนดีกว่า อย่ารอดูผลจนถึงพรั่ง
นี้เข้าอย่างนายว่าเลย ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่าง คีนี่บุญคำนอน
ไม่หลับแน่...ดูซิเห็นไหม ขนลุกเกรียวๆ อยู่”

ว่าแล้วแกก็ชี้ให้ดูที่แขนตัวเอง พร้อมกับห่อไหล่ลงอย่าง
สุดจะรำคาญ รพินทร์ถามกระซิบๆ ว่า

“แล้วจะเอาอย่างไร?”

ตาพรานเฒ่าคลานไปที่ถ้ำยามส่วนตัวของแก ควักอะไร
ชนิดหนึ่งขึ้นมาให้ดู มันคือกลุ่มของด้ายสายสิญจน์ก้อนขนาด
กำปั้น ความเก่าคร่ำคร่า ทำให้เนื้อด้ายสีขาวกลายเป็นสีหม่น
คล้ำ

“บุญคำจะไปที่ซากของมัน เอาสายสิญจน์นี้ล้อมซากมันไว้ เสกคาถาสะกต กันไม่ให้มันขยับเขยื้อนไปไหนได้ กำหนดอาณาบริเวณให้มันนั่งแหว่งแกอยู่ตรงนั้น จนกว่าสายสิญจน์จะเปื่อยขาดก็คงจะนานโซอยู่ จนเราไปถึงไหนต่อไหนแล้ว”

รพินทร์เกาทัณฑ์ทยอยกราก ๆ แล้วหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“บุญคำคิดหรือว่าถ้าไอ้ซากนั้นมันมีอิทธิฤทธิ์เคลื่อนไหว
ตัวเองได้ เวทมนตร์คาถาของบุญคำ กับสายสิญจน์เส้นกระจริด
แค่นี้ จะมีอำนาจควบคุมมันไหวได้”

“ฮะ! ก็ต้องลองกันดูละ นาย บุญคำศิษย์มีครูเหมือนกันนี่”

แกร้องออกมาเบา ๆ อย่างเชื่อมั่นในตัวเอง รพินทร์พยักหน้า แล้วโบกมือไล่ “ถ้าจ้ะก็เอาตามสบาย ไปเหอะ จะไปเยี่ยม บังสกุลอะไรให้แก่มันก็เชิญ จ้ะจะนอนละ”

“นายต้องไปกับบุญคำด้วยซิ ช่วยกันสองคน ดีกว่าคนเดียววนะ นายก็คนดีมีวิชาอยู่เหมือนกันในเรื่องนี้ของดี ๆ ประจำตัวนายก็มีอยู่มาก เว้นแต่จะเก็บเงินบ จะปล่อยให้ไอ้คำฉายเดี่ยว มันจะถูกเรื่องรึ?”

“ถ้าปอดนัก ก็ไม่ต้องไป แล้วก็อย่างที่สั่งไว้แล้ว อย่าชักชวนใครไปเป็นเพื่อนโดยเด็ดขาด เพราะฉันไม่ต้องการให้ใครรู้เรื่องนี้ อยากไปก็ไปคนเดียว...อย่ามาจุกจิกกวนใจอีกนะ คราวนี้เตะเอาจริง ๆ ด้วย”

ว่าแล้ว เขาก็ล้มตัวลงนอนหลับตาตามเดิม

เสียงตาเฒ่าจอมกะล่อนอุบอิบมาว่า

“เออวะ ไอ้คำไปคนเดียวก็ได้ เรื่องแค่นี้เอง คอยดูฝีมือมั่ง รับรองนาย เจอสายสัญญาณนี้เข้า มันจะนั่งไต่อยู่ตรงนั้น ขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้เลย ไม่เชื่อพรุ่งนี้ไปดูได้”

เสียงฝีเท้าของแกย่องกริบห่างออกไป รพินทร์ไม่สนใจอะไรอีก สงบจิตหวังนอนพักเอาแรง

ขณะกำลังเคลิ้มจะหลับ รพินทร์ก็ต้องสะดุ้งพรวด
ขึ้นมาทันที ด้วยอาการเขย่าปลุกอย่างแรง!

เมื่อลืมตาขึ้น เขาเห็นบุญคำตาเหลือกอยู่ข้างๆ อ้าปากเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่ก็ไม่มีเสียง นอกจากอาการหอบที่ออกแรงวิ่งมาสุดแรงเกิด หน้าของตาพรานเฒ่าหมอผี แม้จะดูดำเป็นเหนียงตามปกติของผิวพรรณแกก็ตาม แต่บัดนี้ เขาเห็นชัดว่าปราศจากสีเลือด และดูคล้ำ ปากคอสั้น

“บุญคำ เกิดอะไรขึ้น?”

“นะ นาย...ไอ้พะ ผะอีตายซากตัวนั้น...”

เสียงแหลุดออกมากระหืดกระหอบฟังแทบไม่เป็นภาษา
“ทำไม?”

เขาเขย่าตัวโดยแรง บุญคำจากท่าหนึ่งยองๆ กลายเป็น
พับเพียบแปะลงไปกับพื้น

“...มัน...มัน หายไปเสียแล้ว...บุญคำจะเอาสายสัญญาณ
ไปล้อมวงมัน แต่มันไม่ได้อยู่ตรงนั้น...ไม่รู้มันหายไปไหน...มัน
ไปก่อนที่บุญคำจะไปถึงตรงนั้น!!”

จบคำพูดอย่างยากเย็นที่กว่าจะหลุดออกมาได้
แต่ละคำ บุญคำก็มีอาการเหมือนจะเป็นลม หนาวสั่น
สะท้านทั้งกาย ยึดแขนเขาไว้นั่น...

28

**ความบ่วงเหงามาหาจนและอยากจะพักผ่อน
ในขณะนี้สลายวับไปราวกับปลิดทิ้ง รู้สึกเย็น
วาบตึงแต่หนังศีรษะจนถึงปลายเท้า**

**พราณใหญ่จ้องหน้าสุม่นขวาของเขาเขินึ่ง เพื่อจะสอบ
ให้ได้ว่านี่แวมดเท็จ หรือหาเรื่องอะไรมาล่อเลียนเขาบ้างหรือ
ไม่ แต่ก็ไม่พบวี่แววใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากตาขาวที่กลอกเหลืออก
อยู่ไปมา ดูแถมอยากจะพูดอะไรกับเขามากกว่านั้น แต่พูดไม่
ออก ทางสันกระทบกันอยู่ตึก ๆ ลักษณะของบุญคำ เหมือนกับ
คนกำลังช็อก**

ไม่มีพราณลูกน้องของเขา หรือว่าพวกลูกหาบคนไหนอยู่
ใกล้ซิดในขณะนี้ และคนเหล่านั้นก็นั่งคุย หรือนอนพักกันอยู่
เป็นหย่อม ๆ ไม่ได้หันมาสังเกตพบเห็นอาการของเผ่าบุญคำที่

เข้ามาเขย่าปลุกเขา ห่างไกลออกไปยังบริเวณอันจัดไว้เป็นที่พักของนายจ้างอเมริกันทั้งสี่คน และเชิดวุธคงนั่งสนทนาหารือกันเป็นปกติตามสบายไม่ได้มีอาการสนใจกระโตกกระตากใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น

ฟ้าคงคะนองอยู่เหนือหลังคาป่าขึ้นไป ละอองอันเย็นชื้นเริ่มจะโปรยผ่านกิ่งใบไม้ลงมาบ้างแล้ว รพินทร์หันไปรอบๆ บริเวณ แล้วกลับมาจับจ้องเฉพาะใบหน้าอันยากที่จะบรรยายได้ของสมุนขวาอีกครั้ง

“บุญคำ...แน่ใจหรือว่าตาไม่พลาด หรือมิฉะนั้นก็ลงไปดูผิดที่ คนละแห่งกัน?”

เขาถามเสียงต่ำ

บุญคำทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ ครางอ้อย

“โอ้ นาย? ระวังแค้นนี้เอง มีหรือบุญคำจะไปดูมันผิดที่ผิดทางไป นายอยากจจะรู้ว่าบุญคำตาพลาดหรือเปล่า ก็มีะ...ไปดูด้วยกันให้รู้แจ้งเห็นจริงเดี๋ยวนี้?”

แกจุดแขนเขา จะรังให้ยืน แต่รพินทร์ยังคงนั่งอยู่ในลักษณะเดิม ดึงตัวบุญคำให้นั่งลงอีกครั้ง

“เจียบๆ อย่าเอะอะ ทำอะไรให้ผิดสังเกตไป...”

เขากระซิบเบาๆ ตาค่ายังหอบอยู่เช่นนั้น เพราะกลัวมาอย่างไม่คิดชีวิต

“ไหน ลองบอกให้ละเอียดซิ...บุญคำไปตรงชอกหินนั้นแล้วไม่เห็นมันนั่งอยู่เหมือนที่เราไปดูกันงั้นรึ?”

“รอยที่นายเอามีตขีดไว้ยังอยู่เลย แต่ตัวมันหาย!”

บุญคำแทบจะไม่มีเสียง รีบคว่ำย่ามหลังของตัวเอง ดึงเอาขวดพลาสติกบรรจุบรันที้ที่เบลมอบไว้ให้ ขึ้นมารอกเสียอีกใหญ่ ทุกชุมชนเป็นเม็ดขึ้นชันไปหมด

“ตรวจดูรอบ ๆ หรือเปล่า มันเคลื่อนย้ายไปโดยวิธีไหน เดินไปด้วยตัวมันเอง หรือมีอะไรมาเอามันไปจากตรงนั้น”

“พื้นมันแข็งและแห้งมาก...”

แกะล่ำลัดลัดลื่นพันกัน

“ฝนยังไม่ทันจะตก เลยไม่พบอะไรพอที่จะให้ตรวจได้ทั้งนั้นพอโผล่เข้าไปในชอกหินนั้น บุญคำก็ใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม เพราะตรงที่มันนั่งพิงหินอยู่ ไม่มีมันเสียแล้ว เหลือแต่รอยที่นายเอามีดกรีดไว้เท่านั้น บุญคำไม่ได้ตรวจอะไรมากนัก พอรู้แน่ชัดว่ามันหายตัวไปก็หือแนบกลับมาหานายนี้แหละ โอ้ย! หัวใจจะวาย บุญคำสังหรณ์แล้วไม่ผิด”

รพินทร์ขี้ปลายจมูกแรง ๆ ตามีประกายเคร่งลงในบัดนั้น ระยะเวลาที่บุญคำผละจากเขาไป และแล่นกลับมาเขย่าปลุกเดี๋ยวนี มันห่างกันอย่างมากก็ไม่เกิน 10 นาทีเท่านั้น เรียกกว่าหยก ๆ นี่เอง แค่นี้เอง และวิ่งตาแหกกลับมาในเส้นทางไปกลับแค่ 300 เมตร

เขาคว่ำไรเฟิลประจำตัวขึ้นมา บอกเบา ๆ ว่า

“เอาละ บุญคำหลบไปคอยฉันทรงชุ่มข้างหน้าโน้นก่อน ยืนรออยู่ตรงนั้น ประเดี๋ยวจะตามไป อย่าให้ทุกคนในปางพักนี้สงสัยว่าเราออกไปไหนกัน”

สมุนขวาของเขาย่องแฝงกายกำบังซุ่มไม้ลับตาจากทุกคนในแคมป์ทันที แล้วออกเดินล่องหน้า ไปคอยเขาอยู่ตรงเส้นทางแยกของด่าน พร้อมกับหันมาโบกมือเรียกอีก ๆ

รพินทร์เหลือบมองไปรอบ ๆ ด้านอีกครั้ง พอเห็นปลอดภัยตัวผละออกจากบริเวณทันที สาวเท้าตรงไปสมทบกับบุญคำที่กระสับกระส่ายคอยอยู่ก่อนแล้ว ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่พยักหน้าเป็นความหมาย แล้วทั้งสองก็ออกเดินตรงไปยังตำแหน่งที่เคยพบซากประหลาดนั้นโดยเร็ว รพินทร์เร่งฝีเท้าส่วนบุญคำวิ่งเหยาะ ๆ ตามหลัง

ชั่วไม่กี่นาทีทันนั้น ทั้งสองก็มาถึงบริเวณลำห้วยแห้งด้านเหนือของปางพัก อันมีซากช้างที่ถูกยิงล้มไปกองขวางลำห้วยอยู่ รพินทร์หยุดชะงักนิดหนึ่ง เมื่อมาถึงซากช้างที่เปรียบเหมือนสะพานทอดข้ามฝั่งลำห้วยนั้น สายตาเกรียมกร้าวของเขาทอดจับนิ่งไปยังหมู่โขดหินซึ่งมองเห็นอยู่ใต้เงาไม้ใหญ่ไม่ไกลออกไปนัก บุญคำพลอยหยุดลงด้วย บ้วนปากกระชิบกระชาบ

“นั่นแหละ ตรงหมู่หินนั่นแหละ นายจะว่าบุญคำเดินหลงผิดที่ไปได้ยังไง มันใกล้ปางพักแค่นี้เอง มีหน้าซ้ำยังมีซากช้างเป็นที่หมายให้สังเกตได้ออกทนไต่ยังงี้”

จอมพรานเหลือบตาพินิจป่าบริเวณรอบด้านอย่างระมัดระวัง มันสังัดเหลือเกิน ปราศจากร่องรอยวิ๊วอะไรทั้งสิ้น นอกจากกิ่งไม้ที่ไหวลู่ตามแรงโยนตัวอยู่ไปมาเสียงครืนครัน ความมืดทะมึนของเมฆฝนทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างมัวมนไปหมด ฟ้าแลบ

อยู่ปลาบ ๆ สว่างวูบเป็นระยะพร้อมกับคำร่นอย่างน่ากลัว แต่
ฝนก็ยังไม่โปรยลงมาอย่างจริงจังอะไรนัก เพียงแต่เป็นละออง
ปลิวว่อนเหมือนม่านหมอก

เขาควังบุหรีจากกระเปาะเสื้อออกมาจุดสูบ อัดควันลึกลับ
ชำเลื่องมองหน้าบุญคำอีกครั้ง เห็นแต่ตาขาวของแกกลอกอยู่
ลอกแลก

“ไป เข้าไปดูกันให้หายสงสัย!”

รพินทร์กล่าวเสียงหนัก ๆ แล้วตบไหล่ตาพรานเต่า ตัว
เองกระโดดเหยียบซากข้าง ที่ล้มพับคาลำห้วย สปริงตัวอีกสอง
สามก้าวก็พ้นมาถึงลำห้วยฝั่งตรงข้าม บุญคำทำปากหมุบหมิบ
เหมือนจะร้ายคาถาอะไรของแก กระโดดตามมาติด ๆ มือหนึ่ง
ถือไรเฟิล แต่อีกมือหนึ่งถืออีดาบกระชับมัน พ้นกิ่งไม้เล็ก ๆ ละ
ไปเป็นทาง ท่ามกลางระลอกพายุที่พัดผ่านกายเย็นเฉียบ

ตำแหน่งนั้นไม่ใช่ตำแหน่งที่ลึกลับค้นหาอะไรนัก โดย
เฉพาอย่างยิ่งเมื่อได้เคยมาพบไว้ก่อนแล้ว จึงเพียงแค่เดินเลาะ
ลัดไปตามหมู่โขดหินที่งอกอยู่สลับซับซ้อนอีกไม่กี่ก้าว สุภาพ-
บุรุษไพร่ ก็เข้ามาถึงบริเวณที่เขากำหนดหมายไว้ แล้วก็ยืนนิ่ง
คอแข็ง จ้องตำแหน่งชอกโขดหินอันมีลักษณะเหมือนคูหา
เล็ก ๆ ที่เขาเห็นซากลึกลับนั่งแข็งที่อยู่ออยู่ ประดุจท่อนไม้หรือ
ท่อนหินเมื่อไม่นานมานี้

บุญคำไม่ได้มดเท็จ!!

ซากของอดีตมนุษย์ในยุคโบราณกาลซึ่งสุดจะประ-
มาณเวลาได้ถูก บัดนี้อันตรายกันไปเสียแล้วอย่างลึกลับ!!

รพินทร์ ไพรวลย์ หรีตาลง กระดกปลายลิ้นออกมาเกลี้ย
ริมฝีปาก

“ตาของบุญคำผาดไปหรือเปล่า นายช่วยดูอีกคนซิ...ก็ตรง
นี้ไม่ใช่เธอที่เราเห็น ‘มัน’ นั่งแข็งที่อยู่ออยู่”

เสียงแผ่วเครือของบุญคำดังอยู่ใกล้หูเขาจากด้านหลัง

อึดใจใหญ่ทีเดียว ที่จอมพรวนยืนจ้องโคนก้อนหินใหญ่
บริเวณที่เขาเคยเห็นซากนั้นนั่งฟังอยู่ มันไม่ผิดตำแหน่งไปอย่าง
แน่นอน เพราะอย่างน้อย รอยมิดของเขาที่ขีดตามแนวของร่าง
ที่เคยนั่งอยู่ ก็ยังปรากฏเป็นทางอยู่ทั้งบนผนังก้อนหิน และ
บริเวณพื้นราบ ที่ส่วนขาทั้งสองของซากทอดเหยียดยาวออกไป

เขากวาดตาไปรอบบริเวณนั้น ชนิดไม่ยอมให้อะไรผ่าน
การสังเกตไปได้เลย แต่ก็ไม่พบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น หินทุกก้อน
ยังอยู่ในลักษณะปกติสภาพอย่างที่เคยเห็น พื้นที่เคลื่อนไปด้วย
ใบไม้ ก็ปราศจากวีแววพิรุณของพลังงานอันมีตัวตนใดๆ ที่จะ
แผ้วพานเข้ามาใกล้

เพื่อให้แน่ใจที่สุด รพินทร์ถอยห่างจากตำแหน่งนั้นตรวจ
ดูตามพุ่มพง และพื้นใกล้เคียงทั่วไป แล้วโบกมือเป็นสัญญาณ
ให้บุญคำออกตรวจไปอีกด้านหนึ่ง จนกระทั่งเดินวนมาบรรจบ
กันที่เดิม

สองพรวนบ่าวนาย ได้แต่มองดูตากันแล้วกะพริบตาอยู่
ปริบๆ บุญคำแบมือออก พลังสายหน้าอยู่ไปมา แทนความ
หมายว่าแกไม่พบเห็นรอยอะไรเลย ส่วนรพินทร์ยักไหล่ ถอด
บุหรืออกจากปาก พุดเรียบๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ก็น่าแปลกดีเหมือนกัน มันหายไปจริงๆ นั่นแหละ ไม่มีร่องรอยอะไรเลย พื้นที่บริเวณนี้แห้งและแข็งเกินไป อย่างบุญคำว่า”

“ถามจริงๆ เอะ นายลื้อบุญคำเล่นหรือเปล่า?”

“ลื้อยังงิ”

“ก็ระหว่างที่บุญคำกลับไปถึงปางพักพร้อมกับนายแล้ว พอเพลอๆ นายก็แอบย่องมาที่นี้คนเดียว ลากเอาไอ้ซากผีพันปีนั้นไปแอบไว้เสียที่อื่นเพื่อหลอกบุญคำนะซิ”

พราณใหญ่หัวเราะหึๆ

“บ้า? ฉันไม่มีอารมณ์ขันถึงขนาดนั้นหรอก ถ้าจะมีการทำพิธีเรนท์กันแบบนั้นก็น่าจะเป็นบุญคำเองเสียมากกว่า เพราะบุญคำมาที่นี้เมื่อตะกี้นี้คนเดียว ลากเอาไอ้ผีตายซากนั้นไปซ่อนเสีย แล้วก็แกล้งวิ่งหน้าตาตื่นมาบอกฉัน”

“โอ้! นาย บุญคำจะทำยังงั้นทำไม มันไม่ใช่เรื่องสนุกสักนิด สาบานให้ตกกระทะทองแดง บุญคำไม่ได้มาแต่จะต้องมันอีกเลย พอย้อนกลับมาอีกครั้ง จะเอาสายสิญจน์มาล้อมวงมันไว้มันก็หายไปเสียก่อนแล้ว...นายอย่าทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่เลย ถ้ามันจะไม่เข้าการเสียแล้ว”

บุญคำร้องเสียงหลง ตาเหลือกตาปลิ้น ท่าทางแฉกใจ ไม่ใช่เล่น ไม่มีแววตลกคะนองใดๆ เหลืออยู่อีก

รพินทร์จ้องไปยังตำแหน่งที่ซากนั้นเคยนั่งฟังอยู่อีกครั้ง แล้วเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ

“เรามาพบซากนี้ครั้งแรกเมื่อเวลาประมาณ 11 โมง 45 นาที ขณะนี้ บ่าย 3 โมง กับอีก 50 นาที ระยะห่างกันเพียง 3

ชั่วโมงเท่านั้น เพราะฉะนั้น มันหายไปภายในระยะเวลา 3 ชั่วโมงนี้เองแหละ แต่จะเป็นช่วงไหนของเวลา 3 ชั่วโมงยังไม่รู้แน่”

“ดีไม่ดีมันลุกขึ้นเดินหนีอีตอนที่บุญคำคิดว่าด้ายสายสิญจน์มากก็ได้ชะงาย เพราะมันคงรู้ว่า ถ้าเจอสายสิญจน์ของบุญคำเข้า ก็ไม่ต้องไปไหนอีกแล้ว นอกจากจะนั่งเหงำอยู่ตรงนี่เอง”

บุญคำร้องขึ้น หมุนตัวมองไปรอบ ๆ ด้วยอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาว

“เรายังลงความเห็นอะไรแน่ชัดไม่ได้ทั้งนั้นแหละ บุญคำจนกว่าเราจะได้หลักฐานมากกว่านี้ ขณะนี้เรารู้กันเพียงสองคนว่า ไอ้ซากเวรนั้น มีการเคลื่อนย้ายได้แน่นอน แต่จะเคลื่อนย้ายไปโดยวิธีไหน เป็นต้นว่าอะไรมาเอามันไป หรือมันจะลุกขึ้นมาเดินเองได้อย่างสมัยไอ้ผีดิบมนตร์ร้าย ก็ยังสรุปความเห็นไม่ได้ เพราะไม่มีร่องรอยอะไรให้ตรวจได้เลย ถ้าฝนมันจะตกมาก่อนหน้านี้ก็จะช่วยเราได้มากทีเดียว เพราะอย่างน้อยเราก็คงได้รอยอะไรบ้างแน่ ๆ”

“บุญคำขอถามนายอีกครั้ง...คราวนี้จะเอากันยังงีดีละ นาย ไหนจะไอ้ช่างงาดำที่คอยจ้องจะเล่นงานพวกเราอยู่ ไหนจะไอ้ผีตายซากพันปีท่าที่ลึกลับตัวนี้ บุญคำว่าอาถรรพณ์ปำมัน ‘ลองของ’ นายอีกซะแล้ว”

จอมพรานหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ อัดควันจากกันบูหรือจนแดงวาบ

“เอาเหอะ ถ้ามันอยากรจะ ‘ลองของ’ ก็คงได้ลองแน่ บุญคำก็ผ่านอะไรต่ออะไรร่วมกับฉันเสียหนักแล้ว เรื่องแค่นี้เอง

ชีพงเหลือเกิน ถ้าจะเทียบกับที่เราเผชิญกันมาแล้วในครั้งนั้น หรือยังงิ?”

ประโยคหลังเขาถามยั้มๆ เอื้อมมือไปตบไหล่ ตาพราน เฒ่าจ้องตาเจ้านายแล้วก็บังเกิดความอบอุ่นเชื่อมั่นขึ้นในทันที แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ในทุกสถานการณ์ ทุกสภาพ ถ้าแก ยืนเคียงคู่อยู่กับรพินทร์ ไพรวลย์ บุญคำไม่เคยหวั่นต่อ อะไรทั้งสิ้น

“เอากับมันนาย! ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร มาไมไ่ไหน จริง อย่างนายว่า เราผ่านเทือกพระคิ่วะมาแล้ว แค่นี้ะมันเรื่องเล็ก กระจิวหลิว แต่ให้ตายเถอะเห็นอะไรมันพิลึกๆอย่างนี้แล้ว อด คิดถึงไอ้แงซายไม่ได้ ถ้ามันอยู่กับนายด้วยเหมือนในครั้งนั้นละ ก็ นายจะเบาแรงอีกแยะ เดินป่าเจออะไรร้ายๆ เข้าคราวใด อดคิดถึงมันไม่ได้สักที”

ประโยคหลังแกพูดเหมือนจะบ่นกับตัวเอง คำพูดของ บุญคำทำให้พรานใหญ่นั่งซึมไป อย่างว่แต่บุญคำเลย เขาเอง ในส่วนลึกของจิตได้สำนึกก็ยั้ระลึกถึงเจ้าพรานหนุ่มพเนจร ผู้มีเบื้องหลังความเป็นมาอันซับซ้อนนั้นอยู่ทุกขณะ และ ไม่อาจลืมได้ตราบชั่วชีวิตนี้

“ไม่มีแงซายในโลกนี้อีกแล้ว สำหรับเรา...”

เขารำพึงแล้วหันมายั้มซึมๆ กับบุญคำ

“แต่ถึงอย่างไรฉันก็ยังมี บุญคำ จัน เกิด และเส่ย อยู่อีก ถึง 4 คน...”

แขนมองดูท้องฟ้าอันมืดหนัก ซึ่งฝนเริ่มจะหนาเม็ดขึ้น ไปรยปรายลดใบไม้ลงมากกระทบผิวกายอย่างแรงจนรู้สึกเจ็บ

“เอ...ฝนท่าจะชัदनักแล้ว กลับเถอะบุญคำ วันนี้เรายังทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น”

“เอา กลับก็กลับ นาย”

สมุนมือขวาของเขาออกเดินหน้าไปก่อนโดยเร็ว เสียงรพินทร์ย่ำเตือนมาอีกว่า

“อย่างทีฉันสั่งไว้แล้วนะ ไม่ต้องแพรงพรายอะไรให้ใครรู้ อีกทั้งสิ้น มันจะมากเรื่องโดยใช้เหตุ อะไรมันเกิดขึ้นทำนองไหนก็รูเองแหละ”

ทั้งสองข้ามลำห้วยจะบ่ายหน้ากลับขณะนั้นเองสายตาของเขาก็แลไปเห็นจันเดินนำหน้าใครอีกสองคนมาตามทางด่านสวนเข้ามา พร้อมกับกู่เรียกเป็นสัญญาณเบา ๆ จึงเขม่นมอง เพราะอากาศในดงไผ่มืดสลัวเต็มที ทั้งกาลเวลาที่เย็นย่ำลงและทั้งพายุฝนที่เริ่มจะชัदनักขึ้นทุกขณะ

“เอ๊ะ! นาย นั่นไอ้จัน พาหม่อมผมทองกับหม่อมผมแดงมานี้!”

รพินทร์ขมวดคิ้ว ยกมือขึ้นเช็ดหยาดฝนที่เกาะเต็มหน้าเพื่อจะเพ่งมองให้แน่ชัดอีกครั้ง ในขณะที่ยังเดินสวนเข้าไปหาเรื่อย ๆ พอใกล้เข้ามาก็เห็นชัด คริสกับเบลนั่นเองกำลังเดินอย่างรีบร้อนตามหลังจันมาติด ๆ

“จัน จะไปไหนกันนะ?”

เขาร้องถาม เมื่อคนทั้งสามเข้ามาถึงตัว จันหัวเราะแะ ๆ ยังไม่ตอบอะไร คริสและเบลเข้ามาหยุดยืนมองหน้าเขากับบุญคำ

“พรานประจำตัวของฉัน อยู่ไม่อยู่ก็หายไปพร้อมกับคุณ
ดูจะผิดสังเกตอยู่ ฉันเลยให้จันช่วยพามาดูซิ ว่าคุณกับลูกน้อง
หายออกมาจากแคมป์มาทำอะไรกัน”

คริสติน่าเอ๋อขึ้นเรียบ ๆ มองเขาอย่างพยายามค้นหา
ขณะนี้หม่อมสาวทั้งสองเปียกฝนไปครึ่งตัว สะพายปืนเอาปาก
กระบอกที่มลงเพื่อหลบฝน ส่วนเบลกวาดตาสำรวจภูมิประเทศ
ไปรอบด้าน ท่ามกลางม่านฝน

“ไม่น่าจะลำบากตามออกมาให้เปียกฝนเลย ไปกลับกัน
เถอะ ผมก็กำลังจะกลับเหมือนกัน”

รพินทร์บอกด้วยเสียงปกติ วางสีหน้าเฉย แต่แขนคริส
พยักหน้าชวนให้ออกเดินทางไปด้วยกัน แต่หล่อนยังหยุดอยู่กับ
ที่ มองหน้าอยู่เช่นนั้น

“เดี๋ยวก่อน! คุณยังไม่ได้บอกฉันเลยว่า คุณกับบุญคำมาทำอะไรอยู่แถวนี้ หรือว่าไปไหนกันมา? อาจารย์สงสัย ก็เลยใช้ให้ฉันกับเบลตามออกมาดู”

ขณะนั้น ทั้งหมดยืนกันอยู่ภายใต้หลังคาป่าไผ่อันบังทึบ แต่ฝนซึ่งตกลงมาอย่างหนัก พร้อมพายุแรง ไม่อาจช่วยป้องกัน พระพิรุณได้ ลักษณะมันจึงเหมือนทุกคนยืนอยู่ใต้หลังคาชำระ รวฝน เปียกปอนกันไปหมด สภาพของคริสและเบลยามันบอก ให้ทราบชัดโดยอาการว่า มีเจตนาโดยตรงที่จะแกละรอยเขากับ บุญคำมาเพื่อให้พบเห็นกับตาว่าทั้งสองคนมาทำอะไรอยู่ที่ไหน โดยให้จันเป็นผู้นำทางมาอีกทีหนึ่ง และไม่หวั่นในการเผชิญกับ ฝนที่ซัดกระหน่ำหนัก

แน่ละ มันหมายถึงความสงสัย และคงสังเกตเห็นว่า เขากับบุญคำ ลอบออกจากแคมป์หายออกมาอย่างผิดปกติ มัน พิสูจน์ให้เห็นว่า นายจ้างอเมริกันชุดนี้ไม่ยอมมองผ่านอะไรไป ง่าย ๆ และคงจะจับดูการเคลื่อนไหว หรือจับไหวจับพริบเขา อยู่ตลอดเวลา

สายตาของคริสคู่นั้น แม้จะพยายามค้นหาสักเพียงใด ก็ ไม่พบแววใด ๆ ทั้งสิ้น จากสีหน้าปกติชาเฉยของรพินทร์ เค้าน้ำ ของมัคคุเทศก์นำทางเย็นกระด้างดุจหินบนหลุมฝังศพเหมือน เดิมอย่างเช่นที่เคยเห็นแต่ไหนแต่ไรมา

“ทำไมจะต้องออกตามมาให้ลำบากด้วย พวกคุณก็มีวิทยุ เรียกผมเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่หรือ อุตส่าห์ออกแคะรอยมาทำไมให้ เสียเวลา”

“เราไม่อยากจะใช้วิทยุเรียกมาที่คุณโดยไม่จำเป็นบ่อยนัก ประเดี๋ยวคุณจะเห็นว่าเราวางตัวเป็นนายเอะอะอะอะไรก็วิทยุเรียก พร่ำเพรื่ออยู่เรื่อย เลยคิดว่าตามคุณมาดีกว่า ถ้าตามแล้ว ยัง ค้นไม่พบ ก็เห็นจะต้องเรียกด้วยวิทยุเหมือนกัน แต่เนี่ยบังเอิญ พบเสียก่อน ในระยะทางแค่ใกล้ๆนี่เอง...เรามีสิทธิ์ที่จะเป็นห่วง คุณได้เหมือนกันไม่ใช่หรือ ในเมื่ออยู่ไม่อยู่ฝนกำลังตั้งเค้าใหญ่ จะตก แต่คุณกับบุญคำก็แอบหนีออกมานอกแคมป์โดยไม่บอก กล่าวให้รู้บ้างเลย”

ประโยคที่สวนตอบมาทันทีนั้นเป็นของเบล ผู้บัดนี้ฝน เริ่มตกเปียกโชกด้านหน้า ทำให้เสื้อชุ่มน้ำรัดรูป เห็นเค้าโครง ของทรวงอกอย่างถนัด บราเซียร์ที่หล่อนวนให้เขาช่วยเกี่ยวขอ ให้เมื่อเช้านี้ เจ้าตัวคงถอดออกเสียแล้ว เมื่อรู้แน่ว่าจะมีการ

หยุดพักเดินทาง เนื้อแท้ของสองเต้ามหึมาจึงแนบผ้าสังเกตได้ แม้แต่ตุ้มปลายยอดที่ดันเลื้อยออกมาเป็นจะงอย รพินทร์นั้นมอง หน้า แต่บุญคำกลับมองอกแหม่มผมแดงฆ่าเวลาระหว่างที่ยังยืน พุดตากฝนกันอยู่ตรงนั้น

“ถ้าพวกคุณมัวแต่จะมาคอยจ้องสนใจผมอยู่ในระหว่าง ที่เราวางแคมป์พัก และคอยถือเป็นภาระที่จะต้องออกมาตามดู อยู่แบบนี้ พวกคุณก็เหนื่อยเปล่า...”

เขาตอบ พร้อมกับยิ้มให้นิดหนึ่ง เอามือลูบหน้าฝนบน ใบหน้า

“ก็น่าจะเคยชินรู้นิสัยกันดีอยู่แล้วว่า ตลอดเวลาไม่ว่า เราจะวางแคมป์กันที่ไหน มันเป็นหน้าที่ของผม ที่จะต้องออก ตรวจตราดูแลบริเวณโดยรอบอยู่เสมอ เรื่องธรรมดาเหลือเกิน ไม่มีอะไรผิดปกติ ทั้งหลายแหล่มันก็มาจากคอยระวังความ ปลอดภัยให้กับพวกเราทุกคนนั่นแหละ ถ้าเห็นผมออกนอก แคมป์ ครึ่งไร คุณก็มัวแต่สงสัย คอยตามดูหรือคอยเรียกอยู่ ทุกขณะ บางที่คุณอาจแคะรอยไปพบผมกำลังนั่งถ่ายทุกข์อยู่ก็ได้”

ประโยคหลังเขาพูดให้เป็นเรื่องขบขัน เบลหัวเราะ คริส เพียงแต่ยิ้ม ๆ

“กรุณาอย่าคิดว่าเราเลือก หรือจู้จี้จ้านวุ่นวายกับคุณนัก เลย การเริ่มต้นออกจากแคมป์ของคุณเมื่อครู่นี้ เรารู้สึกสังหรณ์ ว่ามีอะไรผิดปกติบางอย่าง ที่เราควรรับทราบไว้ด้วย...”

คริสว่า เสียงของหล่อนเรียบ แต่พูดเร็วติดต่อกัน

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในภาวะที่พวกเราทั้งหมดตกอยู่ใน

ระยะอันตรายจากโหลงช้างร้ายเช่นนี้ ถ้าเป็นเวลาปกติ เราก็คงจะไม่สนใจอะไรเลย แต่นี้เราเห็นคุณกำลังนอนพักแล้วอยู่ๆ บุญคำก็ย่องเข้ามากระซิบอะไรด้วย แล้วคุณก็ลุกขึ้นแอบออกมาจากบริเวณแคมป์ ทั้งๆ ที่ก็เห็นอยู่แล้วว่าฝนกำลังตก มันพิลึกน่าคิดอยู่ไม่ใช่หรือ”

นั่นแสดงให้เห็นทราบว่าแม้จะจับกลุ่มพักผ่อนอยู่ในหมุดตนเอง แต่ฝ่ายนายจ้างก็เฝ้าสังเกตมองเขาอยู่ทุกขณะชนิดที่ไม่ยอมให้พลาดสายตาไปได้เลย คนชุดนี้ละเอียดรอบคอบและเฉียบไวมากก็ตีเหมือนกัน...รพินทร์คิดอยู่ในใจ...เขาจะได้รู้แน่เอาไว้อย่างไรจะประมาทไม่ได้เลย การสังเกตได้อย่างถี่ถ้วนชนิดนี้ เขาเชื่อว่าคงจะมาจากคริสตินามากกว่าใครอื่น

จัน กับบุญคำยืนเชื่อ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกาการพูดจาใดๆ เพราะ 3 คนขณะนี้พูดอังกฤษ

“ไม่มีอะไรผิดปกติพิเศษออกไปหรอกครับ...”

พรานใหญ่บอก ชีมือไปที่ลำห้วย

“...ฝนกำลังตกหนัก แล้วเราไม่รู้ว่ามันจะตกลงมากสักขนาดไหน ลำห้วยนั้นอยู่ใกล้เคียงกับแคมป์ของเรามาก บุญคำชวนผมมาตรวจดูสภาพสิ่งแวดล้อมอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่า มันพอจะเป็นทางระบายน้ำได้ทันหรือไม่ เพราะถ้าระบายไม่ทันและฝนเกิดบังเอิญตกตลอดทั้งคืน น้ำอาจทะลักล้นจากลำห้วยท่วมหนองไปถึงที่พักของเราได้ ในป่า ว่างใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เราอาจมองเห็นพื้นแห้งผากอยู่หยกๆ แต่ชั่วพริบตาเดียว อาจมีน้ำป่าไหลบ่ามาท่วมก็ได้ ต้องคอยระมัดระวังไว้ทุกขณะ”

เหตุผลของเขามีน้ำหนักพอใช้ หม่อมสาวทั้งสองหันไป

ตามลำห้วย ที่เห็นซากช้างส่วนหนึ่งโผล่ขึ้นมา แล้วเพ่งมองเพราะไม่ทันสังเกตมาก่อน

“เอ๊ะ! นั้นรู้สึกเหมือนมีอะไรไปขวางอยู่ในลำห้วยที่คุณว่าไม่ใช่หรือ?”

คริสตามตามนิสัยละเอียดลออรอบคอบ

“ช้างตัวสุดท้าย ที่ผมไล่ตามขึ้นมา มันคว่ำลงไปอยู่ในลำห้วยพอดี กลายเป็นทาบ กั้นไม่ให้น้ำไหลผ่านได้สะดวกนัก นั่นก็เป็นสาเหตุหนึ่ง ที่อาจทำให้น้ำระบายไปตามลำห้วยไม่ทัน แต่ตรวจดูแล้วผมคิดว่าน้ำฝนคงไม่ถึงกับไหลบ่าไปตามที่ปากของเราได้ ถ้าไม่ตกหนักจนเกินไปนัก ระดับที่ปากของเรา อยู่สูงกว่าบริเวณนี้ประมาณ 15 ถึง 20 ฟุต ไป...กลับกันเถิดครับ เปียกโชกกันไปหมดแล้ว”

ประโยคหลังเขากล่าวชวนขึ้นอีกครั้ง ทั้งคริส และเบล จึงเริ่มเคลื่อนที่ไม่ตั้งใจสงสัยอะไรอีก

ทั้งสามคนเดินรวมกลุ่มริบบายหน้ากลับแค้มป์ท่าม-
กลางน้ำที่พรมพร่างลงมาอย่างหนัก สภาพของทุกคนยามนี้เหมือนอาบน้ำทั้งเสื้อผ้า รพินทร์ บุญคำและจันเอาถุงพลาสติกเล็กๆ ที่มีติดตัวอยู่เป็นประจําหุ้มปากลำกล้องไรเฟิลไว้ แล้วเอายางรัด ป้องกันไม่ให้น้ำหรือละอองเข้าไปในทางปากลำกล้อง แล้วเอาผ้าขาวม้าพันบริเวณลูกเลื่อนไว้

ทางด้านที่เดินกันมาเริ่มมีน้ำไหลนอง และสิ้นในบางตอน คริสกับเบลเดินไกลสิ้นจะหกล้มอยู่สองสามครั้ง บุญคำ และจัน

ช่วยกันจุดประคองไว้ เปรอะดินเหลวอันเกิดจากฝนชะ มอมแมม กันไปหมด

รพินทร์ทอดระยะสาวเท้าตามมาเบื้องหลังสามสี่ก้าว เสียงแหม่มสาวทั้งสองสบถอุทานกันพึมพำ เมื่อสิ้นจะลัมปาก กระบอกปืนคอมมานโดชนิดพับฐาน ซึ่งสองสาวสะพายไหล่โดยเอापากกระบอกลงนั้น จากการเดินแกว่ง ชวนเซอยู่ไปมา มันเริ่มจะส่ายเปะปะ บางทีก็ทำท่าเหมือนจะพลัดหลุดจากไหล่เป็นที่น่าหวาดเสียวยิ่ง

รพินทร์ร้องเตือนให้ทั้งสองตรวจสอบห้ามไกให้เรียบร้อย ปรากฏว่าคันห้ามไกของคริสอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยเรียบร้อยดี แต่ของเบลพอเจ้าของยกขึ้นตรวจก็ห่อปากลืมตาโพล่ง เพราะปืนของหล่อนสวิตช์มันถูกแรงเสียดสีกระแทกไปอยู่ในตำแหน่ง ‘ฟูลออโต’ มันจะรว่อออกมาทั้งชุดถ้ามีอะไรเข้าไปเกี่ยวไก หล่อนรีบปลักคันห้ามไกไปไว้ในจังหวะห้ามทันที แล้วหันมายิ้มเจื่อน ๆ บอกขอบคุณเขาเบา ๆ

“อย่าลืมทำความสะอาดกลไก และล่ำกล้องปืนเมื่อถึงที่พัก”

เขาร้องบอก

“ทำความสะอาดปืนคงไม่ยากนักหรอก แต่จะทำความสะอาดตัวนี่ซิ จะทำยังไง มันเปื้อนดินเปื้อนโคลนมอมแมมไปหมดแล้ว แหล่งน้ำแถวนี้ก็ไม่มีด้วย แต่ฝนกลับดันตกลงมา ฉันทเกลียดความแฉะแฉะเปียกชื้นเสียจริง ๆ มันไม่สะดวกเลย”

คริสพูดเหมือนจะบ่นกับตัวเอง ทำหน้ายู่่ง

“คุณก็น่าจะรู้ยู่่งล่วงหน้าแล้วว่า ในป่ามันก็ล้วนแต่ความ

ไม่สะดวกสบายทั้งนั้น และคุณก็ไม่ควรจะมาในครั้งนี้อะ ในฐานะที่คุณเป็นผู้หญิง”

แม่ผมทองเหลืองบมองดูหน้าเขา ผู้เดินเคียงใกล้เข้ามา ดูเหมือนจะรู้สึกตัวว่า หล่อนไม่ควรจะหลุดปากออกไปให้เขาได้ ทราบถึงความรู้สึกแท้จริงในขณะนี้ อันหมายถึงความเหยาะเหยะ อ่อนแอตามเพศของตน ผีนย้ม...

“ขอโทษ ฉันไม่น่าจะบ่นอะไรให้คุณได้ยินเลย ฉันหรือเบลไม่ได้สมัครใจที่จะมาในครั้งนี้อะกนะ แต่มันเป็นคำสั่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่เป็นไรหรอก ลืมมันเสียเถอะ ต่อไปนี้ฉันจะไม่ร้องทุกข์อะไร ให้คุณได้ยินอีกแล้ว ลืมคิดไปว่าคุณจ้องที่จะหาโอกาสซ้ำเติมอยู่ตลอดเวลา...”

ยังไม่ทันจะจบคำพูดดี คริสก็เหยียบเส้นทางด้านอันสูงชันซึ่งกำลังมีน้ำไหลเชี่ยวกรากราวกับลำธารพุ่งสวนลงมาจนสิ้นถลันจะคะมำหน้า แต่สัญชาตญาณอันว่องไว ทำให้หล่อนคว้าแขนเขาไว้ รพินทร์ตัวตวัดแขนอีกข้างหนึ่งออกไปรับ มันโอบเข้ากลางหน้าอกพอดี จากอุปัทวเหตุที่เขาเองก็ไม่ได้ตั้งใจ ก้อนเนื้อหยุ่นๆ ทั้งสองอันตึงเปรี้ยะกระทบฝ่ามือของเขาเต็มที่ลั่นมือพรานใหญ่ใจหายวาบ คริสหน้าแดงกลางสายฝน ต่างคนต่างหยุดยืนตั้งหลักอยู่ตรงนั้นชั่วขณะจิต และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมันก็รวดเร็วเกินกว่าที่ เบล บุญคำ หรือจัน ผู้เดินไต่อย่างระมัดระวังไปเบื้องหน้าจะหันมาสังเกตเห็น เขาปล่อยมือโดยเร็ว เมื่อพายุหล่อนให้ทรงตัวได้ถนัด วางสีหน้าเรียบเป็นปกติ

“ทางชัน ดินลื่น ระวังหน่อย”

คริสพยักหน้าง่าย ๆ แล้วก็เดินแยกทางไปพร้อมกับเบลมุ่งไปยังตำแหน่งที่พักของฝ่ายหล่อน ซึ่งบัดนี้พรรคพวกกำลังนั่งเฝ้ารอกันอยู่ภายใต้เพิงที่คลุมด้วยพลาสติก ส่วนรพินทร์ก็เอาปืนเก็บไว้ยังกองสัมภาระฝ่ายเขา ถอดรองเท้าออก ถลกขากางเกงขึ้น ชวนจันกับบุญคำซึ่งเปียกโชกอยู่แล้ว เอาผ้าพลาสติกอีกผืนหนึ่งไปซึ่งในลักษณะหย่อน ๆ ใต้ซุ้มไฟ อันพอจะอาศัยเป็นที่ลับตาใกล้ ๆ ที่พัก เพื่อให้น้ำฝนที่เทลงมาจากลำต้นและกิ่งใบไม้ในอาณาบริเวณใกล้เคียงเข้ามารวมตัวกันอยู่ในผ้าพลาสติกผืนใหญ่นั้นแทนภาชนะรองน้ำ เสร็จสรรพก็ผลัดผ้าขาวม้า เปลี่ยนเสื้อผ้าแห้งชุดใหม่ แล้วเช็ดตัวจนแห้งสนิทเข้าไปนั่งจับเฝ้าสุ่มรวมกลุ่มกับพวกพรานพื้นเมืองของเขา สิบบุหรีฆ่าเวลา มองดูสายฝนที่ยังกระหน่ำลงมาชนิดไม่ทราบว่าจะหยุดเมื่อไหร่

บัดนี้ คณะทั้งหมดพากันแบ่งจำนวนอาศัยหลบฝนอยู่ตามผ้าที่ชิงไว้แทนหลังคาเป็นกลุ่ม ๆ ตลอดทั้งบริเวณมัวมืด อึมครึม และหนาวเย็นไปหมดมองเห็นอะไรได้ราง ๆ เท่านั้น

เป็นเวลาใกล้ค่ำ ในดงไฟที่บ ที่บรรยากาศเลวที่สุด!

สะเอิงผู้บาดเจ็บและนอนให้น้ำเกลืออยู่ บัดนี้ได้ถูกเคลื่อนย้ายเข้ามาอยู่ใกล้ซิดแนวดียวกับที่พักของฝ่ายนายจ้างอเมริกัน ซึ่งชิงผ้าพลาสติกไว้รอบด้าน ดูเหมือนเต็นท์เป็นแหล่งที่พักนอนหลบฝนได้ดีที่สุด เหนือกว่าบรรดาที่บังฝนของฝ่ายพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลาย ทำให้รพินทร์หมดกังวลไปได้ โชคดีอยู่หน่อย ที่ตำแหน่งวางแคมป์ในครั้งแรก อยู่ตรงเนิน

สูง น้ำฝนจึงไม่ขังเอ่อ หากแต่ไหลลงไปยังพื้นที่ต่ำกว่ารอบด้าน ทางฝ่ายนายจ้างจะมีการเคลื่อนไหวอย่างใดบ้างเขาไม่อาจทราบได้ เพราะอยู่ห่างคนละมุม เห็นแต่เพียงแวบ ๆ ในครั้งแรกๆ มีร่างขาวโพลนในผ้าเช็ดตัวกระโจมอกของแหม่มสาวทั้งสองลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่หน้ากระโจมพัก คงจะออกมาชำระล้างดินโคลนที่เประอะเปื้อนกายอยู่จากอ่างขังน้ำจำเป็น ที่เขาจัดทำไว้ให้

แล้วหลังจากนั้นทั้งคู่ก็เงยบหายเข้าไปในกระโจมพักไม่โผล่ออกมาอีก

เกิด เส่ย และจันนังเช็ดไโรเฟิลที่เปียกน้ำของเขาอยู่
ด้านหลัง ส่วนตาคำนั่งถูบนุหรีไบตองแห้งกอดเข้าคางสั้นหงิก ๆ อยู่ใกล้ ๆ แกเองก็เพิ่งจะเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เหมือนกัน

“จัน!...”

เขาเอ่ยเรียกสมุนมือซ้ายเบา ๆ ดัดกันบุหรือออกไปยังม่านฝนหลังคาเต็นท์ มันถูกน้ำดับเสียก่อนจะถึงพื้นเสียอีก จันเงยหน้าจากการเช็ดไโรเฟิล

“ครับ นาย”

“ไปยังไงมายังไง นายถึงพาแหม่มสองคนนั้นออกไปตามฉัน”

จันหัวเราะแยะ ๆ ตอบตามตรง

“จันก็ไม่รู้เหมือนกัน กำลังชิงผ้ากันฝนอยู่ แหม่มผมทองกับแหม่มผมแดงก็เดินเข้ามาหา ถามว่านายกับพี่คำไปไหน จันบอกไม่ทราบ สองคนพูดส่งภาษากันฟอดแฟด แล้วสั่งจันให้

นำทางแกะรอยนายไป จันห้ามแล้วว่าอย่าออกไปให้เสียเวลาเลย แต่หม่อมคริสไม่ยอม บอกว่าจะไปดูนายให้ได้ จันก็เลยต้องพาไป”

“เขาถามอะไรอีกบ้างหรือเปล่า?”

“ก็ถามแต่ว่า นายกับพี่คำไปไหนเท่านั้น ที่แรกหม่อมเบลจะวิทย์เรียก แต่หม่อมคริสห้ามไว้ ก็โชคดีที่ไปพบนายอยู่ไม่ห่างนัก ไม่งั้นยัง 모르เลยว่าจะต้องพาหม่อมสองคนเดินไปไกลถึงไหน จันนะไม่อยากจะแสร้งตามนายไปหรอก แต่ถ้าขึ้นไม่ไป ประเดี๋ยวหม่อมสองคนออกตามไปเอง เกิดหลงขึ้นก็ยุ่งเท่านั้น...เฮ้อ! เปียกฝนไหม้ค บอกลแล้วไม่เชื่อ ว่าฝนมันกำลังจะตกใหญ่”

ประโยคหลัง จันบ่น พลาจโคลงหัว บุญคำสะกิดเข้าเขาเบาๆ

“หม่อมเบลกับหม่อมคริส ตามนายออกไปทำไม นายรู้มั๊ย?”

“ก็คงสงสัย อยากจะรู้ว่าเราออกไปไหนกันนะซี สองคนนั้นตาไวจะตาย”

ประโยคต่อไปเขากระซิบเบาลง พอได้ยินสองต่อสอง

“อย่างที่ผมสั่งไว้แล้วนะ บุญคำ ห้ามแพร่งพรายอะไรโดยเด็ดขาด ถ้าหม่อมหรือพวกนายจ้าง แม้แต่นายทหารเชิดวุธถามบุญคำว่าคุณออกไปไหนเมื่อตะกี้ ก็ให้บอกว่าเราสองคนออกไปตรวจดูบริเวณลำห้วย เพราะกลัวว่าน้ำอาจท่วมได้ บอเขาแค่นี้พอ”

บุญคำพยักหน้าหงิก มองหน้าเขา แล้วดูดยาฉุนแดงวาบ

“นายสังเกตอะไรอย่างบุญคำมั่งไหม?”

“อะไร?”

“พวกนายจ้างทุกคนนั่นแหละ ดูเหมือนจะมีเจตนาส่ง
แหม่มสองคนให้คอยใกล้ชิดกับนายไว้ทุกระยะทีเดียว
ความจริงถ้าสงสัยว่านายไปไหน และอยากจะตามดูควรจะเป็น
เรื่องของนายห้างใหญ่ นายคืธ หรือนายทหารเชิดวุธนั่น เพราะ
เป็นผู้ชาย แต่นี่พวกผู้ชายเขาทำเป็นเฉย ใช้แหม่มผู้หญิงสวย
สองคนให้คอยเกาะติดนายอยู่ตลอดเวลาเลย”

รพินทร์สั่นหัว พูดอย่างอึดอัดรำคาญใจ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน บางทีจะเป็นเพราะแหม่มสองคน
นั้นคล่องแคล่วรวดเร็วกว่าพวกผู้ชายก็ได้ แล้วสันดานผู้หญิง ก็
ชอบยุ่ง ชอบสُرู้อยู่แล้ว”

“ชอบยุ่ง ชอบสُرู้นะ มันเรื่องหนึ่ง แต่บุญคำว่าน่าจะมี
อะไรมากกว่านั้น มันอาจเป็นแผนของนายห้างบ๊อบก็ได้ ที่คอย
ส่งแหม่มสองคนนั้นมาพัวพันใกล้ชิดกับนายไว้ เพราะเขารู้ว่า
พวกเขาเป็นผู้ชายจะมาคอยตามตอแยอยู่ ย่อมสُرูผู้หญิงไม่ได้
ผู้หญิงจะมา ‘ปะเหลาะ’ ถามโน่นถามนี่นายได้ถนัดกว่า เพราะ
ยังไถ่ นายก็คงไม่เห่มีนหน้านัก บุญคำรู้ว่าพวกเขาเริ่มสงสัยเรา
ตั้งแต่นายพูดวิทย์เป็นภาษากะเหรี่ยงกับบุญคำแล้วแหละ”

รพินทร์เหลือบมองดูตาเต๋ม่าจอมฉลาด สมนุชวาของเขา
แล้วหัวเราะหึๆ วางคางลงบนเข่าที่ตั้งยันอยู่

“ก็ให้เขาสงสัยไป สำคัญว่าอย่าบอกความจริงในสิ่งที่เรา
เห็นก็แล้วกัน ฉันไม่ต้องการให้เกิดปัญหาซักถาม หรือเกิดขวัญ
เสียขึ้นโดยไม่จำเป็น จนกว่าเวลามันจะมาถึงจริงๆ”

“บุญคำบอกอะไรนายสักอย่างเอาไหม”

รพินทร์ขมวดคิ้วถามต่ำ ๆ

“บอกอะไร?”

บุญคำเอียงหน้าเข้ามาใกล้เขา ยิ่งพ่นยิ้ม

“ไอ้ช่างงาดำ หรือไอ้ตายซากพันปีนะ มันไม่ใช่เรื่องสำคัญที่นายจะต้องระวังนักหรอก แต่ที่นายควรระวังตัวที่สุด ก็คือ ฟาริ่งตัวเมียโฉมงามสองคนนั้น นายอย่าเผลอตัวพลาดทำเป็นอันขาด ไอ้คำพูดจริง ไม่ใช่พูดเล่น...นายอาจไม่ทันเฉลียวคิดหรอก”

“ทำไม? ระวังยังไง ระวังในด้านไหน?”

รพินทร์ง้าง จ้องสีหน้าอันมีเลศนัยพิกลของตาเฒ่าจอมลัปโลก

“นายคงจำเมื่อตอนเข้านี้ได้ ตอนที่นายไปเป็นเพื่อน หม่อมเบลปลัดเสื้อผ้า แล้วนายหำงบ๊อบใช้ให้บุญคำไปตาม ก่อนจะออกเดินทางมานี่นะ”

“เออ! แล้วยังไง?”

“นายเดินกลับล่วงหน้ามาก่อนแล้ว หม่อมเบลเดินมากับบุญคำสองคน หม่อมผมแดงนั้นยังให้เหล้าบุญคำมาขวดหนึ่งนี่ ยังไง...”

ว่าแล้วแกก็ชูขวดพลาสติกบรรจุบรันดีที่กอดไว้กับตัวให้ดู แล้วยกขึ้นกรอกใส่ปากอย่างโอชะ

“อ้อ! นี่ได้รางวัลเหล้ามาขวดหนึ่งจ้ะ รีไปตลบตะแลงเขายังไง เขาถึงให้”

บุญคำหัวร่อว่า

“เรื่องอะไรบุญคำจะต้องตลบตะแลง แกถามบุญคำถึง
เรื่องนายหญิงคาริน บุญคำก็บอกให้ฟังตามจริง ไม่เห็นมีอะไร
จะต้องปิดบังโกหก...”

“อ้าว! ตานี้...ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าไม่ให้...”

รพินทร์ร้องขึ้น ยกเท้าส่องว่า บุญคำยักคิ้วแสบเอนตัว
ออกห่างอย่างรู้เท่าทัน ดวดบริันตีอีกอีกหนึ่ง แล้วบอกหน้าตา
เฉย

“เรื่องอื่นไม่บอกก็ได้ แต่เรื่อง ‘นายหญิง’ บุญคำปิดบังไว้
ไม่ได้ ไม่งั้นไอ้คำจะมีโทษเป็นขบถต่อนายหญิง สำหรับนายเอง
ก็เหมือนกัน ธุระอะไรจะต้องปิดบังเรื่องนายหญิงเอาไว้ด้วย บอก
บุญคำหน่อยซิ”

“ฉันไม่ต้องการให้พวกนี้มารู้เรื่องส่วนตัวของฉัน...”

เจ้านายตวาดแว๊ด แหย่เท้าถีบผิงมา แต่รัศมีขาของเขา
ยันไม่ถึงบุญคำ ซึ่งฉากหลบห่างออกไปอีก รพินทร์สบถพำซี
หน้า

“ปากสว่างตีนัก ตาคำนี้ ประเดี้ยวเหอะ ฉันไม่ได้ปิดบัง
ไว้เพื่อประโยชน์ทุจริตอะไร แต่ฉันไม่ต้องการให้ชื่อของนายหญิง
ไปติดปากแหม่มสองคนนั้น เพราะคอยจ้องที่จะแคะไค้ฉันอยู่
แล้ว นายหญิงอยู่สูงเกินไปกว่าที่จะให้ใครมาพูดเล่น หรือเอา
มาพูดเสียดสีฉัน”

“เฮอะ! บุญคำก็หาบอกชื่อนายหญิงไม่ บอกแต่ว่า นาย
มีคู่รักแล้วเท่านั้น แล้วนายก็จะไม่มีวันรักผู้หญิงคนอื่นอีกทั้ง
นั้น...”

รพินทร์ครึ่งยิ้มครึ่งแยกเขี้ยว ตวาดเบา ๆ ต่อมา

“เออ! ถ้าบอกไปได้อย่างนั้นก็ดี...แล้วยังไง?”

“แล้วยังไงเหรอ? พอบุญคำบอกไปยังนั้น แหม่มเบลก็หัวเราะคิกๆ ชอบใจ บอกกับบุญคำว่า แกกับนายแหม่มคริสจะช่วยกัน ‘เอา’ นายให้ได้! บุญคำฟังแล้วใจไม่ดี ถึงได้อยากจะเตือนนายไว้ระวังจะถูก ‘เขมือบ’ แหม่มพูดจริงด้วยไม่ใช่พูดเล่น นายอย่ายอมเสียตัวนะ บุญคำฟ้องนายหญิงจริงๆ ด้วย ให้ฟ้าผ่าซิเอ้า! นายเองก็ตัวเล็กนิดเดียว ถ้าถูกแหม่มสองคนนั้นเขมือบละก็ มิดหายหมดทั้งตัวทีเดียว แล้วจะว่าไฉ่คำไม่เตือน ฮ่า! ฮ่า!”

พรานใหญ่ร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง พรวดลุกขึ้นยืน ตาคำร้องจ๊าก แล่นปรี๊ดฝ่าสายฝนออกจากกระโจมที่นั่งกันอยู่เข้าไปรวมกลุ่มอยู่ในกระโจมของลูกหาบซึ่งอยู่ห่างออกไปทางหนึ่ง เกิด จัน เส่ย ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ และได้ยินคำพูดโดยตลอดพากันหัวเราะคิกคัก

รพินทร์หันขวับไปจ้องตาขวาง พวกนั้นเลยหุบปาก ก้มหน้าก้มตาเช็ดปิ่นต่อไป เสียงเจ้านายสบถอยู่อุบอิบ

เขาเริ่มหงุดหงิด มองดูละอองฝนที่ยังโปรยฉ่ำอยู่ทั่วไปด้วยความอึดอัดเบื่อหน่าย มันไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลงเลย เสียงน้ำในลำห้วยที่เคยแห้งผาก ไหลเชี่ยวกรากได้ยินมาอย่างถนัดในระดับต่ำกว่าที่ตั้งแคมป์ลงไปเวลาก็กว้างเลยใกล้คำเข้าไปทุกที แลไปทางกระโจมพักของนายจ้าง เห็นยังเงิบสงบกันอยู่ ไฟกองใหญ่ที่ก่อไว้ได้ร้านอย่างเนื่อ ซึ่งบัดนี้มีผ้าพลาสติกมุงกันไว้

มอดดับด้วยละอองฝนเกือบจะหมดสิ้นแล้ว คงเหลือแต่ควันที่ลอยอยู่กรุ่นๆ

การก่อไฟคืนนี้คงจะทำได้ลำบากมาก หรือมิฉะนั้นก็อาจทำไม่ได้เลย ถ้าหากฝนยังไม่หยุด

มืดมนลงทุกขณะ จนเกือบจะมองอะไรไม่เห็นแล้ว โชคดีอยู่บ้างที่พวกลูกหาบจัดเตรียมหุงหาตระเตรียมเสบียงกรังเพื่อเอาไว้ตั้งแต่ตอนเที่ยง พอจะอาศัยประทังตอนค่ำได้อีกมือหนึ่ง ถ้าจำเป็นขึ้นมาจริงๆ ตลอดทั้งแคว้นไม่มีใครออกมาเดินเกะกะเลย ต่างหลบฝนกันอยู่ตามจุดต่างๆ อันเป็นที่กำหนดพักนอนนั่นเอง มันเป็นวันแรกของความทุกข์ทรมานยิ่ง นับแต่ออกเดินทาง มา

เมื่อเห็นทางฝายนายจ้างยังสงบโดยไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ เลย ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน รพินทร์ก็หิบบิวิทย์ที่ได้รับมอบให้ประจำตัวไว้ขึ้นมาเปิดสวิตช์เรียก

“เป็นอย่างไรบ้างครับ ทุกท่าน มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นบ้างหรือเปล่า?”

เสียงหัวก้งวานของ ดร.สแตนลีย์ตอบมาทันทีว่า

“เรียบร้อยดีทุกอย่าง แต่น่าเบื่อรำคาญเหลือเกินเรื่องไอ้ฝนระย้านี้ มันทำให้เราต้องซุกหัวกันอยู่ในเพิงพัก เหมือนจะแยกกันออกไปคนละโลกกันแหละ...ซีท!”

คำหลังเป็นเสียงอุทานสบถ

มีเสียงปนหัวเราะของเชิดวุธแทรกขึ้นมาว่า

“นี่มันจะตกไปอีกนานสักเท่าไรนี้ครับ คุณรพินทร์?”

“ยังเดาใจเทวดาเจ้าป่าเจ้าเขาไม่ถูกครับ แต่คิดว่าหัวค่านี

คงหยุด อาหารค่ำวันนี้พวกคุณเห็นจะต้องทานเร้นตามเคย
ไปก่อน”

“สบายมาก ไม่ต้องห่วง เหนื่อยอย่างที่คุณส่งมาให้เมื่อตอนเที่ยงนี้ ก็ยังเหลืออีกมาก ว่าแต่ทางฝ่ายพวกคุณเถอะ ฝนมันตกไม่ยอมมลิ้มหลิมตาแบบนี้ จะก่อไฟหุงหาได้ยังไงกัน”

หัวหน้าคณะถามมาอย่างเอาเป็นธุระ

“ไม่เป็นไรครับ พอมีสืบเบียงเหลือมาตั้งแต่ตอนเที่ยง
เหมือนกัน ปะทะประทังกันไปได้อีกมือหนึ่ง เคอร์เนลคือเป็น
ยังไงบ้างครับ การติดต่อทางวิทยุ กับศูนย์ บ.ก.เรียบร้อยดีหรือ
เปล่า”

มีเสียงคิด หัวเราะซี้ๆ มาก่อนจะบอกว่า

“มีคลื่นรบกวนหนักกว่าเมื่อตอนกลางวันเสียอีก แต่ก็ยังติดต่อกันได้ เขาเตือนลงมาให้เราระวังเรื่องน้ำป่า เพราะร่องอากาศที่ปกคลุมบริเวณนี้ทั้งหมด มันกดต่ำเหลือเกิน สั่งให้หลีกเลี่ยงการตั้งแคมป์ในบริเวณที่ลุ่มต่ำไว้ แต่เรื่องนี้ผมคิดว่าไม่มีใครจะรู้ดีไปกว่าคุณหรอก รพินทร์! เรา กำลังอยากจะคุยอยู่กับคุณที่เดียว จะวิทยุเรียกไปก็เกรงใจ พอดีคุณเรียกมาเสียก่อน”

“เราได้ยินเสียงน้ำไหลอยู่ อยู่ใกล้ๆ ที่พักเรานี่เอง ท่าทาง มันเขียวแรงเหลือเกิน”

เชิดวุธเสริมมาโดยเร็วอีกคน แต่น้ำเสียงมีอาการร่าเริง
ไม่แสดงความวิตกใดๆ ทั้งสิ้น

“น้ำจากลำห้วยที่เคยแห้งด้านเหนือที่พักของเรานี่เองครับ มันจะเป็นทางระบายน้ำให้แก่เราในตัวด้วย ผมแน่ใจว่าน้ำจะไม่

ท่วมถึงที่פקเรา สภาพมันขึ้นแฉะมัวชั่วเหลือเกิน ก็คงขลุกขลักกันบ้าง คึนนี้คงจะหนาวมากทีเดียว”

“ไฮ!...ฮันเตอร์...”

เสียงใสซ่า ราวกับไฮฟาย ซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงหมอบเบล ดังทักติดต่อกันมาจากลำโพงจิ๋วของเครื่องรับที่ถืออยู่ในมือของเขา

“คุณ หรือพวกคุณละ เป็นยังไงกันบ้าง?”

“ปกติธรรมดาครับ หมอบเบล พวกผมมันชินกันเสียแล้ว กับสภาพเช่นนี้ในป่า เป็นห่วงแต่ฝ่ายนายจ้างผมเท่านั้น”

“ไม่เป็นไร ตื่นเต้นมีรสชาติดีมาก เราทุกคนที่มาด้วยกันนี้ ไม่ชอบอะไรที่มันง่ายตายสะดวกราบรื่นนัก มันทำให้ชีวิตแข็งไม่เข้าท่า มาพบกับความทุกข์ยากเสี่ยงภัยอย่างนี้เสียบ้าง มันก็สนุกดีเหมือนกัน ถ้าจะมีใครสักคนหนึ่งของพวกเราเผลอบ่นอะไรออกไปบ้างก็อย่าถือสาละ”

จอมพรานหัวเราะมาเอื่อยๆ

“ผมขอรับรองจากใจจริงว่าทุกท่านที่มาในครั้งนี้นล้วนเป็นนักผจญภัยชั้นเยี่ยมยอดทั้งนั้น”

“ขอบคุณที่ใช้จิตวิทยาให้กำลังใจกับพวกเรา นี่แน่ะ! มีข่าวดีจะบอก เกี่ยวกับกะเหรี่ยงสะเอิง”

“ครับ! เป็นยังไงบ้างหมอ?”

“น้ำเกลือถุงแรก 1000 ซีซี.หมดแล้ว ฉันทิ้งให้ถุงที่สองไปเมื่อหยกๆ นี่เอง อาการของเขาดีขึ้นมากทีเดียว เชื่อว่าพรุ่งนี้คงจะเริ่มทานอาหารอ่อนๆ ได้ อากาศเย็นช่วยให้เขาลดความกระสับกระส่ายลงได้มาก”

“เป็นข่าวดีมากครับ ขอขอบคุณอย่างสูงในความเมตตาของ
หมอ ขอฝากเขาไว้ในความดูแลด้วยในคืนนี้”

“ตกลง! ว่าแต่อากาศวันนี้เลวมาก ก่อนเที่ยงร้อนจัด
ตกบ่ายฝนกระหน่ำหนัก ฉันเกรงว่าคนของเราอาจไม่สบายได้
อยากจะให้คุณช่วยรับยาไปแจก กินป้องกันเสียก่อนคนละเม็ด
ฉันจะเดินตรวจตราแจกจ่ายเองมันก็ไม่สะดวก เพราะเหนื่อย
เหลือเกิน”

“ประเดี๋ยวผมจะให้คนไปรับยามาครับ”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์แทรกคำพูดมาอีกว่า

“ยังก์ แมน! ถ้าไม่รังเกียจ เราอยากจะเชิญคุณมากิน
อาหารร่วมกับเราด้วย ตามที่คุณสัญญาไว้ คืนนี้เราจะเปิดวอดก้า
แก้หนาว มาดื่มมาคุยกันดีกว่า ผมไม่อยากมีความรู้สึกที่เรา
ต้องถูกฝนทำให้แยกห่างกันออกไปเลย ส่วนเมื่อถึงเวลานอน
คุณจะไปนอนที่ของคุณก็ไม่ว่าอะไร”

รพินทร์เจียบไปครู่ ดร.สแตนลีย์เตือนมาอีกว่า

“ว่ายังไง? ทำไมถึงเจียบไป”

“เดี๋ยวนี้เลยหรือครับ”

“ถ้ามาเดี๋ยวนี้ได้เลยก็ดีขณะนี้เรากำลังดื่มกาแฟกับบรันดี
กันอยู่ โชคดีมากที่เรามีเตาแก๊สขนาดกระเป๋าดัดตัวด้วย พอจะ
อาศัยอุ่นต้มอะไรกันได้ในกระโจมนี้โดยไม่ต้องพึ่งฟืน หรือออก
ไปก่อไฟนอกกระโจม ถ้าคุณมา เราก็จะเริ่มกินอาหารกันเลย
นี่มันก็มีคสันทิแล้ว”

“มาเถิดน่า รพินทร์ ไม่ได้เห็นหน้าคุณแค่ 3-4 ชั่วโมง
คิดถึงเป็นบ้าเลย”

เสียงก็ดังลั่นมาอีกคนหนึ่ง

ในจำนวนของเสียงที่พูดโต้ตอบกึ่งสนทนากับเขานั้น ฝ่ายนายจ้างดูเหมือนจะพูดกับเขาครบคน ยกเว้นคนเดียวที่ไม่ได้ยินเสียงเลย คือแม่ภูเขาน้ำแข็งคริสติน่า ผู้ดูจะมีอะไรต่ออะไรอยู่ในใจชนิดซ่อนเร้นตามปกตินิสัยของหล่อน

อยากจะหยิ่งแข็งอยู่เหมือนกัน รพินทร์ก็ถามไปปนหัวเราะว่า

“แน่ใจหรือครับว่า พวกท่าน ‘ทุกคน’ อยากจะให้ผมไปทานอาหารด้วย”

ในแคมป์ของฝ่ายนายจ้าง วิทยุที่ใช้พูดติดต่อ ใช้เพียงเครื่องเดียว คือในมือของหัวหน้าคณะ ส่วนคนอื่นๆ ที่ร่วมพูดด้วย ใช้วิธีตะโกนเข้ามา ขณะนี้คริสติน่านั่งจิบบรันดีปนกาแฟ รื้อค้นอะไรส่วนตัวในเบ้หลังของหล่อนง่วนอยู่ หล่อนได้ยินเสียงพูดโต้ตอบอย่างถนัดตลอดเวลา ดร.สแตนลีย์ยิ้มพรายดับสวิทช์ลงเสียชั่วคราวก่อนป้องกันไม่ให้เสียงแว่วไปยังวิทยุของรพินทร์ แล้วดีดมือไปทางแม่ผมทอง

“เฮ้! คริส...เสือนั้นดูเหมือนจะถามมาถึงเธอโดยตรง พูดอะไรถึงเขาหน่อยซิ”

คริสติน่าหยุดชะงักมือที่กำลังรื้อค้นอยู่ ดึงวิทยุส่วนตัวขึ้นมาเปิดสวิทช์

“ถ้าลำบาก หรือเป็นการรบกวนเกินไปนัก ก็ไม่ต้องมาก็ได้ค่ะ คุณไฟรวัลย์”

หล่อนพูดไทยชัดเปรี๊ยะ

ดูหล่อนจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ และแง่อนนิต ๆ

เสียงรพิnthร์หัวเราะ

“ถ้างั้น ผมก็ต้องพิสูจน์ให้เห็นว่า ไม่ได้เป็นการ ‘ลำบาก’ หรือว่า ‘รบกวน’ อะไรทั้งสิ้น โอเค! ขอเวลา 2-3 นาที ผมจะไปที่นี่”

“มีเสื้อฝนหรือเปล่า ถ้าไม่มี ฉันจะให้เชิควุธหรือคิธไปรับคุณ ไม่ควรจะได้ตากฝนมา”

หล่อนพูดเสียงนึ่ม

“ไม่ต้องครับ ขอขอบคุณ ผมมีเสื้อฝนเรียบร้อย”

เสียงทางด้านโน้นตัดการติดต่อไปทันที

แม่ผมทองดับสวิตช์วิทยุ ยึดนิคที่มุมปากกับตนเอง เบลหันมาตบไหล่เพื่อนสาวเบา ๆ บอกว่า

“นายคนนั้น ดูเหมือนจะสนใจเธอ มากกว่าพวกเราคนใดทั้งนั้น เพราะฉะนั้นคอยประกบเขาไว้ให้ดี!”

คริสยักไหล่ เบะปากนิคหนึ่ง ใช้แปรงขัดผมสีทองเป็นคลื่นราวกับกลุ่มไหมของหล่อน

“งั้นรี? แต่ฉันไม่แน่ใจหรอกนะ วันที่เขามีอาการค่อนข้างดีกับเราเป็นพิเศษ ก็เพราะเราช่วยชีวิตกะเหรี่ยงคนนั้นไว้หรอก ฉันไม่ชอบแหวตาอันว่างเปล่าไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเขาเสียเลย ดูเหมือนอีเดียทที่ปราศจากความรู้สึกใด ๆ ทั้งปวง แต่ซ่อนความคมลึกอยู่ภายใน หน้าตาย ๆ ยังงั้นแหละ แต่ว่าจาเผ็ดร้อนเสียดแทงเจ็บปวดนัก”

สองสาวพูดกันเองเบา ๆ พรอคพวกไม่ได้ยินแม้แต่เชิดวุธเองซึ่งพยายามจับถ้อยคำตะแคงหูฟังอยู่ แต่ก็จับกระแสความไม่ถนัด หวั่นหน้าคณะสั่งให้ตระเตรียมอาหารทันทีเมื่อยามจำเป็นขึ้นมา โดยแยกกันเป็นเอกเทศเพราะดินฟ้าอากาศบังคับเช่นนี้ ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดก็จะช่วยเหลือตัวเองได้อย่างคล่องแคล่วจากการฝึกมาอย่างดีแล้ว ประกอบกับอุปกรณ์ที่พร้อมพร้อม คำวันนี้ไม่มีพวกลูกหาบหรือพรานพื้นเมืองคนใดเข้ามาทำหน้าที่รับใช้บริการเหมือนเช่นเคย เพราะทุกคนติดฝนอยู่ในที่ของตน

แล้วคริสก็หันไปยิ้มกับหัวหน้าของหล่อนว่า

“ถ้าเขามาถึง อาจารย์อย่าถามอะไรเกี่ยวกับที่เขาหายไปพร้อมกับบุญคำเมื่อบ่ายนี้อีกนะคะ ฉันรู้สึกว่าเขาทำอะไรที่ไม่อยากจะบอกกับเรา”

ดร.สแตนลีย์ก้มหัวลงนิดหนึ่ง คืธก็ถามเพื่อนสาวผู้ร่วมงานว่า

“เธอยังไม่ได้บอกให้เราารู้ละเอียดเลยว่า ขณะที่ตามออกไปพบเขานั้นรพินทร์กับบุญคำทำอะไรอยู่?”

คริสมองหน้าเบลเหมือนจะช่วยให้ออกความเห็น แม่ผมแดงหัวเราะอย่างเปิดเผยตามนิสัย

“ความจริง เธอกับเชิดวุธควรจะทำตามเขาออกไปนะ ไม่น่าจะใช้ฉันสองคนเลย มันทำให้เขารู้สึกว่า ผู้หญิงสองคนในคณะจู้จี้จ้านกับเขามาก เขามองเราด้วยสายตาเช่นนั้นจริงๆ”

“ผู้หญิงจู้จี้จ้าน มันก็ยังไม่น่ารำคาญสำหรับเขาเท่ากับผู้ชายจู้จี้จ้าน”

เชิดวุธบอกมา

“เราพบเขาไม่ห่างออกไปนัก กำลังข้ามฝั่งลำห้วยสวน มาในสภาพปกติธรรมดา แต่ก่อนที่จะเห็นนั้นเขาไปทำอะไรกัน ยังฝั่งลำห้วยตรงข้าม เราไม่รู้ ระยะเวลามันห่างกัน แต่ไม่เกิน 15 นาที นับตั้งแต่เราตามออกจากแคมป์และไปพบเขา”

คริสบอก ยกกาแฟในถ้วยขึ้นจิบ

“ก็อาจไปสำรวจแนวลำห้วยจริงอย่างเขабอกก็ได้ เพราะ เขาเห็นอยู่แล้วว่าฝนมันกำลังจะตก”

หัวหน้าคณะกล่าวอย่างไม่ตั้งใจสงสัยอะไรนัก

“แต่ฉันสงสัยว่า มันน่าจะมีอะไรที่เขาไม่อยากให้เรา รู้ คิดดู เมื่อตอนที่เขาหายไปครั้งแรก หลังการปะทะกับโซลงซ้าง และเราเรียกไปทางวิทยุ เขาขอพูดกับบุญคำ พอบุญคำมาพูด ทั้งสองคนนั้นก็พูดกันในภาษาที่เราฟังไม่รู้เรื่อง ฉันสังเกตตลอด เวลาว่า ภายหลังจากพูดเสร็จ ตาพรานแก่สมุนขวาของเขานั้น ก็เลี้ยวหายไปจากแคมป์ พักใหญ่ทีเดียวจึงกลับมาด้วยกัน แล้ว การที่เราเห็นครั้งล่าสุด รพินทร์ดูเหมือนกำลังนอนพักอยู่ แล้ว ตาพรานเฒ่านั้นก็เข้ามาพูดอะไรด้วย ท่าทางร้อนรน ครูเดียว บุญคำก็หายไปก่อน รพินทร์คว่าเป็นย่องตามออกไปที่หลัง เป้าหมายก็คือไปที่ฝั่งลำห้วยแห่งเดิม นั่นแหละ มันควรจะมีอะไร ลักอย่างที่เขาไม่ต้องการบอกให้เรา”

“อาจเป็นวีแววของโซลงซ้างร้ายนั้นก็ได้อ รพินทร์มีหน้าที่ จะต้องระวังเตรียมพร้อม เพื่อมันจะหวนกลับมาเล่นงานเราคืน นี้”

คือให้เห็น

“ถ้าเกี่ยวกับซ้างโซลงนั้น เรื่องอะไรที่เขาจะต้องปิดบังมี

ล้มล้มกับพวกเราด้วย ขณะที่พบบันกลางทางนั้น ตัวเขาเองก็
ปกติธรรมดาที่สุดก็จริง แต่นั่นรู้สึกว่าจะเห็นอาการของตาเฒ่า
บุญคำไม่สบายใจนัก แต่อาจเป็นอุปทานก็ได้ เอาละ...อย่าไป
พูดอะไรถึงอีกเลย สอบถามพราณลูกน้องคนอื่นๆ ของเขาก็ไม่
ได้ความจริงอะไรทั้งนั้น ทุกคนหุบปากนั่งหน้าตายกันไปหมด
เขาฝึกคนของเขาไว้ดีเหลือเกิน”

“เตี๋ยวลองฟังหางเสียงเขาดูอีกที ว่าคีนี่ก่อนนอนเขา
จะสั่งอะไรพวกเราบ้าง ถ้าเขาไม่พูดอะไรเลย มันก็คงไม่มีอะไร
แต่ถ้าเขาบอกให้เราคอยระวังเตรียมพร้อมละก็ แปลว่าอันตราย
มันอยู่ใกล้ๆ ตัวเรานี่เอง...เฮ้อ! คีนี่บรรยายากมันไม่เข้าท่า
เลย”

หัวหน้าคณะบอกกับทุกคน

ทางด้านรพินทร์ พอดัดการติดต่อกับฝ่ายนาย-
จ้างก็หันไปหยิบเสื้อผบบาง ๆ ขึ้นมาคลุมตัวและศีรษะไว้ จួយ
ไรเฟิลลุกขึ้นยืน สั่งความกับเกิด จัน และเส่ย ให้ไปบอกกับพวก
ลูกหาบ เพื่อให้กินอาหารเย็นกันไปตามมีตามเกิด ตัวเองก้าว
ฝ่าสายฝนที่เริ่มจะซาลงบ้างแล้วตัดตรงบ่ายหน้าจะไปยังกระโจม
พักของนายจ้าง ซึ่งแลเห็นแสงสว่างจากตะเกียงแบตเตอรี่แห่ง
ผ่านผ้าพลาสติกที่ขึงกันเป็นผนังออกมาขณะที่ผ่านเพิงพักของ
พวกลูกหาบ ซึ่งเห็นตาเฒ่าจอมสัปโศกลูกน้องของเขาวิ่งหลบ
หายเข้าไป ก็ป้อนปากเรียก เสียงตาคำขานออกมาอ่อยๆ

“ออกมาสิ บุญคำ!”

“นายอย่าเตะบุญคำนะ”

เสียงอู้อี้ดังออกมาจากกลุ่มที่นั่งสุมกันอยู่เป็นเงาตะคุ่มนั้น
รพินทร์จู้ปากจึกจึก

“เออ! บอกให้ออกมา ไปที่กระโจมพักนายจ้างด้วยกัน”

“นายจะเอาบุญคำไปด้วยทำไม บุญคำไม่ชอบดินเนอร์
กับฝรั่ง”

เขาอดไม่ได้ที่จะต้องหัวเราะออกมาอย่างถอนใจ

“ไม่ต้องไปลำบากดินเนอร์ดินเหน็ดอะไรกับเขาหรอก จะ
ให้ไปเอายาจากเหม่มเบลมาแจกจ่ายให้พวกนี้ เร็วเข้าซิ ตานี
วะ! ชักช้าอยู่ได้”

บุญคำไพล่ออกมาจากกลุ่มนั้น เอาผ้าขาวม้าคลุมหัว ขณะ
นั้นทุกสิ่งทุกอย่างภายในตงเป็นเงาตะคุ่มไปหมด รพินทร์คว้า
ไหล่ของแกได้ก็หิ้วให้เดินไปด้วยกัน

“นายเรียกบุญคำให้ออกมาเปียกฝนด้วยทำไมก็ไม่รู้”
แกบ่นอู้อี้

“นายเองก็จะไปอยู่แล้ว เอามาจากเหม่มเบลมาเองก็ได้
ทำไมถึงต้องให้บุญคำไปด้วย”

“อย่าชี้เกียจนักเลยนะ! ฉันจะให้บุญคำเอายาแจกให้พวก
นี้ก่อน ตัวฉันเองคงจะต้องอยู่คุยกับพวกเขาอีกนาน”

ทั้งสองเดินคุยกันไปเบา ๆ

“นาย...ถามจริงๆเหอะ นายคิดถึงนายหญิงบ้างไหม
เดี๋ยว นี้ หรือว่าพอออกเดินป่ามาแล้วก็ตัดขาดลืมเลย”

รพินทร์ถอนใจยาว

“ฉันก็คิดถึงนายหญิงของบุญคำทุกลมหายใจเข้าออกนั้น

แหละ ยิ่งต้องพลัดพรากจากมาเช่นนี้ก็ยิ่งคิดถึงหนัก แทบจะทำอะไรไม่ถูกอยู่แล้ว ถ้ามทำไม?”

แกมองหน้าเขาอย่างเห็นใจ หัวเราะอยู่แหะ ๆ

“ถ้ายังคิดถึงนายหญิงอยู่ละก็ นายอย่าเห็นว่าเรื่องที่บุญคำ พูดเป็นเรื่องเล่นนา บุญคำเป็นห่วงจริง ๆ”

“พีธ้อ! นี่บุญคำเห็นฉันเป็นอะไรไป”

“ก็เห็นว่านายเป็นผู้ชายนะซี แล้วแหม่มสองคนนั้นก็เป็นผู้หญิง ทั้งสวย ทั้งบ๊ยะ ปามันก็เปลี่ยว จะเดินทางกันนานสักแค่ไหนก็ยังไม่รู้”

“อูวะ! แต่ไหนแต่ไรมา บุญคำเห็นฉันเป็นคนประเภทอยู่ใกล้ผู้หญิงไม่ได้งั้นรี”

“นาย...”

แกยานคาง

“ฟังบุญคำพูดให้ตึนะ นายนะ อาจไม่คิดอะไรหรอก แต่แหม่มสองคนนั้น เชื่อหัวไ้คำเถอะว่า คิดจะมีอะไรกับนายแน่ ๆ แหม่มเบลนะ ไม่เท่าไรหรอก เพราะแกโผงผางเปิดเผย และนิสัยชอบเล่นสนุกเท่านั้น ถึงนายจะหลวมตัวไปบ้างแก้ขัดก็คงไม่กระไรนัก คงไม่มีอะไรยึดเยื้อเป็นปัญหา แต่แหม่มผมทองนั้น นายอย่าเป็นอันขาดนะ ต้องระวังตัวให้มากที่สุด...”

รพินทร์หัวเราะหึ ๆ ตบหลังแกค่อนข้างแรง จนเซคะมำไปสองก้าว ตาพรานเฒ่าอยู่หน้า ครางอู้

“ทำไม แหม่มผมทองเป็นยังงิ ฉันก็เห็นเขาเรียบร้อยวางตัวดีออกจะตายไป”

“นั่นแหละ หงิม ๆ สงวนท่าทีงั้นแหละ น่าคิดนัก บุญคำ

ดูหุตาทำที่แล้ว มือแกเหนือกว่าเหม้มผมแดงเสียอีก สวยกว่า
 เหม้มเบล คล่องกว่า ท่าทางก็น่ารักมากกว่า สงวนท่าก็จริง แต่
 ให้ที่อยู่นัยๆ ออกจะงอนๆ สะบัดสะบิ้งน้อยๆ พองาม บุญคำ
 รู้ว่านายชอบผู้หญิงประเภทนี้แหละ โฉงฉ่างอ้าซ่าอย่างเหม้ม
 เบลนะ บุญคำไม่หวั่นหรือ แล้วบุญคำก็รู้ว่าเหม้มคริสแอบ
 ชอบนายอยู่ ตัวนายเองก็หวั่นเหม้มคริสมากกว่าใครทั้งนั้น ถ้า
 ยังไงละก็ ยกให้นายทหารเชิดวุธแกไปเสียเถอะ แกจ้องเหม้ม
 สองคนนั้นตาเป็นมันมาตั้งแต่อยู่หนองน้ำแห้งแล้ว ลักษณะของ
 เหม้มผมทอง ถ้านายไปยุ่งเข้าเมื่อไหร่ละก็ เรื่องมันไม่จบสิ้น
 ง่าย ๆ หรือก ถึงไม่คิดจะเอานายเป็นผัวจริงๆ ก็น่าจะมีเรื่อง
 ยุ่งยากมาถึงนายหญิงของบุญคำแน่ๆ บุญคำไม่ต้องการให้นาย
 หญิงเจ็บช้ำน้ำใจ”

รพินทร์ยกมะเหงกขึ้นจะเขกหัวสมุนขวา แต่แล้วก็ชะงัก
 หนึ่งเงียบไปในทันที คำพูดของบุญคำไม่ใช่สิ่งที่เขาจะพิจารณา
 ว่าเหลวไหลไปได้เลย จะตลกคะนองทะเลิงโลนสักเพียงไหน
 บุญคำก็เป็นคนฉลาด รู้ทันคน และช่างสังเกตอะไรได้ละ-
 เอียดถึงถ้วนนัก

และแกก็รักเทิดทูนนายหญิงของแกอย่างบริสุทธิ์ใจ

คาริน วราฤทธิ์!...ป่านนี้หล่อนจะทำอะไรอยู่ที่ไหนหนอ
 มะรินนี้แล้วสินะ ที่จะถึงวันเกิดของหล่อน ซึ่งหล่อนหวังอย่าง
 ยิ่งจะได้พบเห็นเขา ณ วันแห่งความสุขนั้นสัญญากันไว้แล้ว แต่
 อนิจจา บัดนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ของหล่อน ห่างไกลออกมาเสีย

แล้วอย่างไม่รู้อนาคตด้วยว่า จะมีโอกาสหวนกลับไปเห็นหน้า
อีกหรือไม่

และถ้าคาริน รู้ว่าเขามีความจำเป็นต้องออกมาปฏิบัติ-
ภารกิจที่หลีกเลี่ยงไม่ได้โดยไม่รู้อนาคตเช่นนี้ หล่อนจะรู้สึกเช่น
ไร?

หัวใจอันแน่วแน่มั่นคงต่อความรักของหล่อน จะ
แตกออกเป็นกี่เสี่ยง?

รพินทร์ ไพรวลย์ น้ำตาซึม...

29

เขาแหวกกระโจมพักของนายจ้างเข้าไปภายใน ซึ่งบัดนี้ก็เป็นผนังไว้มืดดำ ในลักษณะของเดิมที่หรือกระโจม เพื่อป้องกันฝนที่จะสาดเข้ามารอบด้านสว่างพอสมควรด้วยตะเกียงที่ใช้แบบเดอริแห้ง กว้างขวาง และดูอบอุ่นยิ่งขึ้น พื้นแห้งสนิทปูไว้ด้วยผ้าพลาสติกหนาจัดไว้เป็นที่นอนเรียบร้อย มีสัมภาระเฉพาะเท่าที่จำเป็นจะต้องใช้ของฝ่ายนายจ้าง วางเรียงรายไว้ทางด้านหัวนอน

ส่วนพื้นโล่งปลายเท้า เป็นที่สำหรับอุ่นและเตรียมน้ำอาหาร มันเป็นกระโจมพักที่สะดวกสบาย และเพียบพร้อมไปด้วยอุปกรณ์อำนวยความสะดวกสำหรับการพักผ่อนกลางวัน และสภาพของการซึ่งผ้านั้นแบบกระโจมเช่นนี้ ได้ทำขึ้นเป็นครั้งแรกเนื่องจากใช้ป้องกันฝน ผิดไปกว่าทุกคืนในยามพัก

เพราะตามปกติถ้าไม่เผชิญกับฝน ก็จะใช้กรรมวิธีง่ายๆ เพียงแค่ชิงผ้าไว้ด้านบนเพื่อกันน้ำค้างเท่านั้น ส่วนรอบด้านเปิดโล่งหมด จะไม่กันไว้เป็นส่วนสัดประดุจเต็นท์เช่นนี้

เมื่อเขากับบุญคำโผล่เข้าไปเกือบทุกคนหันมาร้องทักทายพร้อมกับยิ้มต้อนรับ

รพินทร์เหลือบแวบแล้วก็รู้สึกอุ่นใจ เมื่อเห็นกะเหรี่ยงสะเอิงผู้บาดเจ็บได้รับสิทธิพิเศษ เข้ามาร่วมอยู่ในกระโจมของคณะนายจ้างด้วย โดยจัดที่ให้นอนสงบอยู่ริมด้านหนึ่ง มีถุงน้ำเกลือแขวนอยู่บนกิ่งไม้ที่ย้ายมาปักไว้ใกล้ๆ ตัว ขณะนี้เป็นถุงที่เปลี่ยนใหม่แล้ว คนเจ็บนอนอย่างสงบนิ่งเหมือนคนหลับตามปกติ มีผ้าห่มสนามผืนกะทัดรัดคลุมจากปลายเท้าจรดอก เห็นจากสภาพก็รู้ได้ว่าการระวังดูแลและเฝ้าระวังกันอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

นายจ้างอเมริกันของเขาทุกคน และเชิดวุธ ขณะนี้อยู่ในชุดเตรียมนอนแล้ว สวมแจ็กเกตชนิดที่ภายในกรูไว้ด้วยสำลีและพื้นนอกเป็นพลาสติกกันน้ำได้

“อ้อ! นี่พรานประจำตัวของฉันก็มาด้วยรี! ดีจริง! ฉันกำลังคิดถึงอยู่ที่เดียวบุญคำ”

พอมองเห็นบุญคำ ติดหลังพรานใหญ่เข้ามาด้วย คริสติน่าก็ยิ้มพราว ร้องทักเสียงกังวานใส

ตาพรานเต่าเอามือลูบหัว หัวร่อแหะ ๆ

“บุญคำจะมาเอายาจากเหม่มเบล ไปแจกพวกนั้นนะ ไม่ได้มาทำไมหรอก”

“กินข้าวด้วยกันซิ!”

คริสร้องชวนใช้ภาษาและสำนวนไทยอย่างถูกต้องดีที่สุดในบุญคำยืนยิ้มแห้งๆ ลั่นหัวอยู่เช่นนั้น รพินทร์ก็แทรกขึ้นทันทีว่า
“ผมให้บุญคำมารับยาจากหมอเบลครับ”

อิสซาเบลหัวเราะเบาๆ ดูเหมือนหล่อนจะเตรียมไว้ให้แล้ว ทั้งหมดบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกเล็กๆ ยื่นส่งให้บุญคำพร้อมกับสั่งความว่า

“เอาไปแจกพวกเราทั้งหมดทุกคน ให้กินเสียคนละเม็ด หลังเวลาอาหารค่ำก่อนนอน กันใช้ไว้มาก่อน”

สมุนขวาจอมเขียนของรพินทร์เอื้อมมือไปรับ ยืนเก้ๆ กังๆ อยู่อีกอึดใจ พอรพินทร์พยักหน้าก็เดินกลับออกไปทันทีโดยไม่ยอมฟังเสียงร้องทักท้วงของกลุ่มนายจ้างที่ช่วยกันร้องเรียกมา หมายถึงจะชวนให้อยู่ร่วมกินอาหารด้วย

พอบุญคำลั่นกายออกไปแล้วพราณใหญ่ก็ถอดเสื้อฝน
บางๆ ของเขาออก เชิดวุธผู้นั่งอยู่ใกล้ที่สุดก็จุดเทียนให้ทรวดตัวลงใกล้ๆ แล้วส่งถ้วยกาแฟร้อนกรุ่นไปให้ เขารับมาประคองไว้ในอุ้งมืออันหนาวเย็น พิมพ์ำขอบคุณ

“จุกละหุก น่าอึดอัดหน้อยนะครับ คีนนี้”

เขาบอกกับทุกคนด้วยน้ำเสียงสุภาพ ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ สำนวญดูสีหน้าของฝ่ายนายจ้างทุกคน เห็นยังร่าเริงเป็นปกติได้อยู่ สแตนลีย์หัวเราะกว้างขวาง คีธสบถสาปแช่งดินฟ้าอากาศ

ขณะที่จัดการสาละวนช่วยเบลในการเปิดเครื่องกระป๋อง เชิดวุธ
ทำหน้าที่ควบคุมเตาแก๊สขนาดเดินทาง ซึ่งมีหม้อน้ำสนามกำลัง
เดือดพลุ่งอยู่ ส่วนแม่ผมทองนั่งชันเขามือทั้งสองประสาน กอด
เข้าไว้ แสงไฟจากตะเกียงबाटเตอรืส่องกระทบตาสีฟ้างาม ซึ่ง
บัดนี้มองนิ่งมาที่เขาภายใต้ม่านขนตายาว

**คืนนี้ดูหล่อนมีเสน่ห์ผุดผาดเกิดแผกตาไปมาก จอม
พรานมองผ่านไปกระทบประกายตาคู่นั้น วูบเดียวก็เผลอไป
เสียยังคนอื่น ๆ**

“ก็เข้าทำดีมาก ว่าแต่พวกคุณเถอะ หลบฝนกันได้พ้น
หรือเปล่า? ฟ้าส่วนใหญ่ของเราเอามากันเป็นที่พักให้ฝ่ายผมเสีย
หมดแล้วนี่”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นปนหัวเราะ

“พวกผมไม่เป็นไรหรอกครับ ทนแดดทนฝนกันได้ดีทั้ง
นั้น เอาแค่มุงหลังคา ไม่ให้ฝนตกลงมาถูกตัวตรง ๆ เท่านั้น
ก็พอแล้ว ละอองมันจะสาดเข้ามาบ้างก็ไม่ใช่ไร ขอให้ฝ่าย
นายจ้างของผมสะดวกเป็นใช้ได้ นี่ก็รู้สึกว่าจะเริ่มซาเม็ดลงแล้ว
ประเดี๋ยวคงหยุด”

“วุธบอกผมเมื่อตะกี้ที่ว่า ฝนมันตกใหญ่เพราะวันนี้เรา
ขัดข้างล้มไปนับสิบตัว มันเกี่ยวอะไรกันด้วยว่า ถ้ายิ่งข้างล้ม
ฝนจะต้องตก”

นายผมทรงลานบินร้องถามมา อย่างเข้าคิที่สี่ของการใช้
ชีวิตร่วมกันในป่า ก็พอจะมองเห็นแล้วว่า คือเป็นคนเปิดเผยไม่
มีเลศนัยอะไรเลย แม้จะดูทะลึ่งดั่งตั้งโอหังบ้าง ก็เนื่องมาจาก
สันดานประจำตัวดั้งเดิม แท้จริงแล้ว นายนี้เป็นคนที่คบง่าย

“ความจริงผมก็ไม่เห็นมันจะเกี่ยวอะไรกันเลย ในป่ามันก็อย่างนี้แหละ เอาแน่อะไรไม่ได้ ประเดี้ยวฝนตกหนัก ประเดี้ยว แดดก็แรง มันเป็นเรื่องของธรรมชาติมากกว่า หอควบคุมการเดินทางของพวกคุณบอกลงมาแล้วไม่ใช่หรือว่า ร่องอากาศกดต่ำมากในพิกัดที่เราปักกันอยู่นี้”

เขาพยายามเลียบเคียงไปถึงการติดต่อกับศูนย์บัญชาการของอเมริกันชุดนี้โดยไม่ให้สงสัย แต่ออกในลักษณะชวนคุย

“มันก็บอกลงมาว่างั้นแหละ เป็นการบอกภายหลังจากที่ฝนมันเทลงหัวเราแล้ว ความจริงน่าจะเตือนให้รู้ก่อนล่วงหน้า ดันเลือกขู่เราลงมาเสียอีก ว่าฝนอาจตกหนักไปทั้งคืนในบริเวณนี้ แนะนำให้เราขึ้นไปนอนกับลิงบนยอดไม้ ถ้าไม่อยากจมน้ำ... ไอ้พวกเวรทะเล! พวกมันสบายอยู่เหนือเมฆ ยัดแถมเป๊นแกลัมคาร์เวีย นอนฟังถ่ายทอดเบสบอลสบายใจเฉิบ มีหน้าซำยังมีหนังโป๊ฉายดู ไอ้พวกเราซิ ต้องมาเดินดงลำบากแทบเลือดตากระเด็นอยู่นี้...ก็อด แดมน์!!”

ประโยคท้ายคือคำราม แหงนมองขึ้นไปบนเพดานที่ขึงกันอยู่พร้อมกับชูกำปั้นหرا

นั่นเท่ากับเป็นการบอกให้ทราบแล้วว่า ศูนย์บัญชาการของคณะเดินทางชุดนี้ เป็นสถานี่ลอยอยู่กลางอากาศแน่นอนจริงตามที่เชิดวุธกระซิบเป็นข้อสงสัยไว้กับเขานั่นเอง คือเพลอตัวเปิดเผยออกมาเอง โดยไม่ได้เจตนา

รพินทร์สบตาเชิดวุธนิดหนึ่ง แล้ววางสีหน้าเป็นปกติธรรมดาที่สุด เหมือนจะไม่สนใจ แต่เป็นไปในรูปชวนคุยมากกว่า

“ก็นับว่าโชคดีมากนะครับ ที่พวกคุณมีหอบังคับการ คอยควบคุมการเดินทางและชี้นำอยู่ทุกระยะ พอจะให้พวกเราสะดวกมากทีเดียว และถ้าติดขัดจำเป็นอย่างไรขึ้นมา ก็พอจะส่งข่าวขอความช่วยเหลือเขาได้ทุกขณะ เรียกว่าเราไม่ถึงกับถูกตัดขาดไปกันอย่างโดดเดี่ยวนัก”

“ไหน ว่ายังไงนะ ‘ชี้นำ’ จั๊นรึ?”

นายพันเอกแห่งยูเอส.อาร์มีแยกเขี้ยว ชะโงกหน้าเข้ามา ร้องเสียงสูงกับเขา แล้วถ่มปากปิด

“ฮึไธ้!...มันมาช่วยชี้นำอะไรเรา? พวกมันบอกได้ไหมละว่า ปี 52 กับระเบิดลูกนั้น เดี่ยวนี้อยู่ที่ไหน ก็ดีแต่คอยรอฟังข่าวรายงานจากพวกเราเท่านั้น ถ้ามันชี้นำได้ พวกเราทั้งหมดรวมทั้งคุณเองด้วย ก็ไม่ต้องมาลำบากเดินป่ากันย่ำแย่อยู่อย่างนี้ ผมว่าผู้ที่ชี้นำได้ดีที่สุด ก็คือตัวคุณเองนั่นแหละ ทุกครั้งที่ผมได้ยินเสียงของพวกมัน ผมอยากจะแข่งให้มันวิ่งมาโหม่งโลกเสียอีกลำหนึ่ง เจ้าสำราญกันนัก ไอ้พวกนี้”

“เป็นเครื่องบินไหนครับ เพดานบินสักเท่าไร?”

รพินทร์ถามหน้าตาเฉย

คิ้วอ้าปาก แต่ยังไม่ทันที่คำใดจะหลุดออกมา หัวหน้าคณะก็แทรกมาทันทีว่า

“เฮ้! คิ้ว แกเมาเสียแล้ว!”

พนักงานวิทยุประจำคณะชะงักกึก เหมือนจะเริ่มรู้สึกตัว และขณะนั้นเอง คริสติน่าก็ชิงตัดบทมาอีกคนหนึ่งว่า

“เริ่มกินอาหารกันได้แล้ว...เรากินกันพลาจ คุณกันพลาจก็ได้”

หล่อนขยับตัวลุกขึ้น ช่วยชนเครื่องกระป๋องที่เปิดแล้วเข้ามาวาง แล้วโบกมือให้พรรคพวกทุกคนนั่งล้อมวงเข้ามา ตนเองมีแก้วพลาสติกถืออยู่ในมือแก้วหนึ่ง ยื่นส่งให้รพินทร์ ยิ้มให้นิดหนึ่ง

“ฟอร์ ยู”

หล่อนบอก ตะแคงหน้า เลิกคิ้วโก่งเรียวข้างหนึ่งขึ้นนิด ๆ

“ผมมีแล้วครับ กาแฟ”

พรานใหญ่บอกชงถ้วยกาแฟที่เชิดวุธส่งให้แต่แรกให้หล่อนดู แต่คริสคงยื่นให้เช่นนั้น

“ไม่ใช่กาแฟหรอก อากาศเย็นขึ้นมาก ฉันคิดว่ามันคงจะช่วยคุณได้มากที่สุดทีเดียว”

“อะไรครับ?”

“อเมริกัน ว้อดก้า”

“อ้อ!...ขอบคุณ...”

เขารับมาดม ทำจมูกฟุดฟิด

“แต่ผมรู้สึกว่าจะชอบขนานแท้ดั้งเดิมของรัสเซียมากกว่า”

“ขอโทษ ขณะนี้คุณอยู่ในกลุ่มของอเมริกันค่ะ ไม่ใช่กลุ่มของรัสเซีย ประวัติของคุณครั้งหนึ่ง คุณก็เคยเรียนอยู่ในสหรัฐ ไม่ใช่หรือ ก่อนจะไปเรียนในเยอรมัน และไม่เคยปรากฏว่าคุณไปเกี่ยวข้องกับอะไรกับโซเวียตในทุก ๆ ด้าน เพราะฉะนั้น คุณควรจะไปร่ำสหรัฐไม่ใช่โซเวียต”

รพินทร์ ไพรวลย์ เลิกคิ้วขึ้นบ้าง ยิ้มนิด ๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก

“ผมไม่ไปฯ ใครสักฝ่ายเดียว แต่มีชาตินิยมของผมเอง คือความเป็นไทย ถึงแม้ว่าจะเป็นชาติเล็กนิดเดียว และด้อยพัฒนาอย่างพวกคุณรู้สึกก็ตาม และให้ตายเถอะ! ถ้าผมไม่เกรงว่าจะขัดความประสงค์ของคุณพ่อละก็ จ้างให้ผมก็ไม่ไปเรียนที่ประเทศของคุณหรือประเทศไหนๆ ทั้งสิ้น อยากจะร่ำเรียนศึกษาอยู่แค่เมืองไทยนี้เท่านั้น และถึงแม้จะเรียนมาแล้ว ก็ไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา ในเมื่อตัวผมเองก็ต้องมาเป็นพรานป่าอยู่กับสิงสาราสัตว์อย่างทุกวันนี้ ผมเป็นนักธรรมชาตินิยม ไม่ใช่วัตถุนิยม”

เบลหัวเราะออกระเพื่อม โบกมือ ร้องมาว่า

“เฮ้! ยูสองคนนี้นะ ถ้าวันไหนไม่ได้ประคาร์มกัน วันนั้นเราเห็นจะค้นพบซากของปี 52 ลำนั้นกระมัง ทำไมถึงชอบทะเลาะกันนักนะ”

เชิดวุธบอกมาทันทีว่า

“ฟังยังงี้ ว่าสองคนนี้ทะเลาะกัน ก็ผมเห็นเขาคุยกันออกดีที่สุด ใช้ไหม คริส รพินทร์?”

รพินทร์ วางหน้าตาย พุดเบาเรียบ

“ก็นั่นนะสิครับ ผมยังไม่รู้สึกเลยสักนิดว่า ผมทะเลาะหรือมีข้อขัดแย้งอะไรกับมิสกรูบิล ส่วนเธอเองก็มีความอารีและกรุณาต่อผมมาก ถึงหมอบเบลก็เหมือนกัน ขนาดตอนบ่ายนี้ฝนกำลังตก เห็นผมหายออกไปจากแคมป์ ก็ยังอุตส่าห์ออกไปตาม!”

คริสเม้มปาก ปราชัยหางตาดูเขาอย่างเท่าทันในความหมายของท้ายประโยค แต่ไม่กล่าวอะไรอีก เบลคงหัวเราะ

อย่างสนุกอยู่ตามเดิม สแตนลีย์เตือนให้ทุกคนลงมือร่วมวงอาหารและสนทนากันไปพลางอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง ซึ่งทวีเพิ่มขึ้นทุกขณะ นับวันเวลาที่ผ่านไป

ฝนขาดเม็ดไปแล้ว เมื่อทุกคนกินอาหารเสร็จ และ
 สิบบุหรี่ปริมาณดี หรือกาแฟ สแตนลีย์เดินไปที่สัมภาระส่วนตัว
 รื้ออะไรอยู่ครู่ ก็ยื่นส่งซิการ์ขนาดเล็กห่อหนึ่ง ประมาณ 10 ตัว
 ให้มัคคุเทศก์นำทาง แล้วหย่อนตัวลงไถ่ๆ เอามือโอบไหล่ไว้
 อย่างสนิท บอกเบาๆ

“คืนนี้พวกคุณคงก่อไฟไม่ได้กระมัง ป่าทั้งป่านั้นเปียกชุ่ม
 ไปหมด”

“ผมคิดว่าถ้าฝนหยุดสนิทจริงๆ และไม่ตกซ้ำลงมาอีก
 ก็พอจะก่อได้บ้างครับ แม้จะลำบากสักหน่อย โปรดอย่าห่วง
 เป็นหน้าที่ของฝ่ายผมเอง”

“จะปลอดภัยเพียงพอไหม สมมุติว่าเราไม่สามารถจะก่อ
 กองไฟได้ ในป่าลึกที่เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายแบบนี้”

คิธถามอย่างเป็นห่วง

“ตามปกติแล้ว ลำพังพวกผม การจะก่อไฟหรือไม่ก่อ
 มันก็มีค่าเท่ากัน การก่อไฟนั้นเพียงแค่อาศัยไอร้อน และในด้าน
 จิตวิทยาแล้ว ก็เพียงแค่เอากลิ่นควันไฟกับแสงสว่างเป็นเพื่อน
 เท่านั้น แต่ถ้าหากสัตว์ร้ายที่มีสันดานร้ายจริงๆ และจ้องจะ
 เล่นงานเรา กองไฟก็ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย วิธีจะนอนป่า
 ให้ปลอดภัย มันอยู่กับการฝึกนอนให้หิวและมีสัญชาตญาณรับ

รู้ในรหัสต่างๆ ที่จะมีมาถึง เราสามารถจะตื่นขึ้นแก้ไขรับมือได้ทันที ซึ่งคุณสมบัติเช่นนี้มันอยู่ที่ความเคยชิน พวกคุณเองคงจะผ่านหลักสูตรการรบในป่า หรือการรบแบบกองโจรมาแล้ว ซึ่งนั่นยิ่งแล้วใหญ่ ไม่ว่าเวลากินหรือเวลานอนจะก่อไฟให้เห็นเปลวแสงหรือคว้นไฟไม่ได้เลย เพราะเท่ากับเป็นการบอกเป้าหมายกับข้าศึก”

“ก็เคยบอกแล้วยังไงว่า ข้าศึกที่เป็นมนุษย์สองขาด้วยกันนะ เราว่ามันจะมาเหลียมไหน คูไหน และพอจะรับมือกับมันได้ แต่เสือ ช้าง หรือสัตว์ร้ายในป่า เราไม่เคยชำนาญมาก่อน โดนกองทัพช้างบุกเข้าล้อมเจียบ แล้วเปิดฉากโจมตีกะทันหัน เมื่อบ่ายนี้เราก็แทบแย่แล้ว”

นายผมทรงลานบินบ่นอื้อ ท้าทางจะแหงๆ เข็ดๆ ต่อเหตุการณ์อยู่ เพราะไม่เคยผ่านพบมาก่อน รพินทร์หัวเราะ แทะชิการ์ที่ดร.สแตนลีย์ส่งให้ หยิบขึ้นมาคาบมวนหนึ่ง เชิดวุธสะบัดชิปโป้ จ่อไฟไปให้

“มันก็คล้ายๆ กันนั่นแหละครับ คือมันจะย่องเจียบเข้ามาใกล้ที่สุดเสียก่อน โดยพยายามไม่เกิดเสียงใดๆ ขึ้นเลย แล้วก็จู่โจมถึงตัว กองไฟไม่ทำให้มันเกิดความเกรงกลัวอะไรหรอก ถ้าหากมันมีเจตนาจะมุ่งร้ายจริงอย่างที่ผมกล่าวแล้ว แต่ถ้าเป็นสัตว์อื่นๆ ที่ไม่ได้มีเจตนาร้ายถึงเพียงนั้น พอกะสากับคว้นไฟก็จะเลียงหลบไปทางอื่นเสีย ไม่แผ้วพานเข้ามาใกล้ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เกิดความสนใจของฝ่ายพวกคุณ ที่คิดว่ากองไฟจะทำให้สบายใจขึ้น ผมก็จะก่อไว้ให้หลังเต็นท์ที่ปักนี้สักกองหนึ่ง”

เชิดวุธชะงักตัวไปทางด้านหัวนอน แล้วเลิกผ้าที่ซึงกัน เป็นผนังอยู่ชั้นเล็กน้อย มองฝ่าความมืดออกไปยังราวป่าอัน ทึบทะมึนด้านนั้น พร้อมกับห่อไหล่ลง การวางตัวของกลุ่ม นายจ้างคีนี่ เป็นตำแหน่งที่หันศีรษะออกราวป่า และไม่ได้มี พวกลูกหาบหรือพรานพื้นเมืองของรพินทร์มานอนดักกันไว้ผิด ไปกว่าทุกคืน ถ้าหากอะไรมันไพล่ออกมาจากป่าก็จะถึงตัวทันที เพียงแค่ผ้าพลาสติกบาง ๆ ซึงกันไว้เท่านั้น

นายทหารหนุ่ม เอาไฟฉายส่องกราดออกไป ก็เห็นกอ ไม้ขนาดใหญ่หนาทึบ กันขวางไว้เป็นกำแพง ซึ่งห่างออกไป ประมาณสัก 15 เมตรก็จริง แต่ก็มีทางด้านเล็ก ๆ ซอกซอน ออกมาจากความทึบของป่าเป็นหนทางให้สัญญาณมาถึงได้โดย ไม่ยาก ขณะนั้นฝนหยุดสนิท แต่น้ำจากกิ่งใบไม้ที่ยังค้างอยู่ หยดลงกระทบพื้นอยู่ทั่วไป และเสียงน้ำในลำห้วยไหลครางอู๋ ได้ยินมาอย่างถนัด เขากราดไฟฉายสำรวจไปรอบ ๆ เมื่อตอน กลางวัน มันก็ดูเป็นธรรมดาที่สุด แต่พอมืดสนิทลงแล้วเช่น นี้ สภาพของมันวังเวงลึกลับน่าสะพรึงกลัวที่สุด

“ก็ดีครับ คุณรพินทร์ ถ้ายังงั้นละก็ให้ลูกน้องคุณมาช่วย ก่อไฟไว้ให้เราทางด้านนี้สักกองเถอะ เพราะคูมันเว้งว่างยังงั้ พิกุล ที่นอนของพวกผมคีนี่หันหัวออกป่า ไม่มีลูกน้องคนไหน ของคุณมาดักกันไว้เลย ผมเองเคยนอนป่ามากี่มากพอควร แต่ คราวไหน ๆ มันก็ดูไม่น่าชนหัวลูกเท่ากับมากับคุณครั้งนี้เลย”

เชิดวุธบอก พร้อมกับยิ้มแหย ๆ รพินทร์หัวเราะ

“ผมว่ามันมาจากความรู้สึกของคุณเองแหละครับ สาเหตุ

ก็คือเหตุการณ์เมื่อตอนบ่ายนี้ ความจริงป่าที่ไหนๆ ซึ่งเราจะ
คืบหน้ากันไป มันก็มีสภาพเหมือนๆ กันอย่างนี้แหละ สมมุติ
ว่า คุณก่อไฟไว้ทางด้านศีรษะ แล้วถ้าคุณหันไปสำรวจทางด้าน
ข้าง ไม่ว่าจะซ้ายหรือขวา คุณก็จะมีความรู้สึกขึ้นมาอีก เพราะ
ทางด้านซ้ายและขวามันก็ล้วนเป็นบริเวณที่เปล่าเปลี่ยวนาระแวง
ว่าภัยมันอาจจะมาถึงได้เมื่อไหร่เช่นกัน และในการนอนรวม
กลุ่มกันเป็นจำนวนมากก็เหมือนกันอย่างนี้กว่าคนนอนตรงกลาง
จะปลอดภัยกว่าคนนอนริมนอกเสมอไป ทุกคนมีโอกาสเสี่ยง
ได้เท่าๆ กันทั้งนั้น แม้ว่าจะถูกล้อมเป็นไขแดงไว้ใจกลาง เคย
ปรากฏอยู่บ่อยๆ เสือที่ย่องมาในเวลากลางคืน กระโดดเข้า
ตะครุบคนนอนตรงกลางคาบไป หรือมิฉะนั้น ก็พุ่งเข้าเล่นงาน
คนที่นั่งอยู่ใกล้กองไฟที่สุด ส่วนคนที่อยู่ริมอยู่ห่างเปลี่ยวออกไป
ไป กลับไม่เป็นอะไร มันสุดแต่โชคหรือเคราะห์ของแต่ละคนไป
เอาแน่ไม่ได้ ก็แค่ช่วยได้ในด้านจิตวิทยาเท่านั้น ว่าถ้าเราอยู่ตรง
กลาง โดยมีคนอื่นๆ หรือกองไฟล้อมรอบอยู่รอบด้านแล้วเรา
ควรจะปลอดภัย ถ้าคุณไม่รู้สึกลัวหวาดเสียวอย่างเดียว ทำใจทำ
ความรู้สึกให้เป็นกันเองกับมัน ปาต่อให้ดูร้ายสักขนาดไหน คุณ
ก็เอาชนะมันได้ เชื่อผมเถอะ ผมหรือพวกผม ถ้ามากันตาม
ลำพังก็นอนขวางกันกลางด้านเสือหรือด้านข้างกันเลย ไฟก็
ไม่เคยต้องก่อให้เกิดเสียเวลา เว้นแต่จะหุงต้มอะไรเท่านั้น กระสอบ
ป่านผืนหนึ่งรองนอนอีกผืนหนึ่งห่มตัวแค่นั้นเอง สบายมาก”

นายพันตรีหนุ่มกระตือรือร้นน้ำลายลงคอฝืดๆ ทำหน้าพิกล
สแตนลีย์ กับคีธเป่าลมออกจากปาก คริสหนึ่งไปนาน แล้วอดรน
ทนอยู่ไม่ได้ก็ถามมาว่า

“คุณชื่ออะไร?”

“ชื่อแรก รพินทร์ ครับ ชื่อหลัง ไพรวลย์”

“อ้อ! แล้วพวกเราทั้งหมดนี่...”

หล่อนชี้วนไปยังคณะทุกคน

“มีทั้งชื่อแรก และชื่อหลังเหมือนคุณงั้นรึ จะได้ทำตัว
หรือมีความรู้สึกอย่างคุณได้ คุณขับเครื่องบินเป็นไหม?”

“ไม่เคยเรียนเป็นนักบิน”

“เชิดวุธบินได้ คีธก็บินได้ ถ้าคุณอยู่ในเครื่องบินกับเขา
ทั้งสองคนละก็ คุณจะมีความรู้สึกกว่า เครื่องกลไกคันบังคับใน
การบินนะ มันมีดมนไปหมดสำหรับคุณ และต่อให้ทั้งสองคนนี้
บอกคุณว่า คันนี้จะบังคับเครื่องให้ไปทางด้านนั้นด้านนี้ แล้ว
จู่ๆ ทั้ง คีธ กับเชิดวุธ ก็นั่งเฉยเสียไม่ทำอะไรเลย ปล่อยให้คุณ
รับผิดชอบกับเครื่องบินลำนั้นคนเดียวโดยบอกคุณว่า สบายมาก
คันบังคับมันก็อยู่ใกล้ๆ ตรงหน้าของคุณนั่นแหละ สอนให้แล้ว
นี่ คุณจะรู้สึกยังไงบ้าง”

รพินทร์อมยิ้ม

“ผมก็คงสาปแช่ง ทั้งคุณเชิดวุธและเคอเนลคีธให้ตกลง
นรก ก่อนที่ผมเองจะเอาเครื่องบินลำนั้นลงมาไหม่งโลกนะซิ”

“แล้วคิดบ้างไหม ว่าเชิดวุธเขาจะไม่สาปแช่งคุณให้ลง
นรก เมื่อคุณอธิบายกับเขาอย่างเมื่อตะกี้เนี่ย โดยเอาความรู้ความ
ชำนาญของคุณเองไปยึดเยียดลงในความรู้สึกของเขา เพื่อที่จะ
ให้เขามีความรู้สึกได้เหมือนคุณ”

“ถึงว่าซินะ”

พรานใหญ่เอามือเกาปลายคาง อมยิ้มอยู่เช่นนั้น คริสกล่าวต่อมาโดยเร็ว

“ถึงเมื่อตอนสายนี้ก็เหมือนกัน ตอนที่กะเหรี่ยงคนนั้นถูกกระต๊องเหยียบไล่ไหล ฉันเห็นคุณหน้าซีดเหลืองสองนิ้ว ไม่มีปัญญาจะทำอะไรได้เลย ตกใจไปหมด กลัวเจ้านั้นจะตาย แต่พอเบลมาถึง เบลจับไส้ยัดเข้าไปในท้องแล้ว เย็บแผลให้หน้าตาเฉย คุณก็ได้แต่ยืนกะพริบตาปริบๆ ดู ทำอะไรเป็นบ้างจะเกี่ยวกับวิชาแพทย์?”

รพินทร์ยกมือทั้งสองขึ้นชูระดับไหล่

“เซอร์เรนเดอร์!...ยอมแพ้ครับ!”

“โหะโห! ฟังสองคนนี้พูดกันแล้ว เป็นการย่อยอาหารได้ดีมาก!”

สแตนลีย์หัวเราะดังลั่นเต็นท์ ส่วนเบลคิกๆ อยู่ในลำคอชอบอกชอบใจ

“ไฟรวัลย์ ขอให้คุณรู้ตัวไว้เถิดว่า คุณพบกับคู่ปรับที่ฝึปากไม่ได้ย่อยไปกว่าคุณเลย”

“อ้อ! ผมรู้ตั้งแต่แรกพบแล้วครับ ว่าสภาพสตรีผมสีทองผู้นี้ เหน็บมิดโกนไว้ที่ดวงตา และริมฝีปากของเธอ”

เบลยิ้มพรวน เอามือโอบหลังเพื่อนสาว บอกเสียงมีเลศนัยมาว่า

“แต่หัวใจเขาขังเต็มด้วยน้ำผึ้งแสนหวานนะ แล้วก็อ่อนนุ่ม บอบบางราวกับขนนก”

คริสสลดแขนแม่เพื่อนผมแดงผู้เปิดเผยออก ร้องเบาๆ ว่า
“บ้า!”

รพินทร์ทำหน้าตื่น หันมากระซิบถามเชิดวุธว่า

“จริงหรือครับ?”

“ต้องลองเปิดดู”

เชิดวุธกระซิบตอบหน้าตาเฉย

“เปิดอะไรครับ?”

“ก็ตำแหน่งที่ตั้งหัวใจนะซิ!”

เบลมองตาเขม็งมายังทั้งสอง แล้วว่า

“ซุบซิบอะไร สองคนนั้น?”

นายทหารหนุ่มจากทัพบกไทยซ่อนยิ้ม ปฏิเสธหน้าตาเฉย

“เปล่า...บอกรพินทร์ว่า ถ้าการก่อไฟคืบนี้ทำได้ยาก เรา
มีแก๊สก่อนเป็นเชื้อเพลิงติดมาด้วย คงจะช่วยให้ติดไฟได้สะดวก
ขึ้น”

“ดูคุณกังวลเรื่องกองไฟสำหรับคืบนี้เหลือเกินนะ และจะ
สร้างเรื่องยุ่งยากให้รพินทร์เขาเกินไป ฉันทว่า ถ้ายังไงแล้ว เรา
นอนกันโดยไม่ต้องมีกองไฟสักคืบก็ได้”

คริสติงเชิดวุธ แต่รพินทร์รีบบอกว่า

“ไม่เป็นไร ไม่ยุ่งยากอะไรสำหรับผมหรอก ดีเหมือนกัน
คืบนี้คงหนาวมาก กองไฟหลังเต็นท์จะช่วยให้อุ่นขึ้น อะไรที่ไม่
เหลือบ่ากว่าแรงผมก็ยินดีรับใช้พวกท่านทุกคนเสมอ”

สแตนลีย์ยิ้มอย่างพึงพอใจ ในท่าทีของมัคคุเทศก์
นำทางที่เปลี่ยนไปในทางดีขึ้นกว่าวันแรก ๆ ที่เริ่มเดินทางมาด้วย
กัน ลักษณะของการคบหาวิสาสะ แสดงออกในรูปถ้อยที่ถ้อย
อาศัย ไม่ถือเหลี่ยมถือคูกุมเชิงกันเช่นเมื่อตอนแรกพบ

เขาจะต้องดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อให้รพินทร์ไพรวัลย์มีความสนิทใจกับพวกเขาให้ได้ เพราะอนาคตของการเดินทาง มันฝากไว้ในกำมือของบุรุษผู้นี้เพียงคนเดียวเท่านั้น และเมื่อมีความใกล้ชิดรู้กันลึกซึ้งมากขึ้น อเมริกันอาวูโสก็ยอมรับกับตนเองว่า...เขามีความเลื่อมใสยอมรับนับถือสุภาพบุรุษไพรวัลย์อย่างจริงใจเพิ่มขึ้นทุกขณะ และเริ่มจะชอบพอเป็นการส่วนตัวอย่างประหลาด

“คุณรพินทร์ ผมอยากจะบอกคุณว่า ถ้าคุณขาดเหลืออะไร หรือต้องการจะให้เราร่วมมือกับคุณในด้านไหนบ้าง ก็โปรดบอก ไม่ต้องเกรงใจ คิดเสียว่าเราเป็นเพื่อนร่วมตายกับคุณ”

“ขอบคุณครับ ด็อกเตอร์สแตนลีย์”

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับสุขภาพของตัวเอง...”

เบลกล่าวในขณะที่เป่าควันบุหรี่ แล้วสลับมมายามองเขาด้วยสายตาขี้เล่นโดยไม่ซ่อนเร้นปิดบัง

“เรารู้ว่าคุณมีจุดอ่อนในด้านมาลาเรียเรื้อรัง ถ้าเห็นท่าไม่ดียังงรีบบอกทันที อาการจับสั่นของคุณเท่าที่สืบทราบได้จากลูกน้องของคุณ เวลาเกิดขึ้นมันรุนแรงมาก ขนาดทำอะไรไม่ได้เลย และไม่มีสติ ฉะนั้นไม่ต้องการให้คุณเกิดอาการเช่นนั้นขึ้น ก่อนที่จะสั่กติดกันไว้ทัน”

พรานใหญ่ฝืนหัวเราะะ ลูบฝ่ามืออันเย็นเฉียบเข้าหากัน แล้วป้องเอาปากเป่าลมอุ่นลงไปอังอังมือทั้งสอง

“ผมพยายามจะไม่ให้เป็นภาระของหมอเบล...เกี่ยวกับเรื่องนี้ ธรรมชาติในตัวผมมันเคยชินเสียแล้ว บทมันจะจับสั่น

ขึ้นมา มันก็จับ บทมันจะหาย มันก็หายเอง และไม่เกิดขึ้นบ่อยนักหรอก”

“มาลาเรีย ไม่ใช่ ‘ธรรมชาติ’ แต่มันเป็นเรื่องของโรค-
พยาธิ ซึ่งคนผ่านความเจริญมาแล้วอย่างคุณ ไม่น่าจะปล่อยให้
มันเกิดขึ้นแก่ตัว และเกาะกินเรื้อรังมาจนกระทั่งทุกวันนี้เลย...
พอบอกได้ไหม จากประสบการณ์ของคุณเอง มันมักจะเกิดขึ้น
ในภาวะสิ่งแวดล้อมอย่างไรบ้าง เป็นต้นว่าเวลาไหนของวันหรือ
ว่า ในอากาศอย่างไรเช่นตอนกลางคืน หนาวจัด ฝนตก อากาศ
ชื้น?”

รพินทร์ยกไหล่หัวเราะเลี่ยนๆ อยู่เช่นนั้น

“เอาแน่ไม่ได้หรอกครับ หมอ ส่วนมากถ้ามันจะเกิดขึ้น ก็มักจะเป็นเวลาหลังเที่ยงไปแล้ว ไม่เลือกภาวะของอากาศ ไม่จำเป็นจะต้องมีอากาศเย็นขึ้น หรือว่าหนาวหรือ บางที กลางแดดร้อนเปรี้ยงๆ ก็จับสั่นได้เหมือนกัน”

“เป็นมานานสักเท่าไรแล้ว?”

คำถามขึ้นบ้างด้วยอาการแสดงความห่วงใย

“10 ปี หรืออาจกว่านั้นเล็กน้อย ผมจำไม่ได้แล้ว”

“เคยเข้าโรงพยาบาลบ้างไหม?”

“ถ้าเกี่ยวกับเรื่องมาลาเรียโดยตรง ไม่เคย”

เขาคั้มว้อดก้าจากถั่วยที่คริสส่งมาให้แต่แรกจนหมดแล้ว
ลูกขึ้นยืนช้าๆ เป็นการตัดบท ไม่ให้ฝ่ายนายจ้างสอบประวัติ
ส่วนตัวอะไรอีกต่อไป บอกเรียบๆ ว่า

“ผมจะไปจัดการก่อไฟให้ครับ สำหรับคืนนี้มีข้อเสนอแนะว่า ไม่ควรเปิดตะเกียงไว้ในแคมป์นี้ตลอดทั้งคืน มันจะเปลือง

แบตเตอรี่โดยเปล่าประโยชน์ สงวนไว้ใช้ยามจำเป็นดีกว่า แล้ว
ก็เวลานอนโปรดมีไฟฉายไว้ใกล้มือด้วย”

ว่าแล้วก็ทำท่าจะก้าวออกไปจากเตียงอย่างง่าย ๆ แต่
เสียงคิธร้องทักมาว่า

“เดี๋ยว! บอกหน่อยซิ คีนี่เตรียมพร้อมลั๊กกีเปอร์เซ็นต์?”

พรวนใหญ่ชะงักอยู่หน้าประตูเตียงหันหน้ามามองผู้ถาม
และทุกคนที่รวมกลุ่มกันอยู่

“ไม่ว่าคีนี่หรือคีนไหน์ ไม่ว่าที่นี้หรือที่ไหนนับตั้งแต่ออก
จากหนองน้ำแห่งนี้มา ควรจะเตรียมพร้อม 100 เปอร์เซ็นต์
เมื่อก่อนจะเข้านอน...ราตรีสวัสดิ์ครับ!”

แล้วก็ผลุบหายออกไปอย่างเงียบ ๆ

ภายในเตียงของคณะนายจ้างทั้ง 5 คน มองหน้ากัน
เองอยู่ไปมา ระหว่างที่ยังนั่งกันอยู่ นั่น ต่างได้ยินเสียงรพินทร์
ตะโกนเรียกคนของเขาอยู่ด้านนอก และมีเสียงของการเคลื่อนไหว
ไหวหลายคนจากบริเวณที่สุขหัวแยกย้ายกันอยู่รอบด้าน พวก
นั้นกำลังเตรียมขนฟืนมาก่อไฟ

“ก่อนหน้านี้เราอาจพิจารณาว่าเขาพูดเพื่อเป็นการขู่ขวัญหรือ
ทดสอบพลังใจของพวกเรา แต่เดี๋ยวนี้นี้เราจะเข้าใจอย่างนั้นไม่
ได้อีกแล้ว...”

ดร.สแตนลีย์พูดกับทุกคน

“เพราะฉะนั้น ก่อนประจำที่นอนตรวจสอบไฟฉายและ

ป็นให้พร้อม โดยเฉพาะคือ อย่าดื่มให้มากนัก แกม้นชอบเมา และหลับไม่รู้เรื่องเสมอ”

“มีอะไรก็ปลุกก็แล้วกัน”

ลาร์รี่ คือ พุดง่าย ๆ คว้าบรันตีกรอกใส่ปากตามนิสัย เคยชินแล้วหันเข้าหาเครื่องรับวิทยุ เตรียมติดต่อรายงานข่าวเป็น ครั้งสุดท้ายก่อนนอนคืนนี้ ในระหว่างที่คนอื่น ๆ เริ่มจัดเตรียม ที่นอนของตน เบลเข้าไปตรวจดูอาการของคนเจ็บ และสอบ อัตราการหยุดของน้ำเกลืออีกครั้ง แล้วยี้ดที่นอนด้านที่ชิดกับ กะเหรียงผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายสุด

เชิดวุธหมายตาและท่ายตำแหน่งการนอนของแม่ผมแดง ไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว จึงเอาสัมภาระส่วนตัวและปิ่นของเขาไว้ วางจองไว้ใกล้ ๆ ก่อน เพื่อฉวยโอกาสนอนใกล้ คือมันแต่ติดต่อ วิทยุอยู่ และไม่ทันเฉลียวคิดหรือสนใจอะไรมาก่อน ตำแหน่ง นอนจึงกลายเป็นคนถัดไป ซึ่งก็ไม่ได้มีท่าที่เกียจงอนอะไร

คริสติน่ายังอยู่ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอน หลังพิงกับเบ้ มือง่วนอยู่กับการประกอบเอ็ม 16 ของหล่อนที่ถอดเป็นชิ้นส่วน ขำระล้างเอาไว้ เพื่อให้คืนสู่สภาพที่จะใช้งานได้

ที่นอนของหล่อนใกล้กับคือ ขนาบด้านริมขวาสุดด้วย หัวหน้าคณะ

พอแม่ผมทองเอาลูกเลื่อนเข้าโครงปิ่นเสร็จ และทดลอง ปฏิบัติการของกลไกอีกครั้ง ก่อนจะเสียบแม็กกาซีนเข้าไป ดร. สแตนลีย์ก็โยนอะไรชนิดหนึ่งลงมาที่ตัก พร้อมกับสั่งว่า

“เอานี้ไปให้รพินทร์ที มันจะช่วยให้เขาก่อไฟติดง่ายเข้า โดยไม่เปลืองเวลานัก”

หล่อนวางปืน หยิบก้อนแก๊สสำเร็จรูป มีลักษณะมอง ผาดๆ เหมือนก้อนการบูร ซึ่งห่อรวมกันอยู่ด้วยพลาสติกใส ประมาณ 5-6 ชิ้นขึ้นมา แล้วเหลือบมองหน้าหัวหน้างาน

“ให้วุธ หรือคือเอาไปให้เขาไม่ดีกว่าหรือคะอาจารย์?”

“เธอนั่นแหละดีแล้ว”

สแตนลีย์กระซิบต่ำ

“มันจะผิดปกติ เป็นที่สังเกตไหวทันของเขานะคะ เมื่อตอนที่ฉันกับเบลออกไปตามเขาเมื่อบ่ายนี้ เขาก็รู้สึกรว่าจะไหว ตัวอยู่ข้างเหมือนกัน ฉันไม่ต้องการให้เขาเห็นว่ามันเป็นเจตนาของเราเกินไป และมันจะทำให้เขาระวังตัวหนักยิ่งขึ้น”

หัวหน้าหน่วยงานจอร์มฟีปากเข้ามาชิดหูลูกน้องสาวคนสวย พร้อมกับโอบแขนตบเบาๆ ที่ตะโพก

“ไม่มีผู้ชายคนไหนในโลกนี้รังเกียจผู้หญิงสวยหรอก ต่อให้เขามั่นคง ชี้อตรง ต่อผู้หญิงคนหนึ่งอยู่แล้วสักเพียงไหนก็ตาม ทำให้เขามีจิตผูกพันใกล้ชิดกับเธอมากเท่าไร งานของเราจะได้ผลยิ่งขึ้นเท่านั้น”

“ทำไมต้องเป็นฉัน ทำไมไม่เป็นเบล?”

“คนใดคนหนึ่ง ก็ได้ทั้งสิ้น แต่ฉันรู้สึกว่า บุคลิกของเธอ จะทำให้เขาสนใจได้มากกว่า ไป! นี่มันเป็นงานสำคัญอีกชิ้นหนึ่งของเรา”

แล้วหัวหน้างานก็ขยิบตาให้

พื้นที่ซึ่งวางแคมป์โซคคืออยู่ข้างที่เป็นบริเวณดินลูกรัง และตำแหน่งสูงโดยน้ำไม่ขัง ดังนั้นสภาพของพื้นจึงเพียงเปียก ชุ่ม แต่ไม่ถึงกับแฉะเป็นโคลน รพินทร์ระดมคนของเขา กลุ่ม หนึ่ง ประมาณ 7-8 คน ช่วยกันขนฟืนซึ่งตระเตรียมกันไว้ก่อน แล้วตั้งแต่ตอนกลางวัน แต่บัดนี้ถูกฝนเปียกชื้นเข้ามากองไว้ ทางด้านหลังของกระโจมพักนายจ้าง กำหนดที่ก่อไฟให้ห่างออกมาจากผนังกันกระโจมประมาณ 10 เมตร เพื่อป้องกันไฟลาม เข้าไปติดผ้าพลาสติก

การก่อไฟ เป็นศิลปะของพราวนโดยเฉพาะ แบบไฟสาย
ฝน คือใช้ขอนไม้ดุ้นใหญ่ ๆ วางเป็นฐานไว้ก่อนทั้งสี่ด้าน ต่อจาก
นั้น จึงค่อย ๆ วางเรียงประสานกันขึ้นไปเป็นชั้น สูงประมาณ
ระดับอกโดยพินชั้นบนนั้น ใช้ไม้ที่มีขนาดเล็กกลดหลั่นลงไปเป็น
ลำดับ มีช่องโปร่งพอที่อากาศจะพัดผ่านช่วยให้ไฟติดได้ง่ายขึ้น

ใต้ทั้งจุดจุดไฟติดขึ้นก่อน แล้วสอดเข้าไปตรงกลางกอง
ฟืนนั้นในระดับต่ำ เพื่อรอเวลาให้ไฟกินไม้ซีกเล็กๆ และลุกลามต่อไป แต่ในภาวะเช่นนี้มันจะกินเวลาอยู่ไม่ใช่บ่อย เพราะ
ไม้ทุกท่อนล้วนเปียกน้ำ พรานใหญ่ยืนกอดอกสูบบุหรี เฝ้าดูอยู่
ในขณะที่ไฟยังไม่ติดฟืนนี้

เกิด กับเสีย ซึ่งกำลังช่วยกันสาละวนอยู่กับได้ ซึ่งดื่บๆ
ติดๆ มองไปทางด้านหลังเขาแล้วทำหน้าตื่น รพินทร์สงสัย หัน
กลับมา ก็พอดีกับที่ร่างสูงตระหง่านเพรียวงามของคริสติน่าก้าว
เข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ

หล่อนยื่นก้อนแก๊สสำเร็จรูปให้ทั้งหอ

“น่าจะช่วยทຸ່นเวลาได้มาก อาจารย์ให้ฉันเอามาให้คุณ”

“โอ้ว!...”

รพินทร์อุทานปนหัวเราะเบา ๆ รับมาทันที

“ขอบคุณมาก ความจริงใช้ได้ก็ไ้เหมือนกัน แต่มันอาจ
ช้าหน่อย ฟินเปียกน้ำชุ่มไปหมด”

แล้วเขาก็แกะกระดาษพลาสติกที่หุ้มอยู่ออก เรียกเสีย
เข้ามา

“เอาก่อนแก๊สนี้ใส่เข้าไปแทนไ้จะได้เร็วขึ้น ไม่ต้องใส่ทั้ง
หมดหรอกนะ 2 ก้อนก็พอ”

เด็กหนุ่มพรานพื้นเมืองของเขาโดดเข้ามารับไปทันที จัด
การสอดก้อนแก๊สเข้าไปผสมกับไ้ที่ลูกอยู่วอมแวม พอก้อนแก๊ส
สัมผัสไ้ไฟก็ลุกสว่างขึ้นทันทีในลักษณะเชื้อเพลิง และให้เปลว
ที่ร้อนแรงกว่าไ้มาก เพราะคุณสมบัติของมันสามารถใช้แทน
ถ่านหุงต้มได้เป็นอย่างดี อย่าว่าแต่จะอาศัยเพียงแค่เป็นเชื้อ
ก่อไฟเลย รพินทร์เป่าลมออกจากปาก หันมายิ้มให้แม่นักเคมี
พิสิทธ์ประจำคณะ

“สบายมาก ประเดี๋ยวก็นิดหมดทั้งกองนั้นแหละ เมื่อกี
นี้ก่อนจะออกมาจากที่พักของพวกคุณ ผมว่าจะขอออกมาแล้ว
แต่ลืมเสีย...เออละครับ เรียบร้อย เชิญคุณกลับไปพักผ่อนไ้”

“รังเกียจไหม ถ้าฉันจะยืนอยู่ที่นี้สักครู่”

คิ้วเรียวข้างหนึ่งเลิกขึ้นน้อย ๆ พร้อมกับเอ่ยถามอ้อยอิง
หล่อนควักบุหรือออกมาคาบ แต่ไม่มีไลท์เตอร์เหมือนเจตนาจะ
ให้เขาจุดให้ พรานใหญ่สะบัดชิปโป้ในมือขีดเปลวแล้วส่งไปต่อ
ให้

“ถ้าคุณยังไม่่วงก็เชิญตามสบาย พวกเราในกระโจมนั้นนอนกันหมดแล้วหรือครับ?”

“คงยังหรอกล...”

หล่อนเลิกแขนเสื้อแจ็กเกตดูนาฬิกา

“เพิ่งจะสองทุ่มครึ่งเท่านั้น สภาพป่า ประกอบกับบรรยากาศ มันทำให้ดูเหมือนดึกมาก ความจริงเพิ่งจะหัวค่ำเท่านั้น และวันนี้ ตอนกลางวันเราก็พักผ่อนกันมาเต็มที่แล้ว คงยังไม่มีใคร่วงเร็วนัก”

คริสพนควันบุหรืกระจ่ายไปกับลมคำที่พัดผ่านมาเย็นฉ่ำ มองไปยังราวป่ามีดมิตรอบด้าน ตาสีฟ้าใสเป็นประกาย สีหน้าผ่องใสแจ่มขึ้น เมื่อเห็นเขายังยืนเฉยอยู่ก็บอกเสียงใสต่อมาว่า

“ไม่ต้องเป็นภาระกังวลว่าฉันออกมายืนอยู่ที่นี่ คุณก็จะต้องอยู่เป็นเพื่อนหรอกลนะ ถ้าคุณอยากจะพักผ่อนหรือมีธุระส่วนตัวอะไร ก็เชิญได้ ฉันจะดูพวกนี้ก่อไฟและสูดอากาศสักครู่ ประเดี๋ยวก็จะกลับเข้าเต็นท์เอง ติดฝนจับเจ้าอยู่ในเต็นท์หลายชั่วโมง เมื่อยเหลือเกิน”

กล่าวพลางหล่อนก็ก้มลงเอาแขนทั้งสองยื่นลงไปแตะปลายนิ้วที่สวมอยู่ในท่าดัดกาย แล้วยืดขึ้นบิดขี้เกียจ เขามองร่างอันผาดงามนั้นอย่างนឹกชมอยู่ในใจ ผู้หญิงคนนี้มีรูปร่างได้ส่วนลัดจริง ๆ แต่ก็ไม่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนใด ๆ ในอารมณ์ อันตายด้านเยียบเย็นทั้งสิ้น

“มีข้อเสนอแนะว่า ในทุกครั้งที่ออกจากที่พัก แม้เพียงแค่นี้ก็ก้าวก็ตาม คุณและพวกคุณควรต้องมีไฟเฟลติดมืออยู่ด้วยเสมอ พยายามฝึกหัดให้คุ้นเคยจนเป็นนิสัย”

คริสติน่าชะงัก ในท่าที่ตัดตัวอยู่ หันไปมองหน้า

“ทำไม ก็ใกล้ๆ แค่นี้เอง แล้วก็คุณก็อยู่ พวกเราก็อยู่กัน ออกเต็มไปหมด”

ลักษณะคำถามและสีหน้าของคริส เห็นชัดอยู่ว่าเจตนาจะได้คำตอบอย่างแท้จริง ไม่ได้มาจากการต่อล้อต่อเถียงหรือถ้อยอะไรทั้งสิ้น

อารมณ์ของเขาจึงปกติ

“มีคำพังเพยในภาษาไทยอยู่ว่า ‘คืบก็ทะเล ศอกก็ทะเล’ นั้นหมายถึง ขณะที่เราออกเดินทางไปในทะเล เพื่อเตือนใจผู้เดินทางไม่ให้ประมาท เพราะมันจะเกิดอะไรขึ้นก็ได้ทั้งสิ้น แต่ขณะนี้ เรากำลังเดินป่ากันอยู่ มันก็เข้าหลักเดียวกัน คือ ‘คืบก็ป่า ศอกก็ป่า’ เหตุฉุกเฉินที่จะต้องช่วยเหลือป้องกันตนเอง มันอาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ ถ้ามันเกิดขึ้น การที่คุณจะต้องวิ่งกลับเข้ามาในแคมป์ เพื่อหยิบปืนมันอาจไม่ทันการณ์ก็ได้ การเข้าไปแม้แต่วินาทีเดียว หมายถึงชีวิต! เพราะฉะนั้นจึงควรปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า เวลานอนป็นอยู่ขีดตัว คว่ำขึ้นมาเมื่อไหร่ได้ทั้งสิ้น ถึงจะอยู่ในแคมป์ ถ้าลุกขึ้นเคลื่อนไหวไปไหน ไม่ว่าใกล้หรือไกลการจะมีปืนถือติดมือหรือติดไหล่ไว้ก็ไม่ใช่ภาระหนักอะไร ผมเตือนคุณเพื่อให้รู้ และระมัดระวังตนไว้ก่อนล่วงหน้าดีกว่า จะให้คุณไปได้รับบทเรียนเอาทีหลัง ซึ่งมันอาจจะสาย”

แม่ภูเขาน้ำแข็งมองตาแป๋วจับอยู่ที่หน้าเขาทั้ง ๆ ริมฝีปากบางคู่นั้นแยมยิ้ม เป็นยิ้มบริสุทธิ์ใจปราศจากการไว้ท่าที่ และภาวะเช่นนี้ ดูหล่อ่อนจะอ่อนเยาว์ลงกว่าอายุจริงมาก

“ขอบใจมาก ที่เตือนเสียก่อนที่จะปล่อยให้เหตุการณ์มัน

เดือนนั้น ฉันต้องการความปรารถนาดีอย่างจริงใจจากคุณเช่นนี้แหละ มันทำให้ฉันอบอุ่น เป็นสุขใจมากกว่าที่พบคุณในครั้งแรก อ้อ! มิน่าล่ะ...ฉันเองก็ยังคงคิดถึงมานานแล้ว เพราะสังเกตเห็นว่า ไม่ว่าคุณจะเดินไปไหน แม้แต่จะมากินอาหารเย็นร่วมกับเรา ฉันไม่เคยเห็นไรเฟิลห่า่มือคุณเลย ว่าจะถามหลายครั้งแล้ว”

“ถ้าอยากจะถาม สิ่งที่ผมบอกไปแล้วก็คือคำตอบ ชีวิตผมเองคุ้นเคยกับปาจนเป็นส่วนประกอบของมันแล้ว แต่ถึงงั้นผมก็ยังไม่เคยประมาท ไรเฟิลเป็น ‘มือ’ อีกข้างหนึ่งของผม ที่จะต้องติดตัวอยู่เสมอไม่ว่าเคลื่อนไหวไปไหน ไม่ใช่เป็นคนบ้าที่คอยถือปืนอยู่ตลอดเวลาหรอก แต่เหตุการณ์มันสอน ลูกห่างจากที่นั่นเดินออกไปเพียงแค่ 10 ก้าวเท่านั้น สัตว์ร้ายมันเคยดักรุมโจมตีผมหลายครั้งแล้ว และผมก็ป้องกันตัวเองได้ทัน ไม่เฉพาะแต่ผมหรอก พรานพื้นเมืองของผมทุกคน ถ้าดูให้ดี คุณจะเห็นว่าไม่มีใครยอมให้ปืนห่า่มือเลย ไม่ว่าเขาจะทำอะไร อยู่ที่ไหน...”

แล้วจอมพรานก็หัวเราะอย่างนึกขำตัวเอง

“นิสัยที่ผมฝึกไว้จนเป็นสันดานเคยชินแบบนี้ ในเวลาเข้าไปในเมือง ผมก็ยังเผลอตัว พอจะลุกขึ้นจากที่หนึ่ง ไปยังอีกที่หนึ่ง ก็เหลียวหาปืนแล้ว แต่พอนึกขึ้นมาได้ว่า อยู่ใจกลางเมืองก็อดขำไม่ได้”

คริสหัวเราะบ้าง ออกระเพื่อมน้อยๆ ไม่ยอมเปลี่ยนสายตาไปจากหน้าของเขา

“แต่จริงๆนะ คุณรพินทร์ จุดที่เห็นเด่นชัดของคุณซึ่งไม่

มีใครเหมือนได้เลย ก็คือลักษณะที่คุณถือไรเฟิลนั้นแหละ ไม่
ว่าจะถืออยู่ในท่าไหน คุณจะดูไม่เข้าท่าเลยสักนิดเดียว...ถ้า
ปราศจากไรเฟิลในมือ และต้องเป็นไรเฟิลแบบลูกเลื่อนเสียด้วย
ไม่ใช่ปืนลูกซอง หรืออาวุธปืนแบบอื่นใดทั้งสิ้น...เอาละ ฉันจะ
เริ่มฝึกเสียตั้งแต่คืนนี้เลย ขอกลับเข้าไปเอาปืนประจำตัวก่อน
นะ”

**คริสทำท่าจะหมุนตัวกลับ แต่รพินทร์ตะตั้นแขนไว้
อย่างสุภาพ**

“อ้อ! ไม่ต้องหรอก ผมเพียงแต่เตือนคุณไว้เท่านั้น เอาไว้
ค่อยเริ่มต้นทำในคราวต่อไป คราวนี้ก็ขอให้เป็นอย่างอื่นก่อน
เพราะมันไม่จำเป็นสักนิดที่คุณจะต้องเดินกลับไปกลับมาถ้าหาก
ว่าคุณยังอยากที่จะกลับมาที่นี่อีก...”

กล่าวจบ เขาก็เอาเสื้อฝนบาง ๆ ที่ถอดพาดอยู่กับแขน ปู
ลงไปบนขอนไม้ขนาดใหญ่ ซึ่งอยู่หน้ากองไฟที่พยายามก่อกัน
อยู่ในขณะนี้ ห่างแค่ 2 เมตร บอกต่อมา น้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“นั่งสิครับ ถ้าอยากจะอยู่ผิงไฟที่นี่สักครู่”

อเมริกันสาวทรุดกายลง ขณะนั้นกองไฟเริ่มติดสว่างและ
ส่งไออุ่นขึ้นแล้ว เกิด เส่ย และพวกลูกหาบช่วยกันดูแลอยู่จน
แน่ใจว่าไฟกินฟืนแน่นนอน จึงพากันเคลื่อนย้ายไปก่อไฟใหญ่อีก
กองหนึ่งขึ้นกลางที่พัก อันเป็นตำแหน่งเดียวกับร้านย่างเนื้อที่
เอาผ้าพลาสติกคลุมไว้ระหว่างฝนตกเพื่ออย่างรมเนื่อบนร้านต่อ
ไป ป้องกันน้ำตามคำสั่งของรพินทร์

“ถ้าคุณง่วง...”

หล่อนพูดเสียงระรื้นเช่นกัน

“ก็กลับไปนอนได้แล้วนะ”

สุภาพบุรุษไฟรติดกันบุหรืกระเด็นแวบเข้าไปในกองไฟ แล้วเดินเข้าไปเอาฝ่ามืออังเปลวไฟไว้ บอกง่ายๆ ว่า

“ไม่เป็นไร ผมเป็นเพื่อนคุณก่อนดีกว่า หรือว่าถ้าคุณต้องการจะนั่งอยู่คนเดียว ผมจะให้บุญคำมาเป็นเพื่อนก็ได้”

ลมพัดมาวูบหนึ่ง น้ำที่เกาะอยู่ตามกิ่งใบไม้ร่วงพราว กระทบพื้น นักเคมีฟิสิกส์สาวเอามือกอดคอห่อไหล่ลง ใช้นิ้วเขี่ยเส้นผมงามที่ปลิวลงมาปรกหน้าซีกหนึ่งให้เข้าไปรวมกลุ่ม หยิบกิ่งไม้เล็ก ๆ ขึ้นมาถือแกว่งเล่นในมือ หล่อนนั่งในลักษณะก้มตัวไปข้างหน้า เอาศอกทั้งสองวางเท้ากับเข่า

“ไม่ต้องหรอก ถ้าคุณยังไม่ง่วง จะอยู่เป็นเพื่อนคุยกับฉันก็ดี หรือถ้าคุณจะไปก็ไปได้เลย โดยไม่ต้องให้บุญคำหรือใครต้องมาคอยเฝ้าระวังฉัน...”

แล้วหล่อนก็ล้วงมือลอดดอกเสื้อเข้าไป พอชักกลับขึ้นมาอีกที ปีนสันรืวอลเวอร์ขนาด.357 แม็กฯ ก็ติดมือขึ้นมาด้วย เตะขึ้นลงให้เขาดู

“จะว่าฉันไม่มีอาวุธติดตัวเสียเลยก็ไม่ถูก นี่ยังงี่ละ อย่างน้อยที่สุด ถ้าเกิดอะไรขึ้น ฉันก็พอจะยิงเพื่อเรียกคนได้”

รพินทร์เพียงแต่ชำเลื่องแวบเดียวแล้วบอกมาเสียงเร่อย ๆ ว่า

“ถ้าคุณคิดว่า ปีนสันจำเป็นสำหรับคุณที่จะต้องติดตัวอยู่

ทุกขณะ ตำแหน่งที่คุณพกไม่ถูกกับภูมิประเทศนัก การพกของหน้าอก เวลาเดินทางในอากาศร้อนจัดเหงื่อออกมาก ปีนของคุณเปียกเหงื่อ ทำให้ต้องเป็นภาระเช็ดทำความสะอาดอยู่เรื่อย ผมคิดว่า คุณควรจะใช้ซองนอกติดเอวดีกว่า อย่างของหมอเบล”

“เป็นคำแนะนำที่ดี พรุ่งนี้ฉันจะใช้ซองพกนอก...วันนี้สังเกตว่าคุณมีอารมณ์ดีขึ้นมากนะ”

รพินทร์แหงนดูท้องฟ้าดำมืดเหนือศีรษะที่ยังเย็นชื้นด้วยละอองฝน

“ฝนมันตก มันก็เลยเย็น!”

“นอกจากจะมีอารมณ์ดีแล้ว ยังมีอารมณ์ขันอีกด้วย แม้จะดูผิวนอกผาดๆ ว่าเป็นคนเคร่งขรึมเหลือเกิน ลักษณะของคุณเป็นคนจริงจังต่อชีวิต จนบางขณะ...น่ากลัว”

“บางที ผมก็เห็นจะต้องขอโทษคุณเหมือนกัน ในกรณีที่บางขณะผมกร้าวกระด้างกับพวกคุณไปบ้าง ชีวิตผมมันไม่ได้มีความสุขสดชื่นเหมือนคนทั่วไปเช้านัก”

“ความสุขสดชื่น มันอยู่ที่จิตใจของตัวเองไม่ใช่รี ทุกชีวิตในทุกสภาวะมีสิทธิ์ที่จะทำตัวให้เป็นสุขร่าเริงได้เสมอ ถ้าต้องการ”

“ครับ นั่นมันเป็นแต่เพียงคำพูดของนักปรัชญาเท่านั้น ถ้าคนเราทุกคนสามารถจะกำหนดจิตใจของตนเองได้ ก็เห็นจะไม่ใช้คนธรรมดาแล้ว นอกจากอรหันต์”

“รพินทร์!!”

“ครับ”

“สุภาพบุรุษจะไม่ยืนคุยกับสุภาพสตรีโดยวิธีหันหลังให้
นะคะ”

เขาชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วหัวเราะเอื่อยในลำคอ ค่อยๆ
หันหน้ากลับมาเผชิญ ก็พบดวงตาคู่นั้นมองนิ่งมาก่อนแล้ว

“ขออภัยครับ มารยาทในสังคมชาวเมืองบางขณะมันก็
ต้องลดหย่อนไปบ้างเหมือนกันเมื่ออยู่ในป่า รู้สึกว่าคุณจะเป็น
คนละเอียดและเจ้าระเบียบ ผิดกับคนอเมริกันทั่วๆ ไปมาก”

“จนทำให้คุณรู้สึกรำคาญ...งั้นใช่ไหม?”

“คงไม่ถึงอย่างนั้นหรอก ผมรู้สึกแต่เพียงว่าคุณเป็นคน
ที่มีอารมณ์ลึกซึ้ง และสังเกตอะไรได้ที่ถ้วนดีมาก”

“คุณชอบอย่างเบลใช่ไหม เขาเป็นคนง่าย ๆ เปิดเผย ตรง
ไปตรงมาดี”

“ผมชอบคุณทั้งสองคนนั้นแหละครับ รวมทั้งด็อกเตอร์
สแตนลีย์ คีธ และคุณเชิดวุธด้วย เมื่อพวกคุณทั้งหมดแสดงให้
ผมเห็นถึงน้ำใจที่ไม่ขาดมนุษยธรรม ผมนับถือในความมีมนุษย-
ธรรมของคน แม้ว่าจะจะเป็นแต่เพียงการเสแสร้งเพื่อหวังผลอะไร
ก็ตามที”

“อดเลี้ยววกมาเหินบแนมไม่ได้นะ”

หล่อนชายหางตา

รพินทร์เมินเสีย เขาไม่ชอบผู้หญิงฝรั่งทั้งแท่งที่ดันมา
มีอกกับกิริยาท่าทีเคลือบเสน่ห์เยี่ยงหญิงไทย เพราะทำให้
รู้สึกอึดอัดไขว่เขวอย่างไรบอกไม่ถูก

การจัดกลุ่มเดินทางมาในราชการลับสุดยอดของ
อเมริกันชุดนี้ คงไม่ใช่เป็นการบังเอิญแน่ๆ ที่ผู้บงการส่ง

ผู้หญิงที่อยู่ในเกณฑ์สวยจัดให้ร่วมคณะมาด้วย แต่มั่นน่า
จะมีเจตนาอะไรสักอย่างปะปนอยู่ด้วยแน่นอน

คริสติน่า เป็นผู้หญิงที่ถูกคัดตัวมาโดยเฉพาะทีเดียว
“ผมไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้น”

“คุณคิดบ้างไหม...”

หล่อนพูดเนิบๆ ที่ยังอดประหลาดใจอยู่ไม่หายจนเดี๋ยว
นี้ของรพินทร์ ไพรวลย์ อีกข้อหนึ่งก็คือ คริสติน่าพูดไทยได้
สมบูรณ์แบบเหลือเกิน ทั้งสำเนียง ลีลาและสำนวน น้ำเสียงก็
ใสมีกังวาน ไม่ห้าวกระโดดกระเดกผิดไปจากอิสซาเบล

“คนเราพบกันครั้งแรก อาจยังไม่รู้นิสัยซึ่งกันและกันและ
เข้าใจกันไม่ได้ แต่เมื่อคบหาสมาคมกันให้ใกล้ชิด อาจกลายเป็น
มิตรที่ดีต่อกันก็ได้”

“ก็เหมือนกันนั่นแหละครับ บางคนเห็นหน้าครั้งแรกรู้สึก
จะถูกเส้นกันดี แต่พอคบหาสมาคมกันไปก็เข้ากันไม่ได้เลย คน
ละนิสัย คนละสันดาน”

“คุณรู้จักบุคลิกของตัวเองบ้างไหม?”

“ไม่มีใครสามารถดูตัวตนเองได้ออกหรือครับต่อให้ส่อง
กระจก”

“อนุญาตให้ฉันบอกไหม...อย่างน้อยก็บอกเฉพาะเท่าที่
ฉันรู้สึก”

“ลองดู”

“ไม่โกรธนะ”

“ผมโกรธคนยาก”

“คุณเป็นคนก้าวร้าว เขี้ยวเกรี้ยว แต่เป็นสุภาพบุรุษ

เต็มตัว ลึกลงไปกว่านั้นคุณมีคุณธรรม แม้จะดูว่าหยาบกระด้าง
ดุคั่น และมองผาด ๆ ว่าเห็นแก่ตัว”

สีหน้าของรพินทร์เรียบสนิท ไม่ส่ออะไรทั้งสิ้นให้อีกฝ่าย
ที่จับสังเกตอยู่ได้ค้นพบ

“อ่านผมมากี่วันแล้วนี่?”

“5 วัน 4 คืน นับจากวันที่พบครั้งแรกก่อนตกลงเรื่อง
การเดินทาง จนกระทั่งมาหยุดพักอยู่ที่นี่ในคืนนี้”

จอมพรานยักษ์ไหล

“อย่าด่วนลงความเห็นเร็วเกินไปนัก อาจผิด หรืออาจ
ถูก ระยะเวลามันยังสั้นเหลือเกิน...”

แล้วก็มองดูแม่ผมทองด้วยสายตาตรง พินิจไปตลอดทั้ง
ใบหน้าและทรวดทรงราวกับดาราภาพยนตร์นั้นอย่างเปิดเผย

“สำหรับคุณ ผมมีความ ‘แปลกใจ’ อยู่อย่างหนึ่ง”

หล่อนเลิกคิ้วเหมือนจะเตือนให้เขาพูดต่อ แต่รพินทร์นิ่ง
เสีย จึงถาม

“อย่าปล่อยประโยคให้ค้างเติ่ง และเป็นปัญหาสำหรับผู้
ฟัง”

“คุณคงรู้ตัวดี...ผมเข้าใจเช่นนั้น...ว่าตัวคุณเองนะเป็น
ผู้หญิงที่สวยงาม”

“ฉันเป็นนางงามวัยรุ่นประจำรัฐเวอร์จิเนีย สมัยที่ยังเรียน
ไฮสกูล แต่ตอนที่เขาประกวดนางสาวอเมริกา ฉันถูกแม่ห้าม
ไม่ให้เข้าประกวด”

คริสบอกเสียงเรียบปกติ รพินทร์เบิกตา จ้องหน้าอีกครั้ง

“โอ้โฮ ทายไม่ผิดเลย”

“แล้วยังไง คุณยังไม่ได้พูดให้จบ”

“ชีวิตของคุณ ควรจะเอาดีประกวดนางงามไปเรื่อย ๆ ไม่น่าจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ ไม่น่าจะเข้ามาสังกัดองค์การลับของรัฐบาล และถูกใช้งานให้มาเสี่ยงตายไม่เข้าทำอย่างนี้ นั่นคือสิ่งที่ผมพูดไว้ว่า ผมแปลกใจ”

แม่สาวผมทอง หัวเราะหึๆ ในลำคอ เอาไม้เขี่ยกวาด
ตรงหน้าเล่น

“บางที คนเราก็เลือกทางเดินของตัวเองไม่ได้เหมือนกัน
คุณเองก็น่าจะเป็นนายทหารหรือนายตำรวจอย่างที่รำเรียนมา
แต่ทำไมถึงมาเป็นพรานหมกตัวอยู่ในป่าแบบนี้”

“ถึงว่าชนะ พรหมลิขิตเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้...คุณอายุเท่าไร?”

หล่อหน้าเหลืองบตาขึ้น ยิ้มมุมปาก

“อย่าถามอายุผู้หญิง!”

“ขอโทษ!”

“ทนายจิ”

“ไม่กล้าตาย”

“ลองดู”

“18!”

“ไร้สาระ ทำไมถึงจะต้องแก้งพุดด้วย”

“ทนายไม่ถูก”

“จะ 33 ปีเต็ม ในเดือนธันวาคมที่จะถึง”

“โห้โฮ แก่เป็นบ้าเลย...”

รพินทร์พูดหน้าตาเฉย

หล่อนย่อหน้าจุมพให้นิดหนึ่ง แล้วหัวเราะหวานใส

“ความจริงคุณเป็นคนคุยสนุกนะ เสียแต่ไม่ชอบคุยเท่านั้น ถ้าคุณพูดจาดี ๆ ปกติธรรมดา โดยไม่วางท่าเคร่งเครียด คุณเป็นคนมีเสน่ห์อยู่ไม่น้อยทีเดียว ต้องชอบใจเจ้ากะเหรี่ยงที่ซื้อสะเอิงนั้น ที่มาช่วยทำให้คุณดูดีขึ้นกว่าเดิม ไม่งั้นก็คงจะยังสะบัดแพด ๆ อยู่ตามเดิม...ว่าแต่ว่า ถ้ามจริง ๆ เถอะ คุณดูฉันแก่มากหรือ?”

คราวนี้รพิณทร์หัวเราะเสียงดัง

“โอ้ ผมล้อคุณเล่นนะ คุณก็เหมือนผู้หญิงไทยทั่ว ๆ ไป ใครทักว่าแก่ไม่ได้”

“ผู้หญิงไทย หรือผู้หญิงชาติไหนในโลก ก็ล้วนไม่ชอบให้ใครมาทักว่าแก่ทั้งนั้นแหละ”

แล้วทั้งสองก็หัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่การสนทนาพูดจาระหว่างพรานนำทางกับแหม่มสาวผมทองดำเนินไปอย่างราบรื่น และรู้สึกมีความพึงใจที่จะวิสาสะกันโดยที่รพิณทร์ก็รู้สึกตัว

แล้วความร่าเริงของเขาก็สลายวับกลายเป็นซึมตันทีเมื่อคริสตามยิ้ม ๆ ต่อมาว่า

“คุยถึงเรื่องคู่รักของคุณให้ฉันฟังบ้างซิ ถ้าไม่รังเกียจ”

หล่อนเห็นเขาสั่ง ก็บอกต่อมาอย่างอ่อนโยนว่า

“ขอโทษถ้าหากฉันทำให้คุณรู้สึกไม่สบายใจ...”

แล้วก็ยกมือขึ้นในท่าสาบาน

“โอเค ต่อไปนี้ฉันจะไม่กล่าวอะไรพาดพิงไปถึง ‘เธอ’ ผู้นั้นอีก ความจริงฉันอยากจะคุยกับคุณฉันเพื่อนเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาจะลະลาบລະລ້ວງอะไร”

คริสตินามีวิธีพูดที่ฉลาดมาก

รพินทร์ฝืนยิ้ม เสียงของเขาต่ำพรัลง

“โปรดทราบว่า ผมรัก ‘เธอ’ ผู้นั้นมาก และเทิดทูนไว้อย่างสูงจนไม่อยากจะให้ใครมาแตะต้องหรือเอ่ยถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงด้วยกัน”

“น่าภาคภูมิใจแทนให้แก่สุภาพสตรีผู้นั้นเป็นอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นผู้หญิงด้วยกัน ถ้าฉันจะมีคู่รักสักคน ฉันก็อยากจะให้เขามีความรู้สึกต่อฉัน เหมือนเช่นที่คุณพูดนี้แหละ”

“คุณเป็นผู้หญิงอเมริกันคนแรก ที่ผมมีความรู้สึกว่าน่ารักมากในด้านวาจา”

“แล้วใจล่ะ?”

หล่อนเอียงคอ ประกายตาลึกจนยากที่จะอ่านความรู้สึกภายในได้

“ก็...เห็นจะต้องอาศัยเวลาหน่อยกระมัง แต่ผมไม่คิดที่จะ ‘สำรวจ’ อะไรคุณนักหรอก คุณอยู่ในฐานะนายจ้าง ผมลูกจ้าง เรามาทำงานร่วมกันเพียงชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น ต่อจากนั้น ถ้าชีวิตรอดปลอดภัย เราก็คงไม่ได้พบกันอีก เพราะคนละวิถีชีวิต คนละเผ่าพันธุ์ ทิศทางแห่งงานของแต่ละฝ่ายก็จะมีวันมาใกล้ชิดกันอีกได้”

“ฉันสังเกตอะไรอยู่อย่างหนึ่ง...คุณจะพูดอะไรส่วนมากมักจะเป็นฝ่ายตอบคำถามเท่านั้น จะไม่มีการพูดคุยอะไรด้วย

ก่อนเลย ถึงเดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน ฉันเป็นฝ่ายชักโน้नถามนี้อยู่ตลอดเวลา ซึ่งถ้าไม่เริ่มก่อนแบบนี้ก็คงไม่มีเรื่องพูด...ทำไมเราไม่คุยกันอย่างคนกันเองบ้างล่ะ”

รพินทร์ยิ้มชนิดหนึ่ง บัดนี้เขาเริ่มรู้สึกตัวแล้วว่า กำลังถูกต้อนด้วยชั้นเชิงฉลาดทางวาตะ และการทอดสนิท แต่ก็ไม่คิดอะไรมากไปกว่าเข้าใจว่า อเมริกันสาวผู้นี้ปรารถนาที่จะสร้างความคุ้นเคยสนิทสนมด้วย

“ผมไม่ทราบจะคุยอะไรกับคุณ เพราะสมมุติว่าอยากจะถามขึ้นมาบ้าง เรื่องราวของตัวเอง หรือพวกคุณมันก็ล้วนเป็น ‘ความลับ’ ทั้งนั้น ประเดี๋ยวก่อนจะพิจารณาว่าผมลวงความลับอะไร”

“เราคุยกันในเรื่องส่วนตัว หรือเรื่องอื่นๆ สนุกๆ ก็ได้สินะ”

หล่อนหมายความว่าพูดนั้นด้วยใจจริง

“คุณทำงานแบบสายลับ เรื่องราวทุกชนิดที่คุณจะคุยกับผม แม้จะเกี่ยวกับตัวเอง ก็คงจะล้วนเรื่องเท็จอำพรางเสียเป็นส่วนมาก แค่ดูตาก็รู้กันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมถึงไม่อยากจะรับฟังอะไรที่เป็นเรื่องเท็จ”

“คุณนึกว่าฉันเป็นนักโกหกตัวยงงั้นซี?”

“อาจไม่เจตนา แต่เป็นไปโดยอัตโนมัติจากความเคยชินที่ฝึกเอาไว้ ซึ่งนั้นก็ไม่ใช่ข้อตำหนิอะไร”

คริสติน่า ลูกขึ้นยืนช้าๆ ควักซองบุหรีจากกระเป๋าเสื้อ แจ็กเกตออกมาสองตัวพร้อมกัน จุดต่อกับกันบุหรีเดิมของหล่อน แล้วเดินเข้ามาส่งให้เขาตัวหนึ่ง รพินทร์พึมพำขอบคุณ รับมา

คลั่งอยู่ในนี้ว่ ขณะนี้ทั้งสองยืนอยู่เคียงกันชิดกองไฟ ส่วนสูง
ของหล่อนเทียมผู้ชายขนาดเขาทีเดียว

“คุณเป็นคนพูดอะไรตรงไปตรงมาดีมาก แต่ก็มีจุดที่จะ
ทำให้คู่สนทนาไม่เบื่อ เมื่อแรกนั้นฉันคิดว่าคุณโง่ๆ ที่ม่ๆ เสีย
มากกว่า”

“ผมไม่ใช่คนฉลาดหรอก แต่ผมมีความจริงใจ”

“โน! คุณฉลาด มีเสน่ห์ที่เร้นลึก คมกริบในทุกถ้อยคำ
สำนวนบนสีของผิวหน้าที่ทำเป็นโง่ หรือไม่เอาใจใส่ต่ออะไรทั้ง
นั้น ฉันรู้ว่าคุณสงสัยและระแวงพวกเราอยู่ทุกขณะจิต”

“ผมไประแวงอะไรคุณ หรือพวกคุณ?”

“ก็ระแวงว่า เราจะหักหลัง มีพิษมีภัยอะไรกับคุณนะซิ
ภายหลังจากการค้นพบซากเครื่องบิน และระเบิดนิวเคลียร์ลูก
นั้นแล้ว”

“พวกคุณก็สามารถทำได้อย่างสบายไม่ใช่หรือ และอาจ
จำเป็นจะต้องทำเมื่อสำเร็จงานแล้ว”

“แต่ฉันคิดว่ายากมากนะ ถ้าเราจะคิดทำเช่นนั้น ฝ่ายที่
จะถูกหักหลังได้สะดวกกว่า ควรเป็นพวกเราเองเสียมากกว่า
ฝ่ายเรามีเพียง 4 คน ตลอดเวลาต้องฟังทุกสิ่งทุกอย่างจากความ
สามารถของคุณในเรื่องการเดินป่า ส่วนพวกคุณมีกว่า 10 คน
ขึ้นไป แต่ละคนชำนาญชำนาญภูมิประเทศเหนือกว่าเราทั้งนั้น”

“ถ้าฝ่ายคุณคิดได้เช่นนั้นก็ดีแล้ว จะได้ไม่ทำอะไรโง่ๆ
เกินไปนัก”

“เอ เราชักจะหันเหเข้ามาเป็นเรื่องนักสมองทางการเมือง
เกินไปเสียแล้ว เปลี่ยนเรื่องได้ไหม?”

“ก็ได้ ให้ผมถามคุณบ้างไหม?”

“เชิญ”

“จากอายุ 15 ปี มาจนกระทั่งถึง 33 ปีนี้ คุณมีเพื่อนชายมาแล้วสักกี่คน? เอาละครับ นี่เป็นเรื่องส่วนตัวโดยตรง และน่าจะสนุก ที่คุณต้องการให้ผมพูดด้วย!”

คริสชะงักไปบ้าง ท่าตาโต เหลือบชม้ายดูเขาจากด้านข้าง แล้วถอดบุหรืออกจากริมฝีปาก หัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“คุณจู่โจมกะทันหันเสียจนฉันระวังไม่ทันทีเดียว แต่ก็ไม่ได้เป็นคำถามที่น่ารังเกียจอะไร ฉันอยากจะตอบคุณเหมือนกัน บังเอิญฉันจำไม่ได้ เพราะไม่ได้จดบันทึกไว้ในสมอง...”

หล่อนยกไหล่ขึ้นนิดหนึ่ง ยังหัวเราะน้อยๆ อยู่เช่นนั้น

“ถ้าพอจะจำได้บ้าง ก็เห็นจะเพื่อนชายคนแรกเมื่อสมัยฉันอายุ 17 ปี กับคนล่าสุด ที่ฉันเคยบอกคุณแล้วว่าเรากำลังจะแต่งงานกัน แต่แล้วก็ต้องมึງานด่วนฉุกเฉินที่ฉันต้องแยกมาเสียก่อน บางทีคุณอาจเข้าใจผิดไปบ้างก็ได้ ในชีวิตฉันไม่มีเพื่อนชายที่สนิทสนมอะไรมากนักหรอก พวกนั้นพูดเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า ฉันเป็นคนไม่มีเสน่ห์หัวใจเพศตรงข้าม ซึ่งมันก็น่าจะเป็นความจริง”

“มันจะเป็นไปได้ยังไง ในเมื่อคุณก็เป็นคนสวยมากคนหนึ่ง”

“ความสวยมันไม่ได้มีประโยชน์อะไรขึ้นมามากนักหรอก ตราบใดก็ตามที่ฉันไม่สามารถจะทำตัวให้ถูกต้องกับบรรทัดฐานของเพื่อนชายทั่วๆ ไปได้”

รพินทร์เริ่มรู้สึกสนุก สนใจในการคุยกับหล่อน

“ผมยังไม่รู้เข้าใจนัก ลองอธิบายซิ ถ้าคุณอธิบายได้”

“ฉันชอบผู้ชายยาก นั่นประการหนึ่ง ส่วนประการที่สอง...”

คริสติน่าหันมาเผชิญหน้าตรงกับเขา น้ำเสียงชัดเจนจริงจัง

“ฉันไม่ตายสำหรับพวกเขาเหล่านั้นนัก ก็แค่นี้เอง คบกันได้ไม่นานนักก็เลิกรากันไป ฉันไม่รู้สึกลำบากใจหรือทรมานในเรื่องเพศนักหรอก ออกจะเป็นคนประเภทซาเย็นตายด้านเสียด้วยซ้ำ คุณเป็นผู้ชายน่าจะรู้ว่า ผู้หญิงนั้นถ้ามีแนวโน้มในลักษณะเช่นนี้ ผู้ชายมักเบื่อและผละไปง่าย ๆ”

รพินทร์อมยิ้ม จ้องอย่างสำรวจเหมือนจะค้นหาความจริง หล่อนประสานตาเขานิ่งโดยไม่หลบอย่างยินดีจะให้ตรวจสอบ

“ไม่น่าเชื่อนะ คุณทำให้ผมงง...ประหลาดใจในสิ่งที่บอกมานี้ คุณจะผิดพลาดไปมากที่สุดทีเดียว”

“ผิดพลาดยังไง?”

“ก็ผมเห็นอยู่ว่า นอกจากจะเป็นคนสวยแล้ว คุณก็เป็นคนมีเสน่ห์น่ารักมากที่สุดทีเดียว สำหรับผู้ชายทุกคน”

“คบฉันไปให้นานกว่านี้ แล้วคุณจะมองเห็นเองในสิ่งที่ฉันพูด”

พรานใหญ่เบิกตานิดหนึ่งอย่างลือๆ แล้วพยักหน้าลง

“ฮือม ก็อาจเป็นไปได้ ว่าแต่ว่าคุณเป็นผู้หญิงประเภทซาเย็นตายด้านจริงๆ หรือ?”

“มันก็ไม่ถึงกับเป็นอาการของโรคหрок แต่ก็มีแนวโน้มไปในทำนองนั้น นั่นเป็นการวิเคราะห์อย่างเป็นห่วงของจิตแพทย์

และตักเตือนฉันไว้ให้หาทางแก้ไขด้วยตนเอง เพราะมีฉะนั้น มันจะเพิ่มทวีมากขึ้น นับวันเวลาที่อายุล่วงเลยไป...แต่ฉันบอกแล้ว ว่าฉันไม่เดือดร้อนอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ถ้าสิ่งที่คุณบอกมานี้เป็นความจริง อาการของคุณก็คล้ายๆ ผมนั่นแหละ และเราคงจะคบหากันได้สนิทใจมากทีเดียว”

“คุณมีอาการยังไง ที่ว่าคล้ายๆ ฉัน”

“คุณชอบผู้ชายยาก ผมก็ชอบผู้หญิงยาก...คุณไม่่ง่ายสำหรับผู้ชาย ผมก็ไม่มักมากสำหรับผู้หญิง คุณไม่ลำบากใจในเรื่องเพศ ผมก็ไม่ลำบากใจเหมือนกัน แต่สิ่งหนึ่งที่คุณยังไม่ได้บอกผม ส่วนผมกลับเป็นฝ่ายยินดีที่จะบอกกับคุณก็คือ ผมซื่อตรงต่อผู้หญิงคนที่ผมรักเธอเสมอและตลอดไป”

“คุณเป็นผู้ชายที่น่านับถือมาก และนั่นเป็นสิ่งที่ดีงามสำหรับผู้ชายทุกคน”

“อ้าว! คุณไม่เห็นว่าเป็นคนหัวโบราณ งมงายหรือโง่งงไม่เข้าท่าหรือ?”

คริสสันศีรษะช้าๆ ยิ้มของหล่อนสวยสด

“ฉันไม่เคยดูหมิ่นความดีงามที่มีอยู่ในหัวใจของคน”

“ถ้าคุณคิดได้เช่นนั้น คุณก็เป็นสุภาพสตรีที่น่านับถือและมีความดีงามอยู่ในหัวใจไม่น้อยเช่นกัน ผมนึกว่าคุณจะหัวเราะเยาะผมเสียอีก เมื่อได้ยินผมพูดแบบนี้”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ประสานแขนกอดอก
ถอนใจเบาๆ ลมคำพัดเย็นฉ่ำมากกรูกรียว
มานชนตายาวของหล่อนสั้นพริ้ว

“คนเราก็ต้องค่อยๆ ศึกษาเรียนรู้ในอุปนิสัยใจคอกันไปทีละน้อย คุณอาจคาดอะไรในตัวฉันผิดไปหลายๆ อย่างเท่าๆ กับที่ฉันก็อาจเข้าใจคุณผิดไปบ้างเหมือนกัน ฉันขอเน้นอีกครั้งว่า รู้สึกเสียใจจริงๆ ที่พวกเราเป็นต้นเหตุทำให้คุณต้องพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก”

สุภาพบุรุษไฟรหนึ่งไปครู่หนึ่ง เขาไม่รู้สีกตัวเลยว่า ขณะนี้เริ่มพอใจที่จะได้สนทนากับแม่สาวผมทอง ซึ่งไม่เคยคิดจะเข้าใกล้มาก่อนเลย หล่อนน่าจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดได้คนหนึ่งสำหรับเขา

แล้วความรู้สึกอันเป็นอคติ ระวางตัวแจอยู่เดิมๆ ก็
เสื่อมสลายไป

“เมื่อคุณเข้าใจ และกรุณาแบ่งความเห็นใจมาให้ผมเช่น
นี้ ผมก็มีกำลังใจดีขึ้นในด้านที่จะรับใช้พวกคุณไปจนสุดความ
สามารถ ไม่รู้สึกว่าเหว่ กัดกั๊ก และหงุดหงิดเหมือนเมื่อครั้ง
แรกๆ นึก ว่าแต่คุณเถอะ คุณบอกผมว่าคุณก็มีคนรักแล้ว กำลัง
จะแต่งงานอยู่รอมร่อ แล้วคุณก็เดินทางมาในครั้งนี้ คุณมีความ
รู้สึกเจ็บปวดเหมือนผมบ้างไหม?”

คริสตัลบาง ๆ สีหน้าและแววตาเต็มไปด้วยแววอ่อนโยน

“ฉันคงไม่มีอาการหนักจนน่าเป็นห่วงเหมือนคุณหรอก”

“ทำไม?”

“มีสุภาภิตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า ‘การจากไป เป็นศัตรูของความรัก’ ฉันอาจตกอยู่ในภวณนี้ก็ได้ ไม่เฉพาะฉันเท่านั้น เขาก็คงเหมือนกัน เมื่อมีเหตุที่ทำให้ต้องแยกจากกันเสียแล้วเช่นนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยตั้งความหวังกันไว้ ก็คงจะต้องสลายไป”

“ถ้าฉันก็มีสุขภาพจิตอีกบทหนึ่งเหมือนกัน ที่กล่าวไว้ว่า... การจากไป ทำให้ความรักที่มีอยู่น้อยนิดดับสลาย เหมือนลม ที่กรรโชก เปลวไฟปลายเทียนให้ดับลง แต่ในขณะเดียวกัน ก็ จะทำความรักที่มีอยู่ท่วมท้นให้เพิ่มทวีรุนแรงขึ้นอีก เปรียบไม่ ผิดอะไรกับลมที่โหมกระพือกองไฟให้ลุกโชติช่วงยิ่งขึ้น”

“ฉันเป็นเพียงเปลวไฟบนปลายเทียนที่ดับเพราะลมกรร-
โชก ส่วนคุณเป็นกองไฟที่ถูกลมพัดให้ลุกโชติช่วงขึ้นอีก...อย่าง
นั้นใช่ไหม?”

“คุณกับคนรักของคุณอาจมีเยื่อใยความสัมพันธ์ต่อกัน
น้อยเกินไป!”

หล่อนเอียงคอ มองดูเขากิ่งชันกิ่งสมเพช แต่ก็ป็นกิริยา
ที่ราบรื่นแลดูงาม ไม่มีท่าแข็งกระด้างยโส หรือหมิ่นหยัน

“ฉันไม่จริงจัง เคร่งเครียดกับชีวิตจนเกินไปนักหรอก มัน
ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น นอกจากเป็นอันตรายต่อสุขภาพจิตของตัว
เราเอง”

“ผมก็รู้เหมือนอย่างคุณรู้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ในเรื่องนี้”

“เธอผู้นั้นคงสวยมาก?”

“ผมไม่ได้รักผู้หญิงคนไหนเพราะความสวยหรือ แต่รัก
ความดีงามในหัวใจของเธอ รักเพราะรู้จักธาตุแท้จิตใจของกัน
และกัน ซึ่งหยั่งซึ่งถึงกันได้”

รพินทร์ ไพรวลย์ หลวมตัวเสียแล้วโดยไม่ตั้งใจมาก่อน
คริสติน่าซ่อนยิ้มไว้ภายใต้คิ้วหน้าอันเรียบราบ หล่อน
สามารถทำให้เขาพูดถึง ‘สุขภาพสตรีผู้นั้น’ ได้แล้วโดยปราศจาก
อาการหงุดหงิด หรือพยายามตัดบท ผิดไปจากที่แล้วๆ มา

“ได้ข่าวว่าเธอเป็น...อะไรนะ คัลยแพทย์?”

“บุญคำบอกเบล และเบลก็คงจะบอกคุณหมดสิ้นแล้ว
เท่าที่เบลจะล่วงได้จากบุญคำ”

“ไม่น่าจะเป็นความผิดคิดร้ายอะไรไม่ใช่หรือในการที่เบล
ฉันหรือพวกเราทุกคนจะแสดงความสนใจกับเรื่องราวในชีวิต
ส่วนตัวของคุณเยี่ยงมิตร”

เสียงของหล่อนเบา นิม...

จอมพราบอดควันบุหรี่ลึกมองเหม่อเข้าไปยังกองไฟ
ที่ลุกเป็นเปลวแลบเลียส่งรัศมีแสงสั้มจับมาที่ใบหน้า คริสพิณจ
พิจารณาอยู่ที่กรอบหน้ากร้านเกรียมประดุจภาพแกะสลักด้วย
หินนั้นเงียบ ๆ รอฟังว่าเขาจะพูดเช่นไร ดุષณีภาพเข้ามาครอบงำ
ชั่วขณะ คงได้ยินแต่เสียงไฟฟืนปะทุเบา ๆ สลับไปกับเสียงหยด
น้ำที่หล่นกระทบพื้นอยู่รอบด้านเป็นระยะ

“ขอบคุณที่เอาใจใส่ต่อผม เยี่ยงมิตร”

“ถ้าฉันตายไม่ผิด เธอผู้นั้นอยู่ในคณะของฝ่ายนายจ้างที่
คุณนำทางไปยังเทือกเขาพระคิเวะ ครึ่งล่าสุดนี้เองใช่ไหม?”

“ใช่”

เขาตอบด้วยเสียงกระซิบ อย่างเลื่อนลอย

“เธอคงเป็นสุภาพสตรีที่น่ารักมากที่สุดทีเดียว”

“ที่สุดในโลกสำหรับผม และจะไม่มีใครมาแทนที่ได้อีก
แล้วตลอดชีวิตนี้”

นั่นคือความรู้สึกที่ถ่ายทอดออกมาจากแก่นลึกกลางใจ
ของบุรุษผู้นี้

“ฉันรู้สึกเป็นบาปผิดเหลือเกิน ที่พวกเราเป็นต้นเหตุให้คุณต้องพลัดพราก”

โดยไม่ได้หันมาดูหน้า หากแต่ยังเหม่อมองอยู่ที่กองไฟแห่งเดิม รพินทร์พูดอย่างเศร้าซึมว่า

“เมื่อแรก ผมสาปแช่งพวกคุณ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้คิดอย่างนั้นอีกแล้ว ปลงตกว่ามันเป็นวิบากกรรมที่เลี่ยงไม่ได้ และวาสนาของผมต่ำต้อยเกินกว่าที่จะร่วมชีวิตกับเธอได้ จึงมีเหตุอันเป็นไป”

คริสเคลื่อนช้าๆ เข้ามายืนประชิดเขา วางมืออบอุ่นลงบนไหล่แล้วบีบเบาๆ

“ขอตั้งความหวังไว้ร่วมกับคุณว่า เราจะไปปฏิบัติภารกิจร่วมกันในครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีในเวลาอันไม่ล่าช้าเกินไปนัก และคุณจะได้กลับไปพบเธออีกครั้ง ฉันจะภาวนาขอพรจากพระเจ้าเป็นเจ้าในทุกคืนก่อนนอน นอกเหนือไปจากการภาวนาให้พวกเรารอดปลอดภัย อันเป็นกิจวัตรที่พึงปฏิบัติ”

สุภาพบุรุษไฟร เอียงหน้ามามองผู้ซึ่งยืนอยู่ใกล้ขณะนี้

“ขอบคุณในคำปลอบโยน ค่ะ คุณมีความกรุณาและปรารถนาดีต่อผมมาก”

“ไม่ว่าคืนนี้หรือคืนไหน ฉันจะมีความปรารถนาดีต่อคุณตลอดไป...มีอะไรที่ฉันหรือพวกเราทุกคน จะช่วยทำให้คุณสบายใจขึ้นได้บ้าง ก็โปรดบอก เราารู้สึกเป็นกังวลมากในความหม่นหมองเศร้าซึมของคุณ เพราะเมื่อคุณไม่สบายใจเราก็พลอยไม่สบายใจไปด้วย”

“คุณจะต้องมาแคว่อะไรกับความรู้สึกของผม”

“ครั้งแรกก็ไม่แคร้เหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้แคร้”

“กลัวผมจะรับใช้พวกคุณไม่ได้เต็มที่งั้นรึ?”

คริสติน่าสั่นศีรษะช้าๆ กระซิบเบาที่สุด

“ฉันสงสารคุณ...”

ดวงตาของเขาและหล่อนประสานกันหนึ่งในระยะใกล้แล้ว คริสก็เป็นฝ่ายเมินหลบไป ดึงมือที่วางอยู่บนไหล่ของเขาออก แต่รพินทร์จับไว้ และกำแน่นในฝ่ามือกระด้างเย็นของเขา

“คริส...คุณชี้ให้ผมมองเห็นตัวเองว่า บางขณะผมเป็นคนอ่อนแออย่างน่าละอายเหลือเกิน”

“อารมณ์อันละเอียดอ่อนต่อความรักของคุณ ไม่ใช่เรื่องของความอ่อนแอเลย ขณะนี้คุณตกอยู่ในอาการ ‘เลิฟซิค’ และ ‘โฮมซิค’ ฉันคิดว่า ฉันพอจะเข้าใจถึงความปวดร้าวหม่นหมองของคุณได้...คิดถึงคนรัก คิดถึงบ้าน...ความรู้สึกเช่นนี้ไม่จำเป็นที่คุณจะต้องปิดบังหรือละอาย พวกฉันเสียอีก ที่ควรจะต้องละอายแก้ไขเพราะสร้างทุกข์ให้แก่คุณโดยไม่ได้มีเจตนา”

“อย่ากังวลกับผมเลยคริส ต่อไปนี้ผมจะทำให้พวกคุณสบายใจขึ้น ขออภัยต่อความก้าวร้าว หรือหยาบคายที่ผมเคยแสดงกับคุณไปบ้าง...เอาละครับ ผมคิดว่าคุณควรจะกลับเข้าไปพักผ่อนได้แล้ว”

“แล้วคุณล่ะ?”

หล่อนสบตาอีกครั้ง รพินทร์หันไปดูกองไฟซึ่งติดลุกโชนดีแล้ว แน่ใจว่าจะไม่มีการดับ เว้นแต่ฟืนจะหมด แต่ปริมาณของกองฟืนที่สุ่มไว้ เชื่อได้ว่ามันจะเป็นเชื้อเพลิงไปได้อีกหลายชั่วโมง

“ผมก็จะไปนอนเหมือนกัน”

อย่างว่าง่าย คริสพัยก์หน้า แล้วก้มลงมองดูฝ่ามือของตนเอง ซึ่งยังถูกกำนึ่งอยู่ในมือของจอมพราณ รพินทร์รู้สึกตัวค่อยๆ ปล่อยออก หล่อนเดินไปก้มลงหยิบเสื้อผนของเขาที่ปูไว้ให้นั่งตรงขอนไม้ส่งให้ สุภาพบุรุษไฟรับมาแล้วประคองแขนนำหล่อนเดินมาส่งจนถึงกระโจมพัก ซึ่งบัดนี้เงียบสงบ

“นอนหุไวหน้อยนะครับ คีนนี้ ถ้า ‘เห็น’ หรือ ‘ได้ยิน’ อะไรผิดปกติ อย่าลुकออกมานอกเขตกระโจมเป็นอันขาด และให้ปลุกพรรคพวกขึ้นมาเป็นเพื่อน”

แม่ผมทองชะงักกึก หันมาจ้องหน้าทันที

หล่อนไม่เห็นความผิดปกติใดๆ ในสีหน้านั้น เสียงที่พูดก็ฟังเรียบๆ เรื่อยๆ ดี หากแต่ละประโยค มันสะกิดความรู้สึกอันเฉียบไวของหล่อนยิ่งนัก รพินทร์ขยับปีกหมวกให้แล้วจะเดินผละไป แต่หล่อนคว้าต้นแขนไว้ทันควัน

“บอกตามตรงดีกว่า มีอะไรหรือที่สั่งอย่างนี้?”

“คุณก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า เรายังอยู่ในเขตอันตรายจากโกลงของไอ้งาดำ”

“ฉันรู้สึกว่ามีอะไรมากกว่านั้น”

“ไม่มีหรอกครับ กู๊ดไนท์!”

“เดี๋ยว!...”

หล่อนยังไม่ยอมปล่อยมือ ตากวาดมองไปยังแนวป่าอันมืดมิดรอบด้านอย่างระวาง

“ประสาทที่หกของฉัน บอกกับตัวเองว่า คีนนี้บรรยากาศมันไม่สู้จะดีเลย รู้สึกตะครันตะครอยังไงพิกล...เมื่อตอนที่คุณ

“เปล่านั้น อาจารย์”

“ประมาณ 45 นาที นานพอใช้ทีเดียว ที่เธอสามารถ
ถ่วงเวลาคู่กับไอ้เสือ่นั้นได้ ฉะนั้นก็ว่าสักแค่ 3-4 นาที เขาก็
จะไล่เธอมาแล้วเสียอีก...เป็นยังไงบ้าง?”

“เขาเป็นคนที่น่าสงสาร...”

“คนคนนั้นลึกซึ้งที่มีอะไรน่าศึกษามาก มันซ่อนอยู่
ใต้เปลือกอันแข็งกร้าวหยาบกระด้างของเขา ระวังจะตก
หลุมของตัวเองเข้า!”

คริสเจียบกริบ นอนหลับตานิ่ง ไม่กล่าวคำใดอีก
ทั้งสิ้น...

30

**แล้วบรรยากาศในกระโถนพักของฝ่ายนาย-
จ้างทั้งหมดก็ตกอยู่ในความสงบ**

เชิดวูรนมอมหลับตานิ่ง แต่ความจริงไม่ได้หลับ

**เขารู้สึกดีกับการกลับเข้ามาของคริส และได้ยินเสียงหัวเราะ
กับลูกน้องสาวอันอยู่ทางด้านขวาสุด (คั่นโดยทึบ) ชุบซิบพูด
อะไรกันเบา ๆ อยู่ครู่เดียว แล้วก็เงียบสงบไป**

ทางด้านขวาของเขา นายผมทรงลานบินนอนหงายเหยียด
ยาว กรนฟู่ไปนานแล้ว เพราะดื่มจัดก่อนนอน ส่วนด้านซ้ายสุด
อันติดกับที่นอนของคนเจ็บ หมอบเอนนอนตะแคงหันหลังให้แก่
เขา อากาศอันหนาวเย็นคืนนี้ ทำให้ทุกคนคลุมอยู่ภายใต้ผ้า
แบลิ่งเกดผืนใหญ่เดียวกัน และนอนเบียดชิดกันชนิดไหล่กระทบ
ไหล่

กองไฟใหญ่ที่รพินทร์ก่อไว้ให้ทางด้านหัวนอนนอกกระ-
 โจอม ส่องแสงวอมแวมผ่านผ้ากระโจมพลาสติกบาง ๆ เข้ามา ทำให้เห็นเงาเต็นวอมแวมเป็นรูปลักษณะต่าง ๆ เหมือนจอหนังตะลุง

นายทหารหนุ่มนอนคิดอะไรไปเพียงคนเดียว มือทั้งสอง
 ประสานกอดอก ต้นแขนซ้ายของเขาแนบติดอยู่กับแผ่นหลังของ
 แม่ผมแดงซึ่งนอนสงบนิ่ง จังหวะหายใจอันช้าและสม่ำเสมอ
 จะพิสูจน์ได้ว่าหลับ ส่วนคือนั้น นอนน่านำความสำหรับคนใกล้
 เคียงมาก เพราะทั้งแขนขา และมือของหมอ เปะปะอยู่ไม่สุข
 ตลอดเวลา ประเดี๋ยววัดขึ้นมาพาดอยู่บนหน้าอกเขา ประเดี๋ยว
 ยกขาขึ้นมาวางเกยกายต้องใช้วิธีเอาเข่ายันกระทั่งออกไปบ่อย ๆ
 ซึ่งบางทีก็ต้องอัดเอาแรง ๆ แต่คือนั้นจะแสดงอาการรู้สึกตัวก็หา
 ไม่ มันก็ดีไปอย่างสำหรับการนอนอย่างซีเซียมหาวายร้ายของ
 ไอ้เสือนี้

แล้วเขาก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อคือพลิกตัว
 ตะแคงขวาในลักษณะดีดตัวตื่น เอาส่วนหน้าที่ตะแคงประกบ
 เข้ากับคริสติน่าผู้นอนหงายสงบราบคาบอยู่ เชิดวุธกลั่นหัวเราะ
 ไว้ เพราะได้ยินเสียงแม่ผมทองสบถอะไรอุบอุบอยู่ในลำคอ
 พยายามผลักดันร่างกายอันใหญ่โตของคือนั้นให้ร่นห่างออกไป แล้ว
 เพยอตัวขึ้น ลากเอาเครื่องหลังของคือนั้นเองมาวางขวางกั้นเป็น
 กำแพงไว้ไม่ให้นายผมทรงลานบินล่องล่ำเข้ามาใกล้ชิดตัวนัก

ภายใต้โปงผ้าผืนเดียวกัน มีอาการไหวตัวขลุกขลักของ
 อเมริกันหนุ่มสาวคู่นั้น รู้สึกว่าคือนั้นจะสบายหลับพี้อต่อไปแล้ว
 ภายหลังจากได้เครื่องหลังมานับไว้ในซอกขาแทนหมอนข้าง
 เพราะคนที่นอนอยู่ใกล้ ๆ ไม่ยอมให้พียงพาอาศัยอย่างคนหวงตัว

เขาปล่อยให้เวลาให้ผ่านไปอีก แหว่งวงไม่แผ้วพานเข้ามาเลย แม้จะพยายามนอนสงบสติอารมณ์เช่นไร ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นคุณนิภาพลงอีกครั้งเมื่อผ่าน 5 ทุ่มมาแล้ว เบลผู้นอนอยู่ใกล้เคียงเขา ก็ดูจะนอนได้สงบเสงี่ยมเรียบร้อยดีมาก หล่อนตะแคงคู้ตัวหันหลังให้อยู่เช่นไร ก็ไม่เห็นเปลี่ยนแปลงอิริยาบถเคลื่อนไหว รู้สึกว่าจะดีมมากเช่นกันก่อนเข้านอน **นิสสัยที่เปิดเผย และ** **ง่าย ๆ** ต่อทุกสิ่งทุกอย่างประกอบกับท่าที่อันเป็นมิตรชนิดตรงไปตรงมา ปราศจากสนิมสร้อยสงวนท่าทีของแม่ผมแดง ดูจะถูกกับอัธยาศัยของเขามากกว่าคริสผู้ค่อนข้างจะไวตัว

เชิดวุธค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้น มองไปยังความมืดสลัวของภายในอาณาบริเวณกระโจมพัก ซึ่งบัดนี้ถูกเรียกว่าถูกครอบงำด้วยนิทรารมณ์ของทุกคน (แน่ละเว้นเขาเพียงคนเดียว) แล้วชำเลื่องหางตาไปทางเบล ซึ่งยังนอนตะแคงเงียบ แขนข้างหนึ่งงอรองศีรษะไว้ อีกข้างนอนวางทอดไปบนลำตัว บังเกิดความกระวนใจขึ้นอย่างไรบอกไม่ถูก กลิ่นไอตัวของเบล มีลักษณะเหมือนเครื่องเทศผสมเนย ค่อนข้างฉุนฉียว แต่หาได้เป็นกลิ่นอันพึงนาร้างเกียจไม่ตรงข้ามกลับดึงดูดยั่วเย้าอารมณ์หนุ่มเหลือประมาณโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลางป่าเปลี่ยวที่ตัวเขาเองห่างไกลเพศตรงข้ามมานาน

และความสงัดเงียบเชียบของราตรีเช่นนี้ เขาพยายามเงี่ยหูจับฟังและสังเกต เพื่อว่าจะได้ยินเสียงอะไรผิดปกติ หรือว่าการเคลื่อนไหวใด ๆ ทางด้านที่คริสนอนซิดติดอยู่กับดร.สแตนลีย์บ้าง แต่ก็เห็นทุกอย่างเงียบเชียบดีที่สุด เชิดวุธพยายามใช้ความ

สังเกตมานานแล้ว นับตั้งแต่ออกเดินทางกันมา ว่าหัวหน้าคณะจะมีอะไรอยู่กับคริสบ้างหรือไม่ แต่ก็ค้นไม่พบเลย อเมริกันผู้นั้นวางตัวเป็นผู้ใหญ่ และเป็นผู้นำของคณะที่น่ายำเกรงเลื่อมใสไม่เคยเผยจุดอ่อนใดๆ ให้สังเกตเห็น และเขาก็รู้ว่าหม่อมสาวก็ให้การคารวะเกรงกลัวดร.สแตนลีย์เป็นอย่างมาก แม้แต่คือเองผู้ขณะที่จะพูดคุยกันนั้น จะดูว่าอยู่ในฐานะเพื่อนก็ตาม ลักษณะของสแตนลีย์ เป็นแบบ ‘สมภารผู้ไม่สนใจต่อไก่อวด’ อย่างแท้จริงเท่าที่เชิดวุธพยายามสำรวจตรวจสอบดูทุกระยะ

มันเป็นความจริงในข้อที่ว่า ในหน่วยงานใดๆ ก็ตาม ที่มีผู้หญิงปะปนอยู่ด้วย และมีผู้ชายเป็นหัวหน้า ถ้าตัวหัวหน้าไม่สูงส่ง และไม่แสดงความมักมากในด้านเพศกับลูกน้องที่เป็นผู้หญิงเสียอย่างเดียวนั้น การปกครองก็ย่อมจะเต็มไปด้วยประสิทธิภาพอย่างยิ่ง แต่ถ้าเป็นตรงข้ามเมื่อไหร่มันก็ ‘เละ’ เมื่อนั้น ลูกน้องจะเลื่อมความเคารพยำเกรง ลามปาม และระเบียบวินัย ก็จะสูญสิ้นไปในทันที

ถ้าจะมีอะไรกันอยู่บ้าง ก็คงเป็นคู่ของเบลกับนายคิธเท่านั้น (เท่าที่เขาทราบ) ที่อาจสัมพันธ์กันในลักษณะ ‘ฟรีเซ็กส์’ แต่สังเกตดูก็ไม่ถึงกับเป็นคู่เส่นหาที่มีความลึกซึ้งอะไรมากไปกว่าเพื่อน มันสุดแต่กาลเวลาและความต้องการที่อาจบังเอิญมาตรงกันเข้าในบางเวลาเท่านั้น

คิธไม่เคยแสดงความเป็นเจ้าของหรือหึงหวงอะไรเบลเท่ากับที่เบลก็ไม่สนใจอะไรกับนายคิธมากกว่าเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง

อย่างเช่นคีนี่เป็นต้น คีนอนหลับไปอย่างง่าย ๆ ไม่คำนึงหรือกังวลอะไรทั้งสิ้น ว่าเบลจะนอนอยู่ตรงไหนหรือว่าจะต้องยืดที่นอนใกล้ ‘คู่ขา’ ทุก ๆ คีนไป เมื่อหมอไม่มีอารมณ์หรือยังไม่วู้สึกสนุกเมื่อไหร่ก็จะนอนหลับไปอย่างง่าย ๆ ไม่สนใจอะไรเลย ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น สันดานอันเคยชินมันแสดงออกโดยอาการละเมอตอนนอนหลับ คือชอบทำเอวขยุกขยิก และมือก็มักจะควานบีบ หรือเคล้นคลำโดยไม่เลือกที่จะไปโดนเอาใครเข้า

อย่างนี้สนุกสนาน และอยากจะทดสอบอะไรเล่น ๆ แทน ที่เชิดวุธจะหันมาเพ่งทางอิสซาเบล เขาค่อย ๆ พลิกตัวตะแคงไปชิดคีนไว้ ล้วงมือยาวคร่อมตัวในคีนไป แล้วควานลึกสุดเอื้อมคำนวณว่าถึงตัวคริสติน่า แล้ววางมือลงไปเบา ๆ ในลักษณะตะปบ

ฟลักหรือมิฉะนั้นก็แม่นยำอะไรอย่างนั้น!!

มันเต็มกำ เต็มฝ่ามือ ตรงบริเวณเป้ากางเกงของคริสเข้าพอดีเหมือนผีจะช่วย จนเจ้าของมือเองก็ใจหายวูบ เขาเจตนาเพียงแต่ให้ถูกตัวคริสเท่านั้นไม่ได้สัปดนเจาะจงถึงเพียงนั้น แล้วก็ร้องบอกตัวเองไว้อย่างภายในว่า คริสติน่าร่างเพรียว ไฉนจึงซ่อนรูปถึงเพียงนั้น ลักษณะที่ดูจากภายนอก หล่อนไม่น่าจะมโหฬารกว้างใหญ่ไพศาลถึงเพียงนั้น!!

ความตกใจเพราะคว่ำผิดที่ ทำให้เชิดวุธกระชากมือหงายกลับทันที แล้วก็หุดคอ แยกเขี้ยวหลับตาปี้อยู่ภายในโป่งผ้า

คลุม เมื่อได้ยินเสียงสบถแหลมของคริสพร้อมกับอาการตื่นโดยแรงติดตามมาด้วยเสียงดังพลั๊กใหญ่...ไม่ใช่เสียงอะไร แต่เป็นเสียงรอกเท้าทอป ถีบอีกเข้าไปที่หน้าท้องของนายคิธผู้นอนหลับไม่รู้นอนคู่ไม่เห็น แรงถีบของแม่ผมทอง ทำเอาร่างใหญ่ของคิธไหวสะเทือนยวบ

“อุบาทว์! คิธ!...”

เสียงแม่ผมทองด่ามาพร้อมกัน

ระหว่างที่เชิดวุธหุดตัว แต่กัศริมฝีปากกลั่นหัวเราะะ จนแทบห่อเลือด นายผมทรงลานบินสะดุ้งโหยง ลืมตาตื่นพรวดปราดขึ้นมา ร้องเอะอะโวยวาย

“เฮ้! อะไรงันนี่คริส...เกิดอะไรขึ้น ถีบฉันทำไม?”

คริสตาเขียวปัด ยันกายผงกส่วนบนขึ้นจ้องหน้าอันงัวเงียของนายผมทรงลานบินหน้าอ พุดพอดแพ่ด ระคนไปกับสาปแช่งเร็วปรืด

“นอนดี ๆ ซิ...อุตส่าห์เอาถุงย่ามมากันไว้แล้วนะ มือไม้ยังเกะกะล้ำแดนมาจนได้ ประเดี้ยวแม่ตบหน้าหัน ถ้าคิดว่าจะนอนดี ๆ อย่างคนอื่นเขาไม่ได้ ก่อนหลับก็ควรมัดมือไว้เสียก่อน เอาไหม จะมัดให้”

คิธอ้าปากหวอ กะพริบตาอยู่ปริบ ๆ หันมองไปรอบ ๆ แล้วเกาหัวกราก เสียงเอะอะของคริส แม้จะไม่ดังเกินไปนัก แต่ก็ปลุกให้สแตนลีย์ผงกหัวขึ้นมาด้วยอย่างรำคาญใจ จู๊ปากเบา ๆ

“เฮ้ย! นอนกันเสียทีซิ เอะอะอะไรงัน ว้า!...”

คริสไม่ตอบ แต่คือนนายพันเอกแห่งยู.เอส.อาร์มีสหาย

ชายปะหลับปะเหลือกหน้าแดงกำ ลักษณะของหล่อนโกรธเอา
จริง ๆ ส่วนคิธยังทำหน้าที่เชออยู่เช่นนั้น

“โธ่ว้ย! นี่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย กำลังฝันอยู่ว่าชดอยู่กับ
ไอ้งาดำ มันกำลังจะกระที่บฉันอยู่รอมร่อ พอสะดุ้งตื่นขึ้นมา
แทนที่จะเป็นตีนของไอ้ช่างตัวนั้น กลับเป็นตีนของเธอไปฉิบ...
มันเรื่องอะไรกันนี้?”

“ถ้าไม่เจตนา ก็เป็นการละเมออย่างบ้าระย้าที่สุด...ใคร
ใช้ให้เธอมานอนตรงนี้หา? ทำไมไม่ไปนอนใกล้เบลเหมือนอย่าง
เคย”

คิธเป่าลมออกจากปาก กุมท้องน้อยหน้านิ้วคิ้วขมวด
หันไปมองดูทางด้านซ้าย ซึ่งเชิดวุธทำเป็นนอนคลุมโปงนั่งอยู่บน
อุ้ง “เอ...ฉันมานอนตรงนี้ได้ยังไง ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แล้วนี่
ใคร...”

คิธเอามือคลุมหัว

“อ้อ! เจ้าวุธนี่เอง ทำไม? ฉันไปถูกตัวเธอเข้างั้นหรือ”

“ไม่ใช่ถูกเฉย ๆ ดันขย่ำลงมาทั้งกำมือเลย บ้า! บ้า! บ้า!
...ไป! ไปนอนให้ห่าง ๆ ฉัน ประเดี้ยวถีบกระเด็นออกไปนอก
กระโจมเลย”

อีกฝ่ายหนึ่งตวาดแว๊ด ขยับตัวจะลุกขึ้นนั่ง ระหว่างที่
คิธยังทำหน้าที่อยู่ เกาหัว เพราะจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่นั้น
สแตนลีย์ก็ตบหลังคริสติน่า ตัวเองลุกขึ้น

“เอะอะอะไรกันก็ไม่รู้คูนี่ มานี่ ถ้ามันลำบากนัก คริส
ไปนอนอยู่ริมสุดนั้น ฉันจะนอนกันคิธไว้เอง เฮ้อ! บ้ากันจริง
เจ้าพวกนี้ ไม่ต้องปลุกเชิดวุธหรอก ฉันสับที่ให้เอง”

คริสรีบกระวีกระวาดเลื่อนไปนอนริมสุดทันที ขณะที่หัวหน้าคณะโคลงหัวอย่างหงุดหงิด เลื่อนเข้ามานอนแทนที่เดิมของหล่อน ไกล่ชิดคิ๊ธแล้วตบไหล่โดยแรง

“เออละ นอนได้ แล้วอย่าเลือกละเมออะไรอีก ตื่นฉันทันกว่าคริสนะจะบอกให้ ถ้าขึ้นละเมอส่งเดชอีก”

คิ๊ธแยกเขี้ยวร้อง ‘ฮึ’ ลั่น แล้วชะโงกตัวเอื้อมมือมาตีดกะให้ถูกหน้าอกคริสโดยแรง แต่แม่ผมทองปิดแขนออกไปได้ ลั่นหมัดขวามากระทบแก้มอกอันกว้างใหญ่ดังบีก คิ๊ธชี้หน้าคำรามว่า

“ดีแล้ว! ไปนอนให้ห่างๆ ฮีโธ นี่เราไม่รู้สึกตัวอะไรสักนิด มาโทษกันได้ประเดี้ยวพัตปล้ำซะเลย”

เบลพลิกตัวนอนหงาย พุดแทรกขึ้นเรียบ ๆ ว่า

“เอะอะน่ารำคาญเหลือเกิน จะหลับนอนบ้างก็ไม่เป็นสุข ใครจะปล้ำใครก็ขอให้เจียบ ๆ หน้อยไม่ได้หรือ ทำไมจะต้องแหกปากด้วย”

ปรากฏเสียงบ่นกันฟุ้งไปหมดทั้งกระโจมพัก ยกเว้นเชิดวุธคนเดียวที่กรนอยู่ครอก ๆ สแตนลีย์ทำหน้าที่ห้ามทัพกลางดึก แยกทั้งสองออกห่างกันโดยตนเองขวางกลางไว้ มีการต่อว่าต่อขานกันอยู่ครู่เดียว ก็เจียบลงตามเดิม คริสหน้านี้วคิ้วขมวด หันหลังนอนตะแคงกอดชายผ้าห่มไว้ ส่วนคิ๊ธสบถอุบอับหันไปคว้าขวดบรันดีตรงหัวนอนขึ้นมาชดอ๊ก ๆ จากนั้นก็ล้มตัวลงนอน ตามเดิม

ตัวการสำคัญ หรือ ‘มือผี’ (ตามที่บุญคำแนะนำแต่เอาไปใช้กับเป้าหมายผิดคน) คงนอนกอดหลังมือหนึ่ง ทำเป็นกรนอยู่

เช่นนั้น บัดนี้เขารู้แน่แล้วว่า คริสติน่าเป็นคนที่ จะเข้าหยอกเล่น ในเชิงนี้ไม่ได้เลย ถ้าปราศจากความยินยอมพร้อมใจของหล่อน เจ้าก็รับเคราะห์ถูกถีบฟรีไปแล้ว ขนาดเป็นคนอเมริกัน และ มาในที่ทำงานเดียวกัน มันพิสูจน์ให้เห็นชัดว่า **คริสไม่ใช่คนง่าย ในเรื่องประเภทนี้จริงๆ** ต่อไปเขาเห็นจะต้องระมัดระวังให้ มาก ถ้าอยากจะหยอกกับหล่อน

เวลาผ่านไปอีกร่วม 10 นาที เชิดวุธก็คงขดตัวนอน นิ่งอยู่เช่นนั้น ทุกเสียงเงียบลงอีก ขณะนั้นเอง เข้าทั้งตัวของ ผู้ที่นอนอยู่ทางด้านซ้ายของเขา ซึ่งบัดนี้เขาตะแคงหันหลังให้ก็ ยัดสวบมาเบาๆ ที่ก้นอย่างรู้ทัน เหมือนจะสะกิดเรียก

เชิดวุธยังทำเป็นเฉย กรนอย่างสม่ำเสมอ
ต่อมา เขาก็รู้สึกว่ไบหูถูกมือของเบลคืบไ้ แล้วกระตุก เบาๆ

นายทหารหนุ่มวัยคะนองทำเป็นไม่รู้สึก
เมื่อนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงหัวเราะหึๆ เบาๆ แล้วรู้สึก ว่มีนิ้วเรียว เขียนตัวอักษรช้าๆ ลงบนแผ่นหลังของเขา ทีละคำ อย่างเจตนาจะให้ค่อยๆ สะกดอ่านได้ ซึ่งพอรวมคำออกมาแล้ว อ่านได้ความว่

‘ฉันรู้ละ ว่คุณทำอะไรคริส เด็กชน!’

เชิดวุธแทบจะปล่อยก้ากออกมาดังๆ เสียงกรนของเขา ขาดหายไปทันที ทำเป็นพลิกตัวอย่างเมื่อยขบแล้วตะแคงกลับ มาทางเบล ค่อยๆ เปิดตาหรีขึ้นดูก็เห็นดวงตาคู่นั้นชำเลื่องจ้อง

อยู่ก่อนแล้ว ห่างกันแค่สองฝ่ามือเท่านั้น แล้วก็ตรึมฝีปากกลั่น
ยิ้ม

เบลจับปลายจมูกเขาพลักเสยขึ้นไปเบา ๆ แล้วเอานิ้วชี้หน้า
เชิดวุธจึงอ้าปากหัวเราะแบบไม่มีเสียง โอบแขนกอดรอบตัว
หล่อนไว้ดี ๆ เบลเอาฝ่ามือยันคางเขาไว้ ไม่ให้ซุกเข้ามาใกล้
แต่ก็ไม่เคลื่อนไหวอะไรให้เป็นทีผิดปกติจับสังเกตได้จากบุคคล
อื่น ๆ อีกมือหนึ่งพยายามจะปลดแขนออกไปให้พ้นจากตัว แต่
เชิดวุธรัดไว้แน่น

หล่อนจึงจ้องหน้าเฉยในเงาสลัวนั้น แล้วก็เปลี่ยนกลยุทธ์
เงียบใหม่ แทนที่จะผลักให้ห่างออกไป หรือรันทัวหนี หล่อน
สอดมือลงไปกลางลำตัวเขา ครั้งแรกนายทหารหนุ่มไม่สนใจ
กลับจะขึ้นชอบเสียวสันต์ แต่แล้วก็สะดุ้งโหยงตาเหลือก รีบผละ
ตัวทันที เพราะรู้สึกว่าเขาอาจพิจารณาได้ไม่ยากนัก หรืออย่างน้อย
ก็เจ็บปวด

“ก๊อดแดมน์มิต! ทำไมทารุณยั้ง!”

เขากระชิบเบาที่สุด

หล่อนยิ้มมุมปาก

“แรงขนาดนี้ได้ไหม ที่คุณเคล้านคริส หือม?”

เชิดวุธหน้ามู๋ ไม่ตอบ

“ระวังเหอะ สองคนนั้นจะลุกขึ้นมาฆ่ากันตาย เพราะ
คุณเป็นต้นเหตุ”

“โธ่! ผมนอนหลับ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

“โกหก! นึกว่าฉันไม่รู้ทั้งนั้นรี”

ทั้งสองกระซิบกระซาบกัน พอรู้เรื่องโดยการอ่านที่ริมฝีปากของกันและกันมากกว่าเสียงที่แทบจะไม่ปรากฏ ปรกาศตาของเบลใสแจ่ม แสดงว่าไม่มีวิแวของการง่วงนอนเลย มันทำให้เขาไม่แน่ใจว่า ที่หล่อนนอนเียบมาตลอดตั้งแต่หัวค่ำนั้น หลับจริงหรือเปล่า

“นี่คุณไม่ได้หลับเลยหรือ?”

“คุณเองก็ไม่ได้หลับสักนิดนี้ ใช่ไหม?”

“แล้วทำยังไง เราถึงจะหลับกันได้?”

“หลับตา แล้วก็สวดมนต์สิ หรือจะฝันถึงใครก็ได้ แล้วจะหลับไปเอง”

“สวดมนต์ไปหลายจบแล้ว มันก็ยังไม่หลับ ส่วนจะฝันถึงใคร ก็ไม่มีใครจะฝันถึง นอกจากสาวงามที่นอนอยู่ใกล้ๆ นี่เท่านั้น”

“อย่าสักแต่มีปาก แล้วพูดส่งเดช”

“ให้ตกรอก! ให้ช่างเหี้ยมบ”

เบลวัดทางตาโฉบหน้า ดูเหมือนค้อน

“ก็คงจะได้ตกรอกแน่ ภายหลังจากช่างเหี้ยมบแล้ว ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์มากเสียด้วย”

“อ้าว! ไหง่แข่งกันยังงั้น!”

“คุณนอนอยู่ซิดฉัน ตั้งแต่หัวค่ำแล้วไม่ใช่หรือ”

“หมายตาไว้มาก่อนแล้ว ตั้งแต่ก่อนเข้านอน ผมแย่งที่เจ้าคือเขา”

“อ้อ ใกล้ฉันแค่นี้ แต่ฝ่าเอื้อมมือข้ามตัวคือไปคลำใครอยู่ทางโน้น”

“ก็อยากจะคลำทางนี้เหมือนกัน แต่กลัวถูกถีบ แล้วก็หลบไม่ทัน เพราะไม่มีที่กำบัง”

“ถ้าคือรู้ความลับคืบนี้ เธอจะถูกถีบอีกคนหนึ่ง และคงจะถีบแรงเสียด้วย ค่าที่โยนความใส่เขา”

“คุณคงไม่บอกทั้งสองคนนั้นไม่ใช่หรือ?”

หล่อนเขี่ยที่คิ้วเขาเล่นเบา ๆ อมยิ้ม

“จะให้บอกไหม?”

“พลีล!”

“คราวหลังจะทำอย่างนี้อีกไหม?”

เขาวางมือแตะลงบนทรวงอกหล่อนอย่างแผ่วเบา มันอบอุ่น และเต็มไปด้วยชีวิตชีวายิ่ง

“สาบานว่าไม่ ถ้าจะทำก็ทำกันซึ่งหน้าเลย ไม่โยนผิดใส่ใครอีก”

“ชอบคริสหรือ?”

“ผมชอบผู้หญิงผมแดง ท่าทางเป็นมิตรเปิดเผย มากกว่าผู้หญิงผมทอง ไว้ตัวและซ่อนอารมณ์ลึก”

“ฉลาดพูด แต่ไม่ฉลาดที่คิดว่า พูดแล้วคนฟังจะต้องเชื่อ”

“คุณน่ารักเหลือเกิน อิสซาเบล”

ไม่กระซิบเฉย ๆ เซ็ดรูปย่นริมฝีปากแตะริมฝีปากหนา แต่เป็นรูปสวยย้อยยวนนั้นเบา ๆ

“คุณปากพล่อยน่าเอ็นดูดีเหมือนกัน”

“รู้ไหม?”

“อะไร?”

“คุณนอนอยู่กับคิธทุกคืน ผมนอนถัดไป ผมไม่เคยหลับเลย”

“ทำไมไม่หลับ?”

“แผ่นดินที่ผมนอนอยู่ใกล้ ๆ มันไหวอยู่เสมอ ผมใจไม่ดี”

“บ้า!”

“คุณเป็นหมอ คุณรู้ดีว่าคนเป็นโรคฝันเปียกเพราะเหตุการณ์มันบีบบังคับนั้น มันทารุนต่อจิตใจเพียงไหน”

หล่อนหยิกต้นขาเขา ร่างที่พยายามจะเบียดสีเข้ามาจึงชะงักถอยออกไปตามเดิม

“น่าเห็นใจนะ...อายุเท่าไร พ่อหนุ่มน้อย?”

“ผมแก่กว่าคุณก็แล้วกัน”

“ไวไฟกับผู้หญิงอย่างนี้ทุกคนหรือ”

หล่อนจับมือเขาไว้ เมื่อเริ่มจะเกะกะ ล้วงนั้น เขี่ยนี้

“ไม่เสมอไปหรอก ผมเป็นโรคคลั่งอะไรบางอย่าง ในผู้หญิงบางคน”

“คลั่ง?”

“ผมหมายถึง เฟติช”

“อะไรบ้าง?”

“ผมแดง ขนดก ออกใหญ่ ตะโพกหนาองอน เอวเล็ก โดยเฉพาะริมฝีปากหนา ๆ กว้าง ๆ คุณรู้ว่าตัวคุณเองมีสิ่งเหล่านี้เกินพอ เห็นคุณวันแรก ผมก็ควบคุมตัวเองแทบไม่ได้เสียแล้ว”

“หยาบคาย!”

“ผมพูดความจริง แล้วก็ขอถามความจริง ๆ ลักคำเถอะถ้าคุณตอบได้”

“ลองดู”

“เจ้ายักษ์คือเขาหวงคุณมากไหม?”

“ฉันไม่เคยบอกคุณหรือบอกว่า เราทุกคนที่มาด้วยกัน
นี้ไม่ได้เป็นอะไรมากกว่าเพื่อนร่วมงาน”

“เบล คุณตอบไม่ตรงคำถาม”

“คุณกลัวเขาหรือเปล่าล่ะ?”

“ไม่กลัว”

“ถ้างั้น ก็ไม่ต้องมีอะไรกังวลนี้ใช่ไหม?”

เขากอดหล่อนเต็มอ้อมแขนอีกครั้ง ในลักษณะตะแคง
หน้าเข้าหากัน ทุกส่วนเบียดกันสนิท แต่มันเกะกะเลื้อยผ้าหนาๆ
ที่สวมใส่อยู่ลื่นดี

“เฮาว์ อเบ้าท์ ทูไนท์?”

จอร์มฟี่ปากชิดช่องหูเบล เชิดวุธใช้ถ้อยคำที่เบาที่สุด เลือด
ในกายทุกหยดร้อนฉ่าและเต้นตุบๆ ไม่เป็นจังหวะ

“สัญญาก่อน?”

“สัญญาอะไร?”

“เราเป็นเพื่อนกัน ไม่ใช่คู่อริ”

“ตกลง!”

“ถ้าฉันบอกว่า ‘อย่า’ เมื่อไหร่ คุณต้องเข้าใจและต้อง
ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด”

“ตกลง”

“ถ้างั้น ‘อย่า’ สำหรับคืนนี้”

เชิดวุธแยกเขี้ยว อุทานออกมาเป็นภาษาไทย

“อ้าว! อี้!! ทำไมทารุณยั้งงั้นะ อาตมานะเต็มพัดอยู่แล้ว...ประเดี๋ยวพัดฆ่าเลย พับผ่า!”

เบลพอจะฟังรู้เรื่อง อย่างน้อยก็ 80 เปอร์เซ็นต์ หล่อนแตะริมฝีปากเขาไว้ ทำตาโต เมื่อรู้ว่าเสียงของเชิดวุธเริ่มจะดังขึ้น

“คุณก็รู้อยู่แล้วว่า มันเป็นไปได้ สำหรับคืนนี้ ที่นี่...นอนรวมกันอยู่ต้งโหลง!”

แล้วแม่ผมแดงก็พยักหน้าไปยังตะเกียงबाटเตอรี่ปลายเท้า

“ตะเกียงก็ยิ่งสว่างอยู่นั้น นอกกระโจมออกไป คุณก็ดันใช้ให้ตาพรานนั้นก่อไฟไว้ออกสว่างไสว มันสาดเข้ามาถึง”

นายทหารหนุ่มฮึดฮัด ผงกดูหัวพรรคพวกที่นอนนิ่งไปหมดแล้ว แม้แต่คริสแล้วบอกว่า

“ผมจะย่องไปดับตะเกียง”

แล้วโดยไม่ฟังเสียง เชิดวุธค่อย ๆ เลื่อนตัวหลุดจากผ้าห่มลงไปทางปลายเท้า คลานไปดับสวิทช์ทันที ภายในกระโจมมีดมีแสงสว่างจาง ๆ สาดลอดผ้าซึ่งพลาสติกเข้ามาเป็นเงาตะคุ่มทั่วไปจากกองไฟที่ก่อไว้ แล้วเขาก็กลับเข้ามายังที่นอน คราวนี้ไปนอนอยู่ด้านนอกซ้ายสุด ใกล้กับกะเหรี่ยงผู้บาดเจ็บ เบียดดันให้เบลขยับไปนอนแทนที่เขา

“คัมมอน เบล! เทิร์น แบ็ค ทุมมี...สทริปดาว์น ยัวร์-แพนส์...!”

“โน!...”

“โอ...พลีส...”

เบลถอนใจเอือก หนึ่งไปกึ่งอึดใจ ทนรบเร้าไม่ไหว ก็พลิกตัวตะแคงหันหลังให้ ปลดเข็มขัดของปิ่นที่ติดเอวออกช้าๆ รูดขอบกางเกงติดไปอยู่ที่ท่อนล่างของขาอ่อน ผิวเปล่าอันอบอูน เบ่งบานสะพรั่งหย่นนุ่มเป็นสปริง บัดนี้แตะติดอยู่กับร่างกาย ส่วนหน้าของเขา เชิดวุธกายสั้นเทา หูลั่นอื้อ

“บี แคร่ฟูล! แอ้ท’สอะรองเวย์! โลเวอร์!...”

หล่อนเอี้ยวหน้ามาอุทานอย่างตกใจ กำข้อมือเขาไว้แน่น

“ซอร์รี่...ฮันนี่...ยู อาร์ เวิร์ ทั้ท!...แดมน์ทั้ท!...”

“ออลไรท์! พูช อิท อับ! สโลลลี่...โอ ว้อนท์ ทูบี ฟิลด์ อินช์ บาย อินช์ แอนด์ อับ ทู มาย ฮาร์ท อีฟ พ้อยส์ลิเบิ้ล!”

เชิดวุธกัดกรามแน่น...แทบจะแหกปากสาปแช่งตัวเอง ออกมาดังลั่น

พายุฝนมันหนักยิ่งอยู่ก่อนแล้ว เพียงแต่กระทบชั้นของบรรยากาศแตะเนินเขาเท่านั้น ก็ถะถันพรั่งพรูอย่างสุดที่จะยับยั้งไว้ได้ กระจายสาดกระเซ็นไปทั่วทั้งแนวป่าพนาไพรห้วยระหานชอกโคลมาแนวเนิน แต่หาได้ไหลล้าเข้าไปถึงคูหาถ้ำไม่

“ว๊อท!”

อิสซาเบลหันขวับมาร้องลั่นอย่างลืมหืมตา เต็มไปด้วยความฉุนเฉียว

“ยู!...บัสตาร์ด!! โก ทู เฮลล์!!”

“เฮ้! นั่นเกิดอะไรขึ้นอีก เอะอะอะไรกันอีกว๊วย!!”

เสียงหัวหน้าคณะ ร้องตะโกนถามเอ็ดตะโรมาลั่นแค้นบี
อิสซาเบลเงยบกริบ อุดปากตัวเองไว้

เชิดวูธนอนงอตัวตะแคง เอามือตะบปหัวของตัวเองไว้แน่น อยากจะตายดับไปเสียเดี๋ยวนี้ เขาเป็นกัปตันเรือที่ว่างเว้นการถือพั้งมาเสียนาน ไม่ทันล่วงพ้นอ่าว เรือกก็ชนหินโสโครกล่มพินาศ เสียหายหลายพันล้าน

แก้ตัวไม่ไหวเสียแล้ว สำหรับคืนนี้ เพราะต่อมาอีก 1 ชั่วโมง พอเอื้อมมือไปแตะต้นแขนเบลเท่านั้น หล่อนก็ปัดมือโดยแรง มีหน้าซำยังตบหน้าผิเยะ ก็เลยหลับปุ๋ยไปอย่างง่ายดายๆ และดูเหมือนจะหลับสนิทเป็นพิเศษผิดกับคืนที่แล้วๆ มา

ดึกสงัดในไพรพฤษ์ของราตรีอันเย็นชื่นนี้ อาการของรพินทร์ไม่สู้จะดีนัก รู้สึกตะครันตะครอและหนาวสะท้านขึ้นมาเป็นระลอก เมื่อผละจากคริสติน่ากลับมาอยู่ที่พักของเขา ซึ่งมีบุญคำยัดนอนอยู่ใกล้ จอมพรานกินยาสกัดอาการไข้จับสั่นเรื้อรังของเขาเข้าไปเต็มขนาด แล้วใช้กระสอบป่านคลุมหน้าอกไว้ จากนั้นก็นอนสงบสติอารมณ์หวนคิดไปถึงวันคืนเก่าๆ ที่เคยบุกป่าร่วมอยู่กับแม่ดอกฟ้าดารินอันเป็นยอดบุชา ซึ่งมีทั้งความทุกข์ยากแสนสาหัส และความสุขสดชื่นอ่อนหวานเคล้าคละกันชนิดที่จะลืมเสียมิได้ตลอดทั้งชีวิตนี้ ใบหน้าของราชสกุลสาวตลอดจนทุกอิริยาบถ ทุกคำพูด เป็นภาพซ้อนอยู่ในห้วงรำพึงแลเห็นเด่นชัด

การพบปะสนทนากับคริสเมื่อหัวค่ำ โดยพาตพิงไปถึงสุภาพสตรีที่หัวใจของเขาห้วงพะวงระลึกถึงอยู่ทุกขณะจิตยิ่งทำให้ปวดร้าวระทมหนัก ครั้นยังมีอาการหนาวสั่นเหมือนไข้จะก่อ

ตัวกำเร็บขึ้น เขาก็ยิ่งทรมานด้วยความคิดถึงเหลือที่จะพรรณนาได้ ในยามเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายเรื้อรังประจำตัว เช่นที่มันทำท่าจะกำเร็บเหมือนเช่นนี้แหละ เคยเป็นยามที่เขาได้รับความซาบซึ่งประทับใจอย่างที่สุดจากเธอผู้นั้น...ก็แล้วบัดนี้เล่า เธออยู่ ณ ที่ใด กำลังทำอะไรอยู่ จะเจลิยวคิดรู้สึกน้อยหรือไม่ว่ารพินทร์ ไพรวลย์ จากไกลมาเสียแล้วอย่างทำนายอนาคตไม่ถูก และอาจไม่มีหวังที่จะได้กลับไปพบปะเห็นหน้ากันอีกแล้ว

และถ้าเธอผู้นั้นรู้ หัวใจของเธอจะแตกยับออกสักกี่เสี่ยง สำหรับเขานั้น ไม่ต้องพูดถึง ความหวังทั้งหลาย สิ้นสลายพังไปหมดแล้ว คงมีชีวิตอดทนอยู่ต่อไปเพื่อภารกิจจำเป็นในหน้าที่อันเสี่ยงไม่ได้เท่านั้น

ก่อนล้มตัวลงนอนคืนนี้ เขาสั่งบุญคำไว้แล้วว่า ไม่ว่าจะเกิดอาการอย่างไรขึ้นกับตัวเขา ห้ามไม่ให้บุญคำหรือลูกน้องคนใดไปรบกวนปลุกบอกหมอเบลหรือนายจ้างทุกคน

“ฉันชดยาเข้าไปหนักแล้ว คงไม่เป็นไรหรอก ถ้ามันจะสิ้นพับๆ ขึ้นมาตอนไหน ก็ดูเฉยๆ ก็แล้วกัน อย่างมากก็ไม่เกินชั่วโม่งคงหายไปเอง” เขาสั่งไว้เช่นนั้น

จำได้ว่า บุญคำจ้องดูเขาด้วยสายตาห่วงกังวล เอื้อมมือมาจับฝ่ามืออันเย็นเฉียบ แล้วถอนในเอือก บ่นเบาๆ

“นี่ถ้านายหญิงอยู่ด้วยละก็ บุญคำไม่ห่วงเลย พับฝ่า! เอ้อ! บุญคำสงสารนายจริงๆ อยากจะล่อไอ้ฟารั้งทั้งหมดนี้ไป

ตกเหวตายเสียให้หมด เราจะได้กลับกันเสียที่ นี่ถ้านายหญิงรู้ความจริงเข้าคงอกแตกตายทีเดียว”

พราณใหญ่นอนซึม ตาหรีโรยลง

“ดูแลไฟไว้ให้ดี กำชับเกิด เส่ย จัน ไว้ด้วยว่า อย่าประมาทในคืนนี้ ขอฝากความปลอดภัยทั้งหมดไว้ให้กับบุญคำด้วย”

“นายนอนให้หลับเถอะ ไม่ต้องห่วง เป็นหน้าที่ของบุญคำกับไอ้พวกนี้เอง”

แกบอก แล้วเอาผ้าผวยเก่าๆ ดำเป็นสีขี้เป็ดของแกเอง มาคลุมไว้ให้ที่ส่วนเท้าของเขา

จะหลับหรือยังตื่นอยู่ เขาเองก็ไม่อาจทราบได้ แต่ใบหน้าอันหวานคมและแววตาอ่อนซึ่งของดาริน วราฤทธิ์ มาลอยวนอยู่ตรงหน้าตลอดเวลา คลับคล้ายคลิบคลาว่า จะเห็นใบหน้านั้นกำลังมีหยาดน้ำตาไหลริน มองจับมาที่เขาอย่างห่วงหาอาดูรที่สุด

รพินทร์พยายามจะเอ่ยเรียกนาม แต่ไม่มีเสียงใดผ่านลำคอออกมาได้ อยากจะเอื้อมมือออกไปไขว่คว้ารวบร่างนั้นมากอดประทับไว้กับอก แต่หมดเรี่ยวแรงที่จะกระดิกกระเดี้ยสภาพเหมือนถูกผีอำ ริมฝีปากของภาพนั้น เพยอตั้งจะเอ่ยพูดคำใดแก่เขา แต่ไม่ได้ยินเสียง

ครั้นแล้ว ใบหน้าของหม่อมราชวงศ์หญิง ดาริน วราฤทธิ์ ก็ค่อยๆ เลื่อนห่างออกทีละน้อย พรำมัวออกไปทุกขณะ ในความรู้สึก (หรือจะในความฝันก็ตาม) เขาตะโกนเรียกสุดเสียง

“คุณหญิง! อย่าเพิ่งไป อยู่กับผมก่อน!!”

ใจว่าได้ตะโกนเสียงหลงออกไปเช่นนั้น และตะเกียกตะกายพยายามจะลุกขึ้น แต่ร่างกายประจุกถูกทับไว้ด้วยภูเข

จากใบหน้าที่เลื่อนลอยจากไปนั้น ก็ได้มีอีกหน้าหนึ่งซ้อนเข้ามาแทนที่ ครั้งแรกมันเป็นภาพพร่าก่อน เหมือนภาพที่สเกตช์หายาๆ ต่อมาก็ค่อยๆ ชัดขึ้นเป็นลำดับ และในที่สุดก็แจ่มใสจนสังเกตเห็นได้ถึงเงาของสันจมูก นัยน์ตาคมลึก และริมฝีปากที่แย้มสว่างจนเห็นฟันขาวทั้งสองแถว ตัดกับผิวสีหน้าประจุกสีทองแดง

รพินทร์จ้องตะลึง

ดวงหน้าที่ปรากฏขึ้นแทนที่ ก็ยังมองประสาธเขาอยู่เช่นนั้น พร้อมกับอาการยิงฟันขาว เขาเห็นชัดเป็นภาพละเอียดถึงขนาดประกายของแววตา ผ้าโพกศีรษะเป็นแถบสีแดง และเสื้อชุดพราณกะเหรี่ยง มือหนึ่งถือไรเฟิลวินเชสเตอร์โบราณแบบคานเหวี่ยง ขนาด .44-40

แล้วเสียงกังวานลึกก็แว่วมาสู่จิต

“ผู้กอง!”

“เฮ้ย! แงซาย แกหรือนั่น!”

“คีนี่ ผู้กองอ่อนแอ ทั้งจิตใจและร่างกาย โรคเก่ากำลังเล่นงาน อย่างนอนทนทรมานอยู่อย่างนั้นเลย ให้ใครไปปลุกหม่อมที่เป็นหมอนนั้นขึ้นมาช่วยเสียเถิด นายหญิงอยู่ห่างไกลนัก แต่หม่อมหม่อมคนนั้นอยู่ใกล้ พอจะช่วยผู้กองได้”

“แงซาย!!”

“อย่าตะโกนเลย ผู้กองไม่มีเสียงหอรอก”

“นี่แกไปยังไงมายังไงกันนี้ แกจริง ๆ หรือนี่เงาซาย ทำไมฉันถึงมองเห็นแกมานั่งพูดอยู่กับฉันตรงหน้านี้เอง มันเป็นไปได้ไหม! นี่ฉันเพื่อไปใหญ่แล้ว”

ใบหน้านั้นยิ้มกว้างออกไปอีก

“ใช่ ผู้กองกำลังเพื่อ...เพื่อด้วยพิษไข้สูง เชื่อผมเถอะตามหมอ...”

“ฉันไม่ต้องการหมอกคนไหนในโลกทั้งสิ้น นอกจากคุณหมอยอดรักของฉันคนเดียวเท่านั้น”

“ก็ผมบอกแล้ว ว่าเธออยู่ห่างไกลนัก และป่านนี้ก็ยังไม่รู้เลย ว่าผู้กองมานอนชมอยู่กลางป่าเช่นนี้ โดยไม่เปิดโอกาสให้เธอรู้แม้แต่คนเดียว ว่าผู้กองจากเธอมาแล้ว หาทางช่วยตัวเองก่อนเถอะ”

“ฉันอยากจะให้มันจับไข้ตายไปเสียคืนนี้เลยรู้แล้วรู้รอดจะได้หมดเวรเสียที!”

ใบหน้านั้นสิ้นศรัทธา

“ผู้กองยังไม่สิ้นเวรหอรอก เพราะฉะนั้น จึงยังไม่ตาย แต่จะต้องทนทุกข์ทรมานไปอย่างนี้แหละ กรรมเก่าของผู้กองยังไม่สิ้น”

“ช่วยประคองฉันลุกขึ้นมาที”

“จะลุกขึ้นมาทำไม?”

“เตะแกนะซิ!”

ใบหน้าสีทองแดงราวกับภาพปั้นด้วยสัมฤทธิ์ของเทพบุตรดวงนั้น หัวเราะแผ่วเบาอย่างขัน ๆ กึ่งยั่ว

“นี่คือนิสัยเก่าของผู้กอง เอะอะก็จะเตะแงชายเสียเรื่อย”

“สันดานแกมันก็ยั่วยวนโทสะฉันมาตลอดกาลเหมือนกัน ดูเอาเถอะ แม้แกจะโผล่เข้ามาในจิตใต้สำนึกของฉันเอง แกมันก็เป็นแต่เพียงไอ้ตัวภาพหลอนเท่านั้น ไปเสียให้พ้นไป ฉันไม่ต้องการจะเห็นหน้าแกในขณะนี้เลย มันไม่ช่วยอะไรฉันขึ้นมาได้แม้แต่สักนิด”

“ช่วยได้ซิ อย่างน้อยผมก็มาเตือนผู้กองยังไงล่ะ”

“ไอ้บ้า! แกจะมาเตือนอะไรฉัน”

“ก็เตือนให้ระวังถึงเงาภัยที่มันจะคืบคลานเข้ามาหาคณะของผู้กองภายในคืนนี้นะซิ แล้วตัวผู้กองเอง ผ่านมานอนพะงาบพะงาบอยู่อย่างนี้ จะปกป้องคุ้มครองใครเขาได้”

“เงาภัย?...มันเป็นอะไร และจะมาในลักษณะไหน?”

“ประเดี๋ยวก็รู้ และระวังจะแก้ไขไม่ทัน ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้กองเป็นหลักประกัน เป็นเครื่องรางอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ร่วมคณะทุกคน แต่ถ้าผู้กองมานอนหลับพลภาพอยู่แบบนี้ แม้แต่ชั่วขณะก็ตาม ภัยมันจะฉวยโอกาสเข้ามาในตอนนั้นแหละ ถึงมันจะทำอะไรผู้กองไม่ได้ แต่บุคคลที่อยู่ภายใต้รับพิศชอบของผู้กองล่ะ? ระวังจะเสียชื่อจอมพราวนผู้ยิ่งใหญ่”

ร่างที่คุกเข่าอยู่ข้างเขาค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนสูงตระหง่านเป็นรูปโฉมงามเยี่ยงบุรุษเพศอันหาที่ติไม่ได้ รูปร่างหน้าตาอย่างนั้น กระแสเสียงพูดและสำนวนอย่างนั้น จะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากเจ้าอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงคู่ปรับเดิมของเขา

31

**นางชาย (ในจินตนาการอันเร้าร้อนด้วยพิชชใช้
หรืออะไรก็ตามที) เหลียวมองไปรอบ ๆ แค้นป้
ขณะนั้น รพินทร์พยายามสุดขีดที่จะลุกขึ้นมา**

ให้ได้ แต่หมดความสามารถ

**แล้วดวงตาคู่นั้น ก็หันมาจับมึงที่เขาอีกครั้ง ยืนยืยวม
กวนบาทาเหมือนเดิมไม่ผิดแผกไป**

“ทุกคนหลับหมด แม้กระทั่งลุงคำ ไฟก็กำลังจะมอด
คืนนี้ ที่นี้มันเป็นบรรยากาศที่ไม่เหมาะเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เมื่อผู้กองเจ็บป่วยเสียคนเดียว อย่ามัวแต่เกรงใจพวกนายจ้าง
หรือกลัวว่าฝรั่งพวกนั้นจะเห็นถึงความอ่อนแอของผู้กองเลย
ให้ใครไปเรียกเขามาช่วยเถอะ พรานใหญ่รพินทร์ ไพรวลย์ จะ
มีสภาพไม่ผิดอะไรกับลูกนกตัวหนึ่งเท่านั้นในภาวะที่โรคเก่ามัน
เล่นงานอยู่ในขณะนี้ ช่วยตัวเองยังไม่ได้ จะไปช่วยใคร”

“ไปให้พ้น ไอ้ตัวยุ่ง! ฉันรับรองว่าฉันคิดถึงแกอย่างที่สุด แต่ไม่ต้องการให้แกโผล่เข้ามาหลอกหลอนฉันเล่นในสภาพที่ฉันเจ็บป่วยเช่นนี้ มันทำให้ฉันต้องคิดถึงแกหนักขึ้นไปอีก”

ภาพนั้น หย่อนกายลงนั่งริมเขาอีกครั้ง ยิ้มละไม

“คิดถึงในด้านไหน คิดว่า พ้าให้รพิณทร์มาเกิดแล้วไหน จึงให้แกชಾಯมาเกิดอีก จันทใช้ไหม?”

“โธ่! ไอ้ลูกพ่อแม่ไม่สั่งสอน! ไปเสียเดี๋ยวนี้แหละ ไม่พ่อจะแข่งให้เอ็งไม่มีความสุขตลอดไป แม้ว่าเอ็งจะหนีเข้าไปเสวยสุขอยู่ในดินแดนของเอ็งแล้ว”

“ฮึ! ผู้กองเก๊าะ...พ่อแม่จะสั่งสอนผมได้ยังไง ในเมื่อท่าน ตายจากผมไปตั้งแต่ผมยังเล็ก ๆ ผู้กองก็รู้”

“ถ้างั้นหลวงปู่พระพุทธรูปที่เลี้ยงเอ็งมา ท่านก็ไม่สอนเอ็ง”

บุรุษโฉมงามผู้นั้นยกไหล่

“ทำไมท่านจะไม่สอนผม ท่านสั่งสอน อบรมสารพัด วิทยาการให้แกผมครบถ้วนหมดทุกอย่างนั่นแหละ ไม่งั้นผมจะย้อนกลับไปกู้ประชาชน กู้ราชบัลลังก์คืนได้อย่างไร ท่านสอนแม้กระทั่งว่า วิธีที่จะทำให้ผู้กองเต็นเป็นจิ้งวนะ ควรจะทำยังไง”

“นี่ ไอ้ผี! ถ้ามจริง ๆ เถอะ แกเป็นอะไรกันแน่ ผีป่า จำแลงร่างมาในคราบของแกชಾಯใช้ไหม หรือว่าฉันปั้นแกขึ้นเอง ในมโนมณอันฟุ้งซ่านของฉัน?”

“ยามที่ผู้กองฟุ้งซ่านขนาดหนัก อย่างเช่นเดี๋ยวนี้ ผู้กองไม่เคยคิดถึงใครหรือคนนอกจาก นายหญิง! แต่เมื่อนายหญิงไม่สามารถจะปรากฏเป็นภาพที่ชัดเจนหรือให้การช่วยเหลือใดๆ แก่

ผู้กองได้ มันก็ควรเป็นหน้าที่ของผม ที่จะแทรกเข้ามาก่อนไม่ใช่รี”

“ฉันไม่เชื่อ ว่าร่างที่ฉันเห็นอยู่ในขณะนี้ คือ แกะชาย!”

“ขอโทษที่ ตาของผู้กองหลับ ถึงยังงี้ก็ไม่มีทางจะลืมขึ้นมาเห็นผมได้หรอก”

“นั่นแหละ ถึงแม้ในภาพความคิด ฉันก็ไม่เชื่ออยู่ดีว่าแก คือ ‘แกะชาย’ นอกจากผีป่ามันสวมอยู่”

“ผู้กองก็ปราชัยในเรื่องในไสยเวทอาคมอยู่ไม่ใช่หรือ แม้จะเก็บซ่อนไว้ไม่ให้ใครรู้ก็ตาม เอาสิ! ลองตั้งจิตภาวนาสวดขับไล่ดู ถ้าเป็นภูตหรือวิญญาณ ตลอดจนโอปปาติกะชั้นต่ำทั้งหลาย มันก็คงไม่สามารถอยู่หลอกหลอนดวงจิตของผู้กองต่อไปได้หรอก มันคงจะต้องเผ่นป่าราบไป แต่ผมรับรองว่าผมไม่มีวันเผ่น ยกเว้นแต่ผมจะไปเอง แต่ผมก็คงอยู่ไม่นานนักหรอก สมัยก่อนนี่ก็คอยเคียงข้าง เป็นบ่าวรับใช้ใกล้ชิดอยู่ทุกขณะ สุดแต่จะจิกหัวใช้ยังงี้ มาสมัยนี้ก็อยากจะลองปล่อยให้ผู้กองเผชิญหน้ากับสารพัดปัญหาตามลำพังตนเองเสียบ้าง ไม่มีแกะชาย ไม่มีนายหญิงดาริน ผู้กองจะรู้สึกละ”

รพินทร์พยายามรวบรวมสติสัมปชัญญะและกำลังใจเพื่อจะภาวนาอาคมบทสวดขับไล่วิญญาณร้าย แต่เขาก็เลอะเลือนไม่อาจท่องได้หมดในยามนี้ มันให้ติดขัดหลงลืมไปหมด

ร่างที่ปรากฏขึ้นอย่างลึลั่นนั้น ยิ่งพึ่พึ่

“เหลว! จำไม่ได้ ก็พิษไข้ขึ้นตั้ง 102 องศาแบบนี้ จะเอาสติตั้งที่ไหนมาสวดมนต์”

เขานิ่ง ไม่คิดที่จะโต้ตอบอะไรอีกทั้งสิ้น พยายามขจัดภาพนั้นให้สลายไปจากมโนภาพ แต่มันก็ยังเด่นชัดแจ่มใสเหมือนเดิม ดูเหมือนว่าห่างกันแค่เอื้อมเท่านั้น

แล้วสำเนียงต่ำลึกในแววสัพยอก ก็แว่วมาอีก

“ร้องเพลงให้ฟังเอาไหม เพื่อจะเพลิน ๆ สบายใจ สร้างไข่ได้บ้าง”

เขานิ่ง

“แก้ล้านความระกำ ช้ำชอกใจที่เธอทำไว้นั้น ฉันเคঁนมันกลั่นออกเป็นน้ำตา ล้นหลัง...ให้ผิดหวังที่มันคั่งอยู่ในอก!”

“ห่า! แกเป็นผีตัวที่ทะเล้งที่สุด!”

“อ้าว! แล้วกัน คนยังไม่ตายเลย ดันเรียกเป็นผีเสียแล้ว งั้นเอาใหม่หวังว่าคงจำเพลงได้นะ...ยุงทอง ล่องฟ้าเมฆินทร์ ถวิลหวังไอดิน ไบยบินผินสุพสุธา ดอกฟ้าโน้มกิ่งลงมา จากสวรรค์อาภา ให้ดินปรีดาอาวรณ์”

“แงซาย!! ใช้แกแน่แล้ว หรือมิฉะนั้นฉันก็กำลังคลุ้มคลั่งเสียสติเพราะกำลังจะตาย”

“ผมจะปลุกลุงคำให้ ถ้าไม่ต้องการเรียกหมอมแดงคนนั้นมาช่วย ผู้กองก็ต้องช่วยเหลือตัวเองโดยกินยาเพิ่ม”

กล่าวจบร่างนั้นลุกขึ้นอีกครั้ง และเคลื่อนห่างออกไป

“เดี๋ยว! แงซาย กลับมาก่อน อย่าเพิ่งไป ฉันต้องการคุยกับแก ฉันคิดถึงแกอย่างที่สุด นี่แกมาหาฉันได้ยังไง?”

ใครคนหนึ่งขยับปลุกเขาโดยแรงพร้อมกับเสียงเรียกถี่ ๆ อย่างร่อนรน รพินทร์สัมผัสได้กับความหนาวสะท้านเยือก

เปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น ก็มองเห็นบุญคำกับจันนั่งเรียกเขา
อยู่ บุญคำเป็นคนเขย้าแขน

“นาย! นายเป็นอะไรไป ตายละ! ตัวร้อนจี๋ยังกะไฟ ทำ
ยังงี้ดีละหว่า ไอ้จัน! ช่วยกูคิดที”

เสียงตาเฒ่า สมุนขวาของเขาละล่ำละลัก

“ไปปลุกเรียกหมอเบลกันเถอะ พี่คำ นายกำลังจับสัน
เพื่อใหญ่แล้ว เสียงตะโกนเรียกไอ้แงซายลั่นไปหมด”

“นั่นซิ ช้าตกใจตื่นขึ้นมา ก็ได้ยินนายตะโกนเรียกไอ้
แงซายนั่นแหละ”

รพินทร์ ได้ยินเสียงพูดเร็วปรือของบุญคำและจันอย่าง
ถนัด เขาเอื้อมมืออันสั้นเทาไปคว้าแขนใครไว้ได้คนหนึ่ง ถาม
แหบ ๆ

“แงซายอยู่ไหน บุญคำ?”

“หา? นายว่ายังไงนะ”

ทั้งสองร้องเสียงหลง

“แงซาย...มันเดินไปไหนแล้ว? มันบอกว่ามันจะไปปลุก
บุญคำ”

บุญคำกับจัน มองหน้ากันตาเหลือก อุทานออกมา

“โอ้ นาย เพื่อใหญ่แล้ว...แงซายที่ไหน แงซายมันก็อยู่
มรกตนคร กลายเป็นสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชไปแล้วนะซิ บุญคำ
กับไอ้จันตกใจตื่นขึ้นมาเพราะได้ยินเสียงนายร้อง ตัวสั่นพับๆ
ไขขึ้นสูงอยู่นี่”

รพินทร์กำมือทั้งสองแนบไว้กับอก สั่นเต็มไปทั้งกาย
พยายามพูด

“ให้ตกนรก! เมื่อหยกๆ นี่เอง ฉันยังพูดคุยอยู่กับมัน... ฉันหมายถึงไอ้เงาขายนั่นแหละ มันแต่งชุดเดิมกับที่เราเห็นมันไปสมัครงานวันแรก เข้ามานั่งคุยกับฉันอยู่พักใหญ่ทีเดียว แล้วมันก็บอกว่ามันจะไปปลุกบุญคำ ฉันไม่ได้ฝันหรือว่าเพ้อ ฉันรู้ว่าฉันไม่สบายมาก แต่ก็ยังมีสติพอ”

“ซิบหายแล้ว พี่คำ...ลงถ้าเห็นไอ้เงาขายมานั่งอยู่ข้างๆ อาการของนายก็คงหนักเต็มที พี่คำก็รีบไปตามหมอเบลเถอะ ฉันจะนั่งเฝ้านายเอง...”

บุญคำผวา จะตะกายลุกขึ้น แต่รพินทร์ฉวยแขนไว้ สั่นศีรษะ พูดทั้งๆ ที่คางสั่นกระแทกกัน แต่เด็ดเดี่ยวในน้ำเสียง

“ไม่ต้อง! บอกแล้วว่าอย่าไปกวนเขา! ฉันไม่ต้องการให้เขาเห็นฉันในสภาพนี้...หยิบยาในหลอดสีขาวจากยามหลังให้ที่เร็วเข้า!”

สมุนขาวพะว้าพะวัง ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก แต่เมื่อถูกเจ้านายตวาดซ้ำมาอีกครั้ง จึงลนลานไปเปิดยามหลัง ค้นหาหลอดบรรจุยา ซึ่งแกะรู้จักจำได้แม่นยำดีอยู่แล้วมาเปิดฝาท่อออก ในขณะที่จันแผ่นเข้าไปฉวยกระตักน้ำ เปิดฝาท่อออกช่วยประคองต้นคอขึ้น

“ก็เมิด นาย?”

“สามสี่เม็ดอะไรก็ส่งมาเถอะ เดี่ยวฉันก็ค่อยยังชั่วเองแหละ ไม่ต้องวุ่นวายนักหรอก”

ตาคำรีบส่งยาให้เขา รพินทร์ยัดใส่ปากด้วยมือสั่นเทา จัน

ก็ค่อยๆ กรอกน้ำให้ที่ริมฝีปาก พรานใหญ่กลืนยาเสร็จก็หลับ
ตาลงตามเดิม นอนตะแคงคู้กอดอกไว้

ลูกศิษย์ก้นกุฎิของเขาทั้งสองประสานงานกันอย่างคล่อง-
แคล่วว่องไว เพราะเคยชินรู้อาการกันดีอยู่แล้ว จันไปหาทั้ง
กระสอบป่านและผ้าห่มเท่าที่จะหยิบฉวยมาได้จากพวกลูกหาบ
นำมาคลุมทับให้ ส่วนบุญค่านั้นโดดเข้าไปโหมไฟที่ร้านย่างเนื้อ
อันกำลังมอดแดง จัดการอยู่พักเดียวก็ลุกเป็นเปลวฮือขึ้น จาก
นั้นก็แยกกองไฟมาก่อไว้บริเวณใกล้เคียงกับที่รพินทร์นอน เพื่อ
ให้อุ่นสาดเข้ามาถึง ช่วยกันง่วนอยู่เพียงสองคน โดยไม่ทำสิ่ง
ใดให้เอะอะกระโตกกระตากขึ้น

ทั้งสองเข้าใจความประสงค์ของเจ้านายดี แม้จะเป็น
ห่วงสักเพียงใด แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านพบกันมาแล้ว
นับครั้งไม่ถ้วน ต่างก็มั่นใจว่า จะอย่างไรเสียรพินทร์ก็คง
ไม่ถึงกับเป็นอันตรายอะไรนัก

เพียงแค่ออให้อาการสรงซาไปเองตามกำหนดเวลา
ของมัน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นปกติเรียบร้อยเหมือน
เดิม

ในความหนาวเยือกเย็นจับขั้วหัวใจและสองหูที่ลั่นฮือ
ไปหมด ความรู้สึกของรพินทร์ ชาติๆ หายๆ เขาสำนึกเสียง
บุญคำกับจันซึ่งคงจะอยู่ใกล้ๆ ตัว พุดอะไรกันพึมพำ ฟังไม่ได้
ศัพท์ ประเดี๋ยวก็มีมือมาจับที่ขา ประเดี๋ยวจับคลำตามชอกคอ
และหน้าผาก พร้อมทั้งมีผ้าห่มทับซ้อนกันลงมาเรื่อยๆ จน

หนักอึ้งไปหมด ต่อมาก็รู้สึกคล้ายจะได้ยินเสียงจันร้องสั่งความ
กับเกิด หรือเสีย คนใดคนหนึ่ง เร่งให้ไปเติมเชื้อฟืนที่กองไฟ
ซึ่งก่อไว้ด้านหลังกระโจมพักของฝ่ายนายจ้าง มีการเคลื่อนไหว
บ้างเล็กน้อย ภายในบริเวณแคมป์ที่พัก

ครั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบลงตามเดิม เขาไม่
อาจทราบได้ว่าทั้งบุญคำและจัน ตลอดจนสภาพทั่วๆ ไปของ
บริเวณปางพักยามนี้เป็นอย่างไร รู้สึกแต่เพียงว่าสองहुलัน้อ
ด้วยฤทธิ์ยา ไม่ได้ยินสำเนียงเสียงใดทั้งสิ้นคล้ายๆ กับอยู่คน
เดียวในโลกอันเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง และเยือกเย็นที่สุด

เวลาจะผ่านพ้นไปอีกสักเท่าใดไม่ทราบได้จากความมืด
สนิทประดุจมีม่านสีดำมาซึ่งไว้ชนิดที่มองอะไรไม่เห็นเลย ภาพ
แวดล้อมรอบตัวก็ค่อยๆ เริ่มใสขึ้นมาอีก ราวกับภาพที่เห็นใน
จอภาพยนตร์ มันเป็นฉากของเงาสลัวตะคุ่มรางของบริเวณ
แคมป์พักนั่นเอง กองไฟที่บุญคำก่อไว้ทางด้านขวาใกล้ตัวของ
เขาลุกสว่างพลอมแพลง สาดแสงรางๆ ไปในรัศมีจำกัด

มันมานั่งอีกแล้ว ริมกองไฟ ใกล้ๆ ตัวเขาแค่เอื้อม
นี่เอง!

เจ้าเงชาয়!!

สำนึกบอกกับตนเองว่า ได้พิจารณาพิจารณาภาพมายานั้น
และพยายามขจัดออกไป แต่...คุณพระช่วย!...ก็มันทนโทอยู่
นี่ ชัดๆ บนขนไม้ใหญ่ที่เตรียมไว้สำหรับเป็นฟืนสำรอง ข้อศอก
วางอยู่บนเข่า และคางวางอยู่บนฝ่ามือ นัยน์ตาชี้เล่นมีประกาย
ยิ้มๆ ชื่นๆ

‘บุญคำ!...ฉันเห็นนายเป็นเงาหายไปอีกแล้ว เอ...คือนี่
อาการทำมันจะหนักเอาจริง ๆ’

ปากเขาไม่ได้พูด แต่ใจรำพึงเช่นนั้น

“เอ๊ะ! ดูนี่ผู้กอง ก็เงาออกชัด ๆ จะดูให้เป็นลุงคำ
ไปให้ได้”

“แก!”

“จ๊นซี...ผมละ”

“มาลาเรียกขึ้นสมองฉันเสียแล้ว ฉันคงจะไม่รอดคือนี่
เสียละคระมัง ถึงได้มองเห็นเป็นตุเป็นตะเช่นนี้”

“บอกแล้วยังไงว่า คนอย่างผู้กองยังไม่ตายง่ายนักหรอก
เห็นจะยกแยะยกยันอยู่ในป่าไปอีกนาน แต่คือนี่อาการหนักหน่อย
นะ อยากผิตส์จจะ ทอดทิ้งนายหญิงมานี้”

“แกก็น่าจะรู้ดี ถ้าแกเป็นอนุสติของนั่นเอง...ว่าฉันไม่ได้
มีเจตนาจะผละจากนายหญิงมาเลย มันถึงคราวเคราะห์กรรม
ที่จะต้องพลัดพรากจริง ๆ”

“ใช่! ผมรู้ ชีวิตสัตว์โลกมันก็ต้องเป็นไปตามกรรมลิขิต
ไม่มีใครสามารถกำหนดโชคชะตาของตัวเองได้หรอก ตอนนี้อยู่
เป็นยังไงบ้างล่ะ? หนาว...เปลี่ยว...ว้าเหว...คิดถึง...เศร้าหมอง
ระทมทุกข์”

“แกก็ยังเป็นเงาคนเดิมอยู่นั่นแหละนะ...เหน็บแนม
เลี้ยวลด ประชดประชัน แฝงเล่ห์แล้วก็ลึกลับ”

“แต่แน่นอนที่สุดก็คือ ผมจะไม่มีวันทอดทิ้งผู้กอง โดย
เฉพาอย่างยิ่ง ในยามที่ผู้กองไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองได้เช่น
ขณะนี้”

บุรุษโฉมงามในชุดพรานกะเหรี่ยงพเนจร เอื้อมมือไปจับ
พีนในกองไฟเมื่อมันกินลามพ่นกองออกมา

“แล้วแกมาช่วยอะไรฉันได้มั้ง?”

“อ้าว! อย่างน้อยผมก็ช่วยไปปลุกลุงคำ กับน้ำจันให้ช่วย
กันเอายามาให้ผู้กองกินเมื่อตะกี้ก็ยังงี้ล่ะ เอาละ ผู้กองนอน
เสียเถอะ อย่าพยายามสนใจอะไรกับผมนักเลย”

“ทั้งคำพูด ทั้งกิริยา และทั้งลักษณะของแกเท่าที่ฉันเห็น
อยู่ในขณะนี้ มันเหมือนกับว่าแกมีตัวตนจริงๆ แล้วร่วมทางอยู่
กับฉันเหมือนสมัยหนึ่งที่เราเคยร่วมกันมาแล้ว”

ร่างที่กำลังซนพีนอยู่ ตะแคงใบหน้ามองข้ามไหล่มาที่เขา
เลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง

“ผมไม่เคยลืม และผู้กองก็ไม่ได้ลืมเลือนเลย”

“นี่ถ้าฉันลืมตาขึ้น ภาพของแกก็คงจะอันตรธานไปใช้
ไหม?”

“อย่าพยายามลืมตาเลย เปลือกตาของผู้กองขณะนี้มัน
หนักที่สุด เปิดมันขึ้นมาไม่ได้หรอก แล้วก็อย่ามาพูดคุยซักถาม
อะไรผม ให้เหนื่อยใจเลย ควรสงบจิตพักผ่อนเสีย”

“แล้วแกล่ะ?”

“ผมจะนั่งเฝ้าผู้กองตรงนี้แหละ ผมเฝ้าเฉพาะผู้กองเท่า
นั้นนะ สำหรับคนอื่นผมไม่มีหน้าที่”

“บุญคำ จัน แล้วก็คนอื่นๆ ตอนนี้เขาทำอะไรอยู่ที่ไหน
กันบ้าง?”

“ทุกคนหลับกันหมดแล้ว เหลือแต่ผู้กองคนเดียวเท่านั้น
ที่ดวงจิตยังตื่นอยู่ด้วยความฟุ้งซ่าน แต่ก็ไม่สามารถจะทำอะไร

ได้ทั้งสิ้น แม้แต่จะขยับเขยื้อนตัว เฮ้อ! น่าทุเรศเสียจริงๆ รพินทร์ ไพรวัลย์ จอมมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งใหญ่ จุดอ่อนของผู้กองมันอยู่ที่โรคประจำตัวที่ไม่รู้จักจะรักษาให้หายขาดนี้แหละ ถ้านายหญิงรู้ความจริงว่าขณะนี้ผู้กองมานอนซึมจับไข้อยู่กลางป่าแบบนี้เธอก็คงจะแทบช็อค”

“นายหญิงอาจจะเลิกถึงฉันเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น และเมื่อฉันหายสาบสูญไปในป่านานเข้า เธอก็คงจะค่อยๆ ลืมเลือนไปเอง ฉันต้องการให้เป็นเช่นนั้นด้วย เพราะฉันไม่คิดว่าจะมีโอกาสกลับไปอีกแล้ว”

แกซายเบือนกายช้าๆ หันกลับมาเผชิญเขาในหน้าตรง

“ผู้กองหมั่นน้ำใจนายหญิงของแกซายถึงเพียงนั้นเชียวหรือ ใคร่ครวญดูให้ดี ในชีวิตของผู้กอง เคยมีผู้หญิงคนไหนที่เคยพิสูจน์ถึงความรักที่มีต่อผู้กองอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคง ชนิดสุดใจขาดดินอย่างนายหญิงดาริน วราฤทธิ์ มาก่อนบ้างไหม เอาสักเสี้ยวกระฝีกเดียวก็พอ”

รพินทร์อึ้ง...จัน...ซึมเศร้าร้าวรานหนักลงไปอีก

“ผู้กองคิดด้วยความรู้สึกรู้สีกที่ให้ร้ายแก่ตนเอง...ด้วยความสำนึก ที่ว่าตนต่ำต้อยอับด้อยวาสนา แต่ผู้กองก็เคยเห็น ‘น้ำใจ’ ของสุภาพสตรีผู้นั้นมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่า เธอมีจิตวิญญาณที่หนักแน่นเที่ยงตรงกับผู้กองปานใด เธอผู้นั้นมิได้มีเฉพาะดวงจิตพิศواسที่จะมอบให้แก่ผู้กองเพียงหญิงคนหนึ่งจะพึงมีให้แก่ชายคนหนึ่งเท่านั้น เธอยังรักใคร่ผูกพันอยู่กับผู้กองเคียงมิตรร่วมตายอีกด้วย ผมกล้าพูดได้ว่า ถ้าแม้เธอมองเห็นความตาย ความพิณาศยย่อยยับของผู้กองอยู่ตรงหน้า และเธออยู่ในฐานะ

จะเอาตัวเข้าแลกเผชิญหน้าไว้เสียเองได้ เธอจะไม่ลังเลใจจน
นิดเดียว มีสุภาษิตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า ‘รักแท้นั้นยากหา สุดจะ
คว่ำมาเชยชม แต่มิตรแท้ที่นิยม ยิ่งยากหากว่ารักแท้!’ สำหรับ
ผู้กองนั้นมีดวงแก้วประเสริฐอยู่ในมือ คือทั้งรักแท้ และมิตรแท้
รวมอยู่ในบุคคลคนเดียว เธอผู้นั้นก็คือ ม.ร.ว.หญิงดาริน วรา-
ฤทธิ์! แต่แล้วไหน จึงจะไปคิดดูแคลนน้ำใจของเธอผู้นั้นเสีย”

เสียงกังวานทุ้มแว่วแซมซ้ำเป็นจังหวะเข้ามาสู่จิตประสาท
ของรพินทร์ ชัดเจนหมดทุกถ้อยกระทางความ

“ไอน้องชายแงชาย...ฉันต้องขอโทษคุณหญิงดารินไว้ต่อ
หน้าแก ณ ที่นี้ด้วย ฉันก็ตระหนักรู้แล้วว่า ทั้งอดีต ปัจจุบัน
และอนาคต (ถ้ามี) ฉันจะไม่มีวันได้รับความรัก ความปรารถนา
ดี และความจริงใจจากผู้หญิงคนไหนได้เทียบเท่าสุภาพสตรีคน
นั้นอีกแล้ว มันเป็นความจริงของแกทุกอย่าง! ฉันอยากเดินทาง
กลับเหลือเกิน”

ใบหน้าคมสันหมดจด งามดุจภาพปั้นวิจิตรดวงนั้นก้มลง
มาใกล้เขา

“โดยเกียรติยศ ศักดิ์ศรีของจอมมัจจุเทศก์นามว่ารพินทร์
ไพรวัลย์ ผู้กองไม่อยู่ในฐานะที่จะกลับหลังหันได้หรอก และ
ผมก็รู้ด้วยว่า ผู้กองไม่ยอมกลับ แม้จะรู้ว่าความตายรออยู่เบื้อง
หน้า”

“มันเป็นคืนที่แสนเศร้าและทุกข์ทรมานสำหรับฉันเหลือ
เกิน”

“ผู้กองกำลังไม่สบายใจ จิตใจก็เลยพลอยอ่อนไหวไปด้วย
แต่เมื่ออาการสร้างลง ผู้กองจะมีจิตใจที่เข้มแข็งเหมือนเดิม”

“แงชาย...”

“ครับผม!”

“ฉันดีใจเหลือเกินที่ได้พบเห็นแกในภาวะเช่นนี้แม้จะเป็นการเห็นใหม่โนภาพของฉันคนเดียวก็ตาม ฉันไม่คิดว่าจะได้พบเห็นแกเป็นภาพชัดเจนอย่างนี้อีกแล้ว นับตั้งแต่เราแยกจากกันครั้งนั้น ดูเอาเถอะ นี่ฉันสาบานว่า ฉันเห็นเป็นภาพละเอียดอ่อน ขนาดมองเห็นเส้นขนตาของแกทีเดียวนะ ลักษณะของแกคงเต็มหมดทุกอย่าง ไม่มีอะไรแปลกปลอมไปแม้แต่นิดเดียว แม้กระทั่งไ้ป็นสัปปะรังเคของแกกระบอกนั้น”

แงชายเบิกตานิดหนึ่ง อย่างล่อ ๆ เอื้อมมือไปคว้าวินเซสเตอร์คานเหวี่ยง .44-40 ขึ้นมา แล้วสลัดคานเหวี่ยงออกช้า ๆ ทีละครั้ง กระสุนโบราณดูเก่าคร่ำคร่ากระเด็นออกมาจากช่องคายทีละนัด ร่วงลงกับพื้น เจ้าอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงกวาดเก็บขึ้นมาในอุ้ง แล้วแบมือให้เขาดู

“ปืนมันก็เก่า และกระสุนก็ยิ่งเก่าเข้าไปใหญ่ สนิมจับปลอกเขียวอื้อ ผมยังไม่ได้บอกผู้กองในครั้งนั้นเลย ว่าผมไปได้ปืนกระบอกนี้มาจากไหน”

“จริงซี ฉันก็ยังไม่ได้อถามแกเหมือนกัน เพราะไม่ได้สนใจอะไร”

“ผมเอางาช้างคู่หนึ่งไปแลกกับพ่อค้าฮ่อในตลาดแม่สะเรียง ได้ไ้ปืนบุโรทั่งกระบอกนี้มา พร้อมกับกระสุนแค่ไม่เกิน 30-40 นัด ยิงออกมั่ง ไม่ออกมั่ง แล้วก็ท่องเที่ยวบุกไพรไปเรื่อย ประมาณสัก 3-4 เดือนก่อนที่จะไปสมัครเป็นคนใช้คณะเดินทางของผู้กองที่หนองน้ำแห้ง แต่มันก็สมฐานะกับบุคลิกของ

ผมดีไม่ใช่หรือ ถ้าผมถือโรเฟิลวินสโลว์ หรือเวเธอร์บี เดินเท่ง ๆ เข้าไปสมัครเป็นคนใช้ ผู้กองอาจตีบผมออกมาไม่ทัน แต่ถึงงั้น ผู้กองก็ยังระแวงสงสัยผมไปตลอดเส้นทาง จนกระทั่งวินาทีสุดท้ายเมื่อผู้กองรู้แน่ว่า ‘ผมคือใคร’ และมากับคณะของผู้กอง ‘เพื่ออะไร’ ”

กล่าวจบ แงชายก็หัวเราะก๊ากวานนุ่ม

รพินทร์รู้สึกตนเองจะยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก เริ่ม
จะอบอุ่นเป็นสุขขึ้นมาอย่างประหลาดล้ำ

“ถามจริง ๆ เถอะ แงชาย นี่แกมาพบฉันได้ยังไง?”

“ก็ผู้กองไม่ได้คิดถึงผมหรอกหรือ อย่างน้อย ก็สักแวบหนึ่งระหว่างที่ออกเดินทางมาในครั้งนี่”

“ใช่ซิ ฉันคิดถึงแกมากที่สุด รองลงไปจากนายหญิง”

“ก็ไม่มีปัญหาอะไร พลังจิตของผู้กองแรงจะตายไป เมื่อคิดถึงผม ผมก็มา...แต่ก็ไม่เสมอไปหรอกนะ มันสุดแล้วแต่เวลาจะอำนวยให้หรือไม่เท่านั้น สำหรับคืนนี้นะปลอดภัยไปร้อมมาก ผู้กองไม่สบาย...ดวงจิตอ่อนแอที่สุดแทรกซึมได้ง่าย ผมก็ไม่ต้องมาคอยกังวลอยู่ด้วยว่า ผู้กองจะจับไหวจับพริบ หรือค้นหาความจริงอะไรออกไปได้ อย่างมากพอพรั่งนี้เข้า หรือลืมตาตื่นมีสติสัมปชัญญะขึ้นมา ผู้กองก็คิดว่าตัวเองฝันไป...ก็แค่นั้นเอง”

“แล้วนี่ฉันฝันไปหรือเปล่า?”

ไอ้หนุ่มกะเหรี่ยงโฉมงามในอดีตผู้นั้นยกไหล่ยิ้มกว้างตามเดิม

“ไม่มีอะไรมาพิสูจน์ได้ แล้วผู้กองก็เอาไปบอกเล่าให้ใครฟังไม่ได้ด้วย ธรรมชาตินิสัยของแกชายมันลึลับอยู่แล้ว ผู้กองก็รู้นี่”

รพินทร์พยายามจะลืมตา แต่ลืมไม่ขึ้น เขารู้ตัวแน่แต่เพียงว่าขณะนี้ไม่ได้หลับเลย อยากจะเอื้อมมือมาจับชีพจรของตนเอง ก็กระดิกแขนไม่ไหว ลักษณะเหมือนถูกสะกดด้วยเวทมนตร์

“เอาละ ถ้างั้นเรามาลองคุยกันต่อไป”

“จะจับผมให้ได้ใช่ใหม่ว่า ผมเป็นผี คน วิญญาณหรือว่าภพมายาที่ผู้กองสร้างขึ้นมาเอง ผู้กองนี้ร้ายกาจเหมือนเดิม นะ ขนาดไม่สบายหนักอยู่อย่างนี้ ยังพยายามที่จะควบคุมสติ ค้นหาวิญญ์ออกไปให้ได้ว่า อะไรมันคืออะไร ผมกลัวใจจริงๆ พับผ่า!”

“แกอย่าเพิ่งสลายตัว หนิฉันไปเสียก่อนนะ”

“เอา...ลองดู ทนอยู่ได้ก็จะอยู่กับผู้กองจนให้นานที่สุด ถ้าทนไม่ไหว ก็เผ่น ขออย่างเดียว อย่าท่องคำว่า ‘อัปเปหิ’ ก็แล้วกัน”

“ไม่หรอก ฉันจะไล่แกทำไม ถ้าฉันจะท่องออกมาสักประโยคหนึ่งก็คือ ‘นิกัณฐะ สัพพะโร คัสสมิง มา มะ! มะ!’”

“อ้าว! แล้วกัน! ดันเรียกผีส่งไปแล้ว อยากจะแข่งให้แกชายเป็นผีไปเสียเร็ว ๆ หรือยังงิ”

พรานใหญ่หัวเราะ

“แกไม่ใช่ผีแน่ะ?”

“เอ๊ะ! ชักสงสัยตัวเองเหมือนกันแฮะ”

แങชายลุกขึ้นร่างสูงตระหง่านสง่างาม รวากับนักรบโรมัน
ยืมพรายอวดฟันสองแถวขาวเป็นเงา

“ทำไมแกมาให้ฉันพบในลักษณะของแങชาย ทำไมจึงไม่
พบในลักษณะของสมเด็จพระเจ้าจักรธาธาช?”

“ถามใจของผู้กองเองเสียก่อนว่าอยากพบใครในระหว่าง
แങชายกับจักรธาธาช?”

“จริงซึนะ ฉันปรารถนาที่จะพบแങชายมากกว่า”

“ฉะนั้น ผมจึงมาพบผู้กองในลักษณะของแങชาย มันก็
ลำบากสำหรับผมไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ ในการที่จะย้อนระลึก
ไปถึงภาพเก่าๆ ของตนเองว่า ขณะที่ผมเป็นแങชายโผล่เข้าไป
สมัครงานกับผู้กองที่หนองน้ำแห่งในครั้งนั้นนะผมมีเพอร์นิเจอร์
อะไรติดตัวมั่ง แม้กระทั่งไอ้ปืนปัสตันกระบอกนี้” ร่างนั้นชูปืน
ในมือให้ดู

“ถ้างั้น แกก็ลืมยามผ้าขี้ริ้วของแกไปเสียยามหนึ่งแล้ว วัน
นั้นแกคอนยามสกปรกมาด้วยใบหนึ่ง”

แങชายย่นหัวคิ้วนิดหนึ่ง ลักษณะย้อนคิดทบทวนความ
หลัง แล้วหัวเราะ ดีดนิ้วเบาๆ พลางขี้มือมาทางเขา

“จริงซึนะ ความจำของผู้กองดีกว่าผมเสียอีก!”

“ไม่มีอะไรที่ฉันจะลืม เกี่ยวกับแกเลย แങชาย”

“น่ารัก! นี่ดีว่าผมเป็นผู้ชายนะ ถ้าผมเป็นผู้หญิงปานนี้
รักผู้กองก่อนนายหญิงเสียด้วยซ้ำ ถึงเดี๋ยวนี้อะก็เหมือนกัน ถ้า
สามารถกลับเพศตัวเองเป็นหญิงได้ ผมก็ยอมเป็นเมียผู้กองไป
นานแล้ว”

“ไ้บ้า! แกมันทะเลสิ่งหน้าตายอยู่เหมือนเดิมนั่นแหละ สัญญากันก่อน ถ้าฉันถามอะไร แกต้องบอก”

“ถ้าบอกได้ก็บอก บอกไม่ได้ ก็ต้องโกหก”

“ยังไม่เลิกกะล่อนอีกหรือ?”

“ถ้าไม่กะล่อน ก็ไม่ใช่แกชายชื”

“ตัวจริง ที่มีเลือดเนื้อ และวิญญาณของแกขณะนี้ อยู่ที่ไหน?”

“ก็ ณ ดินแดน ที่มีจุดนัดพบ ระหว่างทิวากับราตรีนั่นแหละ ผู้กองก็รู้ดี แต่ให้ตายเถอะ ผู้กองใจดำชะมัด ไม่เคยเขียนจดหมาย โทรเลข หรือโทรศัพท์ไปคุยกับผมมั่งเลย พอจากมาแล้วก็หายป้อม ทว่าพอตกทุกข์ได้ยากขึ้นมาละก็ รำพึงหาแกชายชืดเดียว ผมว่าจะไม่มาแล้วที่เดียวนะ แต่อดหวังไม่ได้”

“สบายดีหรือ จักราช?”

“ถ้ายังรักผมอยู่ โปรดเรียกแกชายชืดกว่า”

“เออละ แกเป็นยังงัยบ้างแกชาย สุขสบายดีหรือเปล่า ในมรกดนคร หลังจากพวกเรามาแล้ว มีใครปฏิรูป ปฏิวัติ หรือรัฐประหารแกบ้างไหม?”

แกชายปิดปากหัวเราะก๊ก ๆ

“ไม่ต้องห่วงครับ บ้านเมืองผมสงบปกติสุข เหนือกว่าดินแดนใดๆ ในพิภพโลกนี้ทั้งสิ้น ไฟร์ฟ้าประชาชนสุขสมบูรณ์ดี ไม่อดอยาก ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล คณะรัฐมนตรีของผมหรือข้าราชการทุกระดับชั้น ไม่มีใครคอร์รัปชั่น เพราะหมดปัญญาที่จะขนเอาเงินออกไปฝากไว้ต่างประเทศที่ใดได้ ทั้งยังไม่รู้ด้วยว่า จะกอบโกยแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวไปเพื่ออะไร ส่วนผม

เองก็ปกครองด้วยทศพิธราชธรรม มนุษย์เรานั้น ถ้าตัดความเห็นแก่ตัว โลกโมโหสันออกไปเสียได้ ก็จะมีแต่สันติสุขร่มเย็น”

“เมื่อยแก่ละ...เมยานี้...สบายดีหรือ?”

“สบายดีมากครับ ฝากความระลึกถึง และห่วงใยมาถึงผู้กองด้วย”

“กำลังจะมีรัชทายาทแล้วยัง?”

“ผมรู้สึกว่าจะตัวเองจะ ‘ขยัน’ น้อยไปหน่อยครับในเรื่องนี้”

“แล้วเจ้าสำอาง?”

“แพทย์หลวงประจำราชสำนักมรกดนครครับ ก็สุขสบายตามอัธยาศัย แต่เขาไม่เคยลืมคณะของผู้กองเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายหม่อมมาเรีย เจ้านายเก่าของเขา”

“ฮือม คอยกับแกสนุกมาก และฉันมีความสุขเหลือเกิน แม้จะรู้ตัวเองว่าเป็นความคิดคำนึงจากจิตใจของตัวเองที่สร้างภาพขึ้นมาก็ตาม ว่าแต่ว่า ฉันถามถึงทุกข์สุขทางด้านส่วนตัว และบ้านเมืองของแกแล้ว แกจะไม่ถามมาถึงด้านฝ่ายพวกฉันบ้างหรือ นายหม่อมมาเรีย นายทหารไชยยันต์ นายใหญ่ นายชด หนานอิน นายหญิง คะหยื่น และเจ้าสหayaร่วมตายสี่คนที่มากับฉันในครั้งนี้ด้วย”

แกชายสันศิระชะช้า ๆ

“ผมจะถามไปทำไมในเมื่อผมก็รู้ถึงสภาพเป็นไปของชีวิตแต่ละบุคคลที่ผมรักใคร่เคารพนับถือประดุจญาติสนิทเหล่านี้ดี อยู่แก่ใจตัวเอง รู้ดีกว่าผู้กองเสียอีก”

“ถ้าฉันบอกหน่อยได้ไหม ขณะนี้ นายหญิงดารินทำอะไรอยู่ที่ไหน?”

“อยากรู้จริงๆหรือ ผู้กอง?”

“ถ้าแกบอกได้”

แกชายถอนใจนิดหนึ่ง ดวงตาคมงามในกรอบลึกลั่นหรือ
ลง พุดแผ่วเบาซ้ำๆ

“ฟังให้ดีนะผู้กอง จะเชื่อผมหรือไม่เชื่อก็ตาม ขณะนี้
วินาทีที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้แหละ นายหญิงกำลังสะดุ้งตื่นจาก
หลับขึ้นมา นั่งอยู่บนเตียงด้วยความตกใจขีดสุด...ก่อนตื่น เธอ
ฝันร้ายมาก แต่มันก็เป็นความฝันที่ตรงกับความจริง นั่นก็คือ
เธอมองเห็นผู้กองกำลังนอนจับไข้หนาวสั่นอยู่กลางป่าอย่างเดียว
ดาย สภาพที่ผู้กองนอนก็คือแคมป์ที่นั่นนั่นเอง แต่ในฝันเธอไม่
ทราบว่ามันเป็นที่ไหน และไปอย่างไรมาอย่างไร เห็นแต่เพียง
ผู้กองกำลังถูกพิษไข้รุมหนักหนาวสะท้าน เธอมองเห็นแล้วครับ
มองเห็นจากความฝันหยกๆ นี่เอง!”

“แกชาย!” รพินทร์อุทานอย่างตระหนก

เจ้าคู่ปรับเก่าของเขา หลับตาลง ยกมือขึ้นในท่ายับยั้ง
ไม่ให้เขาเอะอะ กล่าวแผ่วเบาต่อมา

“เดี๋ยว! อย่าเพิ่งขัด ผู้กอง ผมกำลังมองเห็นภาพนั้น
อย่างชัดเจนทีเดียว เห็นเหมือนผู้กองเห็นผมอยู่ในขณะนี้แหละ
นายหญิงหน้าซีดตัวสั่น เหงื่อแตกทั้งตัว...นั่น! เธอลุกขึ้นแล้ว
เปิดไฟกลางเพดาน แล้วเข้าไปดูที่รูปของผู้กอง ซึ่งตัดมาจาก
แม็กกาซีนฝรั่งที่เคยลงเรื่องราวผจญภัยของผู้กอง โดยเธอเอา
มาใส่กรอบตั้งไว้ที่ตู้สิ่งาริมเตียงใกล้กับเครื่องโทรทัศน์...หยาบรูป
ของผู้กองขึ้นมาดูแล้วกอดไว้กับอก...”

“แกชาย แกกำลังจะทำให้ฉันทำบ้าตายอยู่แล้ว!”

“อย่าทำลายสมาธิของผมสิ ผู้กอง ผมเห็นอย่างไร ผมก็บอกอย่างนั้น ยกเว้นแต่ว่าผู้กองไม่อยากจะฟัง ผมก็จะหยุดพูดเดี๋ยวนี้”

“บอกต่อไป แกเห็นอะไรอีก...”

เขาตะโกนก้อง แต่มันดังอยู่ในใจตัวเองเท่านั้น

แงซายก้มหน้าลงอึดใจ แล้วก็พูดในกระแสเสียงเดิม

“เธอเอารูปของผู้กองมาพิจารณาอีก ทำที่ตีนตระหนก... กระชิบเรียกนามของผู้กอง แล้วเดินถือรูปผู้กองแนบอก ออกมายังเทอเรซติดกับห้องนอน เหม่อมองฝ่าความมืดออกไปในลักษณะครุ่นคิด...เธอกำลังคิดถึงผู้กอง กำลังฉงนสนเท่ห์หวาดผวากับความฝันเมื่อหยกๆ นี่...อ้อ! เดินกลับเข้ามาในห้องแล้ว กระลັบกระส่ายลุกกลน...เดี๋ยว! รู้สึกว่าจะมีเสียงแตรรถยนต์จากประตูใหญ่หน้าบ้าน...อ้อ! ใช่อแล้ว...มีรถคันหนึ่งมาจอดอยู่เปิดไฟสว่าง ยามเปิดประตูให้แล้ว...รถเข้ามาจอดทางลานหินอ่อน เข้าห้องรับแขกสำรวจด้านข้าง สุภาพบุรุษสองคนในชุดสากลก้าวออกมา...อ้าว! คุณชายเชษฐากับคุณชายอนุชานั่นเอง ไม่ทราบกลับจากงานราตรีไหนด้วยกันสองคนพี่น้อง...นายหญิงได้ยินเสียงรถ...เปิดประตูห้องของตัวเองออกมาแล้ว วิ่งลงบันไดลงมา คุณชายใหญ่กับคุณชายกลางมานั่งดื่มและคุยกันต่อที่ในห้องบาร์ นายหญิงก้าวเข้าไปอย่างรีบร้อน...สามคนพบกันแล้ว กำลังพูดอะไรกันอยู่ ลักษณะพี่ชายสองคนแปลกใจที่เห็นน้องสาวในชุดนอน และลักษณะเพิ่งตื่นตรงเข้ามาหา อ้อ! นาฬิกาใหญ่ริมห้องก็มี ขอผมดูเวลาก่อนนะ...3 นาฬิกา 46 นาที!...ถ้าผู้กอง

สามารถลืมตาและดูนาฬิกาข้อมือของตัวเองได้ในขณะนี้ ก็จะเห็นว่ามันเป็นเวลาที่ตรงกันพอดี”

“หยุดทำไม แงชาย บอกฉันต่อไปซิ ฉันอยากรู้!”

รพินทร์ละล่ำละลัก

“ขอผมฟังหน่อย ว่าเขาพูดอะไรกัน...”

แงชายนิ่งไปนาน ในท่าที่ยืนก้มหน้าหนึ่งสงบอยู่นั้น ต่อมาจึงถอนใจอีกครั้ง

“มะรีนนี่วันเกิดของนายหญิงหรือผู้กอง?”

“ใช่! ทำไม บอกเร็ว?”

“สามคนพี่น้อง พูดกันถึงวันเกิด พูดถึงเรื่องที่ผู้กองจะต้องลงไปร่วมงานด้วย นายหญิงเล่าให้พี่ชายสองคนฟังถึงความฝันร้ายของเธอ คุณชายเชษฐาฟังอย่างฉงนใคร่ครวญ คุณชายกลางเข้ามาทอดและหัวเราะอย่างปลอบใจ ไม่รู้สีกว่ามันจะจริงจังอะไร คุณชายกลางสัญญาว่า พรุ่งนี้จะโทรศัพท์ทางไกลแต่เช้า ติดต่อกับนายห้างอำพลเพื่อให้ตามตัวผู้กองมาพูดโทรศัพท์ เพื่อยืนยันว่าจะต้องลงไปกรุงเทพให้ได้ แล้วพี่ชายทั้งสองก็ไล่ นายหญิงให้กลับขึ้นไปนอน...เธอจุดบุหรี่สูบ นั่งซึมอยู่คนเดียว ยังไม่ขึ้นไปนอน...นั่น! คุณชายเชษฐาจูงมือน้องสาวขึ้นไปแล้วบอกว่า เธอครุ่นคิดถึงผู้กองมากเกินไป แล้วฝันร้ายไปเอง พี่ชายใหญ่ส่งน้องสาวเล็กเข้าประตูห้องไปแล้ว เธอกลับไปนั่งบนเตียง...ยังนั่งอยู่ครับผู้กอง...เธอยังไม่ยอมนอน...อ้าว! ออกมาอีกแล้ว เข้าห้องพระ...จุดธูปกราบพระ...”

“ขอให้แกตกนรก ถ้าแกโกหกฉัน!!”

แงชายลืมตาขึ้น มองนิ่งมาที่เขา

“ผมไม่มีอะไรจะพิสูจน์กับผู้กองได้หรอก บอกแล้วว่าเชื่อก็ได้ หรือไม่เชื่อก็ได้ ขณะที่ผมเห็น เธอสวมชุดนอนสีกุหลาบ ยาว ปล่อยผมสยาย นายหญิงขณะนี้ผมยาว ไม่ใช่ผมสั้นผิดกับเมื่อตอนเดินป่า...”

รพินทร์นั้น...ดาร์ริน วราฤทธิ์ มีเส้นผมที่ยาวจริงๆ ขณะที่มาพบเขาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่เขาจะออกเดินป่ามา

“แกมันไอ้คนกะล่อนต่อแหลขนาดหนักอยู่แล้ว สามารถจะยกเมฆเป็นตุเป็นตะอะไรก็ได้ทั้งสิ้น เพื่อเชือดเฉือนทรมานความรู้สึกของฉันเล่นตามสันดานเดิมของแก”

“ถ้าฉันก็ลืมเสีย ในสิ่งที่ผมบอกให้ฟังนี้ ผมไม่ได้บอกเอง แต่ผู้กองใช้ให้ผมบอก”

“อ้อ! เดียวนี้แกเป็นผู้วิเศษ หูทิพย์ตาทิพย์ไปเสียแล้วหรือ?”

“ผู้กองอย่าลืมเสียนะ อย่างน้อย แกซายก็คือลูกศิษย์ของมหาฤาษีโกทัณฐะ ถ้าไม่แน่จริง ผมก็ไม่อาจมาคุยกับผู้กองได้อย่างเดี๋ยวนี้หรอก”

“ฉันจะพิสูจน์อะไรสักอย่าง ถ้าแกรู้จริง มองเห็นเหตุการณ์ได้จริง”

“จะให้ผมพิสูจน์อะไร?”

“ก่อนหน้าที่ฝรั่งพวกนี้ จะมาจ้างฉันให้ออกเดินทางนายหญิงได้มาพบฉันที่หนองน้ำแห้ง แกมองย้อนหลังไปซิในวันและคืนนั้น มีเหตุการณ์สำคัญอะไรเกิดขึ้นบ้าง”

รอยยิ้มหยันๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากคู่ นั้น

“เรื่องซีผง...”

พื้มพำเบา ๆ แล้วอดีตนักเดินดงพเนจรคู่ผจญภัยของเขา ก็หลับตาลงอีกครั้ง

“จะเอาให้ละเอียดถึงยี่หื้อของรถ ที่นายหญิงนั่งมาใหม่ ละ...อย่าเลยนะ...เอาเหตุการณ์ตอนสำคัญก็แล้วกัน มีของฝาก จากนายหญิงมาให้คุณแม่ของผู้กองหนึ่งอย่าง เป็นผ้าพันคอขน มิ้งค์...คือนั่น นายหญิงไปนอนกับผู้กองที่บ้านพักหนองน้ำแห่ง โดยทั้งคนขับรถ และเลขานุการของคุณชายใหญ่ที่มาด้วย ให้พัก อยู่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพล...คือนั่น ตอนหัวค่ำ มีการเข้าใจ ผิด เป็นของฝ่ายผู้กอง เพราะนายหญิงเพียงเฝ้าเล่น แล้วผู้กอง ก็ไปนอนจับไข้สั่นอยู่กลางลานดิน หน้ากระท่อมของลุงคำ พวก ลุงคำตื่นขึ้นมาพบ ก็เลยไปปลุกบอกความกับนายหญิง ช่วย กันแบกผู้กองขึ้นเรือน...นายหญิงรักษาผู้กองแล้วให้นอนบนเตียง ในห้องเดียวกับเธอ...เป็นยังไง ถูกต้องหรือเปล่า...หรือจะให้ แงชายพรรณนาเหตุการณ์ให้ละเอียดไปกว่านั้น”

รพินทร์ชนหัวลูกชู้ ตะลึงพริ้งเพริด

เมื่อเหตุการณ์ที่เขาผ่านพบเข้ามาด้วยตนเอง แงชาย ยังมองเห็นได้ถูกต้อง ก็แล้วทำไมเหตุการณ์ที่แงชายบอก เล่าหยก ๆ นี้เอง ไอ้เสือนี่จึงจะมองไม่เห็นจริง!!

อาการไข้ของเขา ก็ยิ่งทวีขึ้นในจับพลันนั้น หนาวจน ปวดเข้าไปถึงกระดูกทุกข้อ รพินทร์ชดตัวอเป็นกุ่ม คางสั่น กระทบกันกึก

เสียงปนหัวเราะ เหมือนจะแก้งยั่วดังมาอีกว่า

“เห็นไหม ไม่ควรถาม หรือทำให้ผมบอกอะไรเลย พอ
รู้แล้ว อาการไข้ก็ยิ่งกำเริบทุกข์ทรมานขึ้นไปอีก”

“ไปให้พ้นแกช่าย ฉันไม่อยากเห็นหน้าแกอีกแล้ว!”

“อ้าว! แผลวกัน...ไล่ซะแล้ว เอา! ไปก็ไป ดูแลตัวเองก็
แล้วกันนะ ดวงดีก็รอดตัวไป ถ้าดวงจู้ คินนี้ก็เสียเหลี่ยมรพินทร์
ไพรวัลย์ละ”

ขยิบตาล้อๆ ให้นิดหนึ่ง แกช่ายก็หันจะเดินผละไป แต่
แล้วก็หวนกลับมาช่วยไ้เฟิลคู่มือกระบอกเดิม ที่วางพียงนอนไม่
อยู่ ตีคมือขึ้นมาด้วย

“เดี๋ยวต้องเอา ‘เฟอร์นิเจอร์’ ของแกช่ายกระบอกนี้ไปด้วย
เกือบจะลืมทิ้งเสียแล้วยังไงล่ะ ประเดี๋ยวพอฟื้นไข้ตื่นขึ้นมาแล้ว
จะสงสัยว่า เอ...เวลามันไปกูเห็นมันทั้งไ้ป็นปัศตันกระบอกนี้
ไว้นี้หว่า ตอนนี้อยู่หายไปไหนเสียแล้ว จะพลอยซักถามพวก
พรานพื้นเมืองให้ยุ่ง ทำให้คนอื่นเขาเห็นว่าเสียสติไปเสียเปล่าๆ
โชคคินะผู้กอง เชิญนอนหลับไปคนเดียวเถอะ”

ในมโนภาพ ร่างของแกช่ายเดินดุ่มๆ ตัดผ่านกองไฟไป
ทางร้านย่างเนื้อก่อนที่จะลับซุ่มไ้ริมทางก็หยุด หันมายิ้มยัยวน
ให้อีกเห็นพ้นสว่างในเงามืด ตะโกนแว่วๆ มว่า

“ระวังเนื้อระวังตัวให้ดีหน่อยเน้อ! พี่ชายเรา! นอกเหนือ
จากอันตรายรอบตัวทุกฝีก้าวจากอาถรรพณ์ของป่าและกรรม
เก่าแล้ว ก็ยังมีงูตัวเมียสีทองกับสีแดง จ้องเตรียมจะ ‘เขมือบ’ อยู่
งูสีแดงนะร้อนนอกเย็นใน ไม่เท่าไ้หรือหรรอก แต่งูสีทองเย็นนอก
ร้อนในดุเดือดนัก! เสน่หานุภาพแรงกล้าเหลือเกิน ไม่มีคาถา

บทใดที่จะสกัดไว้ได้เสียด้วย นอกจากคาถาคำเดียวเท่านั้น...
 ดาริน! ดาริน!...ดาริน!...ถ้าเหลือบ่ากว่าแรงยังไงละก็ พยายาม
 ให้ลุงคำแกใกล้ชิดไว้ แกจะได้คอยเตือนสติให้!”

“เฮ้ย! เดี่ยว ๆ ๆ มานี้ก่อน ไ้แกซาเย”

“บ๊ะ! เดี่ยวเรียก เดี่ยวไล่ ยังไงกันนี้”

“บอกว่าให้มานี้ก่อน เดี่ยวเดียวเท่านั้น”

แกซาเยโคลงหัวตึก ๆ ขณะที่เดินกลับเข้ามาอีกครั้ง หยุด
 ยืนคำหัว กอดอก

“พวกนั้นมีแผน ‘สกปรก’ อะไรกับฉัน?”

“อะไร ‘แผนสกปรก’ มันเป็นแผนนี้มนวลยวนใจน่าลอง
 เสียมากกว่า แต่จำไว้จะอย่าเผลอลองเข้า คริสติน่า กรูบิล
 มีเชื้อใยกับผู้กองมาก และจะทวีความสนใจขึ้นไปเรื่อย ๆ จน
 กระทั่งกลายเป็นความต้องการอย่างรุนแรงที่สุด ร้ายยิ่งกว่า
 แหม่มมาเรียในอดีตหลายท่านัก ครั้งแรกหัวหน้านางานเขาก็วาง
 แผนให้ลูกน้องก่อนนั้นแหละแต่ต่อไปมันจะกลายเป็นวัวพันหลัก
 ดิ้นไม่หลุด...รูปก็ไม่หล่อ พ่อก็ไม่เห็นรวย...โหงถึงมีเสน่ห์หนัก
 ผู้กองของเราเนี่ย ผู้หญิงคนไหนก็ตามทีเหอะ มาเดินป่ากับผู้กอง
 ทีไร เป็นอยากจะทำตัวทุกทีไป แม้จะชั่วครั้งชั่วคราวก็ยังดี
 นี่เตือนไว้ให้รู้ตัว แหม่มคริสนะ ก็เห็นแล้วว่าสวยมาก นิสัยส่วน
 โหญก็ดูจะตรงกับรสนิยมของผู้กองผิดไปกว่าผู้หญิงฝรั่งคนอื่น ๆ
 เผลอแค่พริบตาเดียวเท่านั้นผู้กองจะมานั่งเสียใจตัวเองว่าทรยศ
 ต่อนายหญิง แม้ใครจะไม่รู้ก็ตาม แต่แกซาเยและผีสาธิตเทวดา
 รู้”

“เหลวไหล! คริสเป็นคู่ซ้อมของตาด็อกเตอร์สแตนลีย์ แต่

อำพรางเสียอย่างสนิทแนบเนียนไม่ให้ใคร ๆ รู้ ฉันไม่มีวันยุ่งด้วย
หรรอก แต่ถ้านิสัยดีก็พอบหาสนิทใจกันได้”

“แล้วผู้กองรู้ได้ยังไงว่าแม่ผมทองเป็นคู่ช่อมกับตาตอก-
เตอร์นั่น เคยเห็นรอะ?”

“ถึงไม่เห็น ก็รูปการณ่มันบอกนี่หว่า แล้วสัญญาติฝรั่ง
มั่งค่า พวกเจริญขีดสุดในด้านวัตถุแบบนี้ ลงมาด้วยกันได้มัน
ก็ฟาดกันนิ้วได้เหมือนกันแหละ เพียงแค่ฉลาดไม่ให้พวกเรา
เห็นตำตาเท่านั้น เพื่อให้ดูศักดิ์สิทธิ์น่านับถือ”

“ถ้างั้นผมก็ไม่มีความเห็นในข้อนี้”

“คริสมีผิวมาแล้วกี่คน?”

“เอ๊ะ! ไหนว่าไม่สนใจยังงี้ละ”

“ฉันอยากจะคุยอะไรเรื่อยเปื่อยให้มันระงับความทรมาน
ที่คิดถึงยอดรักของฉันเท่านั้น”

“ถึงงั้นคราวหลังอยากจะระงับความทรมานที่คิดถึง‘ยอด
รัก’ ก็ยอมให้เขาเซม็อบเรื่อยเปื่อยไปเสียงั้นซิ...โบราณเขาว่า
ยามยากไว้ เอื้อมยังไม่ถึงดอกฟ้า ก็ให้เด็ดดอกพยอมมาดอม
ดมไปพลงๆ ถือคติอย่างนั้นหรือยังงี้ จะเอาดอกสีไหนก่อน
ละ สบายทั้งสองดอกนั้นแหละ แต่วิทยาอาคมสารพัดที่มีอยู่มัน
จะลดถอยเสื่อมฤทธิ์ลงไปนะ”

“แกยังไม่ได้บอกฉันเลยว่า คริสผ่านผู้ชายมาแล้วสักเท่า
ไหร่? เจ้าหมอดูตาทิพย์”

“ขอโทษที่ครับ ผู้กองที่รัก หมอดูคนนี้จะดูเห็นเฉพาะ
เรื่องสำคัญๆ สูงๆ เท่านั้น จะไม่ดูอะไรที่ต่ำกว่าระดับสะดือ
ลงไป ไม่งั้นมันเป็นอาบัติ วิชาอาคมเสื่อมถอยลงเหมือนกัน”

“อีกคำถามเดียว ก่อนที่แกลจะไป...บี 52 ลำนั้น ตกอยู่ที่ไหน?”

“เสียใจ บอกไม่ได้ บอกได้แต่เพียงว่า ผู้กองลำบากทีเดียวแหละ คีกรครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หนักพอๆ กับการไปตามนายชด ประชากร นั้นแหละ แล้วไหนจะคิกนอกคิกในสารพัดฮะ! ฮ่า! ทำกรรมไว้มากนี้ ก็ต้องชดใช้กรรมไป”

“ช่วยไปหานายหญิงหน่อยได้ไหม?”

“ไปหาทำไม”

“บอกเธอว่า ฉันแสนที่จะคิดถึง และกำลังจะตาย”

“คนที่กำลังจะตายเพราะความคิดถึง เพราะความห่วงนะคือนายหญิง ไม่ใช่ผู้กองหรือ และอีกไม่กี่ชั่วโมงนับจากนาที่นี้ไป เธอก็จะรู้ข่าวแล้ว ระหว่างนายหญิงกับผู้กอง ผมบอกตามตรง ผมเลือกช่วยนายหญิงก่อน”

“ขอบใจมาก แงชาย...ขอบใจจริงๆ...ฉันก็ต้องการเช่นนั้น จงช่วยเธอไว้ทุกวิถีทางเท่าที่แกลจะสามารถ เพื่อให้เธอได้มีชีวิตดำรงอยู่ต่อไป ส่วนฉันแม้จะต้องตาย ฉันก็จะไม่เสียตายชีวิตเลย ถ้ารู้ว่าเธอเป็นสุขปลอดภัยแล้ว”

แกชายไม่พูดอะไรอีก การไปในครั้งนี้ไปโดยวิธีเดินถอยหลังช้าๆ และแล้วในที่สุดก็กลืนหายเข้าไปในเงามืดอันลึลับของราวไพรอันน่าสะพรึงกลัว ด้วยความสงัดของราตรีนั่น

รพินทร์ ไพรวลย์ขาดสำนึกและจำอะไรไม่ได้อีกแล้ว

32

**อิสซาเบล บัวร์ หลับ ๆ ดึ้น ๆ อยู่ตลอดเวลา
อันเนื่องมาจากประสาทตึงเครียด เพราะ
เชิดวุธเป็นคนจุดไฟลงไวไฟแล้วก็ไม่ดับเสีย
ให้สนิทเป็นที่เรียบร้อยไป เจ้าตัว บัดนี้ก็หลับพิสบายไปแล้ว
หล่อนพลิกซ้ายพลิกขวาอย่างหยุดหยัดรำคาญใจ แล้วก็ยืน
กายขึ้นมา หวังจะหายนอนหลับสักเน็ด**

ภายในกระโจมมืด เพราะเชิดวุธเป็นผู้ย่องออกไปดับ
ตะเกียงबाटเตอรืเสีย ทุกสิ่งในเต็นท์เป็นเงาตะคุ่มคงสว่างราง ๆ
อยู่ทางด้านศีรษะ จากผ้าพลาสติกที่กั้นไว้เป็นจอ รับแสงจาก
กองไฟใหญ่ ที่รพินทร์และพวกพรานก่อไว้เมื่อตอนหัวค่ำ

คือผู้นอนอยู่ทางด้านขวาของหล่อนโดยมีเชิดวุธคั่นไว้ ก็
ก่อความรำคาญให้บ่อยเหมือนกัน ในภาวะที่นอนไม่หลับเช่นนี้

เพราะแขนขาวัดเปะปะข้ามเชิดวุธมาถูกตัวหล่อนบ่อยครั้ง ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็หลับสนิท เสียงกรนดังสนั่น

ถัดออกไปเป็นหัวหน้าคณะ และคริส ผู้บัดนี้นอนสงบนิ่ง แม่ผมแดง ผู้เป็นแพทย์มือดีประจำคณะ หันมาทางเชิดวุธอีกครั้ง แล้วเอามือผลักศีรษะอย่างหมั่นไส้ พร้อมกับเอื้อมไปทางหัวนอนเพื่อควานหาไฟฉายประจำตัว

ณ บัดนั้นเอง หล่อนก็ชะงัก จ้องอยู่ที่ผ้าที่กั้นไว้ทางด้านหัวนอนด้วยอาการตะลึง ระคนพิศวง

เงาหนึ่ง ปรางภูทาบทะมึนอยู่ยังผนังผ้าพลาสติกด้านหัวนอนทุกคน โดยบังคั่นกลางระหว่างกองไฟที่กำลังลุกสว่างวอมแวม กับผ้ากั้นกระโจม!!

ความรู้สึกในทันทีที่ที่เหลือบไปพบ บอกได้ในทันทีว่า มันควรจะเป็นร่างกายของมนุษย์! แม้จะไม่ชัดเจนจากภาพที่เป็นเงานั้นนัก ก็สามารถกำหนดเป็นรูปร่างได้ นับตั้งแต่ศีรษะ...ช่วงไหล่ทั้งสอง...และลำตัว...

แต่พระเจ้าช่วย! หล่อนอุทานอยู่ภายใน...มันเป็นภาพเงาของมนุษย์ ที่มีร่างกายใหญ่โตมโหฬารอะไรเช่นนั้น ถ้าหากว่ามันไม่ได้เกิดจากภาพลวงตา!

เบลจ้องค้างอยู่เช่นนั้นอึดใจใหญ่ พยายามขยี้ตาและเขม่นมองเฉพาเงาเท่าที่ทาบอยู่ ก็ปรากฏว่าเงานั้นยังยืนตระหง่านอยู่เหมือนเดิม ดุจเสาคหิน

จะว่าพวกพรานพื้นเมือง หรือลูกหาบ ลักษณะของภาพเงามันก็ดูประหลาดออกไปมาก สภาพของเงานั้นยืนบังกองไฟ

คำอยู่ทางด้านหัวนอนของผู้ร่วมแคมป์ทุกคนในขณะนี้ ช่วงขณะ
หนึ่ง ก็มีการเคลื่อนไหว โกลัณักระโจมเข้ามาอีกแล้วหยุดยั้ง
หนึ่ง ดูเหมือนจะห่างจากหล่อนออกไปเพียงไม่เกิน 5 เมตร คั่น
อยู่เพียงผ้ากั้นกระโจมเท่านั้น

โดยสมองมันมีนื้อ และโดยไม่รู้สึกละ ว่าตนเองได้ทำ
อะไรลงไปบ้าง เบลค้อย ๆ เลิกผ้ากระโจมที่กั้นผนังนั้นขึ้น

แล้วหล่อนก็ได้เห็นด้วยตาจริง ๆ เหมือนภาพฝันร้าย!!

ดวงตาวากล้ำภายในกรอบลึกลอนนั้นจับนึ่งประสาน
ตาหล่อนอยู่ก่อนแล้ว ในทันทีที่เหม่มสาวมองลอดออกไป มัน
สะกดให้หล่อนจ้องประสานและจั้งจั้งอยู่ในสภาพนั้นเอง

เป็นดวงตาอันเต็มไปด้วยอำนาจลึลับ ของร่างที่ยืนด้วย
สองขา สูงเพรียว ประมาณ 7 ฟุต เเงจากกองไฟที่ส่องมาจาก
ด้านหลัง ทำให้เห็นอะไรไม่ถนัดนัก นอกจากสัณฐานรูปกาย
ตะคุ่มราง ๆ เครื่องแต่งกายแผกผิดไปจากมนุษย์ในยุคปัจจุบัน
ที่หล่อนเคยเห็น เว้นไว้แต่ภาพที่แกะจากผนังหินในพิพิธภัณฑ
ที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งหล่อนก็ไม่สามารถจะบอกได้ ไม่ใช่ลักษณะของ
ชาวป่าทุกภาคพื้น แต่น่าจะเป็นเครื่องแต่งกายของนักรบในอดีต
สมัย โหนกแก้มสูง กระดูหน้าโปน ขากรรไกรกว้าง หน้ายาว
รัดไว้ด้วยหนังหุ้มกระดูก ไหล่ทั้งสองข้างตัดตรงเป็นมุมฉากกับ
ลำคอและศีรษะกระดูกสันใหญ่ สยายออกมาจากริมฝีปากมอง
เห็นอยู่ 2-3 ซี่

แค่นั้นเอง...เป็นสิ่งที่หล่อนมองเห็นโดยอาศัยแสงสลัว
วอมแวมของกองไฟที่มาจากด้านหลัง

นานเท่าใด ไม่มีใครบอกได้ จากสภาพที่หมอบเบล
เลิกผ้าผนังเต็นท์ออกไปประจันกับดวงตาที่จ้องอย่างตาสงสกด
นก มือหนึ่งของเบลยังเลิกผ้าค้างอยู่

แล้วแขนอันยาวเหยียดของร่างที่ดูว่าควรจะเป็นมนุษย์นั้น
ก็ค่อยๆ ยกมือขึ้นกวักเรียกเข้าหาตัว ในลักษณะโบกจากล่าง
ขึ้นมาด้านบนเป็นจังหวะเนิบช้า

สติสัมปชัญญะ หรือความสำนึกทั้งมวลของอเมริกันสาว
ผมแดงทั้งหมดสิ้นลงแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง มันอยู่นอกเหนือการ
บังคับควบคุมของหล่อนโดยสิ้นเชิงประจวบคนหลับที่อยู่ในอาการ
ละเมอ หรือมิฉะนั้นก็คนที่ตกอยู่ในภาวะถูกสะกดจิต

เบลค่อยๆ มุดกาย ลอดออกจากเต็นท์นั้นอย่างแผ่มช้า
ไม่ผิตอะไรกับตุ๊กตาไขลาน หมดความเป็นตัวของตัวเอง หมด
การเหนียวรั้ง พอพ้นจากผ้ากั้นออกมาได้ หล่อนก็ลุกขึ้นยืน
และค่อยๆ เดินตรงไปหาที่ละก้าว

การขยับตัวตั้งแต่วินาทีแรกของอิสซาเบลทำให้ผ้า
แบลิ่งเกิดผืนเดียวกันซึ่งใช้ห่มร่วมกันหมดทั้ง 5 คนที่นอนเรียง
กันอยู่ มีอาการร้งต้งขึ้น ดร.สแตนลีย์เป็นคนนอนไวพอใช้ทีเดียว
ครั้งแรกเมื่อรู้สึกตัวขึ้นมา เขาก็ยังนอนหลับตานิ่งอยู่ เข้าใจว่า
เป็นการพลิกตัวของพวกพ้องที่นอนร่วมกันตามธรรมดา แต่ต่อ
มาก็รู้สึกว้าที่ห่มอยู่ถูกดึงร่นไปเรื่อย ๆ และได้ยินเสียงไหวกาย
ผิตปกติจากบุคคลที่นอนถัดจากคือไป จึงผงกหัวลืมตาขึ้นดู

แล้วเขาก็ลืมตากว้างทันทีด้วยความพิศวงอัศจรรย์ใจสุด

ชีวิตที่แลเห็นเงาตะคุ่มของอิสซาเบลกำลังมุดลอดผ้ากระโจมออกไปทางด้านศีรษะหัวนอนอย่างผิดปกติวิสัย

หัวหน้าคณะตั้งกายขึ้นนั่งทันที พร้อมกับร้องว่า

“เฮ้ อะไรรุ่นเบล! กำลังทำอะไร?”

เสียงของสแตนลีย์ดังลั่นไปในความเงียบสงัดนั้นเป็นเสียงของความตกใจ พร้อมกันหัวหน้าคณะก็พรวดพราด เลิกกระโจนถลันตามออกไปในทันที

ไม่มีอะไรจะมาปลุกภวังค์ดวงจิตที่ถูกสะกดของอิสซาเบล
ได้ หล่อนไม่ยินยอมอะไรทั้งสิ้น คงเดินตัวแข็งทื่อเคลื่อนเข้าไป
หาร่างลึกลับ ที่เหมือนจะรอคอยรับอยู่นั้น ท่ามกลางการเห็น
อย่างถนัดและแทบช็อคของสแตนลีย์ ซึ่งบัดนี้ก็ตะลึง เบิกตา
โพล่ง ในสิ่งอันไม่คาดฝันมาก่อนว่าจะพบเห็น มันเป็นภาพที่
เกิดขึ้นอย่างไม่สามารถคาดการณ์ล่วงหน้า หรือเดาอะไรถูกทั้ง
สิ้น

แต่เสียงเอ็ดอึงของหัวหน้าคณะ ปลุกพรรคพวกทุกคนที่กำลังนอนหลับกันอยู่ในขณะนี้พร้อมกันหมด !

คริสติน่า ดึงกายขึ้นนั่งตรง ร้องออกมาว่า

“เกิดอะไรขึ้น”

ส่วนพันเอกคีธ เพียงแค่ผงกหัวจั่วเจีย ยังไม่รู้เห็อะไรได้
สำหรับเชิดวุธนั้นแผ่นขึ้นมานั่งคุกเข่า หันมองไปรอบ ๆ ในความ
มืดสลัวของเต็นท์ ที่ร่วมกันอยู่ในขณะนี้มันงยังทำอะไรไม่ถูก
ในวินาทีสำคัญนั้น

ก็คงมีคริสติน่าเท่านั้น ที่จับพลันต่อเหตุการณ์ทันๆ กับ
หัวหน้าคณะ หล่อนกระซอกปิ่นสั้นออกจากซองอก แล้วพุ่งตัว

ออกไปทางผนังกระโจมทางหัวนอนทันที รวดเร็วว่องไวตามนิสัย
ในระหว่างที่ทั้งคิธและเชิดวุธยังสะโงะสะเง ร้องถามกันอยู่ไป
มา

แม่ผมทองวูบออกมาสู่บรรยากาศอันเย็นเยียบนอกเต็นท์
และเห็นอย่างเดียวกับที่ ดร. สแตนลีย์เห็น แต่หล่อนยืนอยู่เบื้อง
หลัง

“เบล หยุด !!”

นั่นเป็นสำเนียงที่แผดสุดเสียงของอเมริกันสาวุโส
แล้วกระโจนตามมาเบื้องหลัง เมื่อยังเห็นแม่ผมแดงคงเดิน
เข้าไปหาสิ่งซึ่งยังไม่อาจบอกได้ในขณะนี้ว่า...

มันคืออะไร!

สิ่งที่คริสเห็นในพริบตาต่อมาก็คือ ร่างของหัวหน้าคณะ
ฟุ้งขนานกับพื้น เป็นแบบของการ ‘แท็ค’ ในกีฬารักบี้ รวบเข้า
ยังสองขาด้านหลังของลูกน้องสาวคนสวย แล้วกระชากร่างของ
เบลที่กำลังเดินอยู่อย่างเลื่อนลอยล้มกลิ้งลงในทันที ก่อนที่จะ
เข้าไปถึงช่วงแขนยาวซึ่งยื่นออกมาเหมือนจะรับตัว โดยห่างเพียง
แค่ไม่กี่เมตรครึ่งเท่านั้น

เวลาเดียวกันนั้นเอง คริสก็ตวัดปิ่นในมือขึ้น...หล่อนเห็น
แล้วว่ามันไม่ใช่พรานพื้นเมืองหรือพวกลูกหาบคนใดทั้งสิ้น
ลักษณะก็พิกลพิการ วิปริตผิดแปลกออกไป

แม่ผมทองเหนียวไถปิ่นทันทีด้วยสัญชาตญาณแห่งความ
ชิน

เสียงปิ่นสั้น .357 แม็กฯ ระเบิดเปรี้ยง สนั่นหวั่นไหวจน
แก้วหูแทบร้าวท่ามกลางความเงียบสงัดของราตรี ระยะขนาด

นี้ หล่อนยังไม่ผัดแน่...และร่างนั้นก็ไม่ใช่วัตถุเล็ก ๆ มันตระหง่าน
อยู่ราวกับท่อนหินซึ่งใครนำมาปักไว้ กระสุนนัดนั้นได้ลั่นขึ้นเกือบ
จะเป็นเวลาเดียวกับที่สแตนลีย์กระชากขาเบลล์มกลิ้งลงด้วยกัน
ตรงหน้าของร่างประหลาดนั้น

ในเต็นท์เชิดวุธกับคิธ จึงแผ่นพลุ่งขึ้นมาราวกับถูกน้ำร้อน
ลวก หัวชนกันซูลมุนไปหมด กว่าจะคว่ำปืนและไฟฉายตาม
ออกมาได้ กระสุนนัดที่สองของคริสก็แผดซ้ำสะท้านสะเทือนไป
ทั้งบริเวณที่พักยามนี้

ร่างลึกลับเพียงแต่ก้าวถอยหลังก้าวเดียว เมื่อกระสุนนัด
ที่สองของคริสแผดซ้ำมาแล้ว มันก็หันกลับในทันที ก้าวอย่าง
รวดเร็ว ตรงเข้าหาซุ่มไม้อันมืดทึบโดยเฉียดผ่านกองไฟซึ่งช่วย
ให้มองเห็นเค้าโครงรูปได้ถนัดตาขึ้นอีก ขณะที่เชิดวุธ และคิธ
โจนตามออกมาอย่างละล้าละลังนั้น คริสติน่าวิ่งออกจากที่เดิม
กวดไล่ออกมาจนถึงบริเวณที่สแตนลีย์และเบลล์มกลิ้งกันอยู่
และหล่อนได้ยิงไล่หลังเป็นนัดที่สาม โดยจับปืนไว้ทั้งสองมือใน
พริบตา ก่อนที่ร่างนั้นจะล้มหายไปใเงามืด กระสุนนัดนี้กระทบ
เฉี่ยวกับกิ่งไม้ และแฉลบตัดอากาศครางเฟี้ยวไปในความมืดมิด
หลังกองไฟ

“ไฟฉาย เร็ว!!”

แม่ผมทองตะโกนสุดเสียง หมุนตัวกว้างพอเห็นเชิดวุธกับ
คิธ ถือไฟฉายกับปืน วิ่งกระเือกระเือออกมา หล่อนก็แผ่นเข้า
กระชากไฟฉายเดินป่าออกจากคนหนึ่ง เปิดสวิทช์ส่องจ้าเป็น
ลำเขี้ยวออกไปยังซุ่มไม้ที่เห็นร่างประหลาดหายแวบเข้าไป ขยับ

จะเล่นตาม เชิดวุธโดดเข้าล็อกตัวไว้เสียก่อน พร้อมกับเสียง ตะโกนของสแตนลีย์ กับคีธ ประสานกันลั่นไปหมด ไม่รู้ใคร เป็นใคร

“อย่าตาม! คริส! หยุดก่อน”

จากนั้นคีธก็ถลันเข้ามายึดตัวคริสติน่าไว้อีกคนหนึ่ง ใน ระหว่างที่หัวหน้างำลังประคองเบลไว้ในอ้อมแขนข้างหนึ่ง มือ อีกข้างหนึ่งจับคางสั้นเขย่า และเรียกชื่ออยู่ในถึๆ โกลาหลวอย วายลั่นไปหมดทั้งบริเวณแคมป์ ตอนนั้นเหตุการณ์ทั้งหมด มัน อุบัติขึ้นภายในเวลาไม่เกิน 10 วินาทีเท่านั้น นับตั้งแต่เบล แหกกระโຈມเดินออกมา

บัดใจนั่นเอง บุญคำ จัน เกิด และเสีย กรูกันเข้ามาถึงที่ เกิดเหตุ โดยไม่มีใครทราบว่พรานทั้งสี่ของรพินทร์ พุ่งมาจาก ทิศทางด้านไหนบ้าง เสียงร้องถาม เสียงตะโกนพูดบั้งเบ้งเอ็ด ตะโพนังไม่ได้ศัพท์ มันสับสนไปหมด มีเงาของพวกลูกหาบพรู กันเข้ามาสมทบอีก

“มันไปทางนั้น!...มันไปทางนั้น...ฉันยังมันถูกแล้ว...ช่วย กันตามเร็ว!”

คริสซี่มือบอกทุกคนละล่ำละลักลั่นพันกันแทบจะฟังไม่ รู้เรื่อง

เชิดวุธและคีธ ที่โผล่ตามหลังออกมาแวบสุดท้ายก็มอง เห็นเช่นกัน แต่เป็นการเห็นชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นจากด้านหลัง ของร่างลึลับ ขณะที่คริสติน่ายังกระสุนนัดที่สามไล่หลัง ก่อน มันจะกลับเข้าไปในซุ่มไม้ที่บอันเป็นฉากกำบังอยู่ทั่วไป

บุญคำสบถอะไรออกมาคำหนึ่งดังลั่น ในระหว่างที่พราณ ลูกน้องอีกสามคนหันรีหันขวางอย่างงุนงงต่อเหตุการณ์ ไรเฟิล กับไฟฉาย พร้อมอยู่ในมือของสมุนขวาของรพินทร์ แกล้งเร็ว ปรี๊วว่า

“เฮ้ย! เอ็งสองคน ไอ้เกิด ไอ้เสีย...อยู่ตรงนี่คอยดูแล พวกนายห้างไว้ ส่วนเอ็งไอ้จันมากับข้า!”

ขาดคำ ตาพราณเฒ่าก็ฉายไฟ และเดินในลักษณะก้าว ยาวๆ ไปทางด้านนั้นทันที จันออกหือตามไล่หลังลูกพี่อย่าง กระชั้นชิด

ทางด้านฝ่ายนายจ้าง บัดนี้ยังพะว้าพะวง สับสนอยู่ อย่างไม่อาจตัดสินใจอย่างไรได้ถูกแต่ทุกคนก็หันมาเอาใจใส่กับ เบล ซึ่งบัดนี้ยังนอนลืมตาโพล่ง หายใจแผ่วเบาได้ระดับเหมือน คนอยู่ในภาวะหลับลึก ภายในอ้อมแขนประคองเข่าเรียกของ ดร. สแตนลีย์

เชิดวุธ คีธ และคริสติน่า กรูกันเข้ามารายล้อมโดยเฉพาะ คริส ช่วยเข่าแขนเรียกโดยแรง ส่วนเกิดและเสียตะโกนบอก พวกลูกหาบให้สุ่มฟันเข้าไปในกองไฟทุกกองให้ลูกโชติสว่างไสว ขึ้น ภายในบริเวณแค้มป์ทั้งหมดอยู่ในภาวะวังพล่านซุลมุน

“เบล! เฮ้!...เบล!!”

คริสตะเบ็งเสียงลั่น ตบหน้าแม่เพื่อนรักซ้ายขวาไปมาอยู่ หลายๆ ที แล้วเข่าทั้งตัว ทั้งกลุ่มเต็มไปด้วยความตื่นเต้น และ รุ่มร้อนใจจนไม่สามารถอธิบายได้ถูกในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่ง

ต่างก็ยังไม่สามารถจะแจกแจงได้ว่าอะไรเป็นอะไรกันแน่ และ
ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

อิสซาเบลเริ่มชอยเปลือกตา...จากอาการเปิดค้าง ความ
สำนึกเริ่มกลับคืนมา คล้ายคนที่เพิ่งฟื้นจากอำนาจสะกดจิต แต่
ยังอยู่ในอาการมึนงง และต่อมาอีกจิตใจใหญ่ ที่ทุกคนช่วยกัน
เรียก หล่อนจึงยกมือขึ้นขยี้ตาทั้งสอง พร้อมทั้งลืมตาขึ้นอีกครั้ง
ค่อย ๆ ดึงกายขึ้นนั่ง

“เบล! อาร์ ยู ออลไรท์?”

คริสกัมลงไปที่ตะโกนแหลมจี้ด เข้าช่องหูเพื่อนสาวจนแม่
ผมแดงสะดุ้งโหยง คราวนี้ สติสัมปชัญญะ ดูจะกลับคืนมาได้
แล้ว มองหน้าทุกคนที่แวดล้อมรอบกาย ส่งสายตาดิ้นตระหนก
เป็นคำถามรวมมาเป็นจุดเดียวแต่ยังไม่พูดอะไรทั้งสิ้นพยายาม
มองไปรอบ ๆ

คริสหันไปทางหัวหน้าคณะถามเสียงรัวเป็นฝรั่งก็จริง แต่
บัดนี้สภาพเหมือนแจ็กเรือแตก พูตรัวลั่นพังกันไปหมดแทบฟัง
ไม่รู้เรื่อง เต็มไปด้วยอาการกระหืดกระหอบ

“อาจารย์ เห็นมันทำอะไรเบลหรือเปล่า?”

สแตนลีย์เสียงเอ็ดตะโรโหวกเหวกพอ ๆ กัน

“ฉันเห็นเบลกำลังเดินตรงเข้าไปหามัน! ฉันตะโกนเรียก
แล้ว แต่เขาไม่ได้ยิน และไม่หยุดเดิน ฉันจึงตามรวบเขา
กระชากล้มลง ก่อนที่เบลจะเข้าไปถึงตัว ตอนนั้นเอง ที่ฉันได้
ยินเสียงปิ่น...เธอยังรี?”

“ค่ะ ฉันเป็นคนยิงเอง ฉันโผล่ออกมานอกเต็นท์ตาม
หลังอาจารย์ออกมาติด ๆ เห็นอาจารย์พุ่งไปรวบซาเบล ส่วนมัน

ยืนอยู่...ไอ้ตัวประหลาดลักษณะเหมือนมนุษย์ตัวนั้น! ฉันยังออกไปสองนัด มันจึงหันหลังกลับเดินหนีไป”

“นรก! อะไรกันนี้หว่า...มันเป็นใคร ฉันกับวุธไพล่ออกมา ก็เห็นมันกำลังจะลับตาไปแล้วในความมืด เห็นหลังไว ๆ เห็นคริสยังตามไปอีกนัด!”

คิธสบถก้องขึ้น หันมองหน้าเชิดวุธเลิกลัก นายพันตรีแห่งกองทัพไทยเอง บัดนี้ก็หน้าเหือดไปหมด ยังพูดอะไรไม่ออก

“เบลยังเข้าไปไม่ถึงตัวมัน! ฉันกระชากล้มลงเสียก่อนทัน”
หัวหน้าคณะบอกซ้ำ

อิสชาเบลยามนี้ขมวดคิ้ว เอามือจับปลายกางเหมือนคิดอะไรอยู่ เสียงเชิดวุธกับคิธร้องถามปลุกประสาทมาอีก หล่อนจึงหลุดปากออกมาได้เป็นประโยคแรก

“ฉันไม่เป็นอะไร! ฉันรู้สึกตัวว่าฉันเรียบร้อยดี...นี่เกิดอะไรกันขึ้น?”

“วือท?!!...”

คริสร้องออกมาดังลั่น สีมตาโต มือยังจับอยู่ที่ไหล่เพื่อนสาว

“ยังมีหน้ามาถามอีกหรือว่า เกิดอะไรขึ้น!...มีคนหรืออะไรที่ลักษณะเหมือนคนตัวหนึ่ง ยืนก้มมือเรียกเธออยู่เมื่อยก ๆ นี่เอง แล้วเธอก็กำลังเดินเข้าไปหามันเหมือนเด็กน้อยที่ถูกพ่อเรียก...อาจารย์กับฉันตื่นขึ้นมาและตามออกมาเห็น ก่อนที่เธอจะเดินเข้าไปถึงมัน อาจารย์เป็นคนแทะคเธอไว้จนล้มลง ส่วนฉันยังมัน ตอนนั้นมันเปิดหายเข้าไปในป่าโน่นแล้ว เธอล้ม

หมดสติไม่รู้สีกตัวอยู่ตรงนี้นานไม่ต่ำกว่า 2 นาที พวกเรากำลังตะโกนปลุกเธออยู่นี้”

เบลกุ่มหมับ สะบัดหน้าอยู่ร่ำๆ พืมพำอะไรอยู่ในลำคอแล้ว เเงยหน้าขึ้นดูพรรคพวกทุกคนที่แวดล้อมอยู่ พุดตะกุกตะกัก

“ฉันทัน... ฉันทัน...”

“มันไปยังไฉมายังไฉ เล่าชิ เบล!”

สแตนลีย์ถามเสียงต่ำ ตอนนี้อยู่สีกว่าหัวหน้าคณะจะระงับความตื่นเต๋นลงได้แล้ว

“คือฉันทัน...ฉันทันรู้สีกเหมือนฝันไปงั้นแหละ...”

หล่อนพุด พยายามลำดับภาพในสมอง

“ตอนนั้น ฉันทันว่าฉันทันนอนไม่หลับ ลูกขึ้นมาต้องการจะหา ยานนอนหลับกินสีกเม็ด แต่พอมองไปที่ผนังผ้ากันกระโจมที่มีกองไฟก่ออยู่...”

หล่อนชี้มือไปที่ฝาผนังผ้าพลาสติก ซึ่งบัดนี้ถูกตลบขึ้นและสายซิงกระโจมด้านหนึ่งขาด ทำให้เต๋นท้ออยู่ในลักษณะกลมยุบด้านหนึ่ง อันเกิดจากการบุกตะลุยออกมาของเชิดวุธและคิธ

“ฉันทันเห็นเงาคนมายืนบังแสงไฟในกองอยู่ มันทาบทมาปรากฏที่ผนังกระโจม ลักษณะของเงานั้นดูแปลกมาก มีอะไรบางสิ่งบางอย่างมาบังคับให้ฉันทันต้องเลิกผ้ากระโจมด้านหัวนอนนั้นขึ้น เพื่อจะดูให้ชัดเจน์ แล้วก็เห็นมัน...ไอ้มอนสเตอร์ตัวนั้น ลักษณะมันไม่ผิดอะไรกับมัมมี่ของนักรบยุคโบราณยุคใดยุคหนึ่ง มันยืนจ้องตาฉันทันอยู่ ไซ้! สายตาของฉันทันพบกับมันพอดี! ต่อจาก

นั่นฉันก็ไม่รู้สักอะไรอีก รู้แต่เพียงว่าได้จ้องดูมันอยู่เฉย ๆ แล้ว
มารู้สึกอีกที ก็เห็นทุกคนแวดล้อมรอบตัวฉันอยู่เดี๋ยวนี้แหละ”

คริสอุทานมองหน้าดร. สแตนลีย์ เชิดวุธกับคิธ ก็อ้าปาก
ค้างมองตากันอยู่ไปมา

“เธอไม่รู้สักอะไรอีกเลย หลังจากเปิดผนังเต็นท์ออกมา
เห็นมันยืนอยู่?”

สแตนลีย์ถามด้วยน้ำเสียงเป็นปกติลง แม้มริมฝีปากเกือบ
เป็นเส้นตรง จ้องตานิ่ง แม่ผมแดงสันคิระชะ อาการของหล่อน
อิดโรยอ่อนเปลี้ย

“ไม่ค่ะ ฉันไม่รู้สักอะไรอีกเลย”

“แม้กระทั่งเสียงปืนออกสนั่นลั่นโลก ที่คริสยิงถึง 3 นัด
ติดต่อกันเมื่อคืนนี้”

“ไม่ได้ยินอะไรเลยค่ะ!”

“เบลถูกสะกดจิต!”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ครางออกมาเบา ๆ
เหลือบตาดูพรรคพวกทุกคน แล้วเขย่าไหล่ถามมาอีกว่า

“เออล่ะ ตอนนี้อยู่สักยังไงบ้าง?”

“ฉันรู้สึกเพลีย และวิงเวียน แต่...คิดว่าไม่เป็นอะไรมาก
นัก”

“แน่ใจหรือเบล?”

คริสถามอย่างเป็นห่วง แม่ผมแดงพยายามลุกขึ้นยืนแต่
แล้วก็เอามือกุมคิระชะ ชวนเซจะล้ม เชิดวุธคว้าตัวประคองไว้ได้

“เอาเข้าไปพักผ่อนก่อนเร็ว!...”

หัวหน้าคณะสั่งเร็วปรือ

“คริส! ช่วยกันหน่อย รู้สึกเบลท่าจะไม่ค่อยสู้ดีนัก”

ทั้ง 4 คนฝ่ายนายจ้าง ช่วยกันนำเบลกลับเข้าไปในบริเวณที่พักนอนทันที พอถึงก็ให้นอนราบลงกับพื้น เส่ย์และเกิดช่วยกันชิงสายกระโຈມที่ขาดหลุดให้โยงตึงตามเดิม คริสตรงเข้าไปที่หีบเวชภัณฑ์ ค้นหาแอมโมเนีย และสำลีนำมาแกว่งให้ที่จุมูกเพื่อนสาว ซึ่งบัดนี้นอนหลับตานิ่งหายใจอยู่รวย ๆ ลักษณะของหล่อนเหมือนคนเป็นลม เสียงคืธสบถพรูอยู่เช่นนั้น

“ท่าจวก! มันเกิดอะไรขึ้นฉันยังไม่เข้าใจเลย สะดุ้งตื่นขึ้นมาครั้งแรก ได้ยินเสียงบ๊อบร้องเอะอะไววายวาย ครั้งแรกฟังไม่ถนัด อึดใจก็ได้ยินเสียงป็นดังตุ่ม ๆ สองคนกับเชิดวุธลุกขึ้นมาชนกันเส่ย์อีก กว่าจะโผล่ออกมาได้ ก็มองเหตุการณ์ไม่เห็นแล้ว เห็นแวบเดียวคล้าย ๆ กับมีคนเดินหลบเข้าแนวป่า แล้วคริสซัดตามหลังไปเป็นนัดสุดท้าย รู้สึกว่าเป็นคนรูปร่างสูงมาก อาจ 7 ถึง 7 ฟุตครึ่ง”

“นายสองคนนอนซ้เซามาก!...”

หัวหน้าคณะพูด หน้าไม่เป็นสุข

“ฉันดูเหมือนจะรู้สึกตัวเป็นคนแรกว่า เบลลุกขึ้น ที่แรกก็ไม่คิดอะไร มันผิดปกติตอนที่เบลค่อย ๆ แหวกม่านกระโຈມหัวนอนออก พอโผล่หน้าตามออกไปดูเท่านั้นแทบจะช็อค ฉันทำอะไรยังไม่ถูกต่อนั้น คิดได้อย่างเดียวว่า จะต้องสกัดเบลไว้ก่อนที่จะเดินถึงไอ้มอนสเตอร์ลึกลับตัวนั้น พอฉันปะทะเบลล้ม คริสก็ยิง...”

ดร.สแตนลีย์หยุดชะงักกึก เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เหลียวมองไปรอบๆ ตัว ซึ่งบัดนี้ผ้าซึ่งด้านหนึ่งของกระโจม ทั้ง หน้าและหลังถูกตลบให้สูงขึ้นหมด สามารถมองเห็นไปตลอด ทั้งบริเวณแคมป์ ที่มีแสงเพียงสลัวๆ จากกองไฟที่ลุกโชติอยู่ สามกองนั้น และบัดนี้พวกลูกหาบถือปืนเดินขวักไขว่กันไปมา ส่วนเกิดกับเสื่อยืนคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ เต้นท์ที่พัก

“พราณใหญ่อยู่ไหน...รพินทร์!! ใครเห็นรพินทร์บ้าง?”

หัวหน้าคณะร้องก้องขึ้นเป็นคำถามไปยังทุกคน

ทั้งหมดหันขวับ พยายามจะค้นหาใกล้เคียงตัว และห่าง ออกไปทั่วบริเวณ ไฟฉายหลายดวงส่องกราดวูบวาบอยู่ไปมา

“จริงด้วย รพินทร์อยู่ไหน ฉันไม่เห็นเขาเลยตั้งแต่เกิด เหตุขึ้น!!”

คือไวยวายขึ้นอีกคนหนึ่ง เกิดกับเสียมองหน้ากันเอง ล่อกล่อก แต่แล้วบัดคตนั่นเอง ก่อนที่ใครจะพูดคำใดขึ้นต่อไป เสียงไรเฟิลทางด้านที่บุญคำและจันออกเดินไปก็สนั่นครืนขึ้นราว กับฟ้าผ่าชุมนรก กัมปนาทเสียงของม้ายามนี้สะท้อนเข้าไปถึง ตับไตไส้พุง เป็นเสียงไม้ไผ่กลั่นๆ คล้ายๆ แค้ไม่เกิน 3-4 ลิบ เมตรนี้เอง และพร้อมๆ กัน ก็มีเสียงแปร่แปร้นดังประสานกึก- ก้องขึ้นทุกทิศ ป่าทั้งป่าที่แวดล้อมอยู่ยามนี้ ประหนึ่งว่าจะถล่ม ทลายลงด้วยโกญจนาทแห่งแก้วเสียงของคชสาร ท่ามกลาง ความมืดมิด อันเต็มไปด้วยปริศนาที่น่าสะพรึงกลัว แวดล้อมอยู่ รอบด้าน

ทั้งหมดพริ้งเพริด ตัวแข็งเป็นหินไปชั่วพริบตาหนึ่ง ความรู้สึกบอกได้ทันทีว่าบริเวณป่าที่พักบัดนี้ถูกล้อมไว้แล้ว

โดยรอบ จากโขลงช้างจำนวนอันไม่สามารถคะเนได้ แต่
มันรอบทิศเหมือนเหตุการณ์เมื่อตอนบ่ายของวันนี้ไม่มีผิด!

เสียงป่าแตกถล่มอันเกิดจากการเคลื่อนไหวอย่างฉับพลัน
...เสียงแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่นติดตามมาด้วยสำเนียงหนักทุ่ม
ของ .375 เอชแอนด์เอชแม็กนัม นัดที่สอง...มันดังบีมส์ และซ้ำ
ครืนสนั่นสะเทือนไปในคืนของอากาศที่กดหนักกรอบตัว

เกิดและเสียกระโจนออกไปคนละทาง...

พวกลูกหาบวิ่งสับสนเหมือนมดแตกรัง เห็นเป็นภาพ
ไหวๆ วอบแวบในเงามืด พร้อมกับเสียงตะโกนร้องสั่งความกัน
ไม่ได้ศัพท์ สำหรับกลุ่มนายจ้างนั้น ยกเว้นเบลคนเดียวที่ยัง
นอนหลับตานิ่งอยู่ ทุกคนตะครุบไรเฟิลประจำมือพร้อมไฟฉาย
กระโดดพริบขึ้นยืนราวกับนัดกันไว้ สายชิงหลังคากระโจมทั้งสี่
ด้านขาดผึงลงมาอีกครั้ง สภาพของเต็นท์จึงอยู่ในภาวะถล่มลู่
ลงมาคลุมพื้น และใครคนหนึ่งวิ่งสะดุดเจ้ากะเหรี่ยงสะเอิงผู้
นอนให้น้ำเกลืออยู่ ไอนั้นร้องจ๊ากออกมา ร่างของมัน เบล และ
สัมภาระทั้งหมดที่อยู่ภายในเต็นท์ถูกหลังคาผ้าพลาสติกคลุมไว้
อย่างสนิท

สแตนลีย์ คีธ เชิดวุธ และคริสติน่าแหวกผ้ากระโจมออก
มาคนละด้าน ด้วยความรู้สึกลงตรงกันหมดคือ

บรรลัยกันละวา คีนนี่!!

เกิดประกบติดตัวเชิดวุธทันที ในฐานะพรานผีเสียง ซึ่ง
มีหน้าที่คุ้มครองจากที่รับมือบหมายนัดแนะก่อนแล้ว เจ้า

พรานเด็กหนุ่มกระซอกแซกนายทหาร พาวิ่งเข้าไปยึดที่กำบัง
ขอนไม้ใหญ่ใกล้กองไฟหลังเต็นท์ของนายจ้าวที่กำลังลุกสว่างอยู่
ในขณะนี้ พร้อมกับร้องบอกว่า

“อย่าวิ่งออกไปที่ไหน นายทหาร อยู่ใกล้ไฟตรงนี้แหละ
ถ้ายังไม่เห็นตัวอย่าเพิ่งยิง”

สแตนลีย์ คีธ และคริส กำลังยืนหมุ่นคว้างพะว้าพะวังอยู่
ก็ถูกเสียงซึ่งฝึกปรือชำนาญการมาอย่างดีแล้วในภาวะเช่นนี้ ไล่
ต้อนให้เข้าไปอยู่ยังกองไฟกลางแคมป์ อันเป็นร้านยางเนื้อ

กลางคืนมืดสนิทอย่างนี้ ทุกคนไม่อยู่ในฐานะที่จะวิ่งออก
นอกแคมป์ไปยึดที่กำบังตั้งป้อมอยู่นอกบริเวณได้โดยเด็ดขาด
รังแต่จะเกิดอันตรายเนื่องจากมองไม่เห็นกันและกัน อันจะทำให้
ให้การช่วยเหลือเป็นไปไม่ได้เลย เพราะความมืดเป็นอุปสรรค

เสียงร้องสั่งการไปยังพวกลูกหาบ และกะเหรี่ยงอีกสอง
คนที่กำลังวิ่งวุ่นกันอยู่ ให้กระจายกำลังออกยึดที่มั่นไว้โดยรอบ
เพื่อเตรียมยิงปะทะ ถ้าหากไอ้โง่หลงซ้างผีบุกตะลุยเข้ามาถึง

ไม่มีวิแววของผู้รับผิดชอบในขณะเดินทางทั้งหมดโผล่
ให้ฝ่ายนายจ้าวคนใดเห็นเลย ดูเขาจะสูญหายไปอย่างลึก-
ลับเสมอ เสมือนหนึ่งไม่ได้ร่วมอยู่ด้วยในครั้งนี้โดยสิ้นเชิง!

และในวินาทีฉุกเฉินขีดสุดซึ่งทุกคนพะวงอยู่แต่เหตุ
การณ์เฉพาะหน้า ก็ไม่มีใครที่จะสามารถสอบถามซักความ
เอาจับพวกพรานพื้นเมืองได้

แวดล้อมรอบแคมป์ ห่างออกไปในความมืดอันเต็ม
ไปด้วยปริศนา เป็นศัพท์สำเนียงแส่สำที่ฟังแล้วก่อให้เกิดความ

สยองเกล้า จนฝ่ายนายจ้างทั้งหมดลืมนึกถึงสิ่งใดทั้งสิ้น นอก
จากคอยระวังชีวิตของตนเองและพรรคพวกในขณะเท่านั้น

ไรเฟิลทุกกระบอกประทับอยู่บนไหล่พร้อมไฟฉาย ซึ่ง
กราดอยู่ไปมาในระหว่างแนวป่าไฟที่บดทิ่มรอบด้าน แต่ก็ไม่
เห็นไอ้เศษสารตัวใดที่จะโผล่ออกมาทั้งสิ้น นอกจากเสียงแผด
ร้องอย่างเกรี้ยวกราดดุร้าย เหมือนจะคุกคามขู่ล่้าทับขวัญเสียง
ตะลุยกักพงไม้อยู่ครืนครื้นปั่นป่วนพื้นที่ซึ่งฝ่ายมนุษย์เข้าประจำ
ที่ระวังรอรับอยู่ในขณะนี้ สะเทือนเหมือนเกิดแผ่นดินไหว

ต่างจำได้ดีว่า ก่อนที่จะเกิดสัญญาณภัยของไซลงข้างร้าย
ปรากฏให้ได้สำเหนียกชัดขึ้นบุญคำกับจันได้ติดตามเจ้า‘อมมนุษย์’
ตนนั้นหายออกไปนอกบริเวณ แล้วก็มีเสียงไรเฟิล ลั่นขึ้นสอง
นัดอันเป็นต้นเหตุการเคลื่อนไหวของไซลงข้าง ขณะนี้ก็ไม่มีใคร
ทนายถูกว่าทั้งบุญคำ และจันตกอยู่ในสถานการณ์เช่นไร

ความรู้สึกบอกแต่เพียงว่า พรานอาวุโสของรพินทร์ทั้ง
สองคงเข้าไปประจันหน้า หรือมิฉะนั้นก็ตกอยู่กลางไซลงของ
มันแน่นอน

ฝ่ายที่อยู่ในแคมป์จะให้ความช่วยเหลือหรือร่วมมือ หรือ
ประสานงานอย่างใดก็ไม่อาจจะทำได้ทั้งสิ้น เนื่องจากเหตุการณ์
อันเลวร้ายนี้ มันเกิดขึ้นในเวลากลางคืนกลางดงที่บดทิ่มนอกจาก
เตรียมพร้อมประจำที่มันเท่าที่จะหาได้ ซึ่งก็ยังไม่แน่ใจว่าจะ
ปลอดภัยหรือไม่ หากพวกมันรวมหัวกันบุกตะลุยกีบขนาบเข้า
มาทุกด้านเหมือนเมื่อตอนบ่ายนี้ แล้วก็สะกดกลั่นลมหายใจ
เปิดหูเปิดตากว้าง รอคอยสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปด้วยหัวใจอันเต้น
อยู่โครมครามแทบจะระงับไม่อยู่

คือสบถสาปแช่งต่อเหตุการณ์กรรมตามประสาคนปากเปราะ และขยับระเบิดมือที่หีบจนยมาด้วยก่อนที่จะเตลิดออกนอกเต็นท์พักหลายครั้งก็จะขว้างโด่งเข้าไปยังราวป่าเพื่อให้เสียงกัมปนาทของมันเป็นการขับไล่โซลงข้างแต่สแตนลีย์คว้าข้อมือไว้นั่น

“อย่า คือ! พวกเรากระจายอยู่รอบบริเวณ อันตรายมาก! มันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาเลย นอกจากสะกิดที่อาจปลิวมาถูกพวกเราตัวเอง”

“ถ้ามันบุกเข้ามาชนิดมองเห็นตัวกันเมื่อไหร่ พวกเราแตกกันทั้งหมด!” คือร้อง

“ไฟรั้วลยไปอยู่เสียที่ไหน เขาตายไปแล้วหรือไง”

คริสติน่าตะโกนแหลม

ถูกแล้ว ในภาวะอันฉุกเฉินขีดสุด และไม่อาจมีใครสั่งการหรือตัดสินใจใดๆ ได้นี้ ทุกคนมีจุดแห่งความหวังตรงกันหมด ไปรวมอยู่ที่คนๆ เดียวเท่านั้น

รพินทร์ ไฟรั้วลย!!

ทางด้านที่เชิดวุธและเกิดยึดอยู่ที่กองไฟหลังเต็นท์ได้มีการตัดสินใจขึ้นแล้ว ลูกชายท่านนายพลเงปากกระบอกไรเฟิลขึ้นฟ้าเป็นมุม 45 องศา และเหนียวไกตุม ภายหลังจากเต็นท์ทำอะไรไม่ถูกไปพักใหญ่ เขามีความคิดอย่างเดียวกับคือ คืออย่างน้อยก็เอาเสียงไล่ดีกว่ารอคอยด้วยความร้อนรุ่มกระวน-กระวาย โดยไม่ทำอะไรเสียเลย

เมื่อนั้นเอง ก็เหมือนกับเป็นการเตือนทุกคนกระทำตาม คริสติน่าไม่ฟังเสียงใดๆ อีกแล้ว หล่อนส่งปากล้ากล้อง เอ็ม 16 ขึ้นฟ้าแล้วเหนียวโกฟรีดๆ เสียงปืนกลของพลร่มร่วสนั่นหวั่นไหว กลบสำเหนียกข้างร้องไว้ชั่วขณะ หล่อนยิงออกไปประมาณ 2 ชุด ชุดละ 5-6 นัด สแตนด์ลีย์กับคีธก็ปล่อยกระสุน .458 ขึ้นฟ้าไปอีกคนละนัด ดังราวกับฟ้าผ่า สะเทือนสะท้านไปทั้งดงไฟ

เกิด เส่ย และลูกหาบทุกคน ที่จ้องปืนพร้อมกันอยู่ในมุม ต่างๆ ยังคงสงบนิ่งเฉยอย่างนักประหยัดกระสุนอยู่ตามเดิม คนเหล่านี้จะไม่มีกรยิงไล่อะไร นอกจากถ้ายิงก็หมายสังหาร กันอย่างเฉียบขาดเลย และการยิงเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อเห็นตัวแล้ว เท่านั้น แต่ไม่มีใครทักท้วงเมื่อฝ่ายนายจ้างยิงขึ้นฟ้า

เสียงปืนจากพรรคพวกที่สนั่นลั่นโลกไปหมดยามนี้ ทำให้อิสซาเบลรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง ในลักษณะอิดโรยโผแผ่ หล่อน มุดแหวกผ้ากระโจมที่คลุมตัวออกมาอย่างตาสีตาเหลือก โดย ยังไม่สามารถจะค้นหาไรเฟิลร้ายแรงประจำตัวได้ นอกจากปืนพกสั้น พอโผล่ออกมาคลานอยู่นอกผ้าคลุมได้ ก็ร้องถามลั่น เกิดหันขวับไปเห็นเข้า ปราดเข้าไปคว้าตัวไว้แล้วพาวิ่งให้มาอยู่ริมกองไฟข้างๆ เชิดวุธ

“อะไรกันนี้ แซปเปอร์บุกหรือ?”

หล่อนเขย่าแขนเขา ขณะที่เชิดวุธแยกเขี้ยว กระชาก ปลอกเก่าออกจากรังเพลิง ยัดนัดใหม่กร่วมเข้าที่ตบลูกเลื่อนลง

“ไม่ใช่แซปเปอร์ แต่เป็นรถถังทั้งกองพันเขียวแหละ ภายใต้งานำของแม่ทัพชื่อ ‘เหงียนเงาดำ’ มันล้อมเราไว้หมดอีกแล้ว ไม่ได้ยินนั่นหรือกรร?”

เบลนั่งตะลึง กายสั่นเทา มือกำปิ่นพกนึ่ง

จะเป็นด้วยเสียงปิ่นสนั่นหวั่นไหว ที่ระดมยิงกันจากใน
แคมป์ขณะนี้หรือจะต่อเนื่องด้วยอะไรก็สุดที่จะคะเนได้ปรากฏ
ว่าเสียงข้างโหลงซึ่งไม่ทราบจำนวนเหล่านั้น ขยายตัวผละห่าง
ออกไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเสียงร้องของพวกมันดุจเสียงโห่
หรือเสียงบงการส่งสัญญาณอะไรของมัน ห่างไกลออกไปเป็น
ลำดับ แผ่นดินลั่นคึก ๆ

ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา ทุกสิ่งทุกอย่างก็กลืนหายไปในความ
เงียบสงัดของราวไพรยามดึก โดยไม่มีวีแววของตัวใดโผล่เงาออก
มาให้ฝ่ายที่ตั้งมั่นอยู่ในแคมป์ได้เห็นเลย

ลักษณะเต็มไปด้วยเลศนัยน่าคิด!

ทุกคนออกจากที่มั่นวิ่งเข้าหารวมกลุ่มกันอยู่ใจกลาง
แคมป์อีกครั้งด้วยความรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก นาทิ
วิฤตสุดยอดผ่านพ้นไปแล้ว โดยการสลายตัวถอยทัพของไอ้
คชสารที่มีพฤติการณ์ประหลาด ดุจถูกชี้นำบงการจากผีรอกโหลง
นั้น

สิ่งที่ทุกคนคิดในอันดับต่อมาก็คือ บุญคำและจัน แต่แล้ว
ต่างก็ไหวตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงกู่โหวก ๆ เข้ามาก่อน พร้อม
กับลำไฟฉายกราดวอบแวบเข้ามาสองจุด จากราวป่ามืดมิด ครู
เดี่ยวร่างของพรานอาวุโส อันเป็นสมุนคู่ใจซ้ายขวาของรพินทร์
ก็โผล่พ้นกอไผ่ออกมา ปรากฏเด่นอยู่ในแสงไฟของฝ่ายในแคมป์
ที่สาธจ้ารวมจุดเข้าไป

“สวรรค์ทรงโปรด!!...จัน กับบุญคำกลับมาโน่นแล้ว ดูเขาปลอดภัยเรียบร้อยดี”

คริสร้องขึ้นอย่างดีใจ

พรานพื้นเมืองทั้งสองสาวเท้าตรงเข้ามายังทุกคนที่รอคอยอยู่อย่างรวดเร็ว จันมีสีหน้าลอกแลงเขียวคล้ำ ส่วนตาเต๋าบุญคำเครียดขมขื่นเจ็บสบความไม่สบายใจอย่างเร้นลึกปรากฏอยู่ในแววตาขุ่น ๆ ของแก

“ลุงคำ! จัน! เป็นยังไงบ้าง พวกเราทางนี้เป็นห่วงแทบตาย...”

เชิดวุธโดดเข้าไปจับแขนแกไว้ ทันทีที่ทั้งสองก้าวพรวด ๆ เข้ามาถึง บุญคำฝืนยิ้ม มองไปรอบ ๆ บริเวณแคมป์ ซึ่งมีพรรคพวกยืนรวมกันอยู่เป็นกลุ่ม ๆ เสียงของแกแปร่งแห้ง

“ไม่เป็นไร นายทหาร...พวกมันกระจายถอยไปหมดแล้ว รอบทิศเลย บุญคำรู้สึกว่ามันจะย่องเข้ามาล้อมรอบที่พักของเรา เจียบ ๆ ในรัศมีวงกลม ห่างแค่ไม่เกิน 60 เมตร รอบ ๆ คงจะย่องมาขึ้นเข้าขบวนกันอยู่นานกว่าชั่วโม่งแล้ว แต่ตอนนี้มันถอยหมดเพราะฝ่ายเรารู้ตัว”

“ก็บุญคำกับจัน ตามไอ้ตัวลึกลับหน้าผิวนั้นไปไม่ใช่หรือ พวกเราทางนี้ก็รอฟังข่าวอยู่ แต่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นก็ได้ยินเสียงปืน และเสียงข้างสนั่นไปทั้งป่าแทรกขึ้น”

ดร. สแตนลีย์ถามเร็วปรือ

บุญคำเหลือบสบตาจันนิดหนึ่ง อึ้งไปครู่ ดูสีหน้าแกจะคล้ำลงไปอีก จากแสงสว่างวับแวมของกองไฟที่ก่ออยู่

“ใช่ บุญคำแคะรอยไถ้นั้นไป...”

คำพูดของแกอ้อมแอ้ม ไม่เต็มปากเต็มคำนัก รู้สึก
อึดอัดอย่างไรพิกล ในสายตาที่จ้องค้นหาของฝ่ายนายจ้าง
ซึ่งรวมจุดมาเป็นตาเดียว

“พื้นแฉะรอยตีนโตๆ ของมันเห็นชัดทีเดียว บุญคำกับ
จันสาวรอยไปทุกระยะมันลดเลี้ยวไปตามเส้นทางด้านด้านตะวัน
ออกนี้แหละ มัวแต่ฉายไฟกั่มดูรอยจนแทบจะเดินชนเอาขาข้าง
เข้า โชคดี ไอ้จันที่เดินอยู่ข้างหลังเหลือบเห็นเสียก่อน กระจก
ตัวบุญคำไว้ทัน เห็นมันยื่นเข้าแถวดาหน้าเรียงรายเต็มพริตไป
หมด รวากับข้างคึกที่ใครมาจัดเป็นขบวนไว้ แต่ละตัวยื่นหนึ่ง
เจียบเหมือนก้อนหิน หะแรกนี้กว่าตาฟาดไป พอไอ้จันตอกตุ้ม
เข้าไปนัดแรก มันก็ร้องว๊ากพุงเข้ามาเลย บุญคำกับจันสองคน
แผ่นเข้าไปอยู่ในกอไผ่ ไม่รู้จะยิงตัวไหนก่อน เพราะมันเต็มป่า
ไปหมด พอดีกับพวกนายห้างทางนี้ช่วยกันยิงโป้งเป้งขึ้นนั้น
แหละมันถึงได้หันหลังกลับถอยไป”

แล้วแกก็ชี้มือไปทางด้านหลัง

“ห่างกันแค่นี้เอง ที่มันยกมาเป็นกองทัพยื่นล้อมปางพัก
เราเจียบๆ มานานแล้ว!”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างอ้าปากค้าง คือกระชิบถามคริ
สติน่า ตาพรานเฒ่าบอกอะไร แม่ผมทองยังไม่มีเวลาพอที่จะ
แปลข้อความให้เพื่อนชายฟังได้ กระตือกรน้ำลายลงคออย่าง
ยากเย็น ถ้ามด้วยความพิศวงงงงันขีดสุดมาว่า

“บุญคำ... เธอบอกว่าเธอตามไอ้ตัวประหลาดนั้นไป โดย
เกาะตามรอยเท้าของมัน?”

“ใช่ แหม่ม”

“แล้วก็เดินไป จนแทบจะชนกับโหลงช้าง ที่ยืนแถวดักรออยู่แล้ว?”

พรานเฒ่าพยักหน้า

“ถ้างั้นก็แปลว่า มัน...มันเดินฝ่าเข้าไปในโหลงช้าง?”

ประโยคหลัง เสียงของหล่อนสั้น และเกือบจะเป็นร้องตะโกน

บุญคำเอานิ้วเกาจอหนุแกรกๆ ตัวแกเองก็วางหน้าไม่ถูกเหมือนกัน

“รอยตีนของมันบอกว่ายังงี้แหละ แหม่ม บุญคำเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นมันเดินหายเข้าไปในโหลงช้าง บุญคำเดินตามก็เลยปะหน้ากับไอ้จมูกยาวตั้งแถวรอรับอย่างดีเลย”

“เป็นความจริงหรือจัน?”

สแตนลีย์หันขวับไปคาดคั้นสมุนซ้ายของรพินทร์ ซึ่งยืนหุบปากเงียบ จันทำปากหุบหมีบอยู่ครู่ก็หลุดปากออกมาด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“จริง นายห้าง รอยตีนของมันยังอยู่เลย ตีนแต่ละข้างยาวตั้งศอก กว้างกว่าคืบ ก้าวยาวร่วมวา”

แล้วจันก็หมุนตัวไปรอบๆ บริเวณกองไฟนั้นใช้ไฟฉายส่องกราดดู ทันทันนั้นก็ร้องออกมาว่า

“นั่นไง รอยตีนของมันตอนที่เดินเข้ามาในปางพักยังทิ้งอยู่นั่น!”

ราวกับนัดกันไว้ ทั้งหมดที่ยืนพูดกันอยู่ แผ่นพรวดเดียวเข้าไปยังพื้นตรงที่จันฉายไฟ แล้วพากันมุงดูทันที

“มายก๊อด!!”

อเมริกันทั้งกลุ่มร้องลั่น ตาเหลือก

มันเป็นตำแหน่งที่ฝ่ายนายจ้างโผล่ออกมาจากเต็นท์พัก และมองเห็นร่างลึกลับยืนโบกมือเรียกเบลนั้นเอง ก่อนที่คริสจะระเบิดกระสุนนัดแรก

พยานหลักฐานปรากฏเด่นชัด แสดงว่าใครก็ตามที่มองเห็นภาพตอนนั้นไม่ได้ตาฟาดไปเลยมีรอยเท้าของอะไรชนิดหนึ่งประทับอยู่บนพื้นดินอันเปียกชุ่มนูนจริง แต่มันเป็นรอยเท้าที่วิปริตขนาดของมนุษย์สามัญไปถึงเท่าตัว คำนวณจากสายตาคร่าว ๆ โดยกะวัดจากส่วนปลายนิ้วที่จิกพื้นไว้ถึงส้นเท้า ยาวราว ๆ 15 นิ้ว และมีส่วนตรงที่กว้างที่สุดประมาณ 7 นิ้ว เป็นเท้าเปื่อยเปื่อยเปล่า ที่ไม่ได้สวมอะไรทั้งสิ้น รอยนิ้วหัวแม่เท้ากดลึกลงไปในดินจากลักษณะก้าวเดินแลเห็นชัด

โดยรูปพรรณสัณฐาน มันก็น่าจะเป็นรอยเท้าของมนุษย์นี่เอง แต่ใหญ่โตมโหฬารผิดขนาดคนทั่วไปเหลือเกิน ทว่ามันก็ น่าจะได้ส่วนกับรูปร่างที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนเห็นชั่วไม่กี่พริบตาว่า ส่วนสูงของมันถึงกว่า 7 ฟุต

มีรอยผงะเซถอยหลัง และหมุนตัวกลับ จากนั้นเมื่อช่วยกันฉายไฟไล่ไปตามพื้น ก็เห็นช่วงก้าวเดิน ระยะห่างแต่ละก้าวประมาณ 1 เมตรเศษ!! พรรคพวกหลายคนรวมทั้งพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งกรูกันเข้ามารุมดูอยู่ในขณะนี้พากันย่าสับสน

ดร.สแตนลีย์ร้องสั่งให้ทุกคนกระโดดหลีกทางออกไป ไม่ให้ใครมาย่ำซ้ำทำลายหลักฐานนั้น ส่วนคริสวิ่งปราดกลับเข้าไปยังกระโจมพัก ซึ่งบัดนี้หลังคาถล่มลงมาคลุมพื้นอยู่ หล่อ่นเล็ก

ผ้า รื้อคันอยู่อึดใจเดียวก็กลับมาพร้อมกับกล้องถ่ายรูปพิเศษ ขนาดกะทัดรัด ยกขึ้นแล้วกดฉับๆ แสงแฟลชสว่างวูบ หล่อบันทึกภาพเอาไว้ทุกรอย เท่าที่ปรากฏอยู่ยังบริเวณนั้น เป็นการปฏิบัติงานอย่างคล่องแคล่วฉับไวที่สุด โดยไม่ปล่อยให้ความตื่นเต้นตกประหม่อมมาเป็นเครื่องถ่วงเวลาไว้

ทั้งหมดพูดกันชัดและฉายไฟตรวจตามรอยเท่านั้น
เรื่อย ๆ จนกระทั่งจะถึงเส้นโค้งของทางด่าน ซึ่งเห็นมันหายวูบลับซุ่มไม้ใหญ่ไป บุญคำจึงยืนขวางทางไว้ร้องห้ามโดยเร็วว่า

“เอาแค่นี้ก่อนเถอะ นายห้าง อย่าเพิ่งตามรอยมันออกไปเลย อันตรายมาก ไว้รอให้รุ่งเช้าตะวันขึ้นเสียก่อนดีกว่า บุญคำจะพาไปให้ดูจนถึงที่ บุญคำกับจันตามไปปะหน้ากับไซลงข้างที่เดียว”

ทุกคนชะงักลงเพียงแค่นั้น และเห็นด้วยเมื่อมองออกไปยังแนวป่าอันมืดมิดน่าขนหัวลุก

“ลุงคำ! บอกได้ไหมว่ามันเป็นอะไร เท่าที่เห็นนี่นะมันเป็นแทคอน แต่ใหญ่เหลือเกิน”

เชิดวุธถามกระหืดกระหอบ

บุญคำพูดไม่ออกได้แต่กลอกหน้ายื่นเอามือกุมท้ายทอยในระหว่างที่ทุกคนเงยบกริบลงอีกครั้ง ได้แต่จ้องไปที่แกเป็นจุดเดียว และในที่สุดก็อ้อมแอ้ม

“บุญคำก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน...บุญคำไม่เห็น ตอนนั้นตื่นขึ้นมาก็เพราะได้ยินเสียงเอะอะโวยวายของพวกนายห้างแล้ว

ก็เสียงปิ่น พอแล่นมาถึง ก็เห็นหม่อมคริสซี่โบ๊ช้เบ๊ไปทางนี้ ก้มลงฉายไฟก็ดูเห็นรอยตีนของมัน เลยแกะรอยไปไม่ทันเห็นตัวมันหรอก เห็นแต่รอยเท้าเดินไปสด ๆ ร้อน ๆ แล้วจู่ ๆ ก็เดินไปเกือบจะชนข้างเข้าอย่างที่บอกแล้ว”

“ฉันสาบานว่าฉันยังถูกมันแน่ ๆ อย่างน้อยก็สองนัดก่อนที่มันจะหันหลังกลับ แต่ลูกปิ่นหยุดมันไม่ได้และไม่ปรากฏว่ามีรอยเลือดเลย!!”

คริสซี่ยืนด้วยเสียงเอ็ดตะโรดังลั่น ของหล่อนตามเดิม แล้วทุกคนที่จ็อกแจ็กกันอยู่ในขณะนี้ ก็เงยบกริบลงอีกครั้ง เมื่อหัวหน้าคณะประกาศดัง ๆ ขึ้นด้วยเสียงต่ำลึกว่า

“มีใครเห็นรพินทร์บ้าง? เขาอยู่ที่ไหน ตั้งแต่เกิดเรื่องจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ฉันมองไม่เห็นพราณใหญ่เลย!”

33

**ความเจ็บป่วยเข้ามาครอบงำทุกคน ที่ชุมนุมกัน
อยู่อีกครั้ง อย่างน้อยก็ช่วยระงับจิตใจ สรรพ
ปัญหาที่เกิดขึ้นมานี้ของฝ่ายนายจ้าง สะดุด
สะกิดลงชั่วคราวทันที โดยมุ่งมายังปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งดู
เหมือนจะสร้างความสับสนเหนือกว่าอื่นใดทั้งสี่ด้านที่ ดร.
สแตนลีย์ได้ประกาศตามขึ้น**

**สายดาถึง 5 คู่ จ้องมายังบุญคำและจันเป็นตาเดียว
เหมือนจะคาดคั้นเอาความจริงออกมาให้ได้**

จันหุบปากนิ่ง หน้าจ้อย มองไปทางบุญคำเหมือนจะให้
เป็นผู้ตอบแทน ตาพรานเฒ่าถอนใจเฮือก ยกมือลูบหัวอันประ-
ดับไปด้วยเส้นผมขอดสน์ติดหนังหัวของแกบอกอ่อยๆ ว่า

“พรานใหญ่ไม่สบายมาก นอนชมไม่ได้สติอยู่ตรงที่นอน
ของแกโน่นแน่ะ”

“หา ว่ายังงั้นนะ?”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างร้องถามขึ้นพร้อมกัน ตกใจและ
ประหลาดใจพอ ๆ กับเหตุร้ายที่เกิดขึ้นเมื่อหยก ๆ

บุญคำอีกอัก แก่ไม่อยากจะบอกเรื่องนี้แก่ใครเลยทั้งสิ้น
แต่มันจริงใจจริง ๆ เพราะปิดบังอยู่ต่อไปไม่ไหวในภาวะเช่นนี้

“พวกนายห้างตามบุญคำมาดูเองดีกว่า อย่าให้บุญคำพูด
อะไรเลย”

บอกแค่นั้น แก่ก็ออกเดินไปทางด้านที่พักผ่อนของพวกเขา
พรวนพื้นเมืองทั้งหลาย สแตนลีย์ คีธ เชิดวุธ เบล และคริสมอง
หน้ากันอย่างตื่นงแล้วรีบสาวเท้าติดตามมาเป็นขบวนอย่างรวดเร็ว
ภาพที่บุญคำนำมาให้เห็น ทำให้ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง ยืน
จ้องงัน

จากแสงสว่างของกองไฟที่ก่อไว้ใกล้ ๆ ร่างของจอมมัคคุ-
เทศก์ประจำคณะ บัดนี้นอนขดคู้ตะแคง มีกระสอบป่านและผ้า
ห่มสนามบาง ๆ ดำปู้ปีหลายผืนห่มทับอยู่ มือทั้งสองกำประสาน
ไว้ที่อก สันเต็มไปหมดทั้งกาย ตาทั้งสองปิดสนิท แต่เปลือกตา
เต้นพริ้ว ปากซิดเซียว

ลูกน้องของเขาทั้งสี่คน บัดนี้ ยืนล้อมเรียงรายอยู่อย่าง
สนิทไม่มีปัญญาจะทำอะไรทั้งสิ้น นอกจากกะพริบตาอยู่ปริบ ๆ
และมองมาทางกลุ่มนายจ้างเหมือนจะขอให้ช่วย

“รพินทร์!! โอ้วว...”

คนใดคนหนึ่งในคณะ อุทานสั้นออกมา

คนแรกที่ถลันวูบเข้าถึงตัวคนป่วย คือเชิดวุธ แต่เขาก็ทำ
อะไรไม่ได้มากไปกว่าจับแขนไว้ พยายามจะเรียกชื่อถี่ ๆ อยู่หลาย

ครึ่ง เบลกับคริสยังยืนตะลึงอยู่เช่นนั้นต่อภาพที่เห็น สแตนลีย์ และคีธ เป็นอีกสองบุคคลที่ก้มลงมามุงล้อม ช่วยกันตรวจสอบตามร่างกาย

“เร็ว! เบล คริส ยืนงอยู่ทำไม ช่วยกันเดี๋ยวนี้ ไขขึ้นสูงมาก และเขาไม่รู้สึกตัวเลย!”

หัวหน้าคณะร้องเร็วปรือ

เมื่อนั้น ทั้งสองแหม่มสาวจึงได้สติปราดเข้าไปในทันที คริสจับชีพจร ส่วนหมอเบลใช้ฝ่ามือแตะที่หน้าผากและชอกคอ

“ประมาณ 104 องศา...”

หมอเบลพึมพำออกมา แม้มริมฝีปาก แล้วมองไปทางเพื่อนสาว

“ชีพจรเท่าไร?”

“เร็วมากนะเกือบร้อย กลัวว่ามีอาการอื่นแทรกซ้อนด้วย”

สองสาวพูดกันอย่างรวดเร็ว

“คีธ! เร็ว... หีบเวชภัณฑ์สนาม!!”

ดร.สแตนลีย์สั่งในฉับพลัน คีธออกวิ่งหื้อแนบไปทันที เบล จูปากเบาๆ มองหน้าอันซีดเผือดสั่นสะท้านเป็นระลอกนั้นแล้ว โคลงศีรษะช้าๆ

“คนที่แข็งแกร่งที่สุดในคณะของเรา ขณะนี้กลายเป็นคนที่อ่อนแอที่สุดไปเสียแล้ว อย่าว่าแต่คนอื่นใดเลย แม้ตัวก็ยังไม่สามารถช่วยตัวเองได้ เวิร์กกรรม! มิน่าล่ะ สงสัยกันแทบตายว่าเขาหายไปไหน ในระหว่างที่พวกเราถูกละหลุมหลอหลอนกันไปทั้งแคว้นปีที่แท็กนอนสนั่นไม่ได้สติอยู่นี่เอง...ก็ดีเหมือนกัน ได้เห็นชัดๆ กับตาเดี๋ยวนี้เอง ว่าอะไรเป็นจุดอ่อนที่น่าเวทนาที่สุดของบุรุษเหล็ก

คนนี้ เราเพียงรู้จักประวัติเขาเท่านั้น คราวนี้ได้เห็นของจริงกันเสียที น่าดูทีเดียวแหละ”

“ลุงคำ นี่คุณรพินทร์เกิดอาการไข้ขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่?”

เชิดวุธเงยหน้ามองไปยังพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ที่ยืนมุงล้อมอยู่ แล้วเจาะจงถามไปยังพรานอาวุโสที่สุด ตาพรานเต๋าทำหน้าเรีย ตอบไม่เต็มปากเต็มคำนัก

“ก็...สัก 2 ชั่วโมง มาแล้วละมั้ง นายทหาร บุญคำกับจันก็นอนอยู่ใกล้ๆ แก่ หลับๆ ตื่นๆ ความจริงก็เอายาให้แกกินแล้วช่วยกันสูมไฟ ช่วยกันเอาผ้ามาห่มให้”

สแตนลีย์เปาลมออกปาก ตำหนิมาเสียงต่ำๆ หน้าเคร่งขรึม

“พวกของบุญคำนี่แย่จริงเมื่อเห็นว่าเขาไม่สบายมากแบบนี้ ทำไมถึงไม่บอกพวกฉัน ปล่อยให้เขาเป็นมากถึงขนาดนี้ รู้ไหมว่าเขาอาจตายได้เพราะพิษไข้”

ตาพรานเต๋าทำหน้ากลุ้มใจ แก่ดูเหมือนจะตกเป็นเป้าหมายที่ฝ่ายนายจ้างรุมตำหนิมากกว่าเพื่อน คำที่เป็นผู้ใหญ่กว่าทุกคนในคณะ สิ่งที่แกจะทำได้ในขณะนี้ ก็แค่อุ้มแห้งๆ

“นายห้างอย่าว่าอะไรบุญคำเลย ก็แกเองเป็นคนสั่งบุญคำไว้ ไม่ให้ไปรบกวนเจ้านายทั้งหลาย เพราะมันตึกตื่นค่อนข้างแล้ว แกก็เป็นของแกอย่างนี้แหละ พวกบุญคำเห็นมาจนชินแล้วไม่เห็นแกตายสักที”

“อ้อ ต้องรอให้เขาตายเสียก่อนเรอะ พวกบุญคำถึงจะ

เห็นว่าอาการของเขาหนักเพียงพอ รู้ไหมว่าใช้ชิ้นสูงมากขนาด
เขย่าเรียกยังไม่รู้สึกตัว!”

เสียงคริสเกือบจะเป็นตวาด หล่อกมองอย่างฉุนเฉียว
เกรี้ยวกราดไปยังพรานพื้นเมืองทั้งสี่คน

บุญคำ จัน เกิด และเส่ย หน้าเสียไปตามๆ กัน แหม่ม
คริสตามปกติไม่เคยดูใครเลย แต่คืนนี้ดูหล่อนจะเดือดดาลหัว
เสียมาก

ไม่มีใครกล้าต่อล้อต่อเถียง หรือพูดอะไรด้วยอีก นอก
จากพากันยืนอึ้งเฉย

“อย่าไปว่าอะไรพวกนี้เลยคริส พวกเขาไม่ประสีประสา
อะไรหรอก เจ้านายสั่งไว้ยังไง เขาก็ปฏิบัติตามอย่างนั้น สำคัญ
มันอยู่ที่เจ้าตัวเขาเองตะหาก ที่พยายามจะไม่ให้พวกเรารู้เห็น
อะไรเลย เกี่ยวกับจุดอ่อนของเขา”

เบลบอกมาพร้อมกับยกไหล่หนึ่ง

“ใช่ซิ! ถ้าเวลาปกติก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่นี่ช่างประจวบ
เหมาะเหลือเกินนะ เรื่องร้ายมันเกิดขึ้นกับพวกเราทุกคน แล้ว
คนที่จะเป็นหลักประกันเป็นที่พึ่งของทุกคน ก็ดันมานอนจับสัน
ไม่ได้สติอยู่อย่างนี้ บุญคำบอกว่า เขาเริ่มจะมีอาการใช้ตั้ง 2
ชั่วโมงมาแล้ว ถ้าบอกให้เรารู้ทันเวลาก็คงไม่หนักถึงขนาดนี้ นี่
โชคดีเท่าไร ที่ไอ้ช่างโหลงนั้นมันถอยไป ถ้ามันบุกเข้ามาใน
ขณะที่นอนไม่ได้สติอย่างนี้ มิปนปี้กันทั้งคณะหรือ ทั้งตัวเขา
เองด้วย”

คริสบ่นอย่างหงุดหงิดอยู่เช่นนั้น ดร. สแตนลีย์ โบกมือ

“เอาละ อย่าพูดอะไรอีกเลย หน้าทีของเราในขณะนี้ก็

คือช่วยเหลือเขาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อเขายังเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์อยู่ เขาเป็นหลักประกันของพวกเราทุกคน แต่เมื่อเขา กลายเป็นคนเจ็บป่วยไปแล้วเช่นนี้ เราก็คงจะต้องเป็นหลักประกัน ให้แก่เขาได้เหมือนกัน ตัวเขาเองก็คงไม่อยากจะทนทุกข์ทรมาน เจ็บป่วยทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้หรอก แต่อาการเจ็บไข้ได้ป่วย อันเป็นจุดอ่อนประจำตัวของเขาห้ามกันไม่ได้ มองในแง่ดี เขา ไม่ประสงค์จะรบกวนอะไรเรา และคงคิดเอาเองว่าอาการของ เขาจะบรรเทาตนเองได้ ตามประสบการณ์ที่ผ่านมา เหตุร้าย เมื่อหยกๆ นี่ ก็เป็นสิ่งที่คาดล่วงหน้าไม่ได้ รพินทร์คงไม่ยาก ให้ตนเองเจ็บป่วย และคงไม่ต้องการให้เรื่องร้ายมันเกิดขึ้นหรอก ถ้าเขาค่อยยังชั่วพอจะพูดกันรู้เรื่องแล้ว ขออย่าให้มีใครตำหนิ อะไรเขาเลย โชคดีแล้วสินนี้ ที่กองทัพช่างไม่บุกเข้ามา”

พ.อ.ศิวีงกลับเข้ามาถึงพร้อมกับหีบเครื่องเวชภัณฑ์

ขนาดย่อม

“หวังว่าเสือนี้น่าจะไม่ชักไปเสียก่อนนะ!”

นายนั้นโพล่งขึ้น ส่งหีบเวชภัณฑ์ให้เบล พร้อมกับชะเง้อ ถามอย่างปากพล่อย

“พูดบ้าๆ!”

คริสหันไปดำเบาๆ ขมวดคิ้ว จัดการเลิกผ้าห่มและกระ- สอบปานที่คลุมตัวคนป่วยออกทันที ในระหว่างที่เบลจัดการกับ เข็มฉีดยาอย่างฉับไว

“วู้ ช่วยกันหน่อย...”

“เอา ยังไงว่ามา”

“ขยายเข็มขัด รูดขอบกางเกงของเขาลงไปจนถึงขอบ
ตะโพก”

เชิดวุธปฏิบัติตามคำสั่งทันที พยายามขยายหัวเข็มขัดของ
รพินทร์ออก คนเจ็บมีอาการค้างสั่นกระแทกกันอยู่กึกๆ ไม่รู้เห็น
หรือสำนึกต่อสิ่งแวดล้อมรอบกายในขณะนี้ใดๆ ทั้งสิ้น แต่จะ
เป็นด้วยสัญชาตญาณหรืออะไรก็ตามที่ มือทั้งสองที่กำลังประสาน
กันอยู่ระหว่างอก ลดลงมากำไว้ที่หัวเข็มขัดแน่นเหมือนจะไม่
ยอมให้ใครมาแตะต้อง ดร.สแตนลีย์กับคีธต้องช่วยกันจับมือ
นั้นออก และยัดไว้มัน ในระหว่างที่หมอเบลเอาแอลกอฮอล์ชุบ
สำลีทาไปบนตะโพก ต่ำกว่าระดับเอวลงไปเล็กน้อย ก่อนจะ
เสือกปลายเข็มลงไปใต้ผิว

“ระวังอย่าให้เขาตื่น!”

หล่อนสั่งทุกคนที่ซุ่มรวมมือกันอยู่

ยาลดไข้จำนวน 2 ซีสี่ ที่เข้ากล้ำเนื้อ เคลื่อนจากหลอด
หายเข้าไปใต้ผิวหนัง ด้วยมือฉีดยันแน่นแล้วเบาระมัดระวัง รพินทร์
ไม่รู้สึกระคายอะไรทั้งสิ้น เบลถอนเข็มออกขยี้ด้วยแอลกอฮอล์อีกครั้ง
แล้วพยักหน้ากับเชิดวุธ ให้ดึงขอบกางเกงกลับขึ้นไปตามเดิม
ตลอดเวลาปฏิบัติการเยียวยาอันรวดเร็ว นั้น พวกพรานพื้นเมือง
ทั้งสี่ ยืนออคอยอยู่เฉยๆ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายนายจ้างทั้ง
หมดที่ช่วยกันอย่างแข่งเวลาคนละไม้คนละมือ ต่างรู้สึกใจชื้น
ขึ้นที่เห็นการเอาใจใส่ระดมแรงเข้าช่วยเหลือเจ้านายของพวกเขา
อย่างแข็งขัน เห็นภาพเช่นนี้แล้ว ทั้งบุญคำ จัน เกิด และเส่ย อด
ไม่ได้ที่จะคิดไปถึงนายหญิงคาริน ถ้านายหญิงอยู่ร่วมในขณะนี้

อาการของพรวานใหญ่ก็คงไม่หนักหนาน่าวิตกกังวลเพียงนี้ แต่ถึงอย่างไร ‘นายฟารัง’ พวกนี้ยังดีอยู่บ้างหรือก็ไม่ใจไม่ไส้ระก้านัก เพราะช่วยกันทุกคนอย่างที่เราเห็นนี่

เกิดกับเสียนั้นไม่รู้เรื่องอะไรมาก่อนเลย ไม่ว่าเรื่องที่เจ้านายเกิดจับไข้สะท้านสั่นขึ้น และเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับทุกคนในคณะคีนี่ แต่บุญคำและจันรู้ดีอยู่กับตัวเอง เพราะเห็นอาการของเจ้านายมาก่อนแล้ว นึกสาปแช่งตัวเอง ที่ไม่ไปปลุกบอกหมอเบลให้ทราบเสียก่อน ตอนที่เจ้านายเพิ่งจะจับไข้ ปล่อยให้เวลาให้ล่วงเลยไปจนพรวานใหญ่ต้องอาการหนักจนไม่ได้สติอยู่เช่นในขณะนี้ แล้วเรื่องราวมันก็ถือโอกาสมาเกิด ในขณะที่นายรพินทร์มีอันเป็นไปเสียด้วย เพราะฉะนั้นที่หม่อมคริสแหวัดดำเอาเมื่อตะกี้นี้ ทั้งบุญคำและจันไม่ได้คิดโกรธเคืองอะไรเลย

สแตนลีย์ เลิกแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ

“เกือบ 5 นาฬิกาแล้ว อีกชั่วโมงเศษ ๆ ก็จะสว่าง อาการของเขาจะดีขึ้นเมื่อไหร่?”

เบลมองดูใบหน้าอันไม่ได้สติของคนป่วยอย่างปลงสังเวช ตัวหล่อนเองก็อยู่ในสภาวะอิดโรยมึนงง แต่อาการนั้นแทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง เมื่อมาเห็นอาการของมัคคุเทศก์นำทาง

“ฉันให้ยาลดไข้แล้วค่ะ ฤทธิ์ยาฉีดจะให้ผลเร็วมาก เชื่อว่าไม่เกินครึ่งชั่วโมง อุณหภูมิจะลดลง ถ้าไข้ลดอาการจับสั่นก็จะหายไปและได้สติรู้ตัวขึ้น ก็ต้องดูอาการต่อไปว่าปกติเหมือนเดิมหรือเปล่า หากอ่อนเพลียมาก ก็เห็นจะต้องให้น้ำเกลือผสมควินิน แต่ก่อนอื่นเราต้องลดไข้ก่อน เหนือออก ตัวเย็นลงเมื่อไหร่ก็ค่อยยังชั่วเมื่อนั้น”

“ตัวร้อนยังกะไฟ!”

คริสว่า เอามือคลำที่ชอกคอคนเจ็บ ซึ่งนอนนิ่งไม่มีเสียง
คราง หรือเสียงเพ้อใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากกัฏกรามแน่น ดวงตา
สีฟ้าที่จับนิ่งไปยังใบหน้าของคนป่วยมีประกายกังวล อาหารแฝง
ซ่อนอยู่เร้นลึก

“เบล ทำไมเธอไม่เอาผ้าชุบน้ำเย็นเช็ดตัวให้เขา มันอาจ
ช่วยลดความร้อนได้เร็วขึ้นอีก”

“เพี้ย! คนป่วยหนาวแทบชัก ตัวสั่นหงักๆ อยู่ยั้งๆ ยังจะ
เอาน้ำเย็นเช็ดตัวอีกเหรือ ประเดี้ยวตะคริวก็จับตายเท่านั้น”

เชิดวุธลีมตาโพลงร้องลั่นออกมา

“คุณไม่รู้อะไรในเรื่องแพทย์ ก็หุบปากดีกว่า คอยเป็น
ลูกมือช่วยเหลือณะดีแล้ว ไม่ใช่แสดงความเห็น”

หมอบเบลหันมาพูดห้วนๆ

“ข้อเสนอแนะของคริสถูกต้อง คนป่วยหนาวนอก แต่ร้อน
ใน ถ้าเช็ดตัวด้วยน้ำเย็น จะช่วยให้ความร้อนลดลงได้เร็วขึ้นอีก
แต่ฉันเห็นว่าไม่จำเป็นหรอก เพราะยาฉีดแรงพอแล้ว อีกอย่าง
หนึ่งถ้าเช็ดตัวก็คงขลุกขลักพิลึก ใครจะเป็นคนลอกคราบเขา
ใครจะเป็นคนเช็ดตัวให้ เพราะต้องเช็ดทั้งตัวนั้นแหละ และตา
พรานคนนี้ถึงแม้จะไม่ได้สติในเรื่องอื่นใด แต่เรื่องที่จะจับเขา
เปลื้องผ้าออกเห็นจะทำยาก แค่ว่าฉีดยาที่ตะโพกก็ยังกำกวม
ไว้นั่นทีเดียว ถึงกับต้องช่วยกันจับมือไว้”

คิธชะโงกหน้าเข้ามามอง แล้วเขย่าไหล่เบาๆ

“เฮ้ เกรท แมน! คีนนี้ยุดับเครื่องไปเลยนะ หมดท่าเลย
พับผ่า! นี่ถ้าไม่เกิดเรื่องร้ายขึ้น พวกเราก็คงไม่มีโอกาสรู้ว่า

ครูเดียวทางกระโจมพักของนายจ้างก็เรียบร้อยเหมือนเดิม และทุกคนกลับมารวมกลุ่มตรงที่นอนของรพินทร์ ส่วนพวกลูกหาบนั่งจับกลุ่มกันอยู่เป็นหมู่ๆ บ้างก็ฉายไฟเกรดอยู่ไปมารอบบริเวณ

ไม่มีใครคิดที่จะหลับนอนลงได้อีก ตาสว่างกันทั้งหมด

คริสติน่าเรียกบุญคำให้เข้ามานั่งใกล้ๆ ตรงหน้าฝ่ายของพวกหล่อนทุกคน ซึ่งขณะนี้เพิ่งจะมีเวลาได้สูบบุหรี่ผ่อนคลายความตึงเครียด

“บุญคำ...”

หล่อนเอ่ยเนิบๆ แต่อาการจริงจังเคร่งขรึมลักษณะของหม่อมคริสคงละเอียดถี่ถ้วนเช่นเดิม และมักจะทำหน้าที่แทนหัวหน้าคณะอยู่เสมอ ในฐานะที่พูดไทยได้จะฉานคล่องแคล่วกว่าทุกคน

“เรารู้กันแล้วใช่ไหมว่าคืนนี้มันเกิดเรื่องร้ายที่แปลกประหลาดพิสดารมาก มันเต็มไปด้วยปริศนาลึกลับเหลือเกิน เรื่องกองทัพช้างย่องเข้ามาล้อมที่พักเราไว้นั้น มันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เราคาดหมายกันไว้ก่อนแล้วว่ามันอาจเกิดขึ้นได้ แต่มีอีกเรื่องหนึ่งที่พิลึกที่สุด สิ่งนั้นก็คือนี่มืออะไรชนิดหนึ่ง รูปร่างเหมือนผีตายซาก ล่องล่ำเข้ามาในเขตที่พักของเรา พวกฉันทุกคนเห็นกันทั้งนั้น แม้จะชั่วระยะเวลาอันสั้นก็ตาม ชั่วรอยตื่นมันก็ยังปรากฏอยู่ แสดงว่ามันมีตัวตนแน่นอน ไม่ใช่เพราะตาเราทั้งหมดผิดไป หมอเบลมีอาการเหมือนถูกอำนาจลึกลับของมันเรียกตัวออกจากที่นอนให้เดินเข้าไปหา บังเอิญพวกเราตื่นขึ้นทันในตอนนั้น ฉันเป็นคนยิงมันเอง เพราะสัญญาตญาณบอกว่า

ไม่ใช่มิตรหรือคนธรรมดาที่จะมาตีแน่ ฉันเชื่อว่าฉันยิ่งถูก แต่ มันก็เดินหนีไปได้เฉย โดยไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลยว่าถูกปิ่น รอย เลือดก็ไม่เห็น ส่วนบุญคำกับฉันตามมันไป บอกกับเราด้วยว่า ตามรอยเท้ามันจนกระทั่งพบว่ามันเดินหายเข้าไปกลางโหลง ช้าง ที่ยืนเข้าแถวเรียงรายอยู่ก่อนแล้ว...ใช่ไหม?”

บุญคำเอามือลูบหน้าตัวเอง ขยี้มือไปมา พยักหน้ารับ
“ใช่ แหม่ม”

“เมื่อนายของบุญคำ จับใช้ไม่ได้สติ ไม่รู้เห็นเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นเหล่านี้เลย บุญคำเป็นพรานอาวุโสที่สุด เป็นมือขวาของ เขา เพราะฉะนั้น บุญคำบอกได้ไหมว่า มันคืออะไร มันเป็น ใคร เข้ามาในแคมป์ของเราทำไม และมีอะไรเกี่ยวข้องกับไอ้ช้าง ผีโหลงนั้น”

อดีตพรานใหญ่แห่งเขาอิมคริม หรือปัจจุบันมือขวา ของรพินทร์ ไพรวลย์ นั่งคอแข็งไปนาน แกไม่อยู่ในฐานะ ที่จะให้ความกระจ่างอะไรต่อข้อซักถามของฝ่ายนายจ้าง ได้ทั้งสิ้น เพราะตัวแกเอง ก็เผชิญกับปัญหานี้อยู่เหมือนกัน ด้วยความอัดอั้นตันใจ ส่วนฉันเกิดและเสียยังงั้นประหลาด ใจเท่า ๆ กับนายจ้างทั้งหลาย เพราะทั้งสามคนก็ไม่ระแคะระคาย มาก่อนเลยทั้งสิ้น คนเหล่านั้นพากันนั่งกอดเข้าเหมือนตอไม้ มองหน้าทั้งพวกนายจ้าง และบุญคำอยู่ไปมา

“บุญคำว่ารอให้พรานใหญ่สร้างใช้รู้สึกตัวเสียก่อนดีกว่า แล้วพวกเจ้านายลองถามพรานใหญ่ดู เพราะบุญคำก็ตอบไม่ ถูกเหมือนกันว่าอะไรมันเป็นอะไร”

แก้บ่ายเบี่ยงปัดให้พ้นตัว เพราะไม่แน่ใจว่าคำตอบใดก็ตามที่แก้จะให้แก้พวกนายจ้างไปจะผิดวัตถุประสงค์ของรพินทร์หรือเปล่า

“มีชาวป่าในละแวกนี้บ้างไหม ที่มีรูปร่างสูงมากหน้าตาเหมือนผี มีเวทมนตร์คาถามืดแบบพ่อมดหมอผี และที่สำคัญที่สุด ก็คือเป็นศัตรูกับนักเดินป่าแปลกถิ่นทุกคน ที่จะผ่านเข้ามาในบริเวณนี้หรือเป็นศัตรูกับพรานรพินทร์?”

สแตนลีย์ถามขึ้นบ้างด้วยประโยคที่แน่นช้าๆ เพื่อให้บุญคำฟังเข้าใจได้มากที่สุด

ตาพรานเต๋าสั่นหัว

“ไม่มีชาวป่า ไม่ว่าที่ไหน ไกลหรือใกล้ ที่จะเป็นศัตรูกับนายรพินทร์ ไม่มีพ่อมดหมอผี หรือพวกมีอิทธิฤทธิ์ทางไสยศาสตร์แล้วก็ไม่มีการรูปร่างใหญ่โตเกินขนาดคนธรรมดาเหมือนอย่างที่เราเห็นรอยตีนนั้น”

หัวหน้าคณะก็ตรึมฝีปาก หรือตาลง

“ประหลาดมาก !!...”

เขาครางออกมา มองไปทางเบล

“ฉันว่าฉันเห็นมันถนัดตาทีเดียว เบล ในความทรงจำของเธอ รู้สึกว่าเห็นหน้ามันชัดเจนไหม?”

“จำได้ติดตามจนกระทั่งเดี๋ยวนี้เลยล่ะ อาจารย์”

“คริสล่ะ เห็นมันชัดไหม?”

“ชัดมาก”

“สรุปความรู้สึกจากสายตาที่เห็นซิ ลักษณะมันเป็นอย่างไร?”

“เหมือนศพอาบยาของมนุษย์โบราณ!”

สองสาวตบออกมาพร้อมกัน

สแตนลีย์แม้ริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง ก้มหัวลงนิดหนึ่ง

“ถ้าฉันก็เป็นความรู้สึกที่ตรงกับฉัน ลักษณะของมันเป็นอย่างนั้นจริง สูงชะลูด โครงกระดูกใหญ่ หนังหุ้มกระดูก เครื่องแต่งกายดูจะกลืนสนิทเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย สีคล้ำเหมือนผิว ลักษณะคล้ายจะเป็นนักรบยุคใดยุคหนึ่ง นั่นเป็นชั่วแวบเดียวที่เหลือบเห็น รายละเอียดกว่านี้ยังไม่บอกไม่ถูก สำหรับนายสองคน คีธกับวูดคงจะเห็นไม่ถนัดนักกระมัง?”

ประโยคหลังสแตนลีย์หันไปถามอีกสองคนที่นั่งเบิกตาฟังอยู่ คีธกระดูกใหญ่หน่อยนิดหนึ่ง พลาบแบ่ปาก ส่วนเชิดวูดบอกว่า

“เราสองคนไพล่ออกมาทีหลังเห็นพริบตาเดียวตอนที่มันจะล้มหายไปใเงามืดแล้ว รู้แต่เพียงว่ามันสูงมาก และเชื่อว่าคริสยังไม่ผิดแน่ เพียงแต่หยุดมันไม่ได้เท่านั้น”

ฝ่ายนายจ้างขณะนี้ปรึกษาหารือกันเบาๆ เป็นภาษาอังกฤษ บุญคำอ้าปากฟังอยู่ แล้วสะกิดเข้า เอียงหน้าเข้ามากระซิบถามเชิดวูดว่า

“พวกนายห้างเขาว่าอะไร?”

นายพันตรีหนุ่มแห่งกองทัพไทย บอกให้ทราบถึงลักษณะของร่างประหลาด ตามที่ ดร.สแตนลีย์ คริส และเบลกล่าวถึง ตาพรานเต๋มาได้ยินก็กระตือรือร้นน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ครางออกมาแผ่วเบาที่สุด

“มันละ!...ไอ้ผีตายซากตัวนั้น! ภูเตื่อนนายแล้วที่เดียว
ว่ามันเอาแน่ คีนี่ เจอเข้าจริง ๆ นั้นแหละ...ย่องเข้ามาเล่นงาน
ตอนนายไม่สบายพอดี ยังกะมันจะรู้”

เชิดวุธไต่ยีนไม่ถนัดนัก ถ้ามั่วเบว่า

“ลุงคำว่ายังไงนะ?”

“ปะ...เปล่า...บุญคำไม่ได้ว่าอะไรหรอก”

เกรียบปฏิเสธกลบเกลื่อนโดยเร็ว คลานไปจวดยกระตัก
บรันดีของแกที่เบลให้ไว้เมื่อเช้า กรอกเข้าไปที่เดียวเกลี้ยงฉาด
เท่าที่เหลือยู่เพียงเล็กน้อยแล้วถอนใจเฮือกใหญ่

“พวกเราทั้ง 4 คนนี้นะ อยู่ที่ไหน ตอนที่เกิดเรื่องขึ้น”

หัวหน้าคณะหันไปถามพรานทั้งสี่คน แบบสอบสวนต่อ
ไป

“จันกับพี่คำ นอนหลับอยู่ข้าง ๆ พรานใหญ่ ไอ้เกิดกะไอ้
เส่ย คงจะนั่งสัปหงกอยู่ใกล้กองไฟที่ร้านย่างเนื้อสันนั้น...พวก
เราตกใจตื่นขึ้น เพราะเราได้ยินเสียงเอะอะจากกระโจมเจ้านาย
และก็ได้ยินเสียงป็น เลยวิ่งเข้าไปที่กระโจม ก็เห็นพวกเจ้านาย
ทั้ง 5 คนนี้ กำลังซุลมุนกันอยู่นั้นแหละ”

จันเป็นคนตอบแทนให้แก่ทุกคน

“เฮ้! นั้นมีอะไรเกิดขึ้นอีกล่ะ”

คืออุทยานเบา ๆ มองออกไปยังบริเวณใจกลางแคมป์ที่ปัก
แล้วบ้วยปากให้พรรคพวกดู

พวกลูกหาบดูเหมือนจะจับกลุ่มกันเข้ามาทั้งหมด และ

พูดอะไรกันอยู่ เสียงเอะอะอืออึง มีนายตาบ อันเป็นหัวหน้า
ของทุกคนในกลุ่มนั้นยืนอยู่ตรงกลาง เสียงซักถามพูดจากันแซด

ทุกคนของนายจ้าง และสมุนคู่ใจของรพินทร์ทั้งสี่ที่นั่ง
ล้อมวงกันอยู่ในขณะนี้หันขวับไปมอง โดยเฉพาะบุญคำ จัน เกิด
และเส่ย พวกกันลุกขึ้นยืนทันที

“บุญคำพวกนั้นวุ่นวายอะไรกัน?”

เชิดวุธถามพรานอาวุโสทันที

“เดี๋ยว! บุญคำไปดูเอง”

ว่าแล้วแกก็ออกสาวเท้าตรงเข้าไปที่หมุ่นนั้นโดยเร็ว จัน เส่ย
และเกิดไม่รอช้า วิ่งตามหลังเข้าไปด้วย ทำให้ฝ่ายนายจ้างยิ่ง
ประหลาดใจหนักขึ้น มองดูหน้ากันเองอยู่ไปมา แล้วมองจับไป
ยังกลุ่มลูกหาบด้วยความรู้สึกพิกล รอฟังข่าวอยู่โดยไม่เอ่ยคำ
ใดอีกทั้งสิ้น

ชั่วจิตใจเดียวที่บุญคำเข้าไปร่วมวงซักถามสอบถามความพวก
ลูกหาบ ทุกคนก็เห็นแกหันกลับมาโบกมือตะโกนเรียกด้วยเสียง
ตื้น ๆ ว่า

“นายห้าง! เชิญทางนี้หน้อย เร็ว!”

ราวกับนัดกันไว้ ทั้ง 5 คน ที่นั่งอยู่ใกล้ที่นอนของรพินทร์
ก็ลุกพรวดพราดเข้าไปสมทบทันที

“มีอะไรเกิดขึ้น?”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นห้าว ๆ มองหน้าบุญคำ และพวก
ลูกหาบที่มุงกันอยู่

“พวกลูกหาบของเราสองคน หายไป!”

บุญคำตอบเร็วปรือ

“หาย !! หมายความว่ายังไง พุดให้ชัดซิ!”

สแตนลีย์ คริส และเซิดูธ ร้องออกมาพร้อมกัน

“ลูกหาบของเราทั้งหมดมีอยู่ 10 คน ไม่รวมกับกะเหรี่ยง
 อุตะและพะไต ที่เข้ามาร่วมอยู่ด้วย ตอนที่เรื่องสงบลงใหม่ๆ
 ยังไม่มีใครรู้ ไม่มีใครสังเกตเห็น เมื่อคืนนี้เองไอ้ตาบ...”

บุญคำชี้มือไปที่ชายวัยกลางคน อันเป็นหัวหน้าลูกหาบ
 ผู้ยืนหน้าชิดอยู่ด้วยในขณะนี้

“เกิดนึกขึ้นมายังไงไม่รู้ เรียกประชุมพวกลูกหาบทั้งหลาย
 ตรวจสอบนับจำนวนดู ปรากฏว่ามันสูญหายไป 2 คน ชื่อไอ้
 วงษ์คนหนึ่ง กะไอ้ม้วนอีกคนหนึ่ง”

ทุกคนฝ่ายนายจ้างอุทานสั้น

“ฮ้า! หายไปไหน? หายไปได้ยังไง? ตรวจเรียกหากันดู
 ทัวแล้วหรือ?”

บุญคำหันไปส่งภาษาล้างเล้งกับนายตาบหัวหน้าลูกหาบ
 และถามกราดไปยังทุกคน รวมทั้งกะเหรี่ยงอุตะกับพะไตด้วย
 คนเหล่านั้นสั่นศีรษะปฏิเสธการรู้เห็น

“ไม่มีใครรู้ว่า พวกเราสองคนหายไปเลย นายห้าง จน
 กระทั่งมาเรียกตรวจสอบนับจำนวนกันดูเดี๋ยวนี้ ถึงรู้ว่าขาดไป
 สองคน”

“ลองสอบถามพวกเราทั้งหมดนี้ดูซิ ว่าใครเห็นสองคนที่
 หายไป เป็นครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่?”

สแตนลีย์ประกาศขึ้น สีหน้าของทั้งหมดในขณะนี้อยู่ใน
 อาการตระหนก

บุญคำยืนชมวดคิ้วหนึ่งไปนานในระหว่างที่พรานพื้นเมือง
ของรพินทร์อีกสามคน และพวกลูกหาบพูดกันแซดครู่หนึ่ง แก
จึงเอ่ยขึ้นด้วยเสียงต่ำพรา

“บุญคำเองแหละ ที่เห็นไอ้วงษ์กับไอ้ม้วนเป็นคนสุดท้าย
บุญคำเป็นคนใช้มันเอง เพราะเป็นเวรยามของมันพอดี...”

“ว่าไปให้กระจ่างซิ บุญคำ”

คริติน่าร้องเตือนมาอย่างรุ่มร้อน แปลกใจขีดสุด ตา
พรานเฒ่าเริ่มเหงื่อผุดซึมที่หน้าผาก ทั้งที่อากาศหนาวเยือก
ลักษณะของแกเต็มไปด้วยความวิตกกกระวนกระวาย จนสังเกต
เห็นได้ชัด

“คือเงี บุญคำตื่นขึ้นมา เพราะนายรพินทร์จับใช้ตอนนั้น
เห็นไฟทุกกองมันมอดจะดับ แล้วเห็นไอ้วงษ์กับไอ้ม้วนนั่ง
อยู่ยามสัปหงกอยู่ที่กองไฟร้านอย่างเนื้อโน่น บุญคำก็บอกมันสอง
คนให้สูบกongไฟให้ลุกสว่างขึ้นทุกกอง แล้วให้ย้ายนั่งเฝ้ายามไป
อยู่ที่กองไฟหลังกระโจมพักของพวกนายห้างทั้งหลายนี้แหละ
เพราะเป็นห่วงทางด้านนั้นมากที่สุด ก็แปลว่าครั้งสุดท้ายนั้นไอ้
สองคนถูกบุญคำใช้ให้ไปอยู่ยามริมกองไฟหลังกระโจมของพวก
นายห้าง พอเกิดเรื่องร้าย ยิ่งกันตุมตามขึ้น บุญคำก็ไม่ทัน
สังเกตว่าไอ้สองคนที่ให้นั่งยามมันหายไปไหน ก็นึกว่ามันคงจะ
วิ่งวุ่นปะปนอยู่กับพวกเรานี้แหละ พอไ้ตาบเรียกนับจำนวน
เมื่อหยกๆ นี่ ก็พบว่าไอ้สองคนนั้นหายไปเสียแล้ว!”

“ลูกหาบสองคน อยู่ยามริมกองไฟหลังกระโจมของพวก
เรา...บุญคำแน่ใจรึ?”

ระหว่างที่คนอื่น ๆ ยืนงัน เบลร้องออกมาเสียงสูงปรี๊ด

บุญคำไม่พูดอะไรอีก เดินผละตรงมายังกองไฟหลัง
 กระจงมุ้งของนายจ้างทันที ทั้งหมดตามมากันเป็นพรวน แกะ
 ให้ดูขอนไม้ใหญ่อันหนึ่ง ช่าง ๆ กองไฟ ซึ่งอยู่ริมด้านนอกชิด
 แนวป่า

“นี่! ตรงนี้ บุญคำเห็นมันสองคนมานั่งยามอยู่ตอนที่ใช่
 และก็เห็นมันอยู่ที่นี้จนกระทั่งบุญคำกลับเข้าไปนอนอีกครั้ง”

“ฉันเปิดผ้ากระจงออกมาเห็นไอ้ผีนั้น ฉันไม่เห็นว่าจะ
 มีใครนั่งอยู่บริเวณกองไฟนี้เลยสักคนเดียว”

เบลร้อง หัวหน้าคณะก็รับรองมาอีกคนหนึ่งว่า

“ใช่! ไม่มีใครอยู่ทางด้านนี้อย่างบุญคำบอกเลยสักคน
 ระหว่างที่ฉันกับคริสพยายามจะขัดขวางเบลไว้ไม่ให้เดินเข้าไปหา
 ไอ้ตัวประหลาดนั้น”

เชิดวุธ คีธ และพรานพื้นเมืองอีกสามคน ช่วยกัน
 ฉายไฟไปยังบริเวณใกล้เคียงทันที ตามพื้นดินที่แฉะนั้นและสุม-
 ทุมพุ่มพฤษณ์ แล้วต่างก็ร้องออกมาเป็นเสียงเดียว

“โน่นยังไ้ ปีน ตกอยู่นั้นสองกระบอก!”

ลูกซองเดียว ชนิดบรรจุเดียว อันเป็นอาวุธคู่มือของพวกเขา
 ลูกหาบทั้งหลาย จากลำไฟฉายที่ส่องหา บัดนี้สาดไปพบปืน
 กระบอกหนึ่ง ตกอยู่กับพื้นดินริมพงเล็บเหยี่ยว ส่วนอีกกระ-
 บอกหนึ่งนั้น หล่นห่างจากกระบอกแรกไปประมาณ 3 วาใน
 ทิศทางเดียวกัน ซึ่งความฉุกฉะหุกแต่แรกของคุณะ ทำให้ไม่ทัน
 สังเกตเห็นได้

เกิด และเสีย แผ่นตรงไปที่ปิ่นทั้งสองกระบอกทันที ยังไม่หยิบขึ้นมาก่อน แต่ยืนอยู่ยังตำแหน่งที่ปิ่นหล่นอยู่ แล้วมองย้อนกลับไปยังขอนไม้อันเชื่อว่า ครั้งสุดท้าย เจ้าวงศ์และเจ้าม้วนนั่งอยู่ยาม คະເທີศทางรัศมี พวกลูกหาบอื่นๆ กำลังจะเล่นพริกกันเข้ามาดู แต่เชิดวุธเข้าใจสถานการณ์ได้ดี ร้องตะโกนสั่งพวกนั้นให้กระจายกันออกไป ไม่ให้ใครเข้ามายืนบัง หรือเหยียบย่ำลงในระยะที่ปิ่นตกทั้งอยู่กับระยะขอนไม้ ซึ่งเกิดและเสียกำลังฉายไฟพิจารณาอยู่บัดนี้

เบลกับคริสยืนเบิกตานิ่ง เริ่มบังเกิดอาการใจหายอย่างไรบอกไม่ถูก คีธกับสแตนลีย์ เดินด้วยอาการย่องระมัดระวังเพื่อไม่ให้ไปเหยียบซ้าร่องรอยเท่าที่จะปรากฏขึ้นได้ ตรงเข้าไปสมทบกับลูกน้องมือดีของรพินทร์ทั้งสิ้น ซึ่งขณะนี้พยายามตรวจสอบ และซุบซิบหาเรื่องกันอยู่แผ่วเบา

ไฟฉายทุกดวงบัดนี้ช่วยกันสาดมายังบริเวณนั้น สว่างจ้าไปหมด

คีธซึ่งพอจะเข้าใจอะไรอยู่บ้างเหมือนกันชี้ให้สหายอาวุโสหรือหัวหน้าคณะค้นระเบิดนิวเคลียร์ดูร่องรอย อันมีลักษณะเหมือนคนถูกลากจากตำแหน่งขอนไม้ ซึ่งเชื่อกันว่า คนเคราะห์ร้ายทั้งสองคนนั่งอยู่เป็นทางมาจนถึงตำแหน่งที่ปิ่นตกอยู่ แล้วก็มีรอยลากต่อไปอีก ผ้าขาวม้าเก่าๆ ผืนหนึ่ง ขมวดม้วนในลักษณะผ้าโพกหัว กับตัลบายาฉุนและใบตองแห้งสำหรับมวนหล่นกระจัดกระจายเป็นพยานหลักฐานชัด

บุญคำกับจัน ซึ่งอาวุโสที่สุดในขณะนี้ ของคณะพรานนำทาง (เมื่อรพินทร์ดับเครื่องไปเสียแล้วชั่วคราว) นั่งยองๆ กับพื้น

พินิจดูรอยนูนด้วยสายตาพรานผู้ชัดเจน ฝ่ายพวกของนายจ้าง ก็ซุบซิบหาหรืออะไรกันอยู่อีกส่วนหนึ่ง ลูกหาบทั้งหลายกระจาย ล้อมวง หุบปากเงียบสนิทกันไปครู่

เสี้ยหยิบป็นลูกของกระบอกแรกขึ้นมาจากพื้นอย่างระมัดระวัง ปรากฏว่านกมันยังลดติดโครงป็น ไม่ได้ง้างขึ้น แสดงว่าเจ้าของป็นยังไม่พร้อมที่จะใช้ป็นกระบอกนั้นพอหักทางเหยี่ยวออก ก็พบว่ากระสุนลูกของขนาด 12 ชนิดลูกโดด ที่รพินทร์สั่งให้ลูกหาบทุกคนบรรจุเตรียมไว้ ยังสอดตัวนึ่งอยู่ในรังเพลิง

อีกกระบอกหนึ่งที่เกิดกับเชิดวุธย่องเข้าไปหยิบขึ้นมาช่วยกันตรวจดู ก็อยู่ในภาวะเดียวกัน เชิดวุธตะโกนรายงานบอกสภาพของป็นทั้งสองกระบอกให้ดร.สแตนลีย์ทราบ

“บุญคำ!...”

ในที่สุด สแตนลีย์ก็เอ่ยทำลายความเงียบขึ้น น้ำเสียงของเขาเครียดต่ำ

“อธิบายได้ไหมว่า สิ่งที่เราเพิ่งจะมาพบพยานหลักฐานเหล่านี้ หมายถึงอะไร? ไม่ต้องรอให้รพินทร์ได้สติขึ้นมารับรู้รับเห็นเสียก่อนหรือ พวกเราน่าจะวินิจฉัยปรึกษาหารือกันได้”

บุญคำกับจัน หน้าซีดเหลือสองนิ้ว

“เราปรึกษาหารือกันได้ นายห้าง แต่เรายังทำอะไรไม่ได้หรือ...มันเป็นความผิดของบุญคำเอง ก่อนที่นายจะกินยาและนอนจับไข้ไม่ได้สติไป นายเตือนบุญคำแล้ว ให้ระวังดูแลรับผิดชอบบริเวณปางพักของเราทั้งหมด บุญคำเองก็รับปากไว้แล้ว เป็นมันเป็นเหมาะ แต่ไม่รู้มันเกิดอะไรขึ้น บุญคำหลับเหมือนถูกมนต์สะกด ป่าใหญ่ไพรอาถรรพณ์อันตรายพิสดารมันเกิด

ขึ้นได้ทุกขณะ ถ้าหากไม่มีบาร์มีของพรานใหญ่เข้ามาคุ้มครองไว้เสียคนเดียว”

เสียงตอบประโยคหลังของแก แหบเหือดเข้าไปในลำคอ พร้อมกับโคลงหัวไปมา ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ แล้วพยักหน้ากับจัน ชวนกันเบาๆ ขยับจะตามรอยอันมีลักษณะเหมือนคนถูกลากหายเข้าไปในราวป่าที่บั้นนั้นต่อไป แต่สแตนลีย์ก้าวเข้ามาขวางไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่ง ฉันคิดว่ายังไม่จำเป็นจะต้องตามเดี๋ยวนี้ ก่อนอื่นเรามาช่วยกันแก้ปัญหาที่ก่อนหน้านี้ดีกว่า ว่าอะไร มันเกิดขึ้นได้อย่างไร กับคนของเราที่นั่งอยู่ยามด้านนี้”

“พวกเจ้านายทั้งหลายก็เห็นทนโตะอยู่นี้แล้วจากรอยใหม่ที่เราค้นพบเดี๋ยวนี้...”

บุญคำตอบแหบๆ อยู่ในคอ ขยี้จมูกอยู่ไปมา ท่าทางแกไม่สบายใจยิ่งกว่าทุกคน

“ไอ้ม้วน กะไอ้วงศ์ สองคนนั่งเฝ้ายามอยู่ตรงขอนแก่นตามคำสั่งของบุญคำเพื่อระวังดูแลความปลอดภัยให้แก่พวกเจ้านายทางด้านนี้โดยเฉพาะ แล้วมันสองคนก็เคราะห์ร้ายไปก่อน...อะไรสักอย่างหนึ่งที่เป็นเจ้าของรอยตีนที่เราเห็นอยู่นี้แหละ ย่องเงียบออกมาจากป่า เดินเข้ามาข้างหลังระหว่างที่ไอ้สองคนนั้นนั่งเผลอสัปหงก แล้วก็คงคว้าหมับเข้าที่คอของไอ้สองคนนั้น โดยไม่เปิดโอกาสให้รู้ตัวทันต่อสู้ ดันรน หรือส่งเสียงร้องขึ้นได้เลยแม้แต่อีกเดียว...”

“เดี๋ยว! มันย่องเข้ามาเพียงคนเดียว หรือ ‘ตัวเดียว’ ใช่มั้ย?”

คริสแทรกขึ้นทันที

“รอยก็เห็นอยู่ว่า เป็นรอยตีนของมัน ‘ตัว’ เดียว”

“แต่คนของเราถึงสองคนมันจะเล่นงานได้อย่างไรพร้อมกันทั้งสองคน โดยที่ทั้งสองไม่มีโอกาสจะต่อสู้ หรือส่งเสียงเลย”

“เรื่องนี้ บุญคำไม่รู้ แต่ดูจากรอยตีน ดูจากลักษณะท่าทีของมัน ที่พวกนายจ้างเห็นกับตามาแล้ว มันต้องมีทั้งพลังแรงและอำนาจลึลึบมาก อาจใช้มือทั้งสองข้างรวบคอหอยของไอ้สองคนนั้นพร้อมกันข้างละมือ เหมือนๆ คีมเหล็ก หรือแรงรัดของงวงช้าง แล้วก็หิวลากเข้าป่าเป็นทางไปอย่างที่เราเห็นนี้ ระหว่างที่ลากมาในช่วงแรก ปีนของไ้วงษ์กับไ้วม้วน ก็ตกอยู่อย่างที่เราเห็น ป่านนี้สองคนนั้นคงตายแล้ว ศพก็คงจะอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ไม่ใกล้ไม่ไกลนี้แหละ พอมันเอาสองคนนี้ไปหมกทิ้งไว้ที่ไหนเป็นการกำจัดยามของเราเรียบร้อยแล้ว ก็เดินกลับมาอีกครั้ง แล้วเหม่เบลก็เลิกผ้ากระโจมออกไปพบมัน ยืนกวักมือเรียกอยู่นั้นแหละ”

“ผีห่านรก!! มันคืออะไรกันแน่!!”

เชิดวุธร้องลั่นออกมา ระหว่างที่ทุกคนนั่งเป็นเสาศิรินสแตนลีย์กระดกปลายลั่นออกมาตะริมฝีปาก ฉายไฟตามรอยลากนั้นไปช่วงหนึ่ง จนกระทั่งหายเข้าไปในพงไม้รก

“ทุกคนอยู่แคมป์!...”

เขาออกคำสั่งห้าว เฉียบขาด

“โดยเฉพาะเบลกับคริส คอยดูแลรพินทร์ไว้ในระหว่างนี้ ส่วนบุญคำ จัน คีธ และเชิดวุธ ไปกับฉัน เราจะตามรอยของคนเคราะห์ร้ายทั้งสองไปเดี๋ยวนี้แหละ!”

กลางแห่งความวิบัติมันเกิดขึ้นเสียแล้ว! อย่างน้อยก็ชีวิตของผู้ร่วมคณะสองคน ซึ่งไม่มีใครคิดว่าลูกหาบวงษ์กับลูกหาบม้วน จะยังคงดำรงชีพอยู่อีก จากร่องรอยที่ถูกลากหายไป

สิ่งเหล่านี้มันได้ปรากฏขึ้นในยามที่รพินทร์ ไพรวลย์ ตกอยู่ในฐานะของบุคคลทูลพลาพจากพิษไข้ จนกระทั่งหมดสติไม่รู้สีกตัว...

ระเบียบวินัยอันเคร่งครัดของคณะอเมริกันทั้งสี่คน แสดงให้เห็นชัด คำสั่งคือคำสั่ง คริสกับเบลมีความประสงค์อย่างยิ่ง แสดงออกโดยอาการที่จะติดตามไปด้วย แต่บัดนี้ยี่นึ่ง ในขณะทีสแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธก้าวติดตามหลังจันและบุญคำไปในทันที ด้วยลักษณะเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่าง

บุญคำฉายไฟส่องดูพื้น และแกะรอยนำไปอย่างระมัดระวัง โดยอาศัยรอยเท้า ซึ่งบางขณะก็ปรากฏเห็นชัด และบางขณะเมื่อถึงพื้นหินแข็งเกินไปก็เลือนหายไป แต่รอยที่สำคัญกว่านั้นก็คือ รอยของร่างกายมนุษย์ถูกลากผ่านพงไม้เตี้ย ๆ เป็นทางไป มันตัดออกนอกเส้นทางด่าน แต่มุ่งเข้าหาที่รกริมทาง เยื้องจากบริเวณด้านหลังของที่ตั้งกระโจมพักและกองไฟของนายจ้าง เป็นรอยเท้าคนละทางกับที่บุญคำกับจันได้ติดตามไปในครั้งแรกโดยแยกเส้นทางต่างหากออกไป แต่ก็ยังเป็นรอยของเจ้าของเดียวกันนั่นเอง บุญคำทำหน้าที่ดูเฉพาะรอยที่ตามไปที่ละก้าว ส่วนจันจะส่องลวงหน้าเลยไกลออกไปในทิศทางที่สงสัย

ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น จันผู้ทำหน้าที่ส่องไฟกราบไถลออกไป ก็ร้องลั่นออกมา

“อยู่นั้น นายห้าง!!”

คราวนี้ไฟฉายทั้งหมด รวม 5 ดวง ก็สาดจ้าพุ่งตรงเข้าไปเป็นจุดเดียว

กลางดงหนามพุงคอกที่ขึ้นแซมอยู่ทั่วไป ร่างที่มองเห็นชัดว่า อยู่ในชุดลูกหาบนอนคว่ำหน้าเคียงคู่กันอยู่ที่นั่นไม่กระดิกกระเดี้ย ไม่มีสัญญาณใดๆ จะสื่อชัดว่ายังมีลมหายใจเหลืออยู่อีกเลย แม้จะเห็นกันในระยะห่าง

และตำแหน่งนั้น ถ้าจะวัดระยะทางกลับไปยังบริเวณแคมป์ ก็คงห่างแค่ไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น ชนิดที่สามารถจะตะโกนพูดได้ยินไปถึงคนที่อยู่ในแคมป์ได้

“นรก!!”

เสียงกรีธอุทานลั่นออกมา

และบัดนี้เอง ทั้ง 5 คน ก็ฝ่าดงหนาม พุ่งตรงเข้าไปยังร่างทั้งสองทันที อย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว บุญคำกับจัน เข้าถึงร่างทั้งสองนั้นก่อน ก้มลงพลิกประคองหงายขึ้น เป็นเวลาเดียวกับที่หัวหน้าคณะ คีธ และเชิดวุธกระโจนเข้ามาถึง

ชายเคราะห์ร้ายทั้งสอง ตาเหลือกโพลง ลั่นจุกปาก!!

34

**เชิดวุธ ยืนยืมนตะสิงจ้องศพค้าง แต่คิธรกับ
สแดณลีย์ทรุดลงไปดูจอย่างรวดเร็ว
"คอหัก! ทั้งสองคน!"**

สแดณลีย์คำราม กัดริมฝีปากแน่น

**"เขาถูกขมุนบีบคอจากเบื้องหลัง ด้วยกำลึงที่มหาศาล
ผิदनุษย์ทีเดียว อย่างน้อย แรงที่บีบลงมา ก็มีกำลึงกว่ามือ
ของนักมวยปล้ำขนาดหนักของโลกไม่ต่ำกว่า 5 เท่า โอ๊ะ โอ๊ะ!!
อะไรกันนี่โว้ย!"**

ลาร์รี่ คิธ สบถกรูเกรี้ยว ลอดไรฟ์ออกมา ขณะที่ฉายไฟ
ก้มลงตรวจดูบริเวณเขี้ยวคล้ายหื้อเลือด จากก้านคอด้านหลัง
ของศพทั้งสอง ซึ่งเป็นรอยนิ้วมือขนาดใหญ่ซึ่งรวบจับจากด้าน
หลังมาถึงลำคอด้านหน้า สภาพศพ คอสามารถหมุนได้รอบ
เชิดวุธหรือตาลง ริมฝีปากหุบหีบเหมือนจะสวดส่งวิญญาณ
ให้แก่ศพลูกหาบเคราะห์ร้ายทั้งสอง

“วุธ นายคุณี่!!”

คือพลิกคอศพให้เห็น พร้อมกับฉายไฟส่องจับลงไปใกล้ๆ
เชิดวุธทุดกายลง เอื้อมมือไปแตะที่แขนศพ สภาพยัง
อ่อนปวกเปียกอยู่ แต่ก็บอกชัดได้ทันทีว่า ตายเสียแล้ว

“พุทธัง สาระณัง คัจฉามิ!...”

นายทหารหนุ่มครางออกมาแผ่วเบา บ้ายแขนเสื้อขึ้นเชิด
ละอองน้ำค้างบนหน้าผากอันย่นอยู่ในขณะนี้

“สภาพที่ถูกทำร้าย โดยการถูกหักคอของเขาทั้งสองคน
มันไม่น่าจะเกิดจากคนหรือสัตว์ชนิดใดที่เดินสองเท้าเลย ยัง
กะข้างมันใช้วงรัดงั้นแหละ”

“รอยตีนที่เราตามกันมาและรอยนิ้วมือขนาดใหญ่ที่ขยุ่ม
อยู่บนก้อนคอนี้ บอกชัดว่าไม่มีข้าง หรือสัตว์อื่นใดลากเขามา
ทิ้งไว้ที่นี้อย่างเด็ดขาด นอกจากไอ้เจ้าของรอยตีนนั้นแหละ!”

สแตนลีย์หลุดปากออกมาอย่างยากเย็น กระเดือกน้ำลาย
ลงคออันแห้งผาก

“โธ่! อนิจจัง สุขังเอ๋ย... ไอ้ม้วนไอ้วงษ์เห็นหน้ากันหลัด ๆ
แท้ ๆ ขอให้เอ็งไปสู่ที่ชอบที่ชอบเถิดนะ”

เสียงบุญคำรำพันออกมาแววตาของแกเต็มไปด้วยประ-
กายปวดร้าวดเคียดแค้น ส่วนจันพุดอะไรไม่ออก หน้าขาวซีดราว
กับศพที่ประคองอยู่ในอ้อมแขนขณะนี้

“ที่บุญคำสันนิษฐานบอกเราเมื่อครู่นี้เอง น่าจะถูกแล้ว
คือมันย่องเงียบกริบเข้ามาทางด้านหลังของลูกหาบเราทั้งสอง
คนนี่ แล้วใช้มืออันมีพลังมหาศาลผิดมนุษย์สองมือ รวบเข้าก้าน
คอของสองคนนี่คนละข้างบีบเค้นโดยแรง ลักษณะก็คงเหมือน

เราจับคอลูกไก่ปีบนนั้นแหละ คนเคราะห์ร้ายตายทันที เพราะ
คอหักแล้วมันก็หิวลากเขามาพร้อมๆ กันสองคนมาโยนทิ้งไว้ที่
นี่ จากนั้นก็ย้อนกลับเข้าไปที่แคมป์เราอีกครั้ง ตอนที่เบลโผล่
หน้าออกมาเห็น เป็นเวลาภายหลังจากที่มันลากคนของเราสอง
คนมาทิ้งไว้ตรงนี้...มันเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อเหลือเกิน แต่มันก็ได้
เกิดขึ้นแล้ว ชัดแจ้งกับตาเราอยู่ในขณะนี้”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ พุดเสียงต่ำพรวด คีธ
สบถสาปแช่งเอ็ดตะโรอยู่เช่นนั้น ฉายไฟกราดไปรอบๆ เชิดวุธ
เอง ก็มีความรู้สึกที่ไม่อาจพรรณนาได้ในขณะนี้ เขากัดกราม
แน่น ไม่มีใครคิดมาก่อนว่าจะตามพบศพในรัศมีที่ไม่ห่างไกล
จากแคมป์ออกมาเท่าใดนัก

“เอายังไงดี ด็อกเตอร์?”

เชิดวุธเอ่ยถามหัวหน้าคณะขึ้นสแตนลีย์กำลังอยู่ในภาวะ
สับสนและคิดหนัก เขาไม่สามารถเข้าใจอะไรทั้งสิ้นว่า สิ่งที่พบ
เห็นเหล่านี้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจบอกว่า

“เอาศพคนของเราสองคนนี่ กลับไปที่แคมป์ก่อนดีกว่า
อย่าทิ้งไว้ตรงนี้เลย... บุญคำไปตามคนมาช่วยกันแบกศพนี้กลับ
แคมป์เดี๋ยวนี้”

ประโยคหลังเขาหันไปออกคำสั่งกับพรานเผ่า

“ไม่ต้องไปตามใครมา ให้เสียเวลาหรอกนายห้าง บุญคำ
กับไอ้จัน จะช่วยกันแบกมันกลับปางพัก เอ็งกะช้าคนละคน!”

อย่างไม่มีการรังเกียจ หรือเกียจจนใด ๆ ทั้งสิ้น สมุนมือ
ซ้ายขวาของรพินทร์ ช่วยกันหิ้วศพของคนเคราะห์ร้ายขึ้น แล้ว
แบกพาตบ่าอย่างคล่องแคล่วว่องไว ด้วยกำลังวังชาที่เคยชินกับ

งานหนักมาแล้ว จันส่งไรเฟิลของตัวเองไปให้คีธช่วยถือ ในระหว่างที่ออกเดินนำลี้วกลับไป ส่วนเชิดวุธช่วยเป็นภาระรับไรเฟิลมาจากบุญคำ เพื่อช่วยเหลือให้แกแบกศพได้สะดวกขึ้นไม่เป็นภาระมากนัก

แล้วทั้งหมด กับลูกหาบเคราะห์ร้ายก็ย้อนกลับมาถึงแคมป์ในเวลาอันรวดเร็ว

ขณะนั้นคริส เบล เกิด เสียตลอดจนพวกลูกหาบทุกคนยังไม่ได้แยกกลุ่มกันออกไปไหน หากแต่ยืนออรวมกลุ่มคอยฟังข่าวกันอยู่ ที่กองไฟหลังกระโจมพักนั่นเอง พอเห็นคณะที่ออกไปติดตามย้อนกลับเข้ามาก็ฉายไฟจ้าออกไปรับ เห็นบุญคำกับจันแบกร่างของลูกหาบมาบนบ่าเช่นนั้น ก็ต่างอุทานลั่นพรุกกันเข้ามารายล้อมทันที

บุญคำกับจันค่อย ๆ วางศพทั้งสองลงกับพื้นริมกองไฟ เพียงเห็นแคใบหน้าอันมีตาลืมเหลืออกโพลง ทุกคนก็รู้ทันทีว่าขาดใจตายเสียแล้ว เกินกว่าจะให้การช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น

ระหว่างที่สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ ผู้ไปพบศพด้วยตาตนเองมาก่อนแล้ว ยังพากันยืนนิ่งอยู่เนิ่น ฝ่ายที่รออยู่ในแคมป์ก็มุงกันเข้ามา เบลกับคริสแหวกพวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองทั้งหลายเข้าถึงตัวศพทันที ช่วยกันตรวจสอบสภาพอยู่จิตใจเดียว เบลก็พูดเสียงสั่นเครือ ในขณะที่ยังมองหน้าศพอยู่เช่นนั้น

“กระดุกคอหัก เพราะถูกบีบเค้นอย่างแรง ไม่มีรอย

บาดแผลอื่นใดอีกทั้งสิ้น สภาพศพตายมาแล้วประมาณชั่วโมงเศษๆ นี่เอง”

คริสลุกขึ้นยืนช้าๆ ยกมือขึ้นทำอาเมนแก่ศพทั้งคู่นั้น แล้วถามขึ้นแผ่วเบาว่า

“ไปพบศพเขาที่ไหนนี้ รู้สึกเร็วเหลือเกิน หายไปเดียวเดียวก็แบกกันกลับมาแล้ว”

“ในพงรก ห่างจากแคมป์เรานี้ไปไม่เกิน 30-40 เมตรนี่เอง มันลากเอาเขาไปทิ้งไว้ที่นั่น”

เชิดวุธเป็นคนบอก

พวกลูกหาบทุกคน จ้องร่างเพื่อนทั้งสอง ในลักษณะตะลึงงัน นายตาบอันเป็นหัวหน้าของทุกคน ปราดเข้าไปจับตัวศพของม้วนและวงษ์ แล้วพูดอะไรออกมาไม่เป็นภาษา กายสั่นเต็มไปหมด กะเหรี่ยงพะไตกับอูเถะ ซึ่งบัดนี้มีสภาพเป็นส่วนหนึ่งของคณะไปแล้ว หน้าขาวเผือดเบือนหน้าหนีจากศพนั้นด้วยความหวาดกลัวสยดสยองใจ ส่วนเจ้าพรานเด็กหนุ่มเกิดและเสีย ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากยืนกำมือแน่นตาลูกวาวโรจน์

“ในที่สุดเราก็เสียคนของเราไปถึงสองคนพร้อมๆ กัน ทั้งที่ไม่ได้ประมาทเลย ระวังตัวกันพร้อมทุกขณะ”

หัวหน้าคณะประกาศขึ้นอย่างเคร่งขรึม ระคนสลดสังเวช สีหน้าของอเมริกันอาวูโสเต็มไปด้วยรวิรรอย

“การตายมันเกิดขึ้นจนได้! เป็นสิ่งไม่น่าเชื่อ...บุญคำ!”

ตาพรานเฒ่าเงยขึ้นเมื่อถูกเรียก สแตนลีย์มองสบตาอันแห้งผากของแก แล้วบอกว่า

“จงบอกกับหัวหน้าลูกหาบ และทุกคนว่า พวกเราทุกคน เสียใจจริงๆ ที่มีการตายเกิดขึ้นในหมู่พวกเรา มันเกิดขึ้นโดยที่ เราไม่มีโอกาสจะช่วยเหลือป้องกันได้เลย”

บุญคำยิ้มแค้นๆ ออกมาเป็นครั้งแรก

“ไม่เป็นไรหรอก นายห้างอย่ากังวลไปเลย ชีวิตในป่า มันก็อย่างนี้แหละ ทุกคนมีโอกาสตายได้เท่าๆ กันทั้งนั้น มัน เป็นคราวเคราะห์ของไอ้สองคนนี่จริงๆ แล้วหน้าที่การรับผิดชอบ ความปลอดภัยของพวกเราในคณะ ก็ไม่ได้อยู่ที่ฝ่ายนายห้าง แต่ อยู่ที่พราณใหญ่รพินทร์กับพวกบุญคำสี่คน ถ้าจะมีข้อบกพร่อง ก็เป็นข้อบกพร่องของพวกเราไม่ใช่ของพวกนายห้าง ดีเท่าไร แล้วที่มันเกิดกับพวกลูกหาบ ไม่ได้ไปเกิดขึ้นกับฝ่ายเจ้านายทั้งหลาย...”

แล้วแกก็ทำเสียงหึๆ ในลำคอ

“ในคณะของเรา ในระหว่างทาง ใครพลาดตายลงไป ก็ ผัง ใครอยู่ก็เดินทางกันต่อไป จงกว่าจะสำเร็จงานของพวก เจ้านายทั้งหลายนั้นแหละ มันก็ง่ายๆ แค่นี้เอง ไม่ต้องไปคิด อะไรมาก”

ว่าแล้ว แกก็เข้าไปนั่งยองๆ อยู่ข้างๆ นายตาบหัวหน้า ลูกหาบซุบซิบพูดพลบโยนอะไรอยู่รู้เรื่องกันเองเพียงสองคน นายตาน้ำตาซึม และไม่แสดงอาการโวยวายอะไรออกมาทั้งสิ้น

เพื่อไม่ให้เป็นที่อูจาดหวาดเสียวเกินไปนัก เบลเอื้อมมือ ไปลูบปิดเปลือกตาของลูกหาบหนุ่มผู้เคราะห์ร้ายที่สุดทั้งสองศพ ให้หลับสนิทลง และสั่งให้ศิโรไปเอาผ้าพลาสติกมาคลุมศพไว้ ชั่วคราวก่อน ตัวเองถอนหายใจเยือกเย็นขึ้น

“เราเห็นจะยังจัดการอะไรลงไปไม่ได้ จนกว่ารพินทร์จะฟื้นไข้รู้สึกตัวขึ้นมา แต่ก็เป็นการดีแล้วที่ช่วยกันเอาศพมาไว้ที่นี่ก่อน โดยไม่ปล่อยทิ้งไว้ในพงรณนอกแคมป์โน่น เพราะเรากียังไม่แน่ใจว่ากว่ารพินทร์จะรู้สึกตัว กว่าจะรุ่งเช้า ศพจะอยู่ที่เดิมอีกหรือเปล่า อาจมีอะไรมาเคลื่อนย้ายไป และทำให้การสืบสวนร่องรอยยุ่งยากขึ้นอีก”

หล่อนบอกกับทุกคน

“รพินทร์เป็นยังงัยบ้างตอนนี้?”

สแตนลีย์ถามลูกน้องทั้งสองคน คนหนึ่งแพทย์ประจำคณะ คนหนึ่งนักเคมีฟิสิกส์ คริสติน่าเป็นคนตอบว่า

“เรายังไม่ได้ไปดูเขาเลยคะ อาจารย์ นับตั้งแต่อาจารย์ออกไปตามศพ พวกเราทุกคนยืนรอฟังข่าวกันอยู่ที่นี่ ระยะเวลานั้นก็ไม่เกิน 10 นาทีมานี่เอง”

“ถ้างั้นวางศพไว้ตรงนี้ก็ก่อนเถอะ ไปดูอาการของรพินทร์กันดีกว่า เฮ้อ! โชคร้ายจริง! ไอ้เสือนั้น ‘ดับเครื่อง’ เสียคนเดียว เรื่องฉิบหายบรรลัยจกรรมันก็เกิดขึ้น”

คณะของนายจ้างทั้งหมด พวกกันเดินตรงไปยังที่พักนอนของรพินทร์อีกครั้ง โดยปล่อยให้พวกลูกหาบรายล้อมกันอยู่ที่ศพทั้งสองเงียบๆ เกิดกับเสยอยู่ในกลุ่มของพวกลูกหาบเหล่านั้นด้วย ส่วนบุญคำติดหลังนายจ้างไป จันนั้นได้รับคำสั่งให้ต้มน้ำ เพื่อชงกาแฟสำหรับทุกคน ซึ่งแน่ละไม่มีใครประสงค์ที่จะพักผ่อนหลับนอนอีกแล้ว

ทุกคนรอคอยอยู่สองอย่างเท่านั้น คือ หนึ่ง รอให้
 ตะวันขึ้น และสอง...รอให้สุภาพบุรุษไฟร รพินทร์ ไพรวลัย
 รู้สึกตัวคืนสติขึ้นมาจากพิษไข้

ไม่มีอะไรจะทำได้นอกเหนือไปจากนี้อีกแล้ว

เมื่อเข้ามานั่งล้อมวงดูคนไข้กันอีกครั้งก็เห็นเขายังคงนอน
 คู้ตะแคงอยู่อย่างเดิม แต่อาการสยิวกายสะท้านสั่นเป็นระยะๆ
 เท่าที่เคยเห็น ได้สงบลงแล้ว หมอเบลมีสีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย
 เมื่อเอามือไปแตะที่ชอกคอและหน้าผาก

“เขาเป็นยังไงมั่ง?” พ.อ. คีธ ยื่นหน้ามาถามเบาๆ

“ดีขึ้น ความร้อนลดลงแล้วแต่ฉันอยากจะให้เขานอนพัก
 ต่อไปสักระยะหนึ่งก่อน ภายหลังจากอาการไข้ลดอย่าเพิ่งปลุก
 รบกวนอะไรในตอนนี้เลย เพราะถึงแม้จะรู้สึกในตอนนี้ก็คง
 อิดโรยโผเผ่มาก”

“ระวังการแทรกซ้อนอย่างอื่นนะ เป็นต้นว่านิวมอร์เนีย
 หรืออย่างน้อยก็หวัด”

หัวหน้าคณะเตือนอย่างเป็นห่วง ซึ่งก็น่าจะต้องเป็นห่วง
 อยู่หรอก เพราะสวัสดิภาพทุกสิ่งทุกอย่างของผู้ร่วมคณะทุกคน
 มันไปรวมอยู่ที่บุคคลนี้เพียงคนเดียวเท่านั้น หมอเบลยังคงแตะ
 ที่ชอกคอคนป่วยอยู่เช่นนั้น และกระซิบหารือกับคริสติน่า ซึ่ง
 ทำหน้าที่เป็นพยาบาลผู้ช่วยตรวจจับชีพจรของคนป่วยอยู่ แล้ว
 ตอบว่า

“คงไม่มีอะไรน่าห่วงหรอกค่ะ อาจารย์ รู้สึกว่าภูมิต้าน-
 ทานในด้านอื่นของเขาจะดีมากทีเดียว ยกเว้นโรคเก่าประจำตัว

เท่านั้น ความจริง ขณะที่เขาเข้าไปในกระท่อมพักของเราตอน
ร่วมอาหารเย็น ทุกคนคงได้ยินแล้วว่ฉันทื่นเขาเกี่ยวกับ
สุขภาพ แต่เขาไม่สนใจที่จะตอบคำถามอะไรทั้งสิ้น รีบตัดบท
ไปเสียด้วยซ้ำ แล้วพอตอนดึกคืนนี้เขาก็โดนอาการไข้เล่นงาน
เอาจริง ๆ คนคนนี้ดู ๆ ไปก็เหมือนคนประเภทด้อยพัฒนา ไม่มี
การศึกษาชั้นไหนเลย”

ทั้งหมดถอนใจออกมาอีกครั้ง จันทัมกาแพเสรีก็ยกเข้า
มาให้คณะนายจ้างที่รวมกลุ่มกัน ทั้งกา พร้อมกับถ้วยพลาสติก
แจกจ่าย ทั้งหมดพึมพำชอบใจ จิบกาแพและสูบบุหรี่หารือกัน
อย่างจึ่งำระหว่างกันเอง นาน ๆ ก็จะถามเป็นภาษาไทยไปยัง
บุญคำกับจันสักครั้ง เกี่ยวกับเรื่องร้ายที่เกิดขึ้น อันยังไม่สามารถ
จะได้คำตอบชัดเจนพอ

ทุกคนระมัดระวังในการพูดจาสนทนาระหว่างกันเอง ไม่
ให้มันดังเกินไปนักเพื่อไม่เป็นที่รบกวนแก่คนป่วย ซึ่งบัดนี้ลม
หายใจแผ่วรวยได้ระดับสม่ำเสมอ แสดงว่าพิษไข้บรรเทาลงมาก
แล้ว และกำลังหลับ

“นี่เขาหมดสติไป จนขนาดไม่ได้ยินเสียงปิ่น ที่เรายิ่งกัน
สนั่นลั่นป่าไปหมดเมื่อคืนนี้หรือ?”

เชิดวุธเปรยขึ้นเบา ๆ

“หูอาจได้ยินบ้างแน่ ๆ สำหรับเสียงปิ่นที่พวกเรายิ่ง แต่
พิษไข้มันทำให้เขาไม่สามารถลุกขึ้นมาได้ และอาจเลอะ ๆ เลื่อน ๆ
คิดว่าฝันร้ายไปก็ได้”

หมอเบลบอก แล้วหันไปทางบุญคำกับจัน ที่นั่งกอดเข้า
อยู่ใกล้ ๆ ถามว่า

“นี่เขาเป็นอย่างนี้ทุกครั้งหรือ ขณะที่เกิดอาการจับสั่นขึ้นมา?”

“ก็เป็นอย่างนี้แหละ...”

จันตอบท่าทางซึม ๆ

“เวลาแกจับไข้ขึ้นมา แกก็ทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากนอนสั่นพื๊ ๆ แบบที่เห็น แต่พอสร้างไข้ พักเสียเดียวเดียว แกก็ออกเดินตัวปลิว พวกเราเดินตามหลังแทบไม่ทันอยู่ตามเคย พวกผมเห็นมาเสียจนชินแล้ว แต่คืนนี้ดูแกจะเป็นหนักกว่าทุกครั้ง เพราะเอายาให้กินแล้ว ก็ยังไม่หายสั่น จนกระทั่งหมอหม่อมมาช่วยนี้แหละ”

คริสติน่าจ้องตาสีฟ้าจับนิ่งอยู่ที่ร่างอันนอนในลักษณะชวณสังเวชนั้นเงียบ ๆ โดยไม่มีใครสังเกต นอกจากบุญคำคนเดียวที่พินิจดูอยู่ตลอดเวลาเพื่ออ่านท่าที แกพอจะเข้าใจสายตาของหม่อมผมทองได้ว่าเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้มกังวลลึก ผิดกับหม่อมผมแดง ผู้เป็นหมอและนายห้างคืธ กับนายห้างบ๊อบอันเป็นหัวหน้า ซึ่งเป็นการเอาใจใส่กันแบบสามัญธรรมดา ส่วนนายทหารเชิดวุธนั้น เห็นชัดว่าเต็มไปด้วยความห่วงใย และรักใคร่นับถือซึ่งมีอยู่เต็มเปี่ยม

“แย่มาก!...”

หัวหน้าคณะอุบอิบอยู่ในลำคอเป็นภาษาของตนแล้ว พุดไทยกับสองนายพรานอาวูโส

“พรานใหญ่มีโรคประจำตัว อันเป็นจุดอ่อนแบบนี้ เขา

จะเดินป่าเสี่ยงอันตรายเพียงคนเดียวได้อย่างไร ถ้าไม่มีพวกของ
บุญคำเป็นเพื่อนอยู่ด้วย เวลาเกิดจับไข้ขึ้นมา เพราะเขาช่วยตัว
เองไม่ได้เลย ในเวลาเช่นนั้น”

“แกก็เดินป่าของแกมาตลอดชีวิตนั่นแหละ...”

บุญคำพูดน้อย ๆ

“ไม่ว่าจะคนเดียว หรือไปกับคนอื่น ๆ ด้วย ไม่เห็นแก่
เป็นอันตรายอะไรสักที มีแต่คนอื่นที่ไปด้วย ที่ต้องมีอันเป็นไป
ต่าง ๆ สุดแต่โชคเคราะห์ของแต่ละคน คราวไหนที่ใครออกเดิน
ป่ากับแก แล้วได้รับอันตราย ก็ถือว่าเป็นคราวช่วย...โชคร้าย
ของแกที่สุดแล้ว แต่ตัวแกเองไม่เคยเห็นมีอะไรมาแตะต้อง ต่อ
ให้นอนจับไข้อยู่จี้ก็เถอะ”

“ทำไม?”

เบลขมวดคิ้วถามอย่างสงสัย

“ก็ลงนอนไม่ได้สติจับไข้อยู่อย่างนี้ และถ้าไม่มีใครอยู่เป็นเพื่อนด้วยในป่า ถ้าเสือหรือช้างมันเข้ามาเขาจะมีปัญญาช่วยตัวเองได้ยังไง?”

ตาพรานเฒ่าสิ้นศึกระยะ

“บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน เดินทางกันต่อไปอีกนาน ๆ พวกเจ้านายทั้งหลายจะเข้าใจเอง พรานรพินทร์มีอะไรอยู่ในตัวของแกเอง ที่พวกของบุญคำก็ไม่รู้แน่ชัด แต่รู้ว่าต่อให้แกนอนหลับ ไม่ได้สติอยู่อย่างนี้ ก็ไม่เคยมีลัทธิร้ายใด ๆ กล้าแพ้วพานเข้ามาทำร้ายแกได้ แกเป็นคนมีดีอยู่กับตัวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่เหมือนใครหรอก พ่อแกเป็นพราน ปู่แกเป็นพราน ช้ายังมีครูพรานดี มีเวทมนตร์คาถาของขลังคุ้มครองภัยจากป่าเป็นมรดกมอบให้

สืบทอดกันมา ขนาดบุญคำว่าร่ำเรียนมามากแล้ว เกี่ยวกับวิชา
พราณ หรือเรื่องภูตผี ก็ยังต้องยอมเป็นลูกศิษย์แก ถึงแกจะ
พูดภาษาฝรั่งเป็นน้ำ แกก็เก่งทางไสยศาสตร์อีกด้วย เว้นแต่
แกจะไม่บอกใครเท่านั้น บุญคำนะไม่ได้ครึ่งของแกหรอก แก
บอกตลอดเวลาว่าแกไม่มีอะไรสักอย่าง แต่อย่าไปเชื่อ บางคน
ว่ามันเกิดจากตบะในตัวของแกเอง บางคนก็ว่ามันเกิดจากการ
ถือสัจจะเคร่งอะไรของแกบางอย่าง แต่บุญคำว่าร่ำมีวิชาดีเสีย
มากกว่า คินนี้ก็เหมือนกัน บุญคำกล้ำพนั้นได้ว่า ถ้าแกไม่มา
นอนจับไข้อย่างนี้ เรื่องร้ายก็จะไม่เกิดขึ้นกับพวกเราทั้งหมด
แน่ๆ เจ้าม้วนกับเจ้าวงษ์ก็จะไม่ตายอย่างลึกลับอย่างนั้น ลำพัง
บุญคำกับไอ้พวกนี้ต่อให้ชำนาญปาตงสักขนาดไหนก็ยังคุ้มครอง
พวกเราไปไม่ได้ทั่วถึง อย่างเก่งก็แค่เอาตัวเองรอดเท่านั้น”

อเมริกันทั้งสี่คนมองหน้ากันไปมา แล้วไปจับอยู่ที่ร่างอัน
นอนนิ่งอยู่เป็นตาเดียวอีกครั้ง

“ก็เป็นเรื่องแปลกมาก ที่เจ้านายของบุญคำเอาชนะทุก
สิ่งทุกอย่างในป่าได้แต่ไม่สามารถจะเอาชนะไข่มาลาเรียได้ ทั้งๆ
ที่ถ้าตั้งใจรักษากันจริงๆ มันก็มีโอกาสหายขาดได้ไม่ยากเลย”

“ก็แกไม่คิดที่จะรักษาตัวเองให้มันจริงจังนี้นายห้าง แก
มีชีวิตรอยู่ไปวันๆ เท่านั้น ไม่เคยคิดที่นำความเจริญก้าวหน้าอะไร
ให้แกตัวเอง มากไปกว่าเท่าที่แกเป็นอยู่ทุกวันนี้ อยู่เหมือนคน
หมดอาลัยตายอยากกับชีวิต”

บุญคำพูดเรื่อย ๆ เหมือนจะบ่นกับตัวเอง

คริสตัมพ์ฟังอย่างสนใจทุกถ้อยคำที่แกพูด ตัวเขาจะสาท
สัมผัสอันเนียนไวและถี่ถ้วนตามนิสัย

“มันจะต้องมีสาเหตุอะไรสักอย่างที่เขาปล่อยเช่นนี้ บุญคำอยู่ใกล้ชิดเขามากจน บอกได้ไหมมันเกิดจากอะไร?”

น้ำเสียงของหล่อนเบาใส อ่อนโยน ตาพรานเฒ่าอยู่ในลักษณะบ่นอะไรถึงนายแกเองอย่างเรื่อยเรื่อยอยู่ ก็เลยเปลือยตัวบอกไปตามจริง

“นายรพินทร์เคยเป็นโรคอกหัก...”

“หือม?”

คริสกับเบล อุทานออกมาเบา ๆ พร้อมกัน

“อกหัก?”

“ใช่ แกเคยรักผู้หญิงคนหนึ่งมาก แต่แล้วผู้หญิงนั้นก็สับปลับทรยศกับแก ไปแต่งงานกับคนอื่นเสีย แต่ขึ้นมา แกก็ซังกะตายอยู่ไปวัน ๆ ไม่สนใจไยดีอะไรตัวเองทั้งนั้น”

“อ้าว! ก็ไหนบุญคำเคยบอกฉันว่า เขามีคู่รักคนหนึ่งรักมาก ต่างคนต่างรักกันยังงี้ล่ะ?”

บุญคำเอามือลูบหัวตัวเอง ถอนใจ

“นั่นมันเป็นเรื่องที่หลัง แกมารักผู้หญิงอีกคนหนึ่ง เป็นน้องสาวของนายจ้างของแกเองแหละ ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนดีและรักแกมากด้วยเหมือนกัน แต่ฐานะของแก ผู้หญิงคนนั้นผิดกันยังกะฟ้ากะดิน ผู้หญิงอยู่สูงเหลือเกิน แกไม่เคยคิดว่า จะได้แต่งงานอยู่กินกับผู้หญิงรายหลังนี้ เพราะแกเป็นคนเจ้ามตัวเจ้าใจ เลยทำให้แกต้องเศร้า ๆ ซึม ๆ หนักลงไปอีก...อ้าว! ตายละชิ ฎปากหมาเสียแล้ว! เอาเรื่องของนายมาขายหมด หลงกลหม่อมคริสจนได้!”

ว่าแล้วบุญคำก็ตบปากตัวเองดังเผียะ ลูกขึ้นหนีไปเฉย ๆ

เบลปราชหางตาไปทางเพื่อนสาว ก็พบว่าคริสมองมาก่อนแล้ว ทั้งสองแหม่มสาวสบตากันเจี๊ยบ ๆ เบลนั้นดูเหมือนจะมีพรายยิ้มน้อย ๆ ที่มุมปาก ยักไหล่ขึ้นนิดหนึ่ง ส่วนคริสปกติราบเรียบในสีหน้า ควักบุหรืออกมาจุดสูบอัดควันลึก แล้วเงยหน้าขึ้นเป่าให้กลุ่มควันกระจายไปกับลมรุ่ง

พ.อ.ศิรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วบอกว่าจะติดต่อวิทยุกับหอบัญชาการ พร้อมกับลุกขึ้นและเดินไปที่เต็นท์ของฝ่ายตน สแตนลีย์กับเชิดวุธเดินตามไปด้วย คงมีเรื่องอะไรต่ออะไรมากมายทีเดียว ซึ่งอเมริกันชุดนี้จะต้องรายงานให้ศูนย์บัญชาการทราบ ในสิ่งที่เกิดขึ้นกับคณะ ภายหลังจากคนทั้งสามผละไปครู่เดียว เบลก็ตบไหล่เพื่อนสาว

“ฉันจะไปดูเจ้ากะเหรี่ยงบาดเจ็บคนนั้น ป่านนี้น้ำเกลือคงจะหมดแล้ว ฝากคนเจ็บรายนี้ไว้ด้วยนะ”

กล่าวแค่นั้น อิสซาเบลก็ผละไป

บัดนี้ ตรงบริเวณที่พหรานใหญ่นอนแช่ขี้มอยู่ จึงมีแต่เพียงคริสติน่าผู้สูบบุหรืเจี๊ยบ ๆ แม่ผมทองกวาดตาไปรอบ ๆ บริเวณแคมป์ทั้งหมด เห็นว่าพวกลูกหาบส่วนใหญ่ไปออรวมกลุ่มกันอยู่ที่ศพทั้งสอง และพูดจาอะไรกันอยู่ลั่น

แหม่มสาวตบแขนเสื้อขึ้นดูเวลา ขณะนั้น 05.45 น. ไปแล้ว อีกไม่นานตะวันก็จะขึ้น

“แหม่มคริสกลับไปนอนพักเสียก่อนก็ได้ ผมจะเฝ้านายเอง”

เสียงจันบอกออกมาเบาๆ อย่างหวังดี คริสยิ้มหนึ่ง
“ไม่เป็นไรหรอก พวกเราทุกคน คงไม่มีใครที่คิดจะนอน
อีกแล้ว อีกไม่นานก็จะสว่าง”

หล่อนเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่คนป่วย
“จันจำได้ไหม ครั้งสุดท้าย...ฉันหมายถึงครั้งหลังล่าสุด
พรานใหญ่มีอาการจับสั่น เป็นเช่นนั้นนานสักเท่าไรแล้ว”

สมุนซ้ายของรพินทร์เอามือจับคางคิดอยู่ครู่ ก็บอกมา
ทันทีเหมือนเพิ่งนึกขึ้นมาได้

“ไม่นานมานี้เอง แหม่ม! ลักอาทิตย์หนึ่งเห็นจะได้ ผม
จำได้แล้ว มันเป็นตอนดึกของคืนหนึ่ง พอบ่ายของวันรุ่งขึ้น
พวกแหม่มก็มาติดต่อกับแกที่สถานีกักกันสัตว์ของคุณอำพล
นั่นแหละ”

คริสทำหน้าหงุนคิด

“ก็ไม่เกิน 6-7 วันที่แล้วมานี้เองนะซี?”

“ครับ”

“เอ...เป็นระยะที่ค่อนข้างจะถี่มากนะ แล้วพวกจันอยู่
ใกล้ชิดกับเขามาตลอด พอจะบอกได้ไหมว่าโรคแบบนี้ของเขา
เป็นอยู่บ่อยแค่ไหน?”

จันยิ้มจืดๆ

“ก็เอาแน่ไม่ได้หรอก บางระยะสามสี่วันแกก็จับไข้เสียที่
เป็นอยู่ถี่ๆ บ่อยๆ บางระยะก็ขาดหายไปเป็นเดือน สองเดือน
ไม่เกิดอาการขึ้นเลย นี่ก็หายไปนานจนจำไม่ได้แล้ว เพิ่งจะมา
เป็นขึ้นในคืนที่ผมบอกแล้วก็เป็นคืนนี้แหละ”

“คืนที่เขาจับใช้ครั้งสุดท้ายที่จันทวนะ เขาเป็นที่ไหน ระหว่างอยู่ในป่า อยู่ที่พัก หรือว่าในเขตเมือง”

หล่อนตะล่อมถามในลักษณะชวนคุย น้ำเสียงนุ่มนวล การพูดภาษาไทยได้อย่างดีเยี่ยมของคริส ทำให้บรรยากาศของการสนทนาระหว่างหล่อนกับพวกพรานพื้นเมืองทุกคนเต็มไปด้วยความเป็นกันเอง และสนิทสนมยิ่ง และโดยแท้ที่จริงแล้วไม่ว่าจะเป็นพรานพื้นเมืองของรพินทร์หรือลูกหาบคนใด ไม่มีความคิดด้านรังเกียจเดียดฉันท์หล่อนเลย ทุกคนมีความรู้สึกที่และสนใจเป็นพิเศษ ที่เหม่มสาวผิวสีชมพู ผมหอม ตาสีฟ้า สามารถพูดไทยด้วยสำนวนและสำเนียงไม่ผิดอะไรกับคนไทยเลยจนนิดเดียว ช้ายังมีจิตวิทยาที่จะผูกมิตรสร้างสัมพันธ์ได้อย่างใกล้ชิดดีที่สุดในที่สุด

อะไรก็ไม่เป็นสิ่งที่จะชนะใจของกลุ่มลูกศิษย์ของรพินทร์ได้เท่ากับการแสดงความเอาใจใส่ ในยามเจ็บไข้ได้ป่วยของลูกพี่ของพวกเขา น้ำใจอันอ่อนโยนปรานี และกิริยาท่าทีอันเป็นมิตรของ ‘เหม่มคริส’ ทุกคนมองเห็นได้เด่นชัดออกมา เหนือกว่าพวก ‘นายฝรั่ง’ ทุกคนในคณะ แม้แต่ ‘เหม่มเบล’ ผู้เป็นหมอโดยตรงเองก็ตามเกิด ‘เหม่มเบล’ นั้นมีลักษณะอันเรื่อย ๆ เฉื่อย ๆ และไม่สู้เอาใจใส่ต่ออะไรของฝ่ายลูกจ้างมากนัก หนักไปทางสนุกสนานร่าเริง ไม่เล็งผลกาลเทศะเสียมากกว่า ตรงข้ามกับ ‘เหม่มคริส’ ผู้ละเอียดอ่อนและลึกซึ้ง ช้ายังเป็นคนสวยจัดเสียอีกด้วย

เพราะฉะนั้น การทอดสนิทของคริสติน่า จึงสามารถทำได้ผลยิ่งกว่าใคร่ทั้งสิ้นในกลุ่มของหล่อน

“แกจับไข้อยู่ที่บ้านพักหนองน้ำแห่งนี้แหละ”

จันตอบอย่างไม่ปิดบัง

“เขาเป็นอยู่นานสักแค่ไหน และพวกของจันช่วยเหลือเขา
ยังไงบ้าง?”

คริสถามมาเรื่อย ๆ ประคองถ้วยกาแฟขึ้นจิบ

“โชคดี นายหญิงมาพักอยู่ที่หนองน้ำแห่งนี้พอดี...”

“นายหญิง?”

แม่ผมทองเอียงคอเล็กน้อย ย้ำเสียงสูง

จันเริ่มอึกอัก แล้วยิ้มแห้ง ๆ

“พวกเราเรียกคุณผู้หญิงคนนั้นว่า ‘นายหญิง’...ก็คู่รักของ
แกนั่นแหละ”

“คนไหน? คนเก่าที่เคยทำให้เขาออกหักอย่างบุญคำ่ว่า
หรือว่าคนใหม่?”

“คนแรกนะไม่ต้องพูดถึงหรอก คุณรพินทร์แกไม่สนใจ
ด้วยมานานแล้ว คนนี้เป็นคนหลัง คนที่แกร็กมากที่สุด เคยเดิน
ป่าเสียงตายมาด้วยกัน เมื่อคราวบุกเทือกพระศิวะครั้งหลังสุด
นั่นแหละ”

คริสติน่าซ่อนยิ้มไว้มิดชิด ภายใต้อีศันหาราบเรียบวางเฉย
เหมือนไม่สนใจอะไรนัก นอกจากชวนคุยธรรมดา

“แล้วยังไง เล่าไปซิ ฉันต้องการรู้เกี่ยวกับอาการเจ็บไข้
ของเจ้านายของจัน ‘นายหญิง’ ได้มาพักอยู่ที่หนองน้ำแห่งนี้พอดี
แล้วนายของจันก็เกิดจับไข่อื่น?”

จันพาชื่อ พยักหน้า

“มันเป็นเวลาดีมาก ค่อนข้างไปยังไงมายังไงก็ 모르 พวก

ผมตื่นขึ้นมาออกไปพบนายนอนจับไข้สั่นอยู่กลางลานดินหน้าบ้านพัก ก็เลยไปตะโกนปลุกนายหญิงบนเรือนบอกให้รู้ นายหญิงก็เลยให้พวกผมแบกนายรพินทร์ขึ้นไป...นายหญิงเป็นหมอเคยรู้อาการของพราณใหญ่ดีอยู่แล้ว นายหญิงรักษาให้ พอสายวันรุ่งขึ้นนายรพินทร์ก็หายเป็นปกติเหมือนเดิม”

“แล้วพอตอนบ่าย พวกของฉันก็ได้พบกับพราณใหญ่ที่บ้านพักของคุณอำพลใช่ไหม?”

“ใช่ บ่ายวันนั้นแหละ ที่พวกของแหม่มมา”

“ทำไมฉันถึงไม่เห็น ‘นายหญิง’ ของพวกเธอ?”

“จะเห็นได้ยังไง นายหญิงกลับบางกอกไปก่อนแล้ว ในตอนเช้า พอตกบ่าย พวกของแหม่มก็มา สวนทางกัน”

“อ้อ...”

หล่อนครางเบาๆ ในลำคอ พร้อมกับยิ้มละไม แวดตาเย็นเยือกจับนิ่งไปยังใบหน้าของจัน ดึงซิการ์ห่อกระดาษแก้วจากกระเป๋าเสื้อชุดหนึ่ง 3 ตัว โยนลงไปบนตักของสมุนซ้ายรพินทร์ พุดออกนอกเรื่องมาว่า

“จันอาจชอบก็ได้นะ มันจุนดีเหมือนๆ กับบุหรี่ปะตองแห้งของพวกจันนั่นแหละ แต่กลิ่นมันหอมกว่า”

สินน้ำใจเล็ก ๆ น้อย ๆ ี่มาในรูปซึ่งฝ่ายรับไม่ทันรู้ตัว ทำให้จันยิ้มออกมาอย่างยินดี รีบหยิบขึ้นมาแกะห่อดม แล้วพูดสับสนที่ด้วยความพอใจ คิดอยู่ในใจว่า แหม่มคนนี้ใจดี น่าไว้วางใจเหมือนกัน ซึ่งก็พอดีกับคำถามมีต่อมาว่า

“นายหญิงเธอมาพักอยู่ที่หนองน้ำแห่งรี?”

“คืนเดียวเท่านั้น พรุ่งขึ้น แยกไป”

“เขาไปมหาสู่กันบ่อยไหม?”

จันชื้อเกินไป ตกหลุมพรางเสียแล้วโดยไม่รู้ตัว เพราะอีกฝ่ายหนึ่งฉลาดกว่ามากอย่างเทียบกันไม่ได้

“ตั้งแต่กลับจากเดินป่าด้วยกันครั้งนั้นแล้ว นายหญิงก็หายไปเป็นเวลานานหลายเดือน ได้ข่าวว่าแกไปเมืองนอก พอกลับมาก็เลยแวะมาเยี่ยมนายรพินทร์ มาแคว้นกับคืนก็กลับไปอีก ผมได้ข่าวว่านายจะตามขึ้นไปบางกอกในอีก 2-3 วันนี่เพราะเป็นวันเกิดของนายหญิงพอดี แต่นายก็ต้องมาติดธุระกะทันหัน ต้องพาคณะของนายห้างบ๊อบออกป่าอีก นายรพินทร์เลยไม่มีโอกาสขึ้นไปหานายหญิงอีกแล้ว”

ม่านตาของคริสหรือลง พิมพ์แผ่ว

“น่าสงสารเจ้านายของจัน...มิน่าล่ะเขาถึงได้ตั้งแง่รังเกียจพวกฉันนัก เฮ้อ! พระเจ้าเป็นพยานเถิด เราไม่ได้มีเจตนาที่จะขัดขวางหรือทำลายความสุขเขาเลย”

จันได้ยินไม่ถนัดนัก และไม่สนใจ เพราะกำลังเพลินกับคว้นของซิการ์ หันหน้าไปมองอีกครั้ง ก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงถามนุ่ม ๆ มาอีกว่า

“เธอผู้นั้น...ฉันหมายถึง ‘นายหญิง’ ของพวกจัน...”

หล่อนทอดระยะไปครู่

“ชื่ออะไรนะ?”

“แหม่มจะถามทำไม?”

“บางทีอาจเป็นเพื่อนที่ฉันเคยรู้จักก็ได้”

“นายหญิงเป็นคนไทย...ไทยแท้ ไม่ได้เป็นฝรั่งมังค่าหรอก”

“นั่นแหละ ฉันก็รู้จักสุภาพสตรีไทยมาก ในสังคมของ
กรุงเทพฯ”

“ชื่อ ดาริน”

อาจเฉลียวใจนึกคิดอะไรขึ้นมาได้บ้าง แต่ฉันก็ไม่
แคร์เสียแล้ว เมื่อแหม่มมอยากรู้ชื่อนายหญิงก็เป็นอย่างไรมี
ดีเหมือนกัน ให้รู้เสียให้ชัดๆ จะได้เลิกสนใจกับนายรพินทร์
เสียที

“แดริน?”

“ไม่ใช่ แด...ดาตะหาก ดาริน”

“โอ! ไอซี... ดาริน!”

คำหลัง คริสออกเสียงได้ชัดเปรี๊ยะ

“แหม่มไม่รู้จักหรอก”

คริสแกล้งเอามือคืบที่สันจมูก พึมพำทวนคำนั้นอยู่หลาย
เที่ยวแล้วพูดซ้ำ สวมรอยอย่างสนิทแนบเนียน

“เดี๋ยว...ไม่แน่นัก...บางทีฉันอาจเคยรู้จักก็ได้นะ เป็น
หมอในทางผ่าตัดหรือเปล่า?”

ประโยคหลัง หล่อนงัดเอาเกล็ดความรู้ที่เคยได้รับทราบ
มาก่อน เป็นทุนสำหรับซ่อมค้ำ

“ใช่ เอ๊ะ...”

หล่อนโบกมือกล่าวต่อมาเป็นจังหวะ

“มีความรู้ในทางมานุษยวิทยา...ประเภทตรวจซากโครง
กระดูกโบราณนะ ค่อนข้างสูงสำหรับผู้หญิงไทยในรายเฉลี่ย
แต่ไม่แบบบางนัก สันจมูกตั้งตรง ตาเรียว คม ทรงหน้าค่อนข้าง
ยาว ผิวไม่ขาวจนเกินไปนัก ยิ่งป็นได้แม่นยำมาก ทั้งปีนผก

สั้นและไรเฟิล กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว เป็นคนปากร้าย ใจดี อายุอยู่ระหว่าง 26 ถึง 28 ปี เป็นอย่างสูง”

สมุนซ้ายของรพินทร์ นั่งอ้าปากค้าง จ้องคริสในลักษณะตะลึง ร้องออกมาทุกกึก

“แหม่มรู้จัก?”

อย่างหน้าตาเฉย แม่ผมทองบอกว่า

“ถ้าลักษณะที่ฉันบอกมาเหล่านี้ถูกต้อง ก็แปลว่าฉันควรจะรู้จักเธอผู้นั้นมาก่อน เพราะรู้สึกว่าชื่อจะคุ้น ๆ หู อีกประการหนึ่ง เธอเป็นผู้หญิงประเภทที่มีจุดอะไรสักอย่างหนึ่งเด่นชัดอยู่ในตัวเอง ถึงจะเคยพบกันสักครั้งสองครั้งก็ยากที่คนเคยพบแล้วจะลืมได้ เธออยู่ในสังคมชั้นสูงของเมืองไทย และเดินทางต่างประเทศอยู่บ่อย ๆ ไม่ใช่หรือ”

“ฮั้วย! ลีกลับจริง แหม่มคนนี้นี่ ผมไม่เชื่อหรอกว่าแหม่ม จะเคยรู้จักนายหญิงของผมมาก่อน”

จันร้องออกมา แล้วลุกขึ้นยืนทันที บอกต่อมาว่า

“สว่างแล้วผมจะไปบอกไอ้พวกนั้นให้เตรียมหุงหาอาหารเสียที มัวแต่นั่งเฝ้าไอ้คนตายอยู่นั้นแหละ ยังกะถ้าเฝ้ามันแล้วจะฟื้นขึ้นมาได้”

จันเดินพรวด ๆ จากไปโดยเร็ว

คริสติน่า ยิ้มขันเมื่อจันห่างออกไปเหลือหล่อนนั่งเฝ้าใกล้เคียงคนป่วยอยู่เพียงคนเดียว ก็หันกลับมาจ้องใบหน้าอันมีดวงตาหลับสนิทนั้นอีกครั้ง พินิจอยู่นาน

“ฉันรู้แล้วละ ไพรวัลย์...ผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้หญิงตะวัน-
ออกที่สวยงามทีเดียว แล้วรู้ไหม...ทำไมฉันจึงบอกลักษณะของ
เธอผู้นั้นออกมาได้ใกล้เคียงความจริงมากที่สุด จนคนของเธอ
ตกใจ...”

หล่อนเว้นระยะ หัวเราะแผ่วในลำคอ

“คุณหรือใครก็จะไม่มีวันรู้หรอกมันเป็นสิ่งลึกลับมหัศจรรย์
...ฉันฝันเห็นผู้หญิงคนหนึ่งก่อนที่จะตื่นขึ้นมาพบกับเหตุร้ายเป็น
ผู้หญิงคนที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในชีวิต ลักษณะของเธอผู้
นั้นก็เป็นลักษณะตรงกับฉันพูดให้ฉันฟังนั้นแหละ ฉันเห็นเธอ
อย่างเด่นชัดทีเดียว ครั้งแรกฉันคิดว่าเป็นสิ่งเหลวไหล เป็นสิ่ง
ที่ฉันคิดปั้นภาพเธอขึ้นมาเอง อันเนื่องจากที่เราได้คุยกันไว้ถึง
เธอผู้นั้นเมื่อตอนหัวค่ำ แต่เดี๋ยวนี้ฉันแน่ใจแล้ว เธอผู้นั้นแน่ๆ
ที่ปรากฏให้ฉันเห็นในความฝัน...แล้วทำไมนะ ฉันจึงจะต้องฝัน
เห็นภาพของเธอผู้นั้นด้วย...ทำไมฉันจึงต้องห้วงพะวงคิดถึงเรื่อง
ราวอันเป็นเรื่องส่วนตัวของคุณมากเกินไปนัก?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ นอนเงยบออยู่ในสภาพเดิม หล่อนเอน
ตัวเข้าไปใกล้เอาหลังมือแตะที่ชอกคอเขา แล้วค่อยๆ จับมือเขา
กุมไว้ ปรากฏว่าร่างกายของรพินทร์เย็นลงเป็นปกติแล้ว และมี
เหงื่อออกที่ฝ่ามือ แม่ผมทองก้มต่ำลงไปจมนมฝีปากของหล่อน
เกือบชิดหูเขา กระซิบเบาที่สุด

“เธอรักคุณจริงหรือเปล่า?... ถ้ารักจริงก็ควรจะต้องตาม
คุณมา แต่คงยากหน่อยนะ มีผู้หญิงสักกี่คนในโลกนี้จะยอม
บุกป่าฝ่าดงโดยไม่รู้อนาคต ไม่รู้ทิศทาง เพื่อติดตามค้นหาคน

รัก ตัวคุณเองก็ไม่เห็นมีอะไรจะน่ารักสักนิดเดียวสำหรับผู้หญิง
ทุกคน ที่เพียบพร้อมความสมบูรณ์พูนสุขแล้วในโลกศิวิไลซ์”

โสตประสาทของรพินทร์ เริ่มสำเหนียกเสียงได้แล้ว...
แต่เขาได้ยินไปอีกแบบหนึ่ง หาใช่เสียงหวานแผ่วของคริสติน่าที่
กระซิบอยู่ริมหูขณะนี้ไม่ กลับกลายเป็นเสียงต่ำทุ้ม กลัวไปกับ
หัวเราะว่า

“ตื่นเสียทีซิ ผู้กอง! สว่างแล้ว...ตื่นขึ้นมารับเหตุการณ์
ร้าย ๆ ที่มันกำลังรอคอยผู้กองอยู่ในขณะนี้ แล้วก็ปรับสติอารมณ์
ไว้ให้ดีนะ ก่อนที่จะลืมตาขึ้น ผู้หญิงคนที่เขี่ยเส้นผมผู้กองอยู่ใน
ขณะนี้ล่ะ ถึงแม้ว่าจะมีความอาทรห่วงพะวงอยู่กับผู้กองมาก
ก็จริง แต่หล่อนก็หาใช่นายหญิงดาร์รินไม่ หล่อนกำลังพยายาม
จะโยกหัวใจอันหนักแน่นประดุจขุนเขาพระศิวะของผู้กองให้ไหว
คลอน แต่จะคลอนมั่งสักนิดหน้อยก็ไม่ใช่ไรนะ รับรองผมไม่
ฟ้องนายหญิงหรอก...”

“โธ่! ไ้บ้าเงาชาย แกอยู่ที่ไหนวะ ได้ยินแต่เสียง ไม่
เห็นตัว!!”

เขาหลุดปากตะโกนลั่นออกมา พร้อมกับเบิกตา
โพล่งในทันทีนั้น...

จบตอน ‘จอมพราน’

ขอรับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

‘ไ้เงาดำ’